

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sisters Planet

ÇARPIŞMA-İKİNCİ KİTAP

NABİZ

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

GAIL MCHUGH

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

PEGASUS

Herhangi bir şeyi tüm hayatınızı değiştirecek kadar çok istediniz mi?

Emily Cooper tanışıklığından beri aklından çıkmayan Gavin Blake'le beraber olabilmek için her şeyi bir kenara bırakmaya hazırdır. Peki, Gavin yakında evlenecek olan Emily'yi hâlâ istemekte midir?

Kalbi kırılan Gavin, kendini toplumdan soyutlayan ve zihnini uyuşturan bir yaşam tarzına sığınmıştır. Emily ise ilişkilerde güçlü taraf olmaya alışık değildir ancak Gavin'e yardım edebilecek tek kişidir. Aralarındaki engel tanımaz tutku onları bir araya mı getirecektir yoksa ilişkilerini başlamadan bitirecek midir?

"Yetenekli yazar Gail McHugh, Nabız'da tüm ustalığını sergilemiş.
Gavin kadar çarpıcı bir karaktere rastlamak güç."

A. L. Jackson

"Gail McHugh, Gavin Blake'le romans standardını bambaşka bir seviyeye taşımış. Gavin Blake bu neslin en gözde kurgu erkek arkadaşı."

Gretchen de la O

"Reddedilemeyecek kadar seksi. McHugh şiddetli tutkuların kraliçesi."
Michelle A. Valentine, *New York Times* çoksatan yazarı

Kitap: Nabız: Eylül 2014

www.pegemutuyumlan.com

Pegasus Yayınları: 1268

Bestseller Roman: 558

Nabız

Gail McHugh

Özgün Adı: Pulse

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: İlker Sönmez

Düzeltili: Çiçek Eriş

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2016

ISBN: 978-605-343-814-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Gail McHugh, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Dystel & Goderich Literary Management'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://ranter.org>
www.pegasusyayinlari.com info@pegasusyayinlari.com

Gail McHugh

NABİZ

İngilizceden çeviren:

Derya İmer Aydınlık

Hâlâ sesini yükseltememiş, gücünü ve cesaretini keşfedememiş kadınlar için. Doğuştan hakkınız olanı elinizden almalarına asla göz yummayın. Geri alın.

Birinci Bölüm

Kaçırılan Son Karşılaşma

Emily, başını taksinin penceresine dayayıp yaşlarla dolu gözleriyle Manhattan'ın ışıklarını izledi. Birkaç saat önce Gavin'in yanından gitmesi, bir sis perdesinin ardındaymış gibi aklına geldi. Onun evine ne kadar yaklaşırsa Dillon'la ortak geçmişinden o kadar uzaklaşıyor, aklının ve kalbinin incecik bir ipin ucunda olduğunu daha fazla hissediyordu. Huzursuzca kıpırdanırken bakışları dijital saatin parlak, yeşil ışığına takıldı. Neredeyse gecenin biriydi. Vücudundan bir umut dalgası geçti ve gözlerini sıkıca yumup Gavin'in onu hayatına yeniden kabul etmesi için dua etti. Taksi yüksek binanın önünde durduğunda elini çantasına sokup bir tomar para çıkardı. Bilmediği meblağı şoföre verdikten sonra kapıyı iterek açıp kaldırıma, soğuk kasım sonu havasına adım attı.

"Hey!" Ortadoğulu şoför arkasından sesleniyordu. "Kapıyı kapatın, hanımefendi!"

Emily söylediklerini duydu ama hiç kulak asmadı. Tökezleyerek ilerleyip yeni bir başlangıç olacağını umduğu yere doğru gitmeye devam etti. Onsuz yaşayamayacağını bildiği adamla yeni bir geleceği olacağını umduğu yere. Kapıyı çekerek açıp lobiye girdi. Terden teni

sırılsıklamdı. Titreyen elleriyle asansörü çağırmak için düğmeye bastı. Sınırları aşk ve endişeyle gerildikçe geriliyordu. Asansör kapıları açılır açılmaz içeri girip duvara yaslandı; hem fiziksel hem de zihinsel olarak yorgun düşmüştü. Titremeyi kesmeye çalışırken gözyaşları art arda aktı. Gavin'in vereceği tepkiden emin olamadığından doğru dürüst nefes almakta zorlanıyordu.

İçini dolduran meşum duyguları bastırmaya çalıştı. Kapılar ya yeni bir başlangıca açılacaktı... ya da bir sona. Yere yapışan ayaklarıyla bir anlığına donakaldı, gözleri koridorun karşısındaki duvara kaydı. Asansör kapılarının kapanmaya başladığını hayal meyal fark edince elini kaldırıp durdurmaya çalışırken başı döndü. Yavaşça dışarı çıktı. Gavin'in dairesine doğru dönerken gözünün önü karardı ve zihni her olası senaryoyu düşünerek kontrolden çıktı. Ona söylediği sözlere odaklanmaya çalışıp korkusunu yenmeye çalışırken ayakları da onu iyice yakınlıktırıyordu. Attığı her adımda hızı arttı.

Gavin'in kaldığı daireye yaklaşırken korkusu intikam alırcasına geri dönüp göğsünü daralttı. Terleyerek kapısına vurduğunda çıkan her ses, şiddetle çarpan kalbini taklit ediyordu. On dakika geçtiği halde cevap gelmedi ve tekrar kapıya vurdu, bu kez daha sertçe.

"Lütfen kapıya bak." Zili çalarken sessizce dua ediyordu.

Yanaklarına akan gözyaşlarıyla delikten bakıp onun da kendisine baktığını hayal etti. İzlediğini düşününce içi sızladı ve kalbine bir acı saplandı.

"Lütfen," diye yakarırken tekrar zile bastı. "Tanrım, Gavin lütfen. Seni seviyorum. Çok özür dilerim."

Hiçbir şey olmadı.

Elleri hâlâ titrerken çantasına uzanıp cep telefonunu çıkardı. Gavin'in numarasını tuşladı. Gözleri kapıya kitlenirken tekrar tekrar çalmasını dinledi.

"Gavin Blake'e ulaştınız. Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz."

Sesini duyunca Emily'nin kalbi sıkıştı. Emily'yi hayatında geri istemediği takdirde, bu tatlı, rica eden ses sonsuza dek kafasından

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

çıkmayacaktı. Aramay! sonlandırdı, tekrar aradı ve bir kez daha dinledi. Konuşmadı. Konuşamazdı. Deli gibi nefes alışı, Gavin'in duyacağı tek mesaj olacaktı.

Kelimeler... Söyleyeceği hiçbir şey yoktu.

Emily, affedilmediğini idrak ederken elini ağzına bastırdı. Birkaç acı verici dakikadan sonra sessiz kaldı. Sonra göğsünde bir acı patlaması oldu. Gözyaşları yanaklarına sel gibi aktı. Ağlarken sesi koridorda yankılanıyordu. Geri çekilince sırtının duvara çarptığını hissetti. Gözlerini kapıdan ayırmazken zihninde genç adamın yüzünün imgesi belirdi. Yavaşça asansöre giderken midesi acılar içinde düğümlendi, kalbi paramparça oldu.

Omuzları düşen ve şevki kırılan Emily, dairesinin kapısını açtı. Ocağın üstündeki ufak lamba, salona belli belirsiz bir parıltı yayıyordu. Olivia'yı uyandırmamak için sessizce adım atan Emily, yatak odasına gitti. Hâlâ titriyordu, ayaklarını sürüyerek banyosuna girdiğinde bir hüznün dalgası etrafını kuşattı.

Işığı yakıp aynadaki yansımasına baktı. Bir zamanlar umutla parlayan yeşil gözlerinde hayat ışığı yoktu. Parmaklarını yanaklarında gezdirip rimelini bozdu. Yüzü solgun görünüyordu. Daha da beteri kalbi kaybının acısıyla sıkışıyordu. Ellerini lavabonun soğuk mermerine dayadı, başını eğdi, ruhunu kaplayacak kadar derin bir acıyla boğuşurken nefes almak için ağzını açtı. Pişmanlık, en şiddetli formuyla hiç affı olmayan bir halat gibi boynuna dolanmıştı.

Sıcak suyu açıp yüzünü yıkayarak sakinleşmeye çalıştı. Bir havluya uzandıktan sonra kurulanıp ışığı kapattı. Yatağına giderken yorgunluk ayaklarını yavaşlatıyordu. Yatağın bir kenarına kıvrıldı. Bitap düştüğünden yatağa gömüldü, birkaç saatliğine uyumaya gayret etti. Ancak bu gerçekleşmeyecekti.

Hayır.

Saniyeler, dakikalar ve saatler geçerken Gavin'in acıyla dolu yüzü ve şaşkın mavi gözleri Emily'nin zihnini ele geçirdi. Titrek bir nefes

alıp sırtüstü döndü ve gözlerini tavana dikti. Birkaç saat boyunca içini kıvrandıran ızdırap dalgası kalbini sarstı. Gavin'in parmaklarının arasından kayıp gitmesine göz yummuştu.

Blake Endüstrileri'nin özel jetinin motorları çalıştığı anda çıkan sağır edici sesleri yok saymaya çalışırken Gavin, asla unutmayacağı şeyleri Emily de hatırlar mı diye merak ediyordu. Gerçekten her şey bitti mi diye merak etti. Onu kaybetmişti. Yedi saatten daha az bir süre içinde Dillon'ın olacaktı.

Colton'ın arazi aracının arka koltuğundan valizini aldı, başını kaldırıp açık, serin geceye bakarken kalbi sıkıştı. Colton asfalta çıktı; ifadesi Gavin yanına geldiğinden beri olduğu gibi huzursuzdu.

Colton, "Bunu yapmak zorunda değilsin küçük adam," diye bağırırken koyu renkli saç motorun yarattığı rüzgârda sağa sola savruluyordu. "Gecenin bir yarısı şehri terk etmek onu geri getirmeyecek."

Gavin, Emily'nin ruhuna kazıdığı izi giderek silebileceğinden emin değildi. Ona ihtiyaç duyduğu için çektiği acının bir gün yok olacağından da emin değildi. Sahip olduğu tek gerçek duygu... New York'tan çıkmak zorunda olduğunu biliyordu. Defolup gitmeli ve Emily'nin hiç şüphesiz başına dadanacak hayaletinden uzaklaşmalıydı.

"Sana söyledim. Bir süreliğine uzaklaşmam gerekiyor Colton," diyerek karşı çıkan Gavin, elini yüzünde gezdirdi. "Burada kalamam. Sen hisselerimizi Colton'ın elinden kurtar yeter."

Colton uzun uzadıya nefes verip başını salladı. "Pazartesi sabahı ilk iş halledeceğim." Gavin'in omzuna vurdu, bakışları yumuşadı. "Geri döndüğünde tüm bu işleri yapabilmen gerek. Oradayken Emily'yi de aklından çıkartacağına söz ver."

Adını duyunca Gavin'in göğsü titredi. "Evet," diye karşılık verirken sesi ciddiye. "Deneyeceğim."

Birbirlerine bakarak geçirdikleri birkaç dakikadan sonra Gavin jetin merdiveninden çıktı. Arkasını dönüp ağabeyinin ufak, özel hava-limanından ayrılmasını izledi. Zihni allak bullak olan ve hayatının en

büyük karmaşasını yaşayan Gavin, kotunun cebinden cep telefonunu çıkarttı. Hiç bakmadan yola fırlattı. Yere çarptığı anda telefon tuz buz oldu. Uzaklaşmanın anlamı buydu. Artık temas kurulmayacaktı. Kimse onu bu acıdan uzaklaştırmaya çalışmayacaktı ve kimse hamlelerinin onu yıkıma sürüklediğine ikna etmeye çalışmayacaktı. Çantalarını kabin görevlisine verdikten sonra pilot onu selamlamak üzere yanına geldi.

“İyi akşamlar Bay Blake.” Pilot, Gavin’in elini sertçe sıktı. Grileşmiş saçını alnına dökülüyordu. “İstedığınız her şey hazırlandı ve sadece dört saat içinde Playa del Carmen’e varacağız.”

Gavin hafifçe başını sallayıp özel kabinine gitti. Kapıyı kapatınca gözleri anında minibarda adını haykıran viski şişesine kaydı. Hor görerek şöyle bir baktı. Etrafını karanlık sardı. Paltosunu çıkarıp yatağa fırlattı. Düşünceleri ele geçiren şeytani melekten kurtulmak için dar alanda yürüyüp zihin uyuşturan kehribar sıvıya uzandı. Kadehle uğraşmamaya karar vererek şişenin kapağını açtı ve kafasına dikti. Alkol boğazını yakarak indirdi, acısını azaltacak hiçbir şey yapmadı.

O anda Gavin hayatında asla Emily’nin varlığını hissetmeyeceği bir an yaşamayacağını anladı. Sarhoş ya da değil, o öldüğü güne dek kalbini ve ruhunu altüst edecekti. Onu seviyordu. Etrafını kaplayan havaymış gibi onu soluyordu... Sonsuza dek ulaşamayacağı bir yere giden hava. Şişeyi indirip bitkin bir halde elini saçında gezdirdi ve Emily’nin hafızasında ona bakan güzel gözlerini aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Pencereye gidip aşağıda uzanan şehre bakınca işe yaramayacağını anladı. Hiçbir şey işe yaramayacaktı. Acısını alkole bulamak ya da ondan kaçmak, hissettiği şeyi iyileştirmeyecekti.

Gitmişti. Jet yükseldikçe Gavin’in kalbi kaybettiği kadının yasını tutuyor ve zihni cenazesinde daha ne kadar kalacağını merak ediyordu.

Sabahın ilk ışıkları gökyüzündeki son yıldızları emerken ve bir dakika bile uyumamışken Emily doğrulup oturdu, mutfağın yolunu tuttu. Midesi bulanıyordu. Buzdolabının kapısına uzanıp çekti ve bir şişe su aldı. Oliva köşeden çıkıp gelirken bir sandalyeye oturdu.

Olivia, Emily'ye şöyle bir bakıp, "Hımm, bakıyorum da eşek herif seni bugün erkenden bırakmış," dedi. Dolaplardan bir tanesinin önüne gidip kapağını açtı. "Geline düğün günü kendi evinde hazırlanma izni vermesi ne hoş."

"Olivia, ben..."

"Sen Dillon canavarını ya da kendini kandırdığın düşüncelerini savunmadan önce Emily, dün gece Gavin'in ne kadar üzgün olduğunu bilmeni isterim." Olivia, dolabın kapağını çarparak kapattı. "Hiç bu kadar canının yandığını görmemiştim."

Emily yanan gözlerini yumdu, kalbi Gavin'e yaşattığı acıyı düşününce sıkıştı. Başını sağa sola salladı. "Olivia, lütfen. Ben..."

"Biliyorum Emily. Konuşacak ruh halinde değilsin," derken homurdandı, bir diğer dolap kapağını çekerek açtı. "Ya da dur tahmin edeyim, Gavin'e inanmadığın için Dillon'la evlenmen gerektiğine yönelik bir algı içerisinde, değil mi?"

Emily, "Olivia," diyerek ayağa kalktı. "Beni dinlemiyorsun. Ben..."

Olivia hızla arkasını döndü, kahverengi gözleri kısıldı. "Bunu demekten zerre kadar hazzetmiyorum ama Em, bugün bununla uğraşamam. Gavin'i seviyorsun, Gavin de seni seviyor. O kadar. Ben, Gavin'e inanıyorum ve sen inanmıyorsan, beni seçim yapmaya zorluyorsun demektir." Tek elini beline atıp diğerini hızlıca kalın, sarı saçlarında gezdirdi. "Özür dilerim ama bugün düğüne gitmiyorum."

Emily, "İyi çünkü ben de gitmiyorum," diye fısıldayıp tekrar yerine oturdu. "Dillon'la evlenmiyorum."

Gözleri şokla ardına kadar açılan Olivia'nın yüzüne bir gülücük kondu. Tek nefeste, "Evlenmiyor musun?" derken Emily'nin yanına koştu.

Emily, gözlerinden yeni bir gözyaşı seli akarken başını sağa sola sallıyordu.

Olivia yanına çöküp kollarını Emily'nin beline doladı. Kelimeleri Emily'nin karnına doğru yükseldi. "Aman Tanrım, aman Tanrım."

Artık kesinlikle üstüne basılıp ezilecekler listemde değilsin. Seni çok pis seviyorum şu anda!”

“Gavin’in canını yaktım.” Emily, bunları neredeyse boğulur gibi söylemişti. “Ona inanmak istedim ve bir yanım inandı sanırım ama korkuyordum ve artık çok geç.”

Emily’yi de çekerek ayağa kalktığı sırada Olivia’nın yüzünden şaşkınlık okunuyordu. Emily’nin yanaklarını avuçladı. “Çok geç değil. Onu aradığın anda her şeyi unutacak. Gavin seni seviyor. Dün gece köpürmüştü ama senin için ölebilir. İnan bana. Sürekli söyleyip durduğu da bu.”

Zangır zangır titreyen Emily kesik bir nefes aldı. “Hayır. Dün akşam çatı katındaki dairesine gittim ve kapıyı açmadı.” Olivia’nın yanından uzaklaşıp kendini masanın başındaki bir sandalyeye attı. “Birkaç defa telefon ettim ve açmadı. Benimle işi bitti ve ben yaşayacağım acının her zerresini hak ediyorum.” Emily başını sağa sola salladı, sesi kesildi. “Bunun olmasına göz yumduğuma inanamıyorum.”

“Dün gece onu eve götürmeme izin vermedi.” Olivia yine dizlerinin üstüne çöküp Emily’nin ellerini tuttu. “Prova yemeğinden beri onu Colton’ın evine bırakıyordum. Olanlar biraz ayılmasına imkân tanımıştı ama dostumun hâlâ kendinde olmadığına gayet eminim. Ne kadar içtiğini bir düşünsene. Henüz saat sabahın yedisi. Muhtemelen de telefonunu duymamıştır. Onu biraz sonra ararım ama senin de sakinleşmen gerek, tamam mı?”

Emily usulca ellerini çekip avuçlarıyla gözlerine bastırdı. Gönül-süzce başını sallayıp aklına üşüsen endişenin bir kısmını yutkunarak bastırdı. “Tamam, sakinleşmeye çalışacağım.”

Olivia’nın ağzının kenarında yavaşça bir gülücük belirdi. “Seninle gurur duyuyorum Emily.”

“Benimle gurur mu duyuyorsun?” diye sorgularken elinin tersiyle burnunu sildi. “Ne için? Gavin’in canını yaktığım için mi? Yüzü, Olivia. Yüzünü aklımdan çıkaramıyorum.”

Bakışları yumuşayan Olivia, elini Emily'nin çenesinde gezdirdi. "Sonunda seni gerçekten seven ve önemseyen bir erkekle daha iyi bir hayatı *hak ettiğini* gördüğüm için seninle gurur duyuyorum. Bir kez daha söylüyorum, Gavin'i geçici olarak incitmiş olabilirsin ama aranız düzelecek. Görürsün."

Emily gözlerini Olivia'ya dikip eklemlerine bir parça umudun yayılmasına müsaade etti. Başıyla onaylayarak Olivia'nın söylediklerinin doğru çıkması için dua etti.

Olivia, "Pekâlâ," dedi, ayağa kalkıp saatine baktı, "düğün-olmayan-günün, yaklaşık dört saat içinde başlıyor. Ne yapmam gerekiyor, burada hiç olmadığı için gidip ikimize kahve almak dışında? Kesinlikle bir bardak kahvenin sana faydası dokunacakmış gibi görünüyorsunuz ve ben de bana faydası dokunacağını biliyorum." Olivia koridordaki vestiyere gidip montunu aldı ve üstüne geçirdi. "Ablanı aramamı ister misin?" Aniden durdu. "Daha da iyisi, gelecekte kocan olmayacak kişiyi arayıp siktirip gitmesini söyleyebilir miyim?"

Emily ayağa kalkıp mutfakta ilerledi. Bir kâğıt havlu kapıp burnunu sildi. Dillon'ın uyanıp da onu bulamayacağı fikriyle içi titredi. "O henüz bilmiyor."

Olivia'nın alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Ne demek istiyorsun? Sanıyordum ki..."

"O uyurken evden çıktım," diyerek lafını bölen Emily ellerini yüzünde gezdiriyordu. "Hiçbir fikri yok. Bilen tek kişi sensin."

Olivia'nın çenesi düştü, gözleri ardına kadar açıldı. "Şey... Tamam. Yanılıyor olabilirim ama damat olmayı bekleyen kişinin bunu bilmesi gerekmiyor mu?"

İç çeken Emily, Olivia'nın yanından geçip yatak odasına gitti. Kıyafet çekmecelerini karıştırmaya başladı. Gavin hariç tek arzuladığı uzun, sıcak bir duştı. "Evet Olivia. Temizlenmem gerek ve işimi bitirince de onu arayacağım."

Olivia eşiğe dayandığında endişe gözlerine sızdı. “En azından kafeden dönene kadar bekleyemez misin? Lisa ile Michael’a da telefonla neler olduğunu söylerim.”

Olivia’nın endişelendiğini bilen Emily, çekmeceyi kapatıp ona baktı. “Evet. Beklerim.” Olivia’ya doğru yürüdü, bakışları yumuşaktı. “Teşekkür ederim.”

Olivia, Emily’nin çenesini avuçlayıp hafifçe salladı. “Rica ederim. Haydi. Duşa gir, ben de birkaç dakika içinde dönerim.”

Emily başıyla onaylayıp gitmesini izledi. Ön kapı sıkıca kapatıldıktan sonra Emily midesini kavuran dehşeti hissetmeden edemedi. Dillon’a karşı çıkmak, Gavin yanında olsun ya da olmasın, kolay olmayacaktı. İç çekip yara gibi kanayan varlığını unutmaya çalıştı. Banyoya girip eşofman altıyla sweatshirt’ünü aynanın önüne koydu ve suyu açtı. Sıcak buhar havayı kaplarken dün geceki kıyafetlerini üstünden çıkarıp duşa girdi. Sabuna uzanıp bacaklarının arasındaki sızlayan bölgede yavaşça gezdirirken Dillon’ın ona yapmasına göz yumduğu şey düşüncelerinin arasına sızdı. Utanarak başını eğerken sırlıklam kestane renkli saçları yüzünü perde gibi örttü. Her kası morarmış gibi ağrıyordu ama dövülmüş ve yaralanmış kalbine kıyasla bu acının bir önemi yoktu.

Zihninin karanlıklarına gömülürken dün gece yaptıklarını tekrar tekrar düşünüyordu. Kâbustan farksızdı. O anda geçen sene boyunca yapmasına müsaade ettiği inanılmaz şeyleri fark etti. Kendisini sevdiğine, önemseddiğine dair bu yalana inanmaya gönüllü olduğunu anladığında nefesi kesildi. Yardım ettiği şeyleri düşünerek ona karşı hissettiği derin, ezici mecburiyet onu tam da bu noktaya getiren şeydi. Kendisine duyduğu öfke büyüyüp midesinin altında balon gibi şişerken sabunu daha hızla, daha sertçe teninde, kollarında, yüzünde ve bacaklarında gezdirdi. Gözeneklerinden onun varlığını çıkarmak istiyordu. Suyu daha da sıcak yapıp her hareketini manipüle etmesine müsaade ettiğini düşünerek irkildi.

Her düşüncesini de.

Ağlayarak derin bir nefes alıp toparlanmaya çalıştı. Dillon artık yoktu. Artık aralarındaki her şey bitmişti. Dillon gitmişti. Şaşkınlık içinde vücudunu durularken sadece tenini kaplayan baloncuklardan değil onun ruhuna zerk ettiği meşum zehirden de temizleniyordu. Duştan çıkıp havluya uzandı ve etrafına sardı. Aynanın önünde dikilirken yollarını ayırdığı kadına baktı. Sonsuza dek.

“Bir daha asla,” diye fısıldadı. Başını sağa sola sallayıp ellerini yanaklarında gezdirerek gözlerini sıkıca yumdu. “Asla.”

Günün getirmesi muhtemel tüm çılgınlığı düşündükten sonra Emily üstünü giyinip tekrar yatak odasına döndü. Telefonunun titreşimini duyduğunda aniden durdu, ses ona bir mesajı olduğunu bildiriyordu. Aniden Dillon olabilir diye gerilip Gavin olabilir diye umutla doldu. Yutkunarak başucu sehpasına gitti ve titreyen eliyle telefonuna uzandı.

Lisa’dan sesli mesaj geldiğini görünce hem gerginliği hem de umudu yok oldu. Emily, peşini bırakmayan yorgunluğa boyun eğip yatağına uzandı ve başını bir yastığa koydu. Ablasının endişeli sesini dinlerken ön kapının gıcırdayarak açıldığını duydu. Doğrulup Lisa’nın mesajının son birkaç saniyesini dinledi, Michael’la birlikte yolda olduklarını bildiriyordu.

Emily telefonu kapatırken, “Liv?” seslendi. Telefonu yatağa fırlatıp elini yüzünde gezdirdi ve diğer odaya girmek için ayağa kalktı. “Umarım yiyecek bir şeyler de getirmişsindir...”

Oturma odasının girişinde durdu, lafı kesildi. Dillon’ın rahatça tezgâha yaslandığını görünce şaşırdı, donakaldı, sesi kesildi ve panikledi. Bir bardaktan portakal suyu içerken gözleri de Emily’nin üstündeydi.

“Uyandığımda yoktun Emily.” Bardağı bıraktıktan sonra yüzünde ukala bir gülümsemeyle yanına vardı. “Bugün benimle evlenebilesin diye buraya gelip güzelleşmek için o kadar heyecanlısın ha?” Parmaklarını yanaklarına sürttü. “Hazırlanmak için Trevor’a gitmeden önce buraya uğrayabilirim diye düşündüm.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Yanımdan uzaklaş Dillon,” diye fısıldadı Emily, sesi titriyordu. Aniden geri çekildi, damarlarına hücum eden korkuyu gizlemeye çalıştı.

Dillon gözlerini kırptı, boğazındaki gerginliği bastırdı. Kısılan gözleriyle yüzü şaşkın bir ifadeye bürünmüştü. “Ne?” diye sordu, yaklaşıp kolunu kaptı.

Sertçe tuttuğu kolunu kurtaran Emily, geriye doğru sendeleyince omzu antika dolaba çarptı. “Beni duydun. Yanımdan *siktirip* gitmeni söyledim.” Kelimeler ağzından tıslar gibi çıkmıştı. “Artık bitti Dillon. Bu,” aralarını işaret etti “bitti. Artık senin gönüllü kurbanın değilim.”

Daha ne olduğunu anlamadan Dillon onu duvara yapıştırmıştı, tek eliyle saçını tutuyor, diğeriyle de çenesini sıkıyordu. Dilini alt dudağında gezdirirken kızı süzdü. “Onunla düzüştün, değil mi?”

Emily’nin zonklayan başından gelen çığlık ağzından hafifçe çıkmış olsa da cevabı onu hor gördüğünü belli ediyordu. “*Evet*, onunla düzüştüm. *Evet*, ona âşığım ve *hayır*, seninle şimdi değil *hiçbir zaman* evlenmeyeceğim.” Korku Emily’nin eklemlerinde dolaşırken olsa da derinlerde bir yerlerde kök salan rahatlama ve özgürlük hissi onu ele geçirdi.

Kalp atışı kadar bir sürede gözlerini yumup Gavin’in görüntüsünün düşüncelerine sızmasına müsaade etti ama Dillon yanağına elinin tersiyle sertçe vurunca gözleri ardına kadar açıldı. Kurtulmak için göğsünü yumruklarken tenine bir acı dalgası yayıldı.

Tek eli hâlâ saçına dolanmış olan Dillon onu odanın bir ucuna eskimiş bir oyuncak gibi fırlattı. Zemine emekler gibi düşen Emily ayağa kalkmaya çalıştı ama Dillon saçından tutup onu yatmaya zorladı.

“Seni hastalıklı pislik!” diye feryat edip tepesinde dikilen Dillon’ın bileklerini tuttu.

Dillon diz üstü çöküp gözlerine bakması için başını geriye çekti. Hırlayarak, “Senin için yaptığım her şeyden sonra gidip arkamdan onunla mı düzüşüyorsun?” derken saçına iyice asıldı.

Nabızı hızlanan ve gücünün her zerresini kullanan Emily tırnaklarını etine geçirip saçını ellerinden kurtarmaya çalıştı. “Sen

beni mahvetmekten başka bir şey yapmadın!" diye bağırdı. Saçını bırakmayınca dalga geçer gibi güldü. Gözyaşları yanaklarından aktı. "Keşke onunla gözünün önünde düzüşseydim!"

Buzdan, derin, gece göğünden karanlık gözleriyle Dillon yüzüne bir kez daha vurdu. Emily kaşının yarıldığını, tenine iğne gibi bir acının saplandığını hissetti. Ilık, yoğun kan alnına akıp yılan gibi elmacıkkemiklerine süzülürken ağzından bir inilti çıktı.

Hâlâ kızın saçını tutan Dillon, onu ayağa dikip vücudunu göğsüne bastırdı. Gözlerine bakma cesaretini gösteren Emily boğazını sıkıştıran korkuyu yutkunurken Dillon ona eziyetinin sona ermediğini bildiren bir bakışla baktı. Öfke ve adrenalin Emily'nin damarlarına hücum edince tırnaklarını yüzüne geçirdi, gözlerine soktu. Dillon'ın gözkapaklarından kan ince ince akarken acı dolu feryadı boğazının derinliklerinden çıktı.

Zihnini kasıp kavuran hastalıklı karmaşanın ortasında Emily ön kapının açıldığını ve arından da Lisa'nın çığlıklarını duydu. Michael alelacele Dillon'ın arkasına geçip kollarının altından onu yakaladı. Dillon'ı Emily'den uzaklaştırırken Michael'ın hareketleri çıldırmış gibiydi. İki de tökezledi, eklemleri her yönde çırpınıyordu. Michael yere sırtüstü düştü. Dillon da tepesine indi. Gümbürtü odada yankılandı. Michael, Dillon'ı fırlatıp attı, yana döndü ve ayağa fırladı.

Lisa'nın omzuna dolanan kollarının arasında Emily kontrol edilemez bir şekilde titriyor, Dillon'ın çabayla yerden kalkışını izlerken ağlıyordu.

Michael fırladı, yumruğunu savurdu ve Dillon'ın ağzına indirdi. Darbe dudağını yardı. Michael kusar gibi, "Bunu sana dün gece yapmalıydım, göt herif!" dedi.

Dillon kendini toparlarken sarsılarak öne doğru gelip Michael'ın boğazını sıkmaya yeltendi. O daha bir şey yapamadan Michael'ın yumruğu Dillon'ın yüzüne indi ve onu olduğu gibi yere serdi.

Midesi bulanırken Emily'nin kulağına aralarında Olivia'nınkinin de olduğu sesler ilişti. Olduğu yerde donakalmıştı, feryatları dudaklarında

soluyordu, bu arada dairesi endişeli komşularla doldu. Bir çift polis memuru da gelmişti. Michael hızlıca bir açıklama yaptıktan sonra polisler Dillon'ı ayağa dikip ellerini arkadan kelepçelediler.

Burundan gelen sesiyle Dillon, "Lanet kaltak!" diye bağırırken ağız dolusu kanı Emily'ye doğru tükürdü. "Lanet bir kaltaktan fazlası değilsin! Kancık, umarım seni de diğerleri gibi sikip bırakır!"

Dillon'ın zehirli sözleri Emily'nin zihninde şiddetli bir patlama etkisi yarattı. Kendini bir kasırganın ortasında kalmış minicik bir toz zerresiymiş gibi hissetti. Bir oda dolusu insanın arasında delilik etrafını kuşatmışken hiçbir şey görmedi... Gavin'in yüzü hariç. Polislerden biri, Dillon'ın karakolda hatırlamaya değer bir gece geçireceğine dair bir tehdit savursa da hiçbir şey duyamıyordu... Kırılan kalbinin atışları hariç. Kavrayabildiği tek şey, damarlarına dolan hissizlikti.

Kendini ablasının ellerinden kurtarıp kanlı dudağında oynayan ukala gülümsemesiyle dikilen Dillon'ın yanına gitti. Uzun bir süre boyunca sevdiği, kendini verdiği adamın şeytani ruhuna baktı ve gözüne tek bir damla yaş dolmadan yüzüne tokadı bastı. Ona yaşattığı, aylarca süren cehennem azabının yarattığı ıstırapı bastıramazken yüzüne ve göğsüne indirdiği yumruklarla acı eline doldu, narin kemiklerinden aktı.

"Bunu bana sen yaptın!" diye bağırdı, memurlardan birine karşı çırpınırken Dillon'a öfkeyle bakarken memur Emily'yi geri çekti. "Seni sevdim ve sen, asla dönüşmeyeceğini söylediğin her şeye dönüştün! Sana ne söyleyeceğim biliyor musun?" diye sordu, zar zor nefes alıyordu. Artık sırtımayan Dillon omzunun üstünden bakarken memurlardan biri onu daireden çıkarıyordu. "Gavin gerçekten beni terk ederse ve bir daha asla benimle konuşmazsa, onsuz yaşayacağım ıstırapın her anını hak etmiş olacağım."

Vücudu titreyen Emily, Dillon'ın girdiği hızla hayatından çıkışını izledi. Kollarını karnına doladı ve Gavin'in düşüncesi kalbine sızarken dizüstü çöktü. Son kalan gücüyle Emily kahve sehpayı gidip yüzünü ellerine alarak şiddetle ağlamaya başladı. Lisa yanına oturup onu

kucağına alarak başını omzuna yasladı. Lisa onu sallarken Emily de istatistiklere geçmekten kurtulduğunu fark etti.

Bir diğer kısılmış ses olmayacaktı.

Olayların bu raddeye kadar gelmesine göz yumduğuna şaşırırken annesinin aynı şiddeti sadece babasından değil sayısız erkekten görmesi hafızasında canlandı. Aklını başından alan görüntüler Emily'nin kemiklerini sızlattı.

Lisa, "Sus bakalım Emily," diye fısıldayarak onu sıkıca sardı. "Artık geçti."

Olivia yanlarına çöktü, sesi kadife gibiydi. "İyi misin?" Emily'ye bir buz torbası uzatıp ilkyardım çantasını açtı. Sargı bezi çıkaran Olivia, ortadan ikiye bölüp elini Emily'nin çenesinin altına attı. Emily'nin kaşının üstündeki taze yaraya bir parça bandajı medikal bantla sabitledikten sonra Olivia kaşlarını çattı.

Emily, dolu gözlerle başını salladı. "Evet, ben iyiyim."

Geride kalan memur, Emily'nin yanına gitti, son derecede yuvarlak hatları üniformasını üzerinde kötü gösteriyordu. "Hanımefendi, ifadenize ihtiyacım olacak. Sağlık görevlileri az sonra burada olurlar. İsterseniz sizi hastaneye götürürler."

"Hayır." Emily buz torbasını şişmiş elmacıkkemiğine götürdü. Tenine değdiği anda irkildi. "Hastaneye gitmek istemiyorum."

Memur, "Sorun değil," diyerek cevaplarken bir panoya bakıyordu. "Buraya geldiklerinde tıbbi yardımı reddedebilirsiniz ama yine de gelmeleri gerekiyor çünkü şiddet suçu işlendi."

Michael mindere oturdu, ifadesi sorularla doluydu. "Emily, sanırım gidip bir kontrolden geçmen gerekiyor."

Lisa, "Katılıyorum," dedi, gözlerinde endişenin izi vardı.

Emily ayağa kalktı, zihnini bulandıran kargaşayı bastırmaya çalıştı. Sarsılarak oturma odasından çıkıp Gavin telefon etmiş mi diye kontrol etmeye gitti. Lisa ile Olivia hemen kalkıp onu odasına kadar takip ettiler.

Olivia, "Em," dedi. Hafifçe Emily'nin koluna dokundu, alını şaşkınlıkla kırışmıştı. "Neden gitmek istemiyorsun?"

Emily dönüp ellerini saçlarında gezdirdi. Telefonunu aldı, kalbi Gavin'in aramadığını görünce sarsıldı. "Hayır dedim Olivia. Hastaneye gitmem gerekmiyor." Yatağına çökerken gözleri doldu. "Ben iyiyim. Sadece aspirin ve uykuya ihtiyacım var."

Olivia'nın dudakları sert bir çizgi halini aldı. Lisa'ya baktı, ifadeleri eşit derecede endişe yüklüydü.

Lisa kollarını göğsünde kavuşturup eşiğe yaslandı. "Emily, yemin ederim bazen çok inatçı olabiliyorsun."

Emily, "Biliyorum," diye fısıldadı. "Ama gerçekten iyiyim."

Olivia başını kaldırıp tavana doğru nefesini verdi. Dikkatini tekrar Emily'ye yöneltip elini beline attı. "Bu konuyu hangi sebeple *uzatmayacağımı* biliyor musun arkadaşım?"

Emily gözlerini yumdu ve başını sağa sola salladı. "Neden Olivia?"

"Eh, çünkü onlar adi herifi buradan sürükleyip götürmeden önce onu iyi hakladın."

Emily sırtüstü uzandı, yan döndü ve dizlerini göğsüne kadar çekti. Normalde Olivia'nın yorumunu biraz komik bulabilirdi. Ancak o anda bulmadı. Bulamazdı. Cevap verebilmek için bile çabalaması gerekti.

Emily, "Doğru," dedi, hüzün sesini gölgeliyordu. Buz torbasını yanağına götürdü. Gözleri hissettiği huzursuzluğun acısıyla doluyken Olivia'ya gözlerini dikti. "Sanırım öyle yaptım." Derin bir nefes alıp battaniyesini kaparak vücudunun üstüne çekti. "Sağlık görevlileri buraya geldiğinde onları içeri gönderin. Ama şu anda dinlenmeye ihtiyacım var."

Yüzleri hâlâ endişeli olsa da Olivia ile Lisa başlarını salladılar. Tek kelime daha etmeden odadan çıktılar.

Sonraki yarım saatte Emily memurun gerekli evrakını doldurdu ve nihayet sağlık görevlileri geldiğinde tıbbi yardım almayı reddetti. Oda sessizleştiği ve düşünceleri yatışmaya başladığı anda

gözleri telefonuna takıldı. Telefonu eline alıp ekrana gözlerini dikti, Gavin'den mesaj gelmediğini görünce yüzü asıldı. Gözyaşları özgürce yanaklarına aktı.

Ona yaşattığı acının açıklamasını yapması gerektiğini bildiğinden telefon numarasını tuşladı. Çalmasını dinlerken dudağının içini ısırdı. Sesli mesaj sistemi devreye girince telefonunu kapatmaya davrandı ama durdu. Endişe başına musallat oldu ve onun için hissettiği sızı göğsünün derinliklerine gömüldü.

"Gavin... ben... Emily," diye fısıldadı, boğazına kadar yükselen duygulara takılmamaya çalıştı. "Benimle bir daha konuşmanı beklemiyorum ama birkaç şey söylemem gerek." Derin bir nefes alıp yavaşça vererek devam etti. "Dillon, yaşam enerjimi söndürdü Gavin. Ama sen... Sen bunu bana geri getirdin. Gina o sabah kapıyı açtığında ben..." Emily duraksayıp gözyaşlarını sildi. "Onu tekrar hayatına aldığından korktum ama açıklamana müsaade etmeliydim ve etmedim. Çok özür dilerim. Bu dünyada âşık olabileceğin onca kız varken beni seçtiğin için üzgünüm. İnanmam gerekirken sana inanmadığım için üzgünüm ve kalbini kıran da bendim. Seni seviyorum Gavin. Gördüğün andan beri beni sevdiğini düşündüğünü söylediğini biliyorum ama ben, seni gördüğüm andan beri sevdiğimi biliyorum. İçimden bir ses, seninle birlikte olmam gerektiğini söylemişti ama ben buna karşı koydum. Seninle ilgili birçok şey ilk başlarda beni korkuttu ama sen sonra bana gerçekte kim olduğunu gösterdin."

Kalbine çöken saf duyguyla savaşımayan Emily isterik bir hal aldı. "Lütfen bize *karşı* savaştığım için beni affet Gavin. Birlikte olmamız gerektiğini bilirken bizim *için* savaşımadığım için beni affet. Böyle zayıf rezilin teki olduğum için beni affet. Ama her şeyden çok... Beni sevdiğin için sana teşekkür ederim. Gamzeli gülüşün ve şişe kapakların için teşekkür ederim. Asla seni düşünmeden tek bir şişe kapağına bakamayacağım. Aptal Yankees'in ve çokbilmiş lafların için teşekkür ederim. Gece yarısı gezmelerine çıkmak ve benimle günbatımını izlemek istediğin için teşekkür ederim. Aramızda geçecek

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

iyiyi, kötüyü ve arada kalan her şeyi istediğin için teşekkür ederim.” Emily durup başını sağa sola salladı ama tek kelime daha edemedi. Sesli mesaj sistemi lafını yarıda kesti, uzunca çalan *bip* sesi süresinin dolduğunu belirtti.

“Sayemde eline sadece kötü bir şey geçtiği için üzgünüm,” diye fısıldadı, telefonunu göğsüne çekerken gözlerini tavana dikti.

İkinci Bölüm

Uyuşmuş

Yirmi dört senelik hayatında, bir şeyleri yok saymak istediğinde Emily'nin uyuştüğünü hissettiği anlar olmuştu. Zihninin, hayatına bulaşan zehri belirli noktalarda salmasına izin vermişti. Böyle zamanlar zehri kabullenirdi. Güllerin tatlı kokusu gibi içine çekerti. “Onu temizlediği” söylenebilecek türden uyuşukluklardı. Fakat Bella Lucina'nın tezgâhının önünde oturup panosundaki sayıları gözden geçirip dururken kalbinde sarmaşık gibi her yeri saran uyuşukluk daha önce hiç hissetmediği bir şeydi. Hissetmek istemediği bir şeydi.

Ölü gibi hissedilen... 216 saat.

Kaybolmuş gibi hissedilen... 12.960 dakika.

Tamamıyla uyuşmuş gibi hissedilen... 777.600 saniye.

Günler boyunca umut ışıklarıyla özenle bir arada tutulan konsantrasyonu yok oluyordu. Kayboluyordu. Uyurken bile aklı Gavin'e kayıyordu, rüyaları tehlikeliydi çünkü onun gittiğini hatırlatıyordu. Emily'nin varlığını da yanına çekerek havaya karışan güzel bir buhara dönüşmüştü. Asla onarılamayacağından emin olduğu paramparça düşüncelerle baş başa kalan Emily, en az hak ettiği zamanlarda Gavin'in onu sevdiğini bildiğinden acı çekiyordu. Hayır. Buna ha-

zırlıklı değildi ancak her saatine, dakikasına ve saniyesine katlanmak zorunda olduğunu biliyordu.

Fallon, Emily'nin yanına oturup, "On ikinci masaya senin yerine içecek götürdüm," diye belirtti.

Başını öne eğik, hâlâ Gavin gittiğinden beri geçen zamana kafasını yoran Emily cevap vermedi.

"Ayrıca onlara katılan maymun için de sebzeli makarna sipariş ettiler." Buna karşılık Emily bakışlarını Fallon'ın gözlerine çevirdi, yüzü şaşkınlıkla doluydu. Fallon, "Evet. Onu yol kenarında bulmuşlar. Belli ki bir sirkten atılmış," diye ekleyip saçını dağınık topuz yaptı.

Emily şaşkınlığını yansıtan sesiyle, "Az önce bir maymundan mı bahsettin?" diye sordu. "Ve saçını ne zaman maviye boyadın?"

"Hayır. Maymunla ilgili tek kelime etmedim." Fallon tek kaşını kaldırdı, dirseklerini bar tezgâhına yasladı ve ellerini çenesinin altına attı. "Üç gündür mavi ve sen zaten görmüştün."

"Ah." Emily tekrar sayıları incelemeye döndü.

"Ne yazıyor orada?" Emily cevap veremeden Fallon sipariş panosunu kapı. "Bu numaralar da ne böyle?"

"Hiç." Emily, panoyu Fallon'ın elinden kapı.

Kaşlarını çatı Fallon, Emily'nin yüzünü inceledi, ifadesi endişeyle kaplıydı. "Kasabalı, iç karartıcı ya da mutsuz bir ortam yaratmak istemem ama kendini öldürmek için geri sayım yapmıyorsun, değil mi?"

Gözleri şokla ardına kadar açılan Emily geri çekildi. "Tanrı aşkına Fallon, cidden bunu yapacağımı düşünüyor musun?"

"Sen soruya cevap ver, Kasabalı. Geri sayım mı yapıyorsun?"

Emily iç çekip panoyla bar tezgâhının granit yüzeyine vurdu. "Gideli dokuz gün oldu Fallon. Onu tamamıyla mahvetmemin üstünden dokuz gün geçti. Aradım ve cevap vermedi."

"Doğru ama başka kimseye de cevap vermedi." Fallon kolunu Emily'nin omzuna doladı. "Colton geçen gün Trevor'a Gavin'in telefonunu açmadığını söylemiş."

“Bunu anlıyorum ama gitme sebebi Colton değil. Benim.” Emily başını sağa sola sallayarak güçle gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. “Bana kalbini sundu ve ben de fırlatıp attım. Ailesini, arkadaşlarını... Tüm hayatını geride bırakmasına neden oldum.”

“Emily, ilk olarak, kendine eziyet etmekten vazgeçmelisin. O sabah gördüklerini hesaba katarsak, ona inandığın için bile şanslı. İnanmanın gerektiğini söylemiyorum ama gerçekçi olalım. Çok boktan bir durumdu. İkinci olarak, Dillon’la evlendiğini düşündüğü için gitti. Evlenmediğini öğrendiği anda hemen geri döneceğini biliyorsun.”

Emily, “Dillon’la evlenmediğimi çoktan biliyor,” diye fısıldadı, kalbi yine kırıldı. “Olivia bana Colton’ın temizlikçisiyle bir mesaj gönderdiğini söyledi. Planı gerçekleştirmediğimi bilmesini sağlamış.”

Fallon, “Ah. Bunu bilmiyordum,” diye mırıldanıp gözlerini kaçırdı. Bir tutam saçını parmağına dolayıp dikkatini tekrar Emily’ye yöneltti. “Belki de sadece daha fazla zamana ihtiyacı vardır.”

“Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum.” Emily şakaklarını ovdu. “Tek bildiğim, o olmadan yolumu bulamadığım.”

Fallon kaşlarını çatıp Emily’ye doğru döndü. O daha bir şey diyemeden Trevor gizlice arkasında bitti ve kaburgalarını gıdıkladı.

Gözleri ardına kadar açılan Fallon arkasını döndü. “Trevor!” diye haykırp istemeden de olsa Antonio’nun dikkatini çekti. Antonio restoranın öbür ucundan Fallon’a öfkeyle baktı. Fallon dudağını ısırp, “Özür dilerim,” dermiş gibi dudaklarını kıpırdattı. Antonio başını sağa sola sallayıp öğle yemeğine devam etti. Trevor’ı ittirirken Fallon, “Göt herif,” diye fısıldadı.

Trevor kıs kıs gülüp Fallon’ın başının tepesine bir öpücük kondu. “Özür dilerim. Gıdıklandığını unuttum, Mavi.”

“Eminim ki unutmuştundur, hergele.” Fallon yüzünü ekşitip ayağa kalktı. “Bu kadar erken saatte burada ne yapıyorsun? Hâlâ iki saat boyunca çalışmam gerektiğini biliyorsun.”

“Ben aslında Emily’yle konuşmaya geldim.” Trevor, Emily’ye baktı ama tebessümü temkinliydi. “İşin bitti mi?”

"Hayır, henüz değil." Emily ayağa kalkıp bara koyduğu sipariş panosunu kapı. Derin bir nefes alıp panoya baktı ve önlüğünün cebine tıktı. "Vardiyam yarım saat sonra bitecek."

"Kasabalı, sen *unutkan* erkek arkadaşımla konuşurken ben masalara göz kulak olurum." Trevor'a bir bakış fırlattıktan sonra Fallon kolunu Emily'nin omzuna attı. "Senin işlerini hallederim, hatta on ikinci masadaki maymunun tatlı yemesini de sağlarım."

Trevor çenesini kaşdı, kaşları çatıldı. "Maymun mu?"

"Evet. Bir maymun." Fallon, Trevor'ın sırtına vurup Emily'ye göz kırptı. Trevor omuz silkti. "Haydi. Sen onunla konuş, ben de seni sonra ararım."

Emily, "Emin misin?" diye sorup atkuyruğunu açtı.

"Evet. Seni bu gece ararım." Fallon, Trevor'ın yanağına sade bir tebessüm kondurup gitti.

Trevor, Emily'ye baktı. "Bir yere oturmak ister misin?"

"Elbette." Emily önlüğünü çıkarıp barın arkasından dolandı. "İçecek bir şey ister misin?"

"Yok, böyle iyiyim. Teşekkürler."

Kendine duble espresso yaptıktan sonra Trevor'ı restoranın arkasında kalan bir masaya götürdü. Emily oturup sıcak sıvıyı yudumladı. Son birkaç gündür gözüne uyku girmiyordu, bu nedenle duble kafenin zombi gibi vücudunu hayata döndürecek şoku yaratabileceğini umuyordu.

Trevor, Emily'ye baktı, gözleri pişmanlıkla parlıyordu. "İlk olarak, Dillon'la olan tüm bu olayda kendimi göt herifin teki gibi hissettiğimi söylemek istiyorum."

Emily kaskatı kesildi, bu ani itiraf onu şaşırtmıştı. "Yapma Trevor, senin hiç suçun yoktu."

"Hayır, Emily, gerçekten. Beni dinlemeni istiyorum, tamam mı?" İstemeyerek de olsa Emily başıyla onayladı.

"Tüm bu boktan şeyler olduğundan beri seni görmeye gelmediğim için özür dilerim. Bir yanım o gün çıkıp gelmek istedi ama

gelemedim. Geçen sene boyunca tek bir laf etmeden seni yerle bir edişini izledim.” Trevor duraksadı, parmakları gergin bir şekilde beyaz keten masa örtüsünü çekiştiriyordu. “Çıkmaya başladığınızda ne kadar hayat dolu olduğumu hatırlıyorum ve o içindeki her şeyi parça parça söküp attı. Beni yanlış anlama, işlerin kötü bir yola girdiğini biliyordum ama sanırım ne kadar kötü olduğunu fark etmedim.”

Tekrar duraksayan Trevor arkasına yaslanıp başını salladı. “Ne diyeceğim biliyor musun? Siktir et. Sorumluluk sahibi olmam gerekiyor. Olanları gördüm. Kendi gözlerimle gördüm ve durdurmam gerekirdi. Durdurabilirdim. Gavin sana âşık olduğundan Dillon’ı kötülüyor diye lanet olası bir tartışmaya girdim.” Trevor iki elini de saçına attı ve nefesini verdi, sesi bir fısıltıya dönüştü. “Lanet olsun, Gavin çocukluktan beri en iyi arkadaşım ve bunlar yaşanırken ben onun tarafını tutmadım. Dillon’ın yemek provasında ona vurmasını izledim ve hiçbir bok yapmadım. Hiçbir şey.”

“Trevor, lütfen. Senin...”

“Hayır, bekle. Sözümü bitirmeme müsaade et, Emily.”

Emily, bir kez daha başıyla onayladı.

“Olivia ile ikimizi, annemle asla Dillon’ın seninle konuştuğu gibi konuşmayan bir baba büyüttü.” Trevor’ın bakışları tezgâhın ardında taze kahve yapan Fallon’a takıldı. “Lanet olsun, onu seviyorum ve birinin ona Dillon’ın sana davrandığı gibi davranmasını hayal bile edemem. Uzun lafın kisası, kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırdım ve sadece Gavin’le ikinizin pısırgın teki olduğum için beni affetmenizi umuyorum. Ama olan oldu artık. Artık tek yapabileceğim bu işi düzeltmek. Morgan ve Buckingham’ı bıraktım. Toparlanırken de göt herifi görmedim ama artık onunla da saçmalıklarıyla da işim kalmadı. Seni ikinci kız kardeşim gibi gördüğümü söylediğimde samimiydim. Bir ağabey, asla kardeşine bu şekilde davranılmasına göz yummazdı.” Trevor, Emily’nin eline uzandı. “Sadece beni affettiğini bilmek istiyorum.”

Gözlerinden akan yaşlarla Emily Trevor'ın elini tuttu, düşünceleri darmadağınktı. "Seni affedemem çünkü olanlar için asla seni ya da başka birini suçlamadım. Bunu bana yapmasına müsaade ettiğimden en büyük pay benim, bu nedenle sorumluluk hissetmeni istemiyorum."

"Eh, sorumlu hissediyorum."

"Hayır, Trevor. Bunu yapmasına müsaade eden benim." Emily, Trevor'ın elini bırakıp göğsünü işaret etti. "Benim, sen değilsin."

"Ama çocukken gördüğün onca şeyden sonra? Olivia, bana annenin göt heriflerin arasında savrulup durduğunu anlattı. Bence bununla bir ilgisi var. Bana gelince, benim bir mazeretim yok."

Annesinin yıkıcı ilişkilerinin anısı ağzının tadını kaçırınca Emily dikkatini Trevor'dan uzaklaştırdı. Bakışları restorana giren bir çift takıldı. Fallon onları bir masaya götürürken kahkahaları yankılanıyordu.

"Doğru, öyleydi. Ama onun adımlarını takip etmemem gerektiğini bilmeliydim..." Kendini toparlamak için çabalarken Emily'nin sesi kesildi. Gözlerini tekrar Trevor'a çevirdi.

"Eh, ilk adımı attın Em ve ben şikâyetçi olup yasal olarak ondan korunmanı sağladığın için seninle gurur duyuyorum. Gavin gittiğinden o göt herif seninle temasa geçmeye çalışırsa beni ara, tamam mı?"

Emily, parmak uçlarını kaşının üstündeki iyileşme sürecindeki yarada gezdirdi. "Ararım. Teşekkür ederim." Bir an tereddüt edip genzini temizledi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii."

"Gavin'i aradın ve mesaj attın, değil mi?"

"Evet." Trevor başıyla onayladı.

Emily uzunca bir nefes aldı, elleri kucağında kıpırdıyordu. "Lütfen ona Dillon'ın bana ne yaptığını söylemediğini söyle."

"Hayır, ona mesajla söylemenin doğru olmayacağını düşündüm. Ama buraya döndüğünde bu konuda onunla konuşmayı planlıyorum."

"Lütfen, beni dinle. Olanları bilmesini istemiyorum. O... Bilmiyorum. Sadece lütfen, ona bir şey söylemesen olmaz mı?"

Trevor başını yana eğdi, sesi kafa karışıklığını yansıtıyordu. "Ondan gizlememi mi istiyorsun?"

Yutkunurken Emily'nin midesi tedirginlikle çalkalandı. "Evet. Zaten olanlar yüzünden yeterince acı çekti Trevor. Öğrenirse, Dillon'ın peşine düşer."

"Neden Dillon'ı korumaya çalışıyorsun?" Yüzündeki ifadeden şok olduğu aşikârdı.

"Tanrım, Trevor, *onu* korumaya çalışmıyorum. Gavin'i korumaya çalışıyorum. Bu yaşananlar onu yaraladı. Öğrenirse, mutlaka Dillon'ın peşine düşer. Tanrı esirgesin, gerçekten canını yakıp kendini hapiste bulabilir. Tanrı aşkına, Dillon da onun canını yakabilir. O zaman yaşayamam. Gavin'i saçmalıklarla yeterince uğraştırdım." Aşağıya bakan Emily, gözlerine dolan yaşları sildi. "Lütfen," diye fısıldadı, "hiçbir şey söyleme."

Trevor elini saçında gezdirip ensesine götürdü. "Bak, konuyu açmayacağım ama Gavin, Dillon'ı tanıyor. Öylece çekip gitmene izin vermeyeceğini biliyor. Ama dürüst olmam gerek Em, bir şeyler oldu mu diye sorarsa, yalan söyleyemeyeceğim."

Emily parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Özür dilerim. Senden benim için yalan söylemeni istememeliydim."

Yoğun bir nefes veren Trevor, birkaç kere göz kırıp gözlüğünü burnunun kemerine ittirdi. "Özür dileme. Olan biten tamamıyla rezalet. Sadece bana, aranız düzelirse ona anlatacağını söyle."

"Evet. Elbette." Emily surat astı. "Telefon ettiğimde açmıyor bile." Bakışlarını restoranın bir köşesine kurulmuş çifte döndürdü, midesine oturan ağırlığı yok saymaya çalıştı. "Benimle işi bitti."

"Sanırım şu anda kafası karman çorman ama Gavin sana âşık. Geri dönüp sana baktığında eminim ki karşı koyamayacaktır." Trevor ayağa kalkıp ellerini omuzlarına attı. "Sadece önümüzdeki altı ay boyunca orada kalmayacağını umalım."

Trevor sanki kalbindeki son parçayı da söküp almış gibi hissedilen Emily nefes almaya çalıştı. Ayağa kalkıp gözlerinin içine baktı,

sesi titriyordu. “Gerçekten o kadar uzun süre orada kalacağını mı düşünüyorsun?”

“Em, öyle demek istemedim.”

“Hayır, istedin. Bunu sana söylettiren ne?”

Trevor dudağını ısırarak kısa bir anlığına gözlerini kaçırdı. Omuz silkti. “Gavin, istediği zaman içine kapanabiliyor. Ne kadar uzun süre orada kalacağını bilmiyorum.”

Aklı resmen allak bullak olan Emily, elini ağzına götürdü. “Aman Tanrım. Yapamam... Yapamaz.” Bara doğru gitmeye başladı, ayakları vücudunun kaldırabileceğinden daha hızlı hareket ediyordu. Çantası, paltosu ve kaşkolu için tezgâhın altına uzanırken kalp atışları hızlandı.

“Bak, bunu söylememem gerekirdi.” Trevor, bara yaklaştı, ifadesi pişmanlıkla doluydu. “Yarın da gelebilir...”

Emily nefesini verirken “Altı ay içinde de,” diyerek yanından geçti.

Kapıya uzandığında göğsü sıkıştı, panikle kasıldı. Restorandan çıktığında içi titredi. Zihni dakikada onlarca şeyi düşünürken Emily paltosunu sırtına geçirip acele acele yürüyüp neredeyse koşarak kaldırımı dolduran vücut selinin arasından geçti. Araba kornaları, konuşmalar, sirenler etrafında dans ediyordu ama o hiçbirini duyamıyordu. Hepsine karşı sağırlaştığını hissetti.

Tek duyabildiği ses, Gavin’in kulağına fısıldaması, Gavin’in havayı kaplayan kahkahası ve Gavin’in onu ninni gibi uyutan kalp atışlarıydı. O kadar uzun süre ayrı kalacakları fikriyle gözlerinden yaşlar boşandı. Dokuz günde neredeyse dibe batmıştı. Altı ayın onu öldüreceğini biliyordu.

Chrysler Binası’nın ön kısmı görünmeye başladığında yapmak üzere olduğu şeyden emin olamadığı için tüyleri diken diken oldu. Ancak ne kadar güvenemese de bunun onu durdurmasına göz yummayacaktı. Daha ne olduğunu anlayamadan kendini lobiye girerken buldu. Girdiği anda da havanın ciğerlerini terk ettiğini fark etti.

Gözleri resepsiyon masasına yaslanmış beyefendinin arkasına takıldı. Gavin’inkine uyan siyah saçları ve kaslı vücut yapısını görünce

gözleri karardı. Tıpkı Gavin'in yaptığı gibi tek elini rahatça pantolonunun cebine atıp diğerini de saçına götürünce tamamıyla olduğu yerde donakaldı. Var olmayan havayı içine çekmeye çalışırken Emily usulca ona doğru gitti. Vücudunun ne yaptığını zihni algılamazken titreyen elini kaldırıp omzuna dokundu. Gavin'i arzulayan duyuları, adam daha dönmeden parfümünün kokusunu almaya çalıştı. Döndüğündeyse tanımadığı gözlerle, tanımadığı bir yüzle ve tanımadığı bir tebessümle karşılaştı. Hızla çarpan kalbi yerle bir oldu.

Adam, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Kıpırdayamaz, konuşamaz ve düşünemez durumdaki Emily, yabancıya bakakaldı. Aniden midesi bulandı, bir şeyler söyleme çabasıyla ağzını açtığı anda başı döndü. Ağzından tek kelime çıkmadı.

"Hanımefendi, iyi misiniz?" Adam irkilerek ellerini Emily'nin kollarına attı. "Bayılacakmış gibi duruyorsunuz."

Emily boğazını temizledi, başını sağa sola salladı ve geri çekildi. "Ben... Çok özür dilerim. Ben sandım ki..." Cümlesini tamamlamadı. Gözlerini kırpan Emily dönüp kalabalık asansöre bindi, yoluna devam etme isteği karşı konulamayacak düzeydeydi.

Kırmızı takım elbiseli bir kadın başını çevirdi. Kısaca, "Hangi kata çıkmanız gerekiyor?" diye sordu.

Emily kadına bakarken gerçeklere dönmeye, zihninde bir denge tutturmaya çalıştı. Ancak bu gerçekleşmedi. "Emin değilim."

Buna karşılık kadın kahkahayı basıp omuz silkti.

Zarif bir tebessümü olan yaşlı bir beyefendi konuştu. "Aradığınız şirketin adı nedir?"

Emily, "Blake Endüstrileri," diye cevap verip elini alnına götürdü.

Adam, "Şirketi de sahibi olan iki çok karizmatik adamı da tanıyorum," diye belirtti. Başını dost canlısı sayılmayacak kırmızı takım elbise giyen kadına çevirdi. "Altmış ikinci katta. Bu genç hanım için düğmeye basma nezaketini gösterin."

Emily tüm çabasıyla adama gülümsedi. Adam başını sallayıp göz kırptı. Asansör her katta açılıp kapanırken Emily Gavin'le

tanıştıklarında aynı asansöre bindiklerini hatırlamadan edemedi. O anda dar alan diğerleriyle birlikte neredeyse yarısına kadar dolu olsa da aslında baş başaydılar.

"Kız arkadaşım değil, eğer merak ettiğin buysa."

"Neden merak edeyim ki?"

"Neden merak etmeyesin ki?"

Beyefendi altmış ikinci kata vardıklarını haber vermek için kolunu dürtünce anı yok oldu. Aniden içinden gelen binayı terk etme isteğine karşı koydu. Teşekkür etmek için başını sallayan Emily, birkaç kişinin yanından geçip asansörden indi. Resepsiyona vardığında bakışları Blake Endüstrileri yazan buzlu camla kaplı duvara kaydı. Yutkunup yüksek, hilal şeklindeki maun bir masanın arkasında oturan resepsiyonistin yanına gitti.

Koyu renkli saçları olan kadın bir bilgisayar ekranından başını kaldırdı, sıcak bir tebessümle onu karşıladı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Emily başıyla onayladı, nasılsa gülümsemeyi başarmıştı. "Evet. Colton Blake'le görüşmem gerekiyor."

"Özür dilerim ama Bay Blake şu anda bir toplantıda. İsterseniz, oturup onu bekleyebilirsiniz. En geç on dakika içinde burada olacaktır." Bir düzine kadar bölmeye bağlanan bekleme alanını gösterdi. "Adınızı öğrenebilir miyim, lütfen?"

"Emily Cooper."

"Beklediğinizi ona haber vereceğim, Bayan Cooper." Kadın ona tekrar gülümsedi.

"Teşekkür ederim." Emily arkasını dönmeye davrandı ama daha dönmeden açılan bir ofis kapısına dikkatini çekti. Colton'ın dışarıya çıktığını, onunla birlikte ofisten çıkan bir adamın elini sıkarken derinden, candan kahkahasını attığını görünce tüyleri diken diken oldu. Colton'ın gözleri gözleriyle buluşunca Emily rahatsızlandığını hissetti.

Colton'nın neşeli tavırları neredeyse anında yok oldu, ifadesinde duygudan eser kalmadı. Gözlerini ona dikerken ağzı hafifçe açılıp gözleri onunla iş arkadaşı arasında gidip geldi. Emily gerildi ve elini

saçında gezdirirken sadece birkaç saniye önce yüzündeki dostane gülümsemeye tekrar bürünmeye çalışırken onu izledi. Beyaz, iş gömleğinin ucunu gergin hareketlerle çekiştirirken Emily de adamı asansöre bindirmesini bekledi. Müşteriye veda eder etmez bakışları tekrar Emily'nin üzerindeydi.

Asansörün düğmesine basarken Colton, "Gelecek hafta konuşuruz Tom," dedi. "Ellie'ye selam söyle, annem onu yakında kahvaltıya çağıracak."

Adam hızla başını sallarken, "Söylerim," dedikten sonra açılan kapılardan geçip asansöre bindi.

Sekreter, "Bay Blake," diye şakadı, "Bayan Cooper sizinle görüşmek için bekliyor."

"Anlıyorum. Teşekkür ederim, Natalie." Emily'ye bakmak için dönen Colton, onu selamlarken başını eğdi. "Emily."

"Merhaba, Colton."

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu, sesi resmen mesafeliydi.

Emily gergin bir şekilde kıpırdanıp insanın içine işleyen yeşil gözlerine baktı. Yutkundu. "Seninle konuşmam gerek."

"O kadarı aşikâr."

"O halde neden sordun?" Sorarken başını eğdi.

Colton tek kaşını kaldırdı, ağzının kenarına ukala bir gülücük kondu. "Haydi, gidip konuşalım."

Colton'ın peşine düşen Emily, gergin midesindeki bulantıyı görmezden gelmeye çalıştı. Ofisine girdikleri anda Colton kapıyı kapatıp takım elbisesinin ceketini çıkardı. Tek kelime etmeden masasının önündeki sandalyeyi işaret etti. Montuyla kaşkolunu çıkardıktan sonra Emily otururken düşünceleri de ısrarla çekip gitmek üzerinde yoğunlaşmıştı. Ancak gitmeyecekti. Neden burada olduğunu aklından çıkarmamalıydı. Colton'a gizlice bir bakış atıp ceketini bir dolaba asmasını, masasına dönmesini ve karşısına oturmasını izledi.

Colton boğazını temizledi, bakışları deliciydi. "Canını yaktın, Emily."

Emily'nin halihazırda sızlayan kalbinden bir özlem dalgası geçti ama niyeysse bu kelimeleri Gavin'in ağabeyinden duyunca his yoğunlaştı, ölçülemeyecek derecede kalınlaştı. "Canını yaktığımı biliyorum. Bunu herkesten daha çok ben bilirim." Emily sesi çatlamasın diye savaşıyordu. "Ama onu seviyorum ve bu durumu telafi edeceğim. Olivia bana, ülkede olmadığını söylediğini anlattı. Bana nerede olduğunu söylemen gerekiyor, Colton."

Arkasına yaslanan Colton'ın burnundan aşağıladığını belli eden bir homurtu yükseldi. "Onu seviyor musun? Neden buna inanmakta güçlük çekiyorum?" Emily şok olup geriledi ama Colton lafına devam etti. "Peki, onunla yaşananları nasıl telafi etmeyi planlıyorsun? Sana nerede olduğunu söylesem bile kim seni geri alacağını söyleyebilir ki? O gece evime geldiğinde nasıl olduğunu görmedin sen. Gözlerindeki bakışı, yüzündeki acıyı görmedin." Colton rahatça omuz silkti, sesinde ukala bir ton vardı. "Doğru ya, nasıl görebilirdin ki? Prova yemeğinin tadını çıkarmakla meşguldün."

Odadaki gerilim arttı, varlığı neredeyse Emily'nin ciğerlerindeki oksijeni yok edecekti. Sözcükler tokat gibi patlamıştı. Duygularını daha fazla kontrol edemediğinden ağlayarak gözlerini kırpı. "O gecenin bedelini birçok şekilde ödedim. Kendime kimsenin *asla* bilemeyeceği kadar çok şekilde işkence ettim."

Hamlelerinin ve kararsızlıklarının cezası olarak Dillon'ın kendisine çektiği acıya göz yumması aklına gelirken acı gerçekler ağzından döküldü. Gavin'i ne kadar çok sevse de Colton'ın o korkunç gecenin tadını çıkardığı yönündeki suçlamasına katlanmayı reddetti. Sandalyesinden apar topar kalkıp elini göğsüne götürdü. "Kardeşini ne kadar çok sevdiğim hakkında hiçbir fikrin yok. O olmadan nefes alamıyorum. Hiç uyumadım. Neredeyse hiçbir şey yemedim. Hayır, ona ilk başlarda inanmadım. İnanamazdım. O sabah o kapıyı açtığımda geleceği olduğumu düşünürken geçmişini karşımda buldum. Beni öldürdü. İçgüdülerim bana kaçmamı söyledi ve ben de kaçtım, şimdiyse ikimiz de bunun acısını çekiyoruz."

Eliyle ağzını kapayan Emily yere baktı, kalbi güm güm atıyordu. Yavaşça dikkatini tekrar Colton'a yöneltti, deliye dönmüş yeşil gözleri yalvarıyordu. "Beni geri alır mı bilmiyorum ve almasını da beklemiyorum. Bana bakar mı bile bilmiyorum çünkü ben kendime zar zor bakabiliyorum. Bildiğim tek şey, onu görmem gerektiği. Ona ne kadar üzgün olduğumu söylemem gerekiyor. Ne olacağını bilmeden içimi dökeceğim anlamına gelse bile bunu yapmak zorundayım." Emily ağzından nefes aldı, gözleri kısıldı. "Ama *sakin* bana onu sevmediğimi söyleme çünkü yanıyorsun."

Artık ukala ukala bakmayan Colton'ın yüzüne anlayış ve merhamet geldi. Ayağa kalkarak bir kalemle bir not kâğıdı aldı. Üzerine bir şeyler karaladıktan sonra masasının etrafından dolanıp minik kâğıt parçasını Emily'ye verdi. "Burada evinin ve muhtemelen onu bulabileceğin takıldığı sahil barının adresi var." Colton pantolonunun cebine elini atıp cüzdanını çıkardı. Bir tomar para çektikten sonra ağzının kenarına bir tebessüm kondu. "Eskiden senden *pek* hazzetmesem de küçük çokbilmişin ayağına gitmek için kendi cebinden harcamana müsaade etmeyeceğim." Colton, Emily'nin eline uzandı ve parayı sıkıştırdı. "Benim tarzım değil."

Paraya bakan Emily kaskatı kesildi. Başını sağa sola salladı. "Bunu kabul edemem. Nerede olduğunu bana söylemen bile yeterliydi." Parayı geri vermeye çalıştı.

"İsrar ediyorum." Colton usulca elini geri ittirdi. "Ayrıca, sadece birkaç yüz papel. Seni oraya götürmesi için jeti ayarlayacağım ve her şeyin halledilmesini sağlayacağım, otelinin ayarlanması da dahil." Colton boğazını temizleyip ellerini ceplerine attı. "Aksini umut etsem de aklımızda bulunması gereken... Eh, seni gördüğü için havalara uçmayabilir."

Emily zorla yutkunup başını salladı. Eşyalarını toplarken bu düşünceyi kafasından çıkarmaya çalıştı ama böyle bir hamle yaptığını bununla yüzleşebileceğini biliyordu. Montunu giydikten sonra bir anlığına Colton'a baktı. "Ondan hiç haber aldın mı?"

"Hayır." Colton başını sağa sola salladı. "Henüz almadım."

Midesi korkuyla doldu. "Oraya gittiğini nereden biliyorsun? Başına bir şeyler gelmiş olabilir."

"İnan bana, kardeşimi tanırım. Ona hiçbir şey olmadı." Emily'yi kapıya kadar götürürken sesinden güven akıyordu. "Ona zarar verecek tek kişi kendisi."

Ağzı açılan ve kaşları endişeyle çatılan Emily'nin gözleri ardına kadar açıldı. "Öyle bir şey yapacağını..."

Colton sırtıp, "Hayır. Hayır," diyerek lafını böldü. "Öyle demek istemedim. Söylediklerimi unut." Emily'nin omuzlarındaki gerginlik rüzgârdaki yapraklar gibi savruldu. Sesi kısılırken gülücüğü de yok oldu. "Kabalığım için beni bağışla. O benim küçük kardeşim ve ölümüne Yankees hayranı olsa da -ki ben ölümüne Mets hayranı olduğumdan bundan tiksiniyorum- ona düşkünüm denilebilir."

Emily ayaklarına bakarak fısıltıyla, "Benim de ona düşkün olduğum söylenilebilir," dedi. Bakışlarını Colton'ın gözlerine çevirince Gavin'in izini gördü. "Gerçekten."

"Biliyorum ama beni ikna etmek zorunda değilsin. Oraya gidip bunu ona kanıtlaman gerekiyor. Asistanım sana ihtiyacın olan bilgileri telefonda verecek."

Emily çantasını göğsüne çekti, gözleri minnetle parlıyordu. "Teşekkür ederim, Colton."

Colton başıyla onaylayıp kapıyı çekerek açtı.

Dışarı çıkarken Emily'nin gözyaşları yanaklarına akıyordu. Her şeyin başladığı asansöre tekrar bindiğinde rahatlık ve korku karışımı bir his Emily'nin vücudunda gezinmeye başladı. Tehlikeli bir kasırğa sinirlerini altüst edip kalp atışlarını hızlandırdı. Yine de Gavin'le ilişkisini kurtarmak için haber vermeden ortaya çıkma konusundaki şüphesiyle kasları gerilse de Emily, onları birbirinden ayıran, akıp geçen zamanı artıramayacağını biliyordu.

Tik tak...

Üçüncü Bölüm

Mesafe

Batmakta olan Karayip güneşi, kumsaldaki ufak barın mozaiklerine gölge düşürüyordu. Beşinci Cadde'nin en güneyinde oturan Gavin, mekânı çok iyi biliyor ve bölgeyi ziyaret ettiğinde sık sık uğruyordu. Yanan bir mangaldan tembelce duman çıkıyor, karidesli taco ve tamale kokusu havayı kaplıyordu. Ilık meltem hızlanırken etrafını kuşatan görüntüyü ve sesleri takip eden Gavin'in kırık kalbi, kumlara çarpan dalgaların ritmiyle uyumlu hızda atıyordu.

Tatilciler sıcak kumun üstünde yaptıkları voleybol maçını tamamlarken kumsalda çalan çelik davulların sesi kulaklarında çınladı. Uğruna ölünecek vücutları olan kadınlar, ameliyatta büyütülmüş göğüslerine katman katman güneş losyonu sürüyorlardı. Emekleyen bir bebek, turkuvaz sulara girince babası peşinden koştu. Nihayet çocuğu kaldırıp etrafında döndürdü. Çocuk katıla katıla gülüyordu, şüphesiz başı dönmüştü. Gavin nasıl da oynadıklarını izlerken dudakları ufak bir tebessümle kıvrıldı. Adam hızla sudan çıktı, oğlunu sıkıca kolunun altında tutuyordu ve küçük çocuğu annesinin yanında kuma bıraktı, kadının huzurla geçirdiği kısa anı böldü.

Orta yaşlı adamın karısının yanına oturuşunu izlerken Gavin elinde olmadan derin bir özlem duygusuna kapıldı. Adam yüzünde bir gülücükle açık tenli aşkını kollarına alıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. Adrenalinle güçlenen netlikle Emily'yi sevdiği günlerin anısı Gavin'in düşüncelerine sızdı. Sıcaktan buzları erimiş viskisine uzandı, bakışlarını zorla çiftten uzaklaştırdı.

"Señor Blake." Gavin kafasını kaldırdığında elinde bir diğer burbon viskisiyle yaklaşmakta olan, yıllardır tanıdığı görevli çocuklardan birini gördü. Gavin'in önüne içkiyi bırakan Miguel kaşlarını oynattı. "Bu, señor, şu güzel señoritadan geldi." Başını barda tek başına oturan kadına doğru uzattı.

Gavin kadına gözünün ucuyla şöyle bir baktı. Yazlık, kısa, ipek elbisesinin altında uzanan uzun bacaklarıyla, kadın Gavin'e utangaç bir bakış atıp piña colada kokteylini yudumladı. Dudakları, Gavin'e yoğun bakışlar atarken pipetin üzerinde oyalandı.

Gavin sadece kadına teşekkür etmek için başını salladı. Dikkatini tekrar genç Meksikalı çalışana yöneltip arka cebinden cüzdanını çekti ve adama bahşiş bıraktı. "Teşekkür ederim, Miguel. Gidip benim adıma kadının içkisini tazele." Arkasına yaslanıp kollarını yanındaki sandalyeye uzattı. "Maria ile ufaklık nasıllar?"

Adam, "Ah, harikalar, Señor Blake," diye cevap verdi, sesindeki neşe gözlerine yansıdı. "Ona futbol oynamayı öğretmeye çalışıyoruz." Genç adam gülümseyip Gavin'in boş kadehini masadan aldı. "Eh, siz Amerikanlar ona futbol demiyorsunuz gerçi. Bir gün umuyoruz ki o... Ne diyordunuz ona? Olimpiyada görürüz."

Gavin hafifçe güldü. "Olimpiyatlar."

Gülümseyen Miguel, bir temizlik bezini omzuna attı. "Evet. Olimpiyatlarda. Sonrasında bana ve aileme seninkisi kadar çok *dinero*¹ kazandıracak. Çok mutluluk getirir insana. Sı?"

1 (İsp.) Para. (ç.n.)

Gavin yeni kadehini kaldırıp içindeki sıvıyı döndürdü, taze buz kadehin kenarlarına çarptı. Miguel'e bitkin bir tebessüm gönderdi, Emily'nin görüntüsü duyularına sızarken sesinde duygudan eser yoktu. "Doğru. Para çok mutluluk getirir insana."

Miguel sırtıp arkasını döndü, umutsuzluk iblislerini eziyet etsin diye Gavin'in başında bıraktı. Yüzeyin hemen altında yatan, neredeyse katlanamayacağı bir acı kalbine yapışmıştı. İstemediği halde Emily'nin kahverengi saçlarının yüzünü gıdıkladığı aklına geldi. Artık erişemeyeceği için bu düşünce Gavin'in ruhunu tamamıyla hissizleştirdi. Aldığı her düzensiz nefeste karmakarışık duygularına kapıldığından acısı yerini öfkeye bıraktı. Ancak ne kadar denese de Gavin, Emily'den kaçamıyordu. Birlikte geçirdikleri günlerin anısı düşüncelerini gölgeleyip zihnine üşüşürken vücudundaki her kas ona duyduğu ihtiyaçla gerildi.

Etrafına bir huzursuzluk çöken Gavin, başını kaldırdı. Ona içkiyi gönderen kadına baktı. Yeterince hoş görünüyordu. Yoğun, dalgalı, omuz hizasındaki kızıl saç rahatça yazlık elbisesinin askılarına dökülmüştü. Gavin gözlerini ince uzun fiziğinde gezdirirken kadın da gözlerini ona dikti, dudaklarında temkinli bir gülücük oluştu. Kalabalıkta göze çarpacak bir kadın olduğunu düşünmese de gözleri ve tebessümü yüzünü aydınlatmıştı ve Gavin bakışlarını kaçırmakta zorlandı. Zarifçe bar taburesinden kalkışını izledi.

Kadın içkisini ve el çantasını kapıp Gavin'e doğru yürümeye başladı. Gözleri birbirine kenetlenince Gavin yutkundü ve topuklu sandaletlerinin ahşap zeminde tıkırdamasını dinledi. Kadın aradaki mesafeyi kapatmadan olduğu yerde durdu. Başını yana yatırdı ve sanki yanına gitmek için müsaade istiyormuş gibi yüzünü inceledi. Gavin tereddüt etmesini ilgi çekici buldu. Gönülsüzce başını sallayıp karşısına oturması için işaret verdi.

Kadın gülümseyerek yoluna devam etti ve kumsalın önündeki patikaya indi. Bir sandalye çekip içkisiyle el çantasını masaya bırakırken ılık meltem saçını yüzüne savurdu. Gavin yeşil gözlerini fark etti.

tonu rahatsız edecek derecede tanıdıktı. Zihni umutsuzca Emily'nin düşüncesiyle savaşıırken bir duygu seline kapıldı.

Kadın, "Bir kilometre öteden bile kalbi kırık adamları tanırım," diye mırıldanıp yerine yerleşti. Bacak bacak üstüne atıp donmuş içeceğinden büyük bir yudum aldı. Kibarca masanın üstünden uzandı. Parlatılmış dudaklarının kenarına baştan çıkarıcı bir gülücük kondurdu, bakışları Gavin'in yüzünden göğsüne kaydı. Vücudunun üst kısmında dolandıktan sonra gözlerini tekrar Gavin'in gözlerine çevirdi. "Bu sorunu sizin adınıza çözmek için ne yapabilirim Bay..."

Gavin geri çekilip başını sağa sola salladı, "Göründüğün kadar utangaç değilsin," diye mırıldanıp içkisine uzandı. "Dış görünüşün yanıltıcı olabileceğini söylerler. Ama sorun değil. Ben de göründüğüm kadar utangaç değilimdir." İçkisinin dibini getirdi, kadehini masaya bırakıp baş ve ortaparmağıyla vurdu. Kadeh buğulu olduğundan masanın cam yüzeyinde rahatça kayıp bir küllüğe çarptı. Dirseklerini masaya dayadı, sırtıp parmaklarını çenesinin altına koydu. "Sorunumu çözmek mi istiyorsun? İlgimi çekti Bayan..."

İsimsiz kadın dudağını ısırp Gavin'in hareketlerini taklit etti. "Bir: İlgini çektiği için çok mutlu oldum. Buraya gelmemin tek amacı da buydu. Erkeklerin beni ilgi çekici bulmasından keyif alırım. İki: Hayır, göründüğüm kadar utangaç değilim tatlım. Yakınından bile geçmem. Üç: Senin utangaç olduğunu söylemedim. Duruşunda utangaç bir hal yok ve benim için bu iyi bir şey." Bacaklarını serbest bıraktı, sağ ayağındaki topuklu ayakkabıyı çıkarttı ve masaj yapmak için eğildi. Başını eğen Gavin ciddi bir ifadeyle kadının kan kırmızısı tırnaklarını tabanından baldırına kadar yavaşça gezdirmesini izledi. Sandalyeye tekrar kurulan kadın, ayakkabısız ayağını kalçasının altına çekip gülümsedi. "Dört: Evet, problemini sen nasıl istersen öyle çözmek istiyorum. Ben de zor bir dönemden geçiyorum, yani bu ikimize de iyi gelir. Ve beş: Sen bana adını söylemedin, ben niye söyleyeyim ki? Belli ki senden yaşça biraz büyüğüm. Büyüklerine karşı saygılı olman gerek. Haksız mıyım Bay..."

Kıpırdamayan Gavin'in ağzının kenarına bir gülücük kondu. "Gavin Blake."

"Ahh, o halde kalbi besbelli yaralanmış Bay Blake, sizinle tanıştığıma çok sevindim. Adım Bayan Layton ama sen bana Jessica diyebilirsin." Gözlerinin içine bakarak masanın üstünden uzanıp Gavin'e elini sundu. Gavin elini tutunca kadının parmaklarıyla avcuna ufak daireler çizdiğini hissetti. Tereddütle elini geri çeken kadın göğüslerini düzeltti. "Peki, o kimdi ve ne demeye senin kadar cezbedici görünen bir adamın kalbini kırdı?"

Damarına basılan Gavin boğazını temizleyip Jessica'nın arkasına baktı. İçkisini tazelemesi için Miguel'e elini kaldırdı. Boynunu çevirip arkasına yaslandı ve ellerini kahverengi kargo şortunun ceplerine attı. Sakin yüzü ve gözlerine dikilmiş gözleriyle başını yana eğdi. "İzninle bazı şeyleri netleştireceğim. Adın Jessica'ydı, değil mi?"

Bu sorusu ve ses tonu karşısında biraz afallamış gibi görünen kadın başıyla onayladı.

Gavin, "Eh, Jessica," diyerek lafına devam etti, "bir: Hayatım ve hayatıma eskiden dahil olan kişi seni ilgilendirmez. Bir daha bana bunu sorma. İki: Sorunumu çözebileceğini sanıyorsun ama ben hiçbir halt yiyemeyeceğinden gayet eminim. Fakat seni düzerek aklını başından alabileceğimden, geçirdiğin zor zamanı aklından silip atabileceğimden de gayet eminim. Senden genç olabilirim ama ilk karşıma çıkan da sen değilsin. Ne demek istediğimi anladın mı?"

Gözleri ardına kadar açılan Jessica, dudaklarını araladı ama konuşmadı. Tekrar başını salladı.

"İyi. Aynı frekansta olduğumuza sevindim." Gavin, kredi kartını içkileriyle yanlarına gelen Miguel'e verdi. "Üç: Birçok ilgi çekici kadının yanında bulundum, yani dediğimi iltifat olarak algılama. Bir kadını gururlandırmak istersem, seks arayışıyla, delirmiş gibi yanıma gelmesini ilgi çekici bulduğumu söylemekten daha iyi yollarım var. Dört: Düzüşmek istiyorsan, düzüşebiliriz. Buradan iki dakikalık yürüyüşle evime gidiliyor. Ama seni şimdiden uyarıyorum, hepsi bu

kadar olacak. Yatıya kalmayı bekleme. Seni düzeceğim ve seni çok iyi düzeceğim ama işin biter bitmez yoluna göndereceğim. Sana telefon numaramı vermeyeceğim ve bir daha asla aklıma gelmeyeceksin. Yani, şimdi Jessica..." Gavin çenesini tuttu, kaşlarını çatığından kadının soyismmini hatırlamaya çalıştığı belli oluyordu.

Jessica, "Layton," diye cevap verdi, sesi çatladı. "Soyismim Layton."

"Ah, doğru. Yani, şimdi Bayan Jessica Layton, top sende." Gavin elini saçında gezdirdi ve ona göz kırptı. Bir kez daha Miguel masaya geldi, elinde Gavin'in kredi kartı vardı. Kartını cüzdanına soktukten sonra Gavin masanın karşısında dili tutulmuş oturan Jessica'ya baktı, parmakları boynunda gidip geliyordu. "Seçimini yap Jessica çünkü dürüst olmak gerekirse bunu yapmazsak," diyerek hafifçe omuz silkti, "evime gidip çavuşu tokatlayacağım."

Yüzü şokla çarpılan Jessica ayağa kalktı, sandaletini ayağına geçirdi ve el çantasına uzandı.

Sert cevabının kadını korkutup kaçırdığını düşünen Gavin, erken saatlerde hayranlıkla seyrettiği aileye dönerken omuz silkti. El ele ufak, iki kapılı boktan bir şeye binmelerini izledi. Kendi zenginliğinin onların mutluluğuyla ölçüşemeyeceğini biliyordu. O mutluluğu istiyordu. O boktan şeyi istiyordu.

Jessica, "Ee, hazır mısın?" diye sordu, cinsel alarm sesinde çınılıyordu.

Gavin dikkatini yok olmakta olan rüyasından ayırıp Jessica'nın ellerinde tuttuğu burbon viskisini almasını izledi. Tek bir yudumda bitirdi. Boş kadehi masaya koyduktan sonra parmak uçlarını Gavin'in alnında, yanağında, çenesinin kıvrımlarında gezdirdi. Gavin bir anlığına kaskatı kesildi, dokunuşuyla irkilmemeye çalıştı. Ayağa kalkıp Jessica'nın elinden tuttu. Sanki kendiliğinden oluyormuş gibi ayakları onları evine doğru götürdü.

Jessica, "Yani, neden Meksika'da bir başıma olduğum seni biraz meraklandırmıyor mu?" diye sorarken ufak, ahşap bir geçitten geçtiler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kabaran dalgalara, ufukta batan güneşin görünen son kısmına bakarken Gavin başını sağa sola salladı. "Pek sayılmaz."

"Biliyor musun, sen pek iyi bir adam değilsin." Elini geri çekti. Elinin yokluğu Gavin'i etkilemedi. Yine de kadın yanında ilerliyordu.

Gavin, "Hayır. Ben fazlasıyla iyi bir adamım," diye mırıldandı, Emily'nin o anda nerede olduğunu düşünüyordu. Yalnızlık göğsünü sıkıştırdı ama boğucu varlığını hoş karşıladı. Bu, bildiği bir şeydi. Tamamıyla tanıdığı bir şeydi. Neredeyse eski bir dostu olarak görecekti.

Jessica homurdanarak, "Doğru," dedi, ses tonu şüpheyle doluydu. "Eh, yapacağımız şeyi hesaba katarsak, belki de biraz... hoş davranmaya çalışabilirsin?"

Evinin az ilerisinde duran Gavin, kadına baktı, kaşları yukarı kalktı. "Bak, açık açık söyledim. Seks yapabilirim ama hoşluk yapacak değilim. Kabul et ya da etme." Kısacık bir an Gavin'in midesi bulandı. Kadınlara hep saygıyla davranması gerektiği öğretilmişti ve babasının, bu davranışları karşısında tiksineceği aklına geldi. Yine de bu düşünce aklından uçup gitti. Eski bağımlılığı çılgınlık atıyor, ilacı yüzüne savuruyordu.

Kes. Kesip at. Bağlantıyı kopar.

Jessica dudaklarını sıktı. "İyi. Sırf buna sandığından daha çok ihtiyacım olduğu için."

Verandaya çıktıkları anda Jessica kıpkırmızı saçlarını savurdu ve Gavin aniden vücudunun kokusuyla sarmalandı. Yaseminli parfümü unutmaya çalıştığı anıları canlandırdı. Bu onu sarstı, neredeyse dengesini kaybedecekti. Derin bir nefes alıp kendini toparladı. İstekli yeşil gözlerine baktığında elini ensesine götürüp kadını sertçe ağzına doğru çekti. Kadın göğsünü Gavin'inkine yaslayıp hafifçe inledi, elleri saçını tutmaya yeltendi. Baştan çıkarıcı, feminen arzuyla dolu olsa da iniltisini duymak Gavin'in istediği gibi değildi. Dudakları kendi çapında tatlıydı ama kendi dudaklarına uyumlu değildi. Bir yapbozun parçaları gibi iç içe geçmiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Öfkeyle dolan Gavin kadını hırsıyla öpmeye başladı. Duvara yaslayıp basenine uzandı ve bacağına kaldırıp beline doladı. Kadın nefes nefese kalırken elini elbisesinin altına soktu, külodunun altına ulaştı. Tek bir hamleyle üç parmağını birden içine soktu. Her sert darbede kadının kalçası ileri geri gidiyordu ve elleriyle boynuna yapışmıştı, beyaz, keten gömleğinin yakasını avuçluyordu. Islak ve erkeklerin isteyebileceği gibi hazır olsa da kadınlığı ona yabancı geldi ve bu nedenle Gavin parmaklarıyla daha sert davranarak daha derinlere indi.

Nefes almaya çalışırken kadın mırılcasına, “Bekle,” dedi. Başını dikip Gavin’in gözlerinin içine baktı. “Ne yapıyorsun? Beni burada mı düzeceksin?”

Ukala bir şekilde gülen Gavin geri çekildi, kadının nefes nefese kalan halsiz vücudunu duvarın önünde bıraktı. “Bakıyorum da, ilk başta görüldüğün kadar eğlenceli değilsin,” diye mırıldanırken cebinden anahtarlarını çıkardı. Kapının kilidine taktı, kapıyı açarak Jessica’nın üstünü başını düzeltmesini bekledi.

İç çeken kadın yerdeki el çantasını aldı. Yanından geçerken gözlerini devirdi. Çantayı holdeki antika, aslan ayaklı bir masaya atan Jessica’nın bakışları denize sıfır, geniş evinde şöyle bir dolandı. “Hoş ev.” Gavin’e döndü, tebessümü etkilendiğini belli ediyordu. “Pekâlâ, nerede kalmıştık?”

“Benim için soyunmak üzereydin.” Gavin anahtarlarını masaya fırlatıp gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Sırtından çıkardıktan sonra mutfağın kapısına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak kadının soyunmasını izledi.

Jessica vücudundan son kıyafeti de söktü ve Gavin’e doğru yürüdü. Yüzünü ellerinin arasına alıp onu ağzına doğru çekti. O anda Gavin, Emily’yi sızlayan kalbinin dolabına kaldırdı, kapısını kilitledi ve anahtarı fırlatıp attı. Kemerini çözerken net bir düşünce zihnine saldırdı.

Emily, “boşluğu doldurmak için” birini bu gece yatağa atmasıyla gurur duymazdı.

Dördüncü Bölüm

Kırk

Midesi korkuyla kavrulurken ve Gavin'e duyduğu özlem içini sızlatırken Emily çantalarını kabin görevlisine verip Blake Endüstrileri'nin özel jetine bindi.

Olivia oyunbaz bir edayla tek kaşını kaldırdı. "Hımm, belki de sana yapılan özel muameleyi görmek için birkaç kalp kırmam lazım... Evet. Karar verildi. Sen yokken kendime zengin bir adam bulacağım, biraz aklını karıştıracığım ve ağabeyi de aşkını geri kazanabileyim diye beni olduğu yere tepeden tırnağa lüks içinde gönderecek."

Emily boş boş Olivia'ya baktı, ağzı açık kalmıştı.

"Biliyorsun, sadece şaka yapıyorum." Olivia kahkahayı basıp Emily'nin elini kaptı, onu jetin arka kısmına doğru çekti.

Ayak uydurmaya çalışan Emily iç çekip başını sağa sola salladı. "Ne yapıyorsun zırdeli? Benimle birlikte gelmiyorsun. Yoksa bu da bir anda karar verdiğin bir şey mi?"

"Bu, Blake Endüstrileri'nin yeni jeti ve her zerresini görmeden ineceğimi düşünüyorsan, sandığım kadar uçmuşsun demektir." Olivia durup homurdandı. "Az önce şaka yaptım. Uçmuşsun, uçmuş, uç, uçmak. Anladın mı?"

"Evet. Anladım Liv. Benim anında neye karar verdiğimi bilmek ister misin?"

Olivia başını yana eğdi, gözleri ardına dek açılmıştı. "Fikrini değiştirmiyorsun, değil mi? Şaka yaptığımı söyledim ya Em. Şu anda en büyük hayranın olduğumu biliyorsun. Senin için korkutucu olduğumu biliyorum. Tüm şu uçma işi ve Gavin'in seni geri almama ihtimali. Ama bunu yapmak zorundasın. Pilot sarhoşa benzemiyor, eh, *fızla* sarhoşa benzemiyor, yani iyi ellerde olduğunu söylemem mümkün. Ayrıca, gitmezsen asla Gavin'le aranızda neler olabileceğini öğrenemezsin. Hayatının sonuna dek pişman olursun."

Emily, ellerini Olivia'nın omuzlarına attı. "Fikrimi değiştirmiyorum Olivia ama artık kapuçino içmenin yasaklanması gerektiğine karar verdim." Emily kollarını çekip gülümsedi. "İlk fincandan sonra resmen titreşime geçen biri için iki fincandan sonra resmen kimyasal atmış gibi görünüyorsun."

"Ah. Doğru. Annem de aynısını diyor, kimyasal kısmı hariç." Olivia arka kabinin koluna uzandı. "Genellikle, cinayet işlemiş gibi göründüğümü söyler."

"Ne yapıyorsun? Oraya öylece giremeyiz."

Olivia başını çevirdi. "Nedenmiş o?"

"Çünkü o Gavin ile Colton'ın özel kabini."

"Ne büyük mesele." Olivia omuz silkip kapıyı iterek açtı. "Dediğim gibi, inmeden önce turu tamamlamak istiyorum."

Emily başını sallayıp Olivia'nın kabine girip gözden kaybolmasını seyretti. Motorlar çalışmaya başladığında gözlerini sıkıca yumup her iki tarafındaki krem rengi deri koltuklara tutundu. Titreşim sesi anında uçma korkusunu körükledi. İçi titredi. Titrek bir nefes alıp kalbi kaburgalarına çarparken Emily zihninden burada bulunmasının biricik sebebini geçirdi.

Gavin...

Jetten cehennem olup gitme düşüncesine direnen Emily, kendini toparladı, ensesinde biriken teri sildi ve iki tereddütlü adım attı.

Bir adım daha atarken burnundan derin derin nefes almaya çalıştı, tırnakları neredeyse soğuk deriyi delip geçecekti. Kabinin pürüzsüz, maun kapısını tutan Emily, içeri bakınca Olivia'yı battal boy yatağa uzanmış buldu, tembel tembel gülerken rahat olduğunu belli ediyordu.

Emily, "Kalkman gerek," diye belirtti. Titrek adımlarla odada ilerledi.

Gülücüğü solan Olivia ayağa kalkıp dudaklarını sıktı. "Cidden hiç eğlenceli değilsin."

"Biliyorum." Emily kaşlarını çatıp hızla elini saçında gezdirdi. Gözleri odada dolaştı ve minibarın yanındaki askıya takılmış mavi bir Yankees şapkasına takıldı. Bir anlığına donakaldı. Hem uçuş korkusunu hem de Olivia'nın yataktan kalkarken söylenmesini yok sayan Emily, yaklaşmadan önce gözlerini şapkaya dikti. Elini kaldırıp parmak uçlarını nazikçe şapkada gezdirdi, kalbi sadece birkaç ay önce maç izledikleri sırada Gavin'in güneşte parlayan gülücüğünün anısıyla ağırlaştı.

Sanki şapka tenini dağlamış gibi elini çekti, sıcak gözyaşları etrafını buğuladı. Geri çekildiğinde bir kez daha kaçmak... Koşmak arzusunu bastırdı. Her şeyden kaçmaya o kadar alışkındı ki bu alışkanlık onu yiyip bitiriyordu ama dudaklarına yavaşça bir tebessüm konarken his de yok oldu. Gözlerini yumdu, yanağına bir damla gözyaşı aktı ve Gavin'in tatlı, gamzeli gülücüğüne kapıldı. Gelecekte karşılaşacakları her neyse, o yöne doğru kendisini götürmesine müsaade etti. Bir gelecekleri olacaksa şayet.

Emily omzunda bir el hissetti ve Olivia'nın ağladığını bilmesini istemediğinden gözyaşlarını sildi. Hızla arkasını dönüp Olivia'nın yanından geçip gitti.

Olivia, "İyi misin?" diye sordu, peşi sıra koridora çıktı.

Koltuklardan birine geçen Emily, başını pencereye dayadı. "İyiyim."

Kollarını göğsünde kavuşturan Olivia, şüpheyle tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten iyi bir yalancı olmadığını biliyorsun."

Emily, Olivia'ya dönüp, "Evet. Annem de eskiden böyle derdi," diye fısıldadı.

Bitkin bir tebessümle Olivia koltuğun üzerinden uzandı. Emily'nin çenesini eline aldı. "Tam burada, tam şu anda, tam da olman gerektiği yerdesin. Her şey düzelecek. Bana inanmadığını biliyorum ama bence benim psişik güçlerim var. Bay Gavin Blake'in olduğu, bir sürü bebekle dolu pis, yeşil bir karavan olacak. Görürsün." Olivia, Emily'nin kafasının tepesine bir öpücük kondurdu, sırtını dikleştirdi ve yürüyüp gitti. Jetten inerken, "İndiğin anda bana mesaj at!" diye seslendi.

Kabin görevlisinin sunduğu bir içecek abur cuburu reddettikten sonra Emily gözlerini yumup dikkatini bebek dolu minivana verdi. Gavin'in yüzü düşüncelerine sızdı, jet uçağının ilerlediğini hissettiği sırada içini bir endişe ve umut dalgası kapladı. Hızlı kalp atışlarının sesi çığlıklar atan motorun sesiyle bastırıldı. New York'tan Playa del Carmen'e dört saat on beş dakika içinde varacağını hesapladı ki ondan sonra da hayatının, şu ana kadar değiştiğinden daha fazla değişeceğini biliyordu. Terli avuçlarıyla koltuğun kenarlarını tutarken Emily Cooper kendini en son yaptığı yolculuktan daha farklı bir konumda, yeni bir başlangıç yaparken buldu. İç çekerek şehrin metal devlerinin bulutlar ardında kayboluşunu seyretti. İçten içe gerçekten de hayatını değiştirecek bir şey yaptığına inanmak için dua ederken kalbi sızladı.

Bu sefer her şey daha iyi olacaktı...

Bu sefer korkmuyordu...

Bu sefer kaderinde yazan adam için savaşıacaktı...

Kontrollerden geçmek için bir saat bekledikten sonra Emily kalabalık havaalanında ardında siyah bavulunu sürükleyerek yürüdü. Attığı her adımda sinirleri hızla gerilirken turistlerin arasından geçti. İşte oluyordu. Buradaydı ve geriye dönüş yoktu. Sadece buradan giderken Gavin'in de yanında olması için dua ediyordu.

Fakat bu beklediği bir şey değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kalabalık binadan çıktığında sıcağı teninde hissetti, gözlerini parlak güneşe karşı kıstı. Colton'ın sekreterinin bekleyeceğini söylediği şoförü aradı. Elişi battaniyeler, oyuncak bebekler ve tişörtler satan seyyar satıcıların yarattığı yoğun karışıklığın arasında Emily'nin bakışları kısa boylu, koyu renk saçları olan ve elinde soyisminin yazılı olduğu bir pankart tutan adama kayd.

Adama yaklaşırken gülümseyip pasaportunu gösterdi. "Merhaba, adım Emily Cooper."

"Evet. Evet. Merhaba, Señorita Cooper." Emily'nin bavuluna uzanan adam gülümsemesine de karşılık verdi ve onu kabalık sokaklardaki birçok *collectivo*'nun² arasına park edilmiş siyah bir limuzine götürdü. "Playa del Carmen'e ilk gelişiniz mi?" Kapıyı Emily için açtı.

Emily binince klimadan memnun oldu. "Teşekkür ederim. Evet, öyle."

Kapısını kapattıktan sonra adam eşyalarını bagaja koydu, aracın etrafından dolandı ve sürücü koltuğuna yerleşti. Aynayı hafifçe çevirip konuşurken Emily'ye baktı. "Öyleyse, hoş geldiniz. Kasabamız çok güzeldir. Adım Javier. Otelinize gidene kadar size güzel bir tur attırayım. Si?"

"Ah. Aslında hemen otele gitmeyi planlamıyordum." Emily cüzdanına uzanıp Gavin'in adresinin yazılı olduğu kâğıdı çıkardı. Onu görmeden bir dakika daha geçsin istemediğinden öne uzanıp kâğıdı Javier'e verdi. "Mümkünse önce buraya uğramak istiyorum."

Başını sallayan Javier yola çıkıp gülümsedi, aynadaki yansımasında sıcak kahverengi gözleri parlıyordu. "Elbette Señorita Cooper. Siz nasıl isterseniz. Çok kısa süre içinde sizi gitmek istediğiniz yere götüreceğim."

"Teşekkür ederim, Javier."

Emily arkasına yaslanıp aklından geçen her duyguyu sindirmeye çalıştı. Gavin'e karşı tekrar duyduğu doğal ihtiyaç o ana kadar hissettiği

---

2 Bir tür minibüs. (ed.n.)

her şeyden daha yoğundu. Vücudu ip gibi gerildi. Huzursuz olup kıpırdandı; tur otobüslerinin, mopedlerin, Meksika polisi Fifa'nın uçarak geçişini izlerken zorla nefes alıyordu. Playa del Carmen'in merkezine yapılan yolculuk yirmi dakikadan az sürse de sonsuza dek beklemiş gibi geliyordu. Damarlarında pompalanan yoğun huzursuzlukla Emily limuzinin birkaç malikânenin olduğu boş, dar sokağa girdiğini idrak etmekte zorlandı.

Limuzin Gavin'in evinin önünde durduğunda derin bir nefes alıp Gavin'in kendisini geri kabul etmeyeceğini söyleyen içgüdüsünü bastırdı. Daha Javier limuzinden çıkacak fırsatı bulamadan Emily kapıyı açtı. İnip devasa yapıya baktı. Karayip sularına bakan bir uçurumun tepesine kurulmuş beyaz sıvalı görkemli evi klasik Meksika usulü terakota kirişler süslüyordu. Rüzgârdan dağılmış kahverengi saçını düzeltten Emily'nin aklı durmuş gibiydi ama vücudu zihninin hareket etmemesi yönündeki yalvarışını görmezden geliyordu. Endişeyle rahatsızlanan vücudu, Gavin'in çekimini, onu ilk gördüğü andan beri bildiği o derin, tanıdık çekimi hissetti. Daha ne olduğunu anlamadan yavaşça eve yaklaştı. Javier arkasından seslendi ama Emily tek elini kaldırıp beklemesi yönünde bir işaret verdi.

Ufak tefek vücuduna kıyasla kocaman boylu maun, oymalı, camlı kapının önünde dururken Emily gözyaşlarına engel olmaya çalıştı, titreyen elini kaldırıp zile bastı. Kalp atışları hızlandı, buğulu bir silüet kapıyı açmaya gelirken kulaklarında zonkluyordu. Korkuyla, bunu kendine ve Gavin'e yaparak yaşamak zorunda kaldığı korkuyla çarpılmış vücuduyla Emily gözlerini yumup aklının yüzleşmek üzere olduğu yönünde uyardığı felaketle karşılaşmamak için minicik bir umuda tutunmaya çalıştı. Kapı savrularak açılmadan önce Gavin'in mavi gözlerinin anısı Emily'nin düşüncelerine sızdı ancak kapı açıldığında ona bakan bu gözler değildi.

Sıkıca topuz yapılmış kuzguni saçıyla bir hizmetçi üniforması giyen ince uzun kadın gülümsedi. *"Puedo ayudarlo?"*

Sesindeki titremeyi bastırmaya çalışan Emily, "Şey, evet. Gavin burada mı?" diye sordu.

"No. El Señor Blake no está aquí. Se fue a beber a Akumal."

Emily başını sağa sola salladı. "Üzgünüm. Sadece İngilizce konuşabiliyorum."

"No entiendo lo que está diciendo. El Señor Blake no está aquí."

Emily dönüp araç yolunda elinde bavuluyla bekleyen Javier'e el salladı.

Adam, "Sı, Señorita Cooper," diyerek verandaya çıktı. "Çantalarınızı sizin için taşıyorum. İyi?"

"Hayır, bunun için teşekkür ederim Javier. Eşyalarımın taşınmasına gerek yok. Sanırım Bay Blake evde değil ve bu kadın bana nerede olduğunu açıklamaya çalışıyor. Benim için tercüme edebilir misin lütfen?"

"Ahh, tabii ki." Gülümseyen Javier dikkatini kadına yöneltti. "*Juanita, buenas tardes.*"

Kadın başını salladı. "*Buenas tardes.*"

"Colton me envió al aeropuerto a recoger a esta joven y traerla de vuelta a ver a Gavin. Está en casa?"

Emily onlar konuşurken elinden geldiğince sabırla bekledi. Konuşmaları bittiğinde kadın kapıyı kapatmadan önce başını salladı.

Javier, Emily'ye baktı. "Señor Blake, Akumal'daki bir barda. Arabayla çok uzak değil. Belki yirmi dakika. Gelin, ben sizi şimdi oraya götürürüm."

Emily, Javier'in basamaklardan inip araç yoluna girmesini izledi. Bavulu tekrar bagaja yerleştirdikten sonra limuzinin kapısını Emily için açtı. Hâlâ verandada duran Emily tereddüt etti. Zihni Gavin'i halka açık bir yerde görmeye gitmemesi için her türlü bahaneyi sıralıyordu. Gidemezdi. Doğru olmazdı. Her şeyi tartışmak için mahremiyete ihtiyaçları olacaktı. Onu görmek için içi sızlasa da Emily otel odasına yerleşip gece tekrar gelmeye karar verdi. Sonra da planlarını bildirmek üzere Javier'in yanma gitti.

Limuzine yaklaştığı sırada uzaktaki bir aracın taşları kaldıran tekerleklerinin sesini duyup başını çevirdi. Tek eliyle güneşe karşı koruduğu gözlerini kısıp kömür grisi spor arabanın sertçe sola kırıp araç yoluna girmesini izledi. Kömür karası pencerelerinden Emily kimin arabayı kullandığını göremiyordu. Bu, davul gibi atan kalbinin uzun bir anlığına tamamıyla durmasına engel olmadı. Gavin araçtan sırtarak indiğinde nefes almaya çalışınca kalbi tekrar canlandı. Emily'nin gözleri emin olamayarak davranışlarına çevrildi, henüz onu görmediğini hesaba katıyordu. Sisler arasında Gavin'in neşeli ruh halinin bir değil iki sebebi arabadan inerken Emily'nin tüyleri diken diken oldu. Sarsak bir adımla geriye çekilirken Gavin'le buluşan gözleriyle panik Emily'nin vücudunu sardı. Anında sırtımayı kesti. Emily, gözlerindeki soruyu okuyabiliyordu ve bayılmak üzere olduğundan emindi.

Başını şaşkınlıkla çeviren Gavin olduğu yerde donakaldı. Son günlerde zor anlar yaşadığını biliyordu, hem zihinsel hem fiziksel anlamdaydı ve vücudunda alkol olduğunu da biliyordu ama bir şeyler görmeye başlamadığından son derece emindi. "Ne oluyor be?" diye fısıldadı. Güneş gözlüğünü çıkarıp avuç içiyle gözlerini ovuşturdu.

Esmer güzeli, "Sorun ne?" diye sordu, şişkin kırmızı dudaklarını çenesine sürdü. "Hayalet görmüş gibisin."

Gavin omzunu oynatıp onu kolundan uzaklaştırdı. Dişlerinin arasından, "Gördüm," dedi, kısık gözlerini ona doğru çevirdi.

Plantin sarısı saçları olan sakızını patlattı. "Tanrı aşkına, resmen kişilik bölünmesi yaşıyor. Ne oldu?"

Gavin dikkatini "boşluk dolduran" kadınlardan ayırdı, bakışları limuzine binmek için dönen Emily'ye yoğunlaştı. Tek kelime daha etmeden hızla yanına gitti, vücudu bildiği tek şekilde Emily'ye tepki veriyordu. Kalbi boğazında ve başı şaşkınlıkla zonklayan Gavin uzanıp Emily'yi bileğinden yakaladı. "Burada ne yapıyorsun, Emily?" Yumuşak teninin yarattığı his aklına girdi, unutmaya çalıştığı anıları canlandırdı.

Donup kalan Emily arkasını dönmedi. Dönemezdi. Bu basit dokunuşuyla hızla nefes alıp verirken gergin bir şekilde yutkunup söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı. "Seninle konuşmak için gel-miştim," diye fısıldadı.

Gavin onu bırakıp geri çekildi. "Arkamı dönüp bana bak," diye emretti, sesi kısıkta.

Nabızı hızlanan Emily yavaşça döndü, bakışları bakışlarına kilitlendi. Şaşkın mavi gözlerinin içine bakarken düşmemek için parmaklarıyla kapağı tutundu.

Güzel yüzü neredeyse Gavin'in ciğerlerindeki havayı söküp alacaktı. Gavin'in gözleri gözlerinden uzaklaştığı anda titreyen dudaklarına kaydı. Tanrı'nın kendi dudaklarına uysun diye yarattığı dudaklarına. Gittiği günden beri rüyalarına giren dudaklarına. Ilık meltemde ipek gibi saçları, üstünde aşk yaparken yüzünü gıcıklayan saçları uçuşuyordu. Ona duyduğu ihtiyaç, vücudundaki her kasa yılan gibi süzülüp eziyet ederek yavaşça yakarken Gavin nefes almaya çalıştı. Göğsü duyduğu aşkla sıkıştı ama ona karşı öfkesi teninin altında fokurduyordu. Dudaklarına yavaşça bir tebessüm kondu. "Gelip beni görmek için kocandan izin mi aldın? Dillon'ın karısına açık evlilik sunacağı hiç aklıma gelmezdi."

Emily'nin dizlerinin bağı çözüldü, gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Onunla evlenmedim Gavin. Bunu biliyorsun. Ben... Ben, seni aradım. Sana mesajlar bıraktım." Şok olmuş ifadesine bakarken denese de gözlerinin dolmasına engel olamadı. Aniden sözcüklerin ağzından döküldüğünü fark etti. "O gece Dillon'ı terk edip evine gittim. Geçen birkaç hafta boyunca her gün sana telefon ettim. Colton arayıp hizmetçine mesajlar bıraktı. Trevor ve Olivia'yla birlikte hepimiz bıraktık." Emily gözlerini kaçırdı, bakışları Gavin'in misafirlerine takıldı. Jaguar'ına yaslanırken Emily'ye bakıyorlardı ve Emily de onlara bakıp başını sağa sola salladı ve bakışlarını tekrar Gavin'e yöneltti. "Beni geri kabul etmeni beklemiyorum ama buraya gelip ne kadar üzgün olduğumu sana söylemem gerekiyordu. Seni ne kadar

sevdigimi söylemem gerekiyordu Gavin. Hayatımda sana ne kadar ihtiyacım olduğunu da.”

Yere bakan Gavin, iki eliyle birden ensesini tuttu. Başını kaldırıp şoföre baktı. “*Javier, dame sus cosas.*”

Javier başıyla onayladı. “*Por supuesto, Señor Blake.*”

Emily, Javier’in bavulunu bagajdan çıkarıp Gavin’e vermesini izledi. Ona teşekkür ettikten sonra Gavin Emily’nin elini kaptı, onu arabasına götürürken elini sıkıca tuttu. Ayak uydurmakta zorlanan Emily’nin ayakkabıları kaldırımında çılgınca takırdıyordu. Kadınlara baktı.

Esmer olanı tek kaşını kaldırıp elini beline attı. “Şey, aramıza dördüncüyü eklemeye karşı değiliz ama ben yine de önce bize sorman gerektiğini düşünüyorum.”

Sarışın başıyla onayladı ve pembe atletini düzeltti. Emily dudaklarını ısırdı, Gavin’e bakan gözleri iyice açıldı.

Gavin yoğun bir nefes verdi, Emily’yi yolcu kısmına çekti ve yan kapıyı açtı. Bavulunu arka koltuğa fırlattı. Ön kapıyı açarken Emily’ye baktı. “Bin.”

Emily, “Ne?” diye sordu, gözleri şaşkınlıkla parlıyordu.

“Beni duydun Emily. Bin,” diye cevap verirken arabanın etrafından dolandı.

Sarışın kadın başını yana yatırdı. “Nereye gidiyoruz?”

Gavin, “Siz ikiniz evinize gidiyorsunuz,” diye cevap verdi, ses tonu sertti. Eşit derecede şaşkın görünen şoförüne baktı. “*Necesito que lleves a estas dos a su casa, de acuerdo?*”

“Sí, Señor Blake.” Javier diğer iki kadına el salladı.

Bu sefer esmer kadın başını yana yatırdı. “Bizi gönderiyor musun? Bunu yapamazsın.”

Gavin, “Yaptım bile. İyi günler, hanımlar,” diye cevap verdi, arabanın tavanından Emily’ye baktı. Öylesine omuz silkerek ağzı hayretle açılan kadınlardan birini yok saydı. “Arabaya bin bebeğim.”

İsteğine boyun eğen Emily ağzını pat diye kapattı ve araca bindi. Kapıyı kapattıktan sonra Gavin bir düğmeye basıp arabayı çalıştırdı. Birkaç kez gaza basınca motor kükreyip hâlâ aracın arkasında duran kadınları uyardı. Onu ciddiye alan kadınlar çimenlik alana geçip besbelli rahatsız olarak kollarını göğüslerinde kavuşturdular. Gavin gazı kökleyince şık Jaguar garaj yolundan çıktı.

Gavin pencereyi açıp limuzine binmek üzere olan Javier'e seslendi. "*Sabes en que hotel se está quedando?*"

"*Sí, en El Real, Señor Blake.*"

Gavin, "*Gracias,*" diye cevap verdi. Tek eli sıkıca direksiyonu, diğeri de vitesi tutarken Emily'ye baktı. "Emniyet kemerini tak."

"Ona az önce ne sordun?"

"Hangi otelde kaldığını sordum. Şimdi emniyet kemerini tak."

Yaydığı gerilimi hisseden Emily, kemeri beline taktı. Kemer yerine oturunca Gavin vitesi bire takıp ilerledi. Taşlı yolun tozu arabanın önüne ve yanına doldu. Gözünün ucuyla Emily, gözü yola odaklanmış, yüzü acı verici derecede donuk olan Gavin'i izlerken kalbi de etraflarını kuşatan uzun sessizliğe karşılık sıkışıyordu. Gavin otobana girip çaba sarf etmeden vites değiştirirken Emily'nin damarlarına adrenalin yüklendi. Daha yavaş araçların arasında akarken göstergede saatte 135 km görünüyordu.

Emily gerildi, başının üstündeki kola tutundu ve Gavin'e baktı. "Bizi öldüreceksin."

"Ben zaten ölüyüm," diye cevap verip çenesini sıktı. Direksiyonu daha sıkıca tutup bu kez daha sertçe gaza bastı.

Emily koltuğuna yapıştı. "Gavin! Aklını mı kaçırdın?"

Ona bakmadan Gavin direksiyonu sertçe sağa kırdı ve araba yolun sağında lastik sesleri çıkartarak durdu. Diğer sürücüler kornalara asılıp Gavin ile Emily'nin yanından uçarcasına geçerken aracın etrafı tozla kaplandı. İkisi de nefes nefeseydi, bakışları birbirini buldu.

Takılıp kaldı.

Gavin, "Ben zaten ölüyüm," diye tekrarladı, kelimeleri kısık sesle söylemişti ama altında yatan öfke bulutsuz gökyüzü kadar açıktı. Ona ne kadar kızmış olsa da Emily'nin dudaklarına bakarken içinde lastik gibi bir şey koptu. Tek bir harekette ona uzandı, kaldırıp konsolun üzerinden geçirerek kucağına aldı.

Emily üstüne çıktı ve Gavin'in acı dolu yüzüne bakarken, nefesi kesildi. İsteklerine karşı koyamadığından ağzını ağzına bastırdı ve ensesindeki saçı çekti, dilinin her hareketiyle dudakları o tanıdık tadını alırken ağzından özür sözcükleri fişkırdı. "Çok özür dilerim Gavin. Sana yaptıklarımı geri alamam. Alamayacağımı biliyorum ama seni seviyorum. Tanrım, seni çok seviyorum."

Gavin, Emily'nin bacaklarını sıkıp ellerini elbisesinin altına soktu. Emily'nin bileğini kavradı, Emily göğsünü göğsüne dayadığında boğazından bir inilti yükseldi. İnce pamuklu kumaşın ardında sertleşen göğüs uçlarını hissedebiliyordu ve orada kontrolünü kaybedeceğine yemin edebilirdi. Hızla ağzını yalayıp dokunuşuyla ağzından çıkan her iniltinin tadını almaya çalışırken Gavin beynine işleyen şüpheyile savaştı. Tek eli hâlâ belini okşarken diğer elini kaldırıp saçını avcuna aldı, Emily'yi dudaklarına doğru sertçe çekti. Emily inleyip kalçasını oynatarak yükselen aletine sertçe sürtünüyordu. Hızla aldığı nefes, Gavin'in kulaklarında prova yemeğinde söylediği sözlerle birlikte yankılanıyordu.

Gavin ağzını Emily'nin ağzından çekerek öfkeyle, "Siktir!" dedi. Eli hâlâ Emily'nin dalgalı saçlarındayken kıstığı gözlerle ona baktı.

Emily nefesini düzene sokamadan Gavin kapıyı ittirerek açtı ve arabadan çıktı, onu sürücü koltuğunda diz üstü otururken bıraktı. Emily parmaklarıyla koltuğun başını tuttu ve Gavin'in yolun kenarında iki eliyle birden başını tutarak volta atmasını izledi.

Gavin bir kez daha, "Siktir!" diye bağırıp yere eğildi.

Gözleri ardına dek açılan ve hızla nefes alan Emily, Gavin bir taşı arka cama fırlatırken aniden korkuyla geri çekildi. Cam örümcek ağı gibi çatladı. Gavin tereddüt etmeden bir diğer taşı da arka fara

fırlattı. Emily nefes almak için ağzını açtı ama karnını saran şaşkınlık ve öfkeyle bavulunu kapıp arabadan fırladı. Gavin'den uzağa gitti, gözyaşları yanaklarına akarken tekerlekli bavulunu taşların arasından geçirmeye çalıştı.

Gavin, "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi ve peşine takıldı.

Emily durmadan ona ortaparmağını gösterdi ve hiç bilmediği bir yere doğru gitmeye devam etti.

Yanına gelen Gavin dirseğini kapıp onu döndürdü, dudaklarında çarpık, pis bir gülümseme vardı. "Meksika'nın orta yerindesin bebeğim."

Emily tıslar gibi, "Ve sen de göt herifin tekisin!" dedi, isyanı gözlerinde parlıyordu. Yüzündeki gözyaşlarını sildi.

"Ah, hâlâ öfkelendiğinde çok güzel oluyorsun." Emily'nin çenesini avuçladı ve parmağının ucunu gözünün altında gezdirdi. Akan rimeli yüzünden sildikten sonra geri çekilip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ve hâlâ bana göt herifin teki diyorsun, ha?"

Kollarını savuran Emily çenesini dikerek öne çıktı. "Benden ne istiyorsun Gavin? Buraya özür dilemeye geldim. Onunla evlenmediğimi gayet iyi biliyordun ama yine de telefonlarıma cevap vermedin ve ölü olduğunu söylüyorsun, öyle mi? Şu anda da ben ölüyüm!"

"Ben öldüm diyorum sana lanet olası!" Gavin yaklaştı, kolunu beline doladı ve onu göğsüne çekti. Islak yeşil gözlerinin içine baktı, onu tekrar öpme isteğiyle savaştı. "Sen beni öldürdün Emily," diye fısıldadı, saçını yüzünden çekti. Kulağına eğilip elindeki bavulu çekip aldı, sesi ateşli bir fısıltıdan ibaretti. "Evlenmediğini bilmiyordum. Buraya geldiğim gece telefonumu attım ve lanet olası hizmetçimin bıraktığı hiçbir mesajı okumadım. Her birini çöpe attım." Arkasını dönüp arabaya doğru gitti.

Emily, "Gavin, bekle!" diye seslendi. Gavin durup başını sağa sola salladı, ona dönmeyi reddetti. Ona yaklaşan Emily gergin bir şekilde yutkundu, kafası buraya ilk geldiğinde olduğundan daha karışık. "Bana ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu, dikkatlice öne

bir adım attı. “Söylemen gerekiyorsa, söyle Gavin ama bilmem gerek. Ne yapıyoruz?”

Gavin dönüp elini saçında gezdirdi. “Ne yaptığımızı bilmiyorum.” Duraksadı, bakışları Emily ile yol arasında gidip geldi. Başını bir kez daha salladıktan sonra dikkatini tekrar ona yöneltti. “Şu anda ne istediğimi bilmiyorum.”

Emily, “Bizi ayırdım,” diye fısıldadı, yavaşça elini kendi yanağına götürürken yere bakıyordu. Ciğerlerinden sökülen nefesi almaya çalışırken başını kaldırdı. Gözleri tekrar Gavin’in gözlerine kilitlendi. “Öyle yaptım. Bizi ayırdım.”

Gavin ensesini tutup ona uzun bir süre baktı, zihni kalbinin istediği şeyle savaşıyordu. “Evet. Sanırım öyle yaptın,” diye usulca cevap verdi. Derin bir nefes alıp döndü. “Haydi... Seni otele geri götürüyorum.”

Emily’nin başı dönüyordu, yüzünden kanın çekildiğini hissediyordu. Buraya gelirken reddedilebileceğini biliyordu ama ne kadar zihinsel hazırlık yapsa da içini kaplayan yalnızlığa hazırlıklı değildi. Önünü görmeden arabaya gidip koltuğa yerleşti. Duygularına pek anlam veremeyen Emily, yerine geçip motoru çalıştırdığı sırada Gavin’e bakamıyordu. Başını koltuğa yaslayıp boş gözlerle pencereden dışarıya baktı. Gavin arabayı yavaşça otobana sokarken hissettiği her şeyin eşliğinde isteri krizine girmemek için kendi toparlamaya çalıştı.

“Ona geri dönmeyeceğini nereden bileceğim?” Gavin’in yumuşak, dargın sesi sessizliği yarıdı. “Dönmeyeceğine güvenebileceğimi sana düşündüren ne?”

Emily başını hızla ona çevirdi, gözlerinin içine bakarken dudakları aralandı. Çok fazla acı görüyordu ve o anda onu ne kadar kötü yaraladığını idrak etti. Risk alarak uzandı, parmak uçlarını çenesindeki kirli sakalda gezdirdi. Gerildiğini hissedince kalbi sızladı. Elini kucığına bıraktı ve bakışlarını eğdi. “Onu hayatıma geri almayacağım, Gavin. Seni seviyorum,” diye fısıldadı, yüzüne akan bir damla gözyaşını sildi.

“Şimdi böyle söylüyorsun.” Gavin dikkatini Emily’den ayırıp tekrar yola verdi. “Buradayken beni seviyorsun, Emily. New York’a geri döndüğümüzde ne olacak? Onu tekrar gördüğünde neler olacak?”

Emily eliyle ağzını kapattı ve ona bakarken ağzından bir hıçkırık kaçtı. “Bana kanıtlamam için bir şans vermen dışında bana güvenmeni nasıl sağlayabileceğimi bilmiyorum Gavin. Bilmiyorum.”

Nefesini veren Gavin direksiyonu sıktı ve yolculuğun geri kalanında bir daha konuşmadı.

Otelin önüne vardıklarında Emily kalbinin hâlâ attığından emin olamıyordu. Hareket edebilir mi... nefes alabilir mi bilemiyordu. Ancak ruhunun milyonlarca parçaya ayrıldığından, Meksika’daki bir otobana savrulduğundan emindi. Gökyüzündeki tembel güneşin yerini alan pembe, mor ve turuncu tonların arasında Gavin arabadan inip Emily’nin bavulunu çıkardı. Görevli çocuğa verdikten sonra cüzdanından biraz para çıkarıp İspanyolca bir şeyler söyledi.

Emily arabadan inip Gavin’in yanına yürüdü. Gözlerinin içine bakarken sözcükler usulca ağzından döküldü. “Bir şeyi tüm hayatını değiştirebilecek kadar çok istemenin ne kadar korkutucu olduğunu biliyor musun?”

Gavin yüzünü inceledi. “Kendi hayatımı senin için değiştirmeye gönüllü olmam gibi mi demek istiyorsun?”

“Evet. Sanırım ikimiz de bunu yapmaya gönüllüüz. Ben bu yola baş koyup asla ardıma bakmamaya hazırdım. Senin için her şeyi riske atmaya, ikimizin buna değeceğini bildiğimden beni boğan korkuyu yok saymaya hazırdım. Bir saniye içinde âşık olduk. Gözümü bile kırpamamıştım ve sen tüm dünyamı tepetaklak etmiştin. Senin... gerçek olmayacağından korkuyordum. Kimseye karşı sana duyduğum çekimi duymayacağımdan korkuyordum. Bu beni hâlâ korkutuyor. Sen beni hâlâ korkutuyorsun.” Duraksayan Emily başını sağa sola salladı. “Sonra Gina’yı gördüm ve tüm korkularım bana geri döndü. Kalbim sana inanmak istiyordu ama kafam zaten bizim için riske girdiğimden buna izin vermiyordu. Çok özür dilerim, Gavin. Seni

sevdiğim ve içimdeki her şeyle birlikte sana ihtiyaç duyduğumdan başka ne diyebileceğimi bilmiyorum.”

Gavin genzini temizledi ama tek kelime etmedi.

Bir kez daha isteğini, ihtiyacını reddedemeyen Emily yaklaştı, parmak uçlarında yükseldi ve Gavin’in yanağına yumuşak, yavaş bir öpücük kondurdu. Gavin’in sıcaklığı vücuduna çarparken Emily gözlerini yumdu.

Gavin ellerini kaldırdı, parmaklarıyla sıkıca Emily’nin belini kavradı. Emily, Gavin’in dudaklarının başının tepesine değdiğini hissetti ve sert bir nefes çektiğini duydu ama gözlerini açtığı anda geri çekilmişti. Çarpan kalbiyle Gavin’in arabasına tekrar binip tekerleklerinden tiz sesler çıkartarak otoparktan çıkmasını izledi.

Gavin’in ondan daha hızlı kaçamayacağını hisseden Emily karnına sarıldı, onlara yaşattıklarından dolayı midesi bulandı. Tüm umudu yok olup başı dönerken bavuluyla bekleyen görevli çocuğa döndü. Sıcak bir tebessüm takınan çocuk başını salladı ve onu otel lobisine götürdü. Emily arkasından gitti, resepsiyonda oturan kadına kimliğini gösterecek kadar düşüncelerini toparlamaya çalışırken nefesi kesik kesikti.

Emily’nin pasaportunu geri verdikten sonra genç, koyu renk saçlı kadın gülümsedi. “Royal Playa del Carmen’i tercih ettiğiniz için teşekkür ederim, Señorita Cooper. Rafael size odanızı gösterecek. Özel süitler ayrı bir binada yer alıyor ama yürüme mesafesinde.” Bir broşürle oda kartını kil renkli mermer masanın üstünden uzattı. “Süitinizle ve tesisin sunabileceği hizmetlerle ilgili tüm bilgileri bunda bulabilirsiniz ya da istediğiniz zaman resepsiyonu arayabilirsiniz. Umarım ziyaretinizden memnun kalırsınız.”

“Teşekkür ederim.” Emily, Rafael’e dönüp başını sağa sola salladı. “Çantamla ilgili yardıma ihtiyacım yok ama teşekkür ederim.”

“Emin misiniz señorita? Bundan mutluluk duyarım.”

“Eminim.”

Başıyla onayladı ve Emily de temiz lobiden çıkıp nemli gece havasına adım attı. Üzerinde oda numarasının yazılı olduğu broşüre şöyle bir bakan Emily köşeden dönüp tesisin arkasına giden taşı yola girdi. Uzaktan gelen yöresel mariachi grubunun sesi ve tatilcilerin kahkahaları kulaklarını zonklattı. Bavulunu çekip dikkatini elmas gibi parlayan yıldızların altında dans eden mutlu çiftlerden uzaklaştırmaya çalıştı. İçine kıskançlık düştü. Kendisi de öyle olmalıydı ve buna sahip olabilmek için tüm şansını yok etmişti. Binasına vardığında oda anahtarını cam kapıya soktu, ufak lobiye girdi ve asansöre çıktı. Kalbi Gavin'in sızlarken neden geceyi burada geçirmeye çalıştığını merak etti. Buraya ait değildi ve bunun farkındaydı. Burada olma sebebi gitmişti, hayatından sonsuza dek yok olmuştu ve fikrini değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Asansör kapıları kayarak açıldığında altı süitin olduğu bir koridora adım attı. Hepsinin numarasına bakıp nihayet kendi süitini buldu ve giriş tarayıcısına kartını okuttu. Kapıyı ittirerek açıp ışıkları yaktı. Geniş süitte ilerlerken acı etrafını sarmaya devam ediyordu. Bitap düştüğünden ve zihinsel olarak bittiğinden elini yatağın bambu direklerinden birine doladı. Topuklu ayakkabılarını çıkarıp soğuk mermer zemine attı. Bitik hissettiğinden –zihinsel, bedensel ve ruhsal olarak– yatağa çöktü ve yüzünü yastığa gömdü, gözyaşları sel olup aktı. Gitmişti. Yankees seven, şişe kapağı veren, gülerken gamzesi çıkan diğer yarısı gitmişti ve zamanı geriye almak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ancak Emily'ye ayrılan zaman dolmuştu.

Beşinci Bölüm

Çarşıma

Gözleri kıpırtıyla açılan Emily yana dönüp esnedi. Bir anlığına nerede olduğunu anlamadı. Bakışları başucu sehпасındaki saate takıldı. Gecenin ikisiydi. Sonra gerçekleri anladı. Yatağın ucuna otururken bitip tükenmeyen hüzne kapıldı. Boş süite bakarken Gavin'in görüntüsü aklına girdi. Besbelli geri dönmeyecekti. Acılara gömüldü. Bavulunu kapıp yatağın üstüne atmadan önce tekrar saate baktı. Bavulu karıştırdıktan sonra banyoya gitti.

Duşa girerken yorgunluk canına okuyor ve pişmanlık kaslarını güçsüzleştiriyordu. Sıcak suyun altında dururken gitmeye karar verdi. Gitmek geceyi havaalanında geçirmek anlamına gelse de. Bir yanı bir taksi çağırıp Gavin'in evine gitmek ve onu hayatına kabul etmesi için yalvarmak istese de diğer yanı daha fazla acı çekmemesi için sakınıyordu. Bitkinlikle nefesini verip bir havluya uzandı ve etrafına sardı. Saçını kuruttuktan sonra kot şort ve bir tişört giydi. Çantasını yataktan aldı, nefes kesici odaya son bir kez baktı ve çıkıp gitti.

Koridorda döndü ve dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Gözleri asansörden çıkan Gavin'e kilitlendi. Bakışları buluştuğunda Emily yutkunmaya çalıştı ama boğazı fazlasıyla kuru ve dardı. Titre-

yerek nefes alıp Gavin yavaşça yaklaşıırken verdi. Kalbi tekledi, durdu ve yanına vardığında tekrar çarpmaya başladı. Baş döndüren maskülen kokusu etrafını sardı.

Gavin'in bakışları ağzına takıldı, sesi sakindi. "Gecenin yarısını gözümü tavana dikip bu dudakları bir daha öpmeden gerçekten hayatımın geri kalanını yaşayabilir miyim diye düşünerek geçirdim." Gavin, başparmağının ucunu Emily'nin ağzında gezdirdi. Acele etmeden üst ve alt dudagina dokundu. Emily dudaklarını ayırdı, gözlerinin içine bakarken umutsuzca nasıl nefes alınacağını hatırlamaya çalıştı. Gavin yaklaştı. "Uyuyamayınca evde volta attım, bu vücut vücuduma yaslanmadan bir gün daha nasıl geçer diye düşündüm. Bu vücut, benimkisine her açıdan uysun diye yaratılmış." Gavin'in parmak uçları hafifçe yanağında, boynunun kıvrımlarında gezdi. Eli omzuna, vücudunun üst kısmına dokunup nihayet belinde dururken Emily'nin karnı alev alev yanıyordu. Elini sıktığında vücudu arzuyla kasıldı.

Titreyen Emily başını yana yatırdı ama Gavin çenesini bulup nazikçe yüzünü yukarı kaldırdı. Emily gözyaşlarını engellemeye çalışıp yeşil gözlerini Gavin'e çevirdi.

Gavin dilini dudaklarının üstünde gezdirip nefes aldı. "Uyandığımda gözlerini görmeme ya da uyurken kalbinin sesini benimkinin yanında duymama düşüncesi beni hasta etti. Tüm bunları düşününce hayır dedim, sensiz bir gün daha geçiremem. Sensiz bir gün daha geçirmek *istemiyorum*." Gavin daha da yaklaşıncaya aniden Emily'nin sırtı süitin kapısına dayandı. "Benimsin," diye ekledi. "O gece bana geldiğin anda kaderini belirledin." Emily'nin kalbi çarptı. Ellerini başının yanlarına koydu. "Beni seviyor musun Emily?"

Emily'nin midesi düğümlendi ve nefesi kesildi. "Evet, seni seviyorum," diye fısıldadı, mavi gözlerinin içine baktı.

Gavin dudaklarını yaladı, tek elini kapıya götürdü ve kulağına eğildi. "Benim olduğumu biliyor musun?"

Emily kapının açıldığını duydu. "Evet," derken nefesini verdi.

Gavin, "Söyle," diye kükredi, dudakları kulağının üstünde dolanıyordu.

Göğüs uçları dikleşti. "Seninim."

"Bir kez daha söyle Emily." Elini beline doladı, elindeki çantayı aldı ve Emily'yi hızla göğsüne çekti.

Vücudunun yakıcı sıcaklığı Emily'nin duygularını ayyuka çıkarttı. "Tanrım, Gavin, seninim. Sonsuza dek. Başka kimsenin değil."

Emily daha gözünü kırpamadan Gavin'in dudakları dudaklarına yapıştı, öpücük anında umutsuz ve aç bir hal aldı. Zorla nefes alarak sanki tadını tamamıyla almak için ölüyorlarmış gibi dillerini birbirlerinin ağızlarına soktular. Gavin kapıyı ittirerek açtı, çantasını bıraktı ve onu süite soktu. Ağızı açık kalan Emily kollarını boynuna doladı, elleri saçını çekerken Gavin de şortunun düğmelerini çözmeye başladı. Sertçe şortuyla külotunu bacaklarından aşağı indirdi. Kıyafetlerinden kurtulan Emily ağzını çekip tişörtünü de çıkarttı. Hiç tereddüt etmeden Emily Gavin'in pantolonunun düğmeleriyle uğraştı. Elleri Emily'nin saçına dolanan Gavin kafasını geri ittirip ağzını açarak boynundan aşağıya öpücükler kondurdu. Emily'nin sutyeni, Gavin'in gömleği ve pantolonuyla birlikte yeri boylarken Emily kendini oturma odasının ortasındaki kadife koltukta sırtüstü buldu.

Tepesindeyken Gavin sevdiği kadına baktı, kendisini beklediğini görünce kalbi coştı. Bakışları vücudunda dolandı, uyarılınca dimdik olan pembe, dolgun göğüs uçlarına baktı. Çok. Fena. Büyük. Dilini öpücükleri yüzünden şişen o güzel ağzında gezdirdi. Sadece bakmak bile onu mahvedebilirdi ve bunun farkındaydı. İçine girmek ve o tatlı, dar kadınlığını hissetmek için çırpınıyordu. Ellerini bacaklarında gezdirip Gavin'in bacaklarını ayıran Emily, mutsuz bir şekilde iç çekince vücudunun her zerresini sahiplenmek için hissettiği o derin, katıksız, ilkel istek Gavin'in düşüncelerine sızdı. Dillon'ı aklından sonsuza dek söküp atmak için duyduğu rahatsız edici ihtiyaç midesine oturdu. Emily onunla kendini ilk kez paylaştığında Gavin ona vücudunun her yerinde kendisini hissedeceğini söylemişti.

Bu gece ise Dillon'ın her kalıntısını üstünden sileceğini biliyordu. Sahiplenme dürtüsüyle alevlenen mavi gözleriyle zorla nefes alan Gavin diz üstü çöküp Emily'nin bacağına omzuna aldı. Tepkisini öğrenmek için gözlerini ona dikerken Gavin iki parmağını Emily'nin klitorisinde gezdirdi. Hızla nemlenip Gavin'in parmaklarını kapladı. Diline kadar gelen iniltiyi salamadan Gavin ağzını pürüzsüz kadınlığına koydu.

Dilini içine sokup çıkarırken Emily'nin sırtı yay gibi geriliyor, vücudu kasılıp sarsılıyordu, göğüs uçları sertleşiyordu. Tanrı aşkına, nefes alamıyordu ve almak da istemiyordu. Sadece kendini onun yarattığı histe kaybederken tek istediği bu tanıdık yerde boğulmaktı. Gavin parmaklarını yavaşça derine sokarken sıcaklığı üstüne yayıldı. Uzun uzadıya inleyerek parmaklarını kavrıp dibine bastırdı, diliyle de uyarılmış göğüs ucuna dokunuyor, vuruyor ve daireler çiziyordu.

Nefes nefese, "Lütfen durma Gavin," derken Emily kalçasını Gavin'in ağzına doğru salladı. "Çok yaklaştım." Ve öyleydi de. Vücudu onun için açlık çeken Emily, o noktaya gelmek için uzun bir süre geçmeyeceğini biliyordu. Onunlayken asla tam tersi olduğundan değildi. Tek yapması gereken ona bakmasıydı ve Emily eriyip giderdi ama yakıcı bekleyiş işi uzatmaya yardım etmeyecekti. Söyledikleri onu delirtmiş gibi Gavin parmaklarını daha hızlı, daha derinden çalıştırdı; Emily uzanıp yüzünü ıslak bölgesine çekerken sabit ritmi dur durak bilmiyordu. Gavin inledi ve zengin, derinden, erotik ses titreşimler yayıp hassas teninde çınladı. Emily dağıldı. Sere serpe uzanırken vücudu orgazmıla sarsıldı. Başını geriye atıp inledi ve parmaklarını sıkıca saçına doladı. Vücudu, karnının altına dolan ısı dalgasıyla kasıldı.

Bağımlılık yapan tadı henüz ağzında tazeyken Gavin onu kaldırıp yatak odasına taşıdı, ağzı ağzına yapıştı. Kokusunu içine çekerken Gavin onu ayağa kaldırdı.

İç çamaşırını çıkarırken Emily transa geçmiş gibi izledi. Aleti özgürce fırladı ve Gavin eline alıp yavaşça okşamaya başladı. Emily zar zor nefes alabiliyordu.

Hayvani, tutkuyla sertleşmiş bakışları Emily'nin gözlerine kitlenirken Gavin yaklaştı, göğüsleri birbirine yapıştı. "Seni şimdi düzeceğim Emily. Sana o kadar çok zevk vereceğim ki bir daha asla benden uzaklaşmayı düşünmeyeceksin." Verdiği hüküm ses tonundan okunuyordu ve talep ettiği şey Emily'nin ihtiyaçla sızlamasına neden oldu.

Gavin gözlerini yumdu ve boğazından bir kükreme çıkarken başını geriye attı. Bakışlarını tekrar buluşturup iki parmağını klitorisine attı ve nemini aldı. Elini kaldırıp parmaklarını Emily'nin ağzına sürdü. Emily dudaklarını araladı ve Gavin parmaklarını sokarken hafifçe inledi. Gavin'in bileğini kavradı ve dişlerini hafifçe tenine sürüp parmaklarındaki suyunu emerken onu edepsiz bir bakışla yerine mıhladı. "Seni düzmeyi bitirdiğimde sana aşk yapacağım. Vücudum seninkine dokunduğu dakikadan itibaren hayatımda başka kimse olmayacaktı. Sana âşığım ama önce seni düzmem lazım. Beni anlıyor musun?" diye sordu.

Emily nefes nefese, "Evet," deyin penisine uzandı.

Hırpani sesiyle, "Söyle bebeğim," dedi. Elini saçına gömdü, yumuşak dalgalarına parmaklarıyla nazikçe masaj yaptı. Diğer eliyle uzun, sert organını çekmesine yardım etti. "Yapmadan önce bunu söylediğini duymaya ihtiyacım var."

Emily'nin bacaklarının arasındaki baskı ve sıcaklık arttı. Dilini Gavin'in çenesinde gezdirirken sarsıldı. "Lütfen Gavin, beni düzmeni istiyorum. Beni düz... Sertçe."

Gavin'in ağzına vahşi bir gülücük kondu, fısıldarken sesi rahatsız edecek kadar sakindi. "Arkanı dön."

Nefesi kesilen Emily gözlerini ona dikti ve dilini dudaklarında gezdirdi, göğsüne değen coşkun göğüs uçları sertleşti. Emily yavaşça döndü, Gavin'in ellerinin beline kadar indiğini hissetti. Bacağını kavrayıp dizini yatağa attığında içi titredi.

Kasıklarını kalçasına yaslayan Gavin, Emily'yi yatağa eğdi. Parmak boğumlarını omurgasının zarif kıvrımlarında gezdirdikten sonra

göğsünü sırtına yasladı. Dilini Emily'nin kulağında gezdirdi, aletin başını sırlıslıkla girişine ittirirken duyuları harekete geçti. Tek eliyle karnını tutup diğerini ensesine atarken içine girdi. Anında organı kavrayıp onu daha da derinlere çekti. Hızla alıp verdiği nefesler ve aç iniltileri tenini yakıyor, damarlarına sıcak lavlar akıtıyordu. Tanrım, o kadar ateşli ve sıkıydı ki daha derinine girmemek için kendine karşı koymalıydı.

İnleyerek, "Beni ne kadar sevdiğini söyle Emily," dedi, daha sert bir darbe savurdu. Ellerini bacaklarına indirdi ve sahiplenircesine tuttu.

Daha da derinlere bastırdı, acı verecek kadar esnetiyordu ama yarattığı his Emily'ye harika geliyordu. Sonra tamamıyla geri çekilip onu dizlerine kadar katıksız bir acıyla bıraktı. Emily haykırdı, zorla aldığı nefes neredeyse yalvarıyor gibiydi. "Seni her şeyden daha çok seviyorum Gavin." Çarşafı pençelerken kalçasını ona doğru uzattı. "Lütfen durma. Lütfen."

Aletin ucunu sıcak bölgesine götürdü, birazını içine sokup tekrar çekti.

Emily'nin içi istekle çalkalandı, karnında yumruk oldu. Muazzam bir hava dalgası ciğerlerine doldu. Sesi titriyordu. "Ne yapıyorsun? Aman Tanrım Gavin. Lütfen."

Gavin yüzünü ensesine gömüp başparmağını meme ucuna sürdü, diğer elinin parmakları klitorisinde geziniyordu. Kulağına ateşli bir fısıltı gönderdi. "Benim olduğumu söyle."

Emily başını göğsüne doğru atıp inledi. "Seninim. Sadece senin. Şimdi beni düz!"

Gavin omzunu ısırdı, elini karnına dayadı ve sert aletin her zerresini içine soktu. Emily gerildi ve ağzını açtı, kadınlığı öncekinden de fazla sıkışıyordu. Gavin'in penisi zonkliyordu. Daha da derine inip bacaklarını ardına kadar açarken Emily'nin teni, tenini yakıyordu. Emily adını haykırırken, vücudu aldığı her kesik nefeste Gavin'inkine geçerken zevk içini bıçak gibi yarıp geçti. Onu tekrar sarstı, sabit darbeler art arda geliyordu ama yine de daha derine inmeye ihtiyacı

vardı. Kemiksiz olmasını, zihninde ondan başka hiçbir düşünceye yer olmamasını istiyordu. Diğer bacağını da yatağa çekip sert ve sabit bir şekilde içine girip çıktı. Saçını terli ensesinden çektikten sonra avcuna alıp kafasını geri çekti.

Emily titriyordu, Gavin'e yaslanan vücudu eriyordu. Cığerleri sertçe ve hızla havayı emiyor, vücudu zonklıyor ve Gavin acımasızca kontrollü bir şekilde hareket ederken leziz bir şekilde ortadan ikiye yarıldığını hissediyordu.

Gavin ağzını ensesinde dolaştırırken dili aç bir şekilde aşağı yukarı kayıyordu. "Bir daha söyle. Beni ne kadar çok sevdiğini söyle Emily."

Emily, Gavin'in saçını tuttu ve omzunun üstünden ona baktı, gözlerinin içine bakarken hızla nefes alıyordu. O anda Gavin'in göz kırparsa Emily'nin yok olacağı yönündeki korkusunu hissetti. Suçu etrafını kuşattı. Böylece hareket etmeyi kesti.

Gavin de durdu, yüzü endişeyle kaplandı. "Canını mı yaktım?" Başparmağını dudaklarında gezdirdi. "Tanrı aşkına bebeğim, canını yaktıysam özür dilerim. Asla canını yakmam Emily. Asla."

Emily başını hayır dercesine salladı, sırtını dikleştirdi ve döndü. "Hayır, canımı yakmadın ve asla yakmayacağını da biliyorum." Ellerini boynuna attı. Gavin'in yüzü rahatladı ve mükemmel ağzı Emily'ninkini buldu, öpücüğü aceleci ve açtı. Emily geriye çekildi, sesi kadife gibiydi. "Gavin, lütfen dur."

Şaşkınlıkla büyüyen gözleriyle Gavin geri çekildi. "Sorun ne?"

"Hiçbir yere gitmiyorum, Gavin. Gitmiyorum," diye fısıldayıp eline uzandı, onu nazikçe yatağa getirdi. "Benim için uzan."

İstedğini yaparken siyah kaşlarından birini kaldıran Gavin'in bakışları bakışlarına kaydı. Dirsekleri üzerinde doğrulup Emily'nin üstüne çıkmasını izledi.

Üstüne oturduğunda ikisi de zorla nefes aldı. Emily uzanıp dudaklarını Gavin'in dudaklarına yumuşak ve nazikçe değdirdi. Gavin'in gözleri kapandı ve belini kavradı.

Emily nefes verirken, “Hayır,” dedi, kalçasıyla yavaşça daireler çizdi, vücudu Gavin’in vücudunun üstünde zonkluyordu. “Bana bak, Gavin. Seninle sevişirken bana bakmanı istiyorum.”

Gavin’in gözleri hızla açıldı ve Emily eline uzandı. Ellerini göğüslerine çekti. Gavin göğüslerini avuçladı, parmaklarıyla her birini okşadı. Coşan vücuduyla Gavin inleyip içine bastırdı. Emily’nin gerilip üstüne kapandığını hissetti. Yavaş hareketlerle dönüyor, kaslarını yakıyordu.

Sırtını dikleştirip ölçülü hareketlerle Emily, göğüslerini okşayan ellerine masaj yaptı. “Bunlar senin, Gavin. Sadece senin.” Sırtını geren Emily tek elini yılan gibi karnından aşağı uzatıp klitorisini ovdu. Gözleri Gavin’e kilitlendi, kalçası biraz daha hızla hareket etti, nefesi hızlandı. “Bu senin. Senden başka hiçbir erkek buna dokunmayacak.” Ateşli sancı her bir sinir ucuna ulaşırken titredi. Gavin’in alt dudağını dişlerinin arasına almasını izledi, vücudunun kaskatı kesildiği hissetti. Uzanıp tırnaklarını toplarının altına sürdü.

Gavin bir zevk dalgasına kapıldı. “Bana çok güzel şeyler hissettiriyorsun.” Kesik bir nefes aldı, elleri Emily’nin bacaklarına düştü. Sıkıca tutup vücudunu aletin üstünde aşağı yukarı hareket ettirdi. Kaygan, ıslak kadınlığı sıcaktı, onu her zaman olduğundan daha fazla baştan çıkartıyordu. “Seni çok fena seviyorum Emily. Benimsin. Hep benimdin.” Kalçasını kaldırıp Emily’yi üstüne indirdi. “Bana beni sevdiğini söyle.”

Emily, onu daha hızlı, daha sert sürmeye başladı, anlamasını sağlamak için duyduğu ihtiyaç neredeyse arzudan aklını yitirecek raddeye getirecekti. İçindeyken yarattığı his aklını kelimelerin, mantıklı düşüncelerin açıklayamayacağı kadar uyuşturuyordu. “Lanet olsun sana Gavin, seni seviyorum! Seni çok seviyorum. Çok özür dilerim. Bize bunu yapmak istememiştim. Beni anlıyor musun? Özür dilerim.” Yanaklarına akan gözyaşlarıyla tırnaklarını Gavin’in omzuna gömüp vücudunu terle ıslanmış göğsüne çekti. Yüzünü göğüslerinin arasına gömdü, Gavin göğsünün belirgin ucunu emiyor, dili üstünde dola- nıyordu. Vücudu yanarken saçını avuçladı. Ensesi yay gibi gerilmişti,

gözleri Emily'nin gözlerinde kaybolmuştu. "Tek gördüğüm sensin. Tek duyduğum da. Buraya senin için geldim. Gitmiyorum. Hiçbir yere gitmiyorum. Benim için sen varsın, Gavin. Sadece sen."

Dudaklarını Gavin'in dudaklarına bastırdı, çarpan kalpleri ve kesik nefesleri uyum içindeydi. Gavin, ellerini boynuna doladı, saçını Emily'nin tuttuğu kadar sıkı tutuyordu.

Orgazm olduklarında birbirine çarpan ıslak bedenlerinin sesi odada yankılandı. Tüm duyuları, daha önce hiç olmadığı gibi birbirine uyum sağlamıştı. Tüm duyularında ateş dans ederek vahşi bir zevk patlamasına dönüştü ve tüm çalınmış anlar, acıtan sözler ile suçlamalar, vücutları birlikte kasılıp titrerken yok oldu. Artık çalınmış dakikalar yaşamayacaklardı ve ikisi de bunu biliyordu. Fazlasıyla farkındaydılar. Emily, Gavin'in beline dolanan güçlü kollarını, göğsüne çarpan düzensiz nefesini hissetti. Eriyip gitmelerine neden olan his kaybolurken Gavin kendine bakan Emily'nin bakışlarına karşılık verdi. Gavin, yüzündeki ıslak saçı çekti ve dudaklarını dudaklarına yönlendirdi. Derin ve tutkulu, yavaş ve nazikçe öptü onu. Emily, Gavin'in ağzının içine doğru inlerken karnının derinliklerinde bir sıcaklık oluştu.

Sırtüstü uzanan Gavin, Emily'yi göğsünün üstüne çekti. Ellerini omurgasında narince yukarı aşağı gezdirdi, rahatlatarak nefesini verdi. Onunla tanıştığından bu yana Gavin ilk kez rahatlıyordu. Sakindi. Emily, sonunda onundu.

Sakinleşmeye başlayan tatlı soluklarından başka havada Fransız balkonunun kapılarının ardındaki çarpan dalgaların sesi vardı. Ay ışığı yatak odasına dolarken Emily, Gavin'in kulağında çarpan kalp atışlarını dinledi. Neredeyse yok ettiği kalbin. Ona layık olmadığını hissederek göğsüne öpücükler kondurup yüzüne baktı. "Çok özür dilerim," diye fısıldadı. "Bizi mahvetmeme ramak kaldığına inanamıyorum."

Gavin tek parmağını yanağında gezdirdi, mavi gözleri yoğundu. "Üzüldüğünü biliyorum ve bunu bir daha söylemeni istemiyorum. Mahvolmadık. Daha iyiyiz. Anladın mı?"

Emily salladığı başını tekrar göğsüne koyup omzunu kavradı. "Geri dönmeyeceğini sanmıştım."

"Eh, ben yanından gittiğim anda geri döneceğimi biliyordum."

Emily başını kaldırdı, yarı açık gözleri Gavin'in gözleriyle buluştu. "Ah, biliyor muydunuz Bay Blake?"

Gavin sırtarak, "Elbette biliyordum, Bayan Cooper," dedi. "Bir süreliğine sırtınız terlesin dedim." Yüzüne yavaşça bir tebessüm yayıldı. "Görünüşe göre terlerken de sizi inlettim."

Yalandan dudak büken Emily şakasına koluna vurdu. "Ukala."

"Büyüleyici olmamın kısmen sebebi." Gavin kıs kıs gülüp parmaklarını sırtından aşağı indirdi. Onu yanına çekerken ağzını ağzına kenetledi. Emily'nin dudakları gevşedi ve tüyleri diken diken oldu. "Alış. Bu ukalayla kalakaldın."

Emily, Gavin'in dudağını ısırp gülümsedi. "Ne olursa olsun kabulümsün." Öpücüğüyle bir süre daha meşgul olduktan sonra Emily başını tekrar göğsüne koydu, vücudu leziz bir sızı içindeydi.

Gavin, Emily'nin dövmesinde gezen elinin yarattığı hislere dalarken oda sessizliğe büründü. Dokunuşu onu cennete atıyordu ancak düşünceleri onu cehenneme mahkûm ediyordu. Suçluluk duygusu içine oturunca ufak bir oyun oynamaya karar verdi. Birkaç gün önce kumsalda tanıştığı kadınla yaşadığı kısa olayı ona anlatmayı planlamıştı ama Tanrı yardımcısı olsun, otele vardığında anlatamamıştı. Emily'yi bavuluyla koridorda hayatından bir kez daha çıkmaya hazırlarken gördüğünde niyetini lanet pencereden dışarı göndermişti. Lanet olsun, yaptığı her şeyde haklıydı ama bu göğsüne oturmasına engel olmuyordu. Gavin boğazını temizleyip ellerini Emily'nin saçında gezdirdi. Yüzünü avcuna alıp bakışlarını bakışlarına çekti. "Sana bir şey demek zorundayım."

Emily gözlerini kırptı, bir anlığına gözlerine baktı ve sonra tekrar başını göğsüne koydu. "Bunu yaptırdığında kaç yaşındaydın ve neden kaburgalarına yaptırmayı tercih ettin?" Parmaklarını ejderhanın kanatlarında gezdirdi.

Başı eğik, zarif parmaklarının siyah mürekkepte gezinmesini izleyen Gavin, sırtını boydan boya okşadı. "Üniversiteyi bitirir bitirmez yaptırdım, yani yirmi iki ya da yirmi üç yaşındayken." Elini saçında gezdirip nefes verdi. "Oraya yaptırmaya karar verdim çünkü gözlerden uzak olsun istiyordum. Görmeyi ve güzel parmakların üzerinde gezinmesini istemiyordum."

Emily ona şöyle bir baktı, tebessümü yumuşaktı, ejderhanın vücudunda dolanırken dokunuşu ise daha da yumuşak. "Bu parmaklar mı?"

Gavin, "Evet," diye fısıldadı. "O parmaklar." Emily'nin söylediklerine karşılık gülümsemesini ve tekrar başını göğsüne yaslamasını izledi. Bir anlığına içi tereddütle doldu ama söylemediği takdirde içini yiyip biteceğini de biliyordu. "Seninle bir konuda konuşmalıyım."

"Yaptırdığında canın acımış mıydı?" Emily sanat eserine dokunmaya devam ederken ona bakmadı.

Gavin çenesini tutup kaldırdı, kaşlarını çatı. "Emily, sana söylemem gereken bir şey yaptım."

Yutkunan Emily başıyla onayladı. "O iki kızla yattığını biliyorum." Elinin tersiyle yanağına dokunup gözlerinin içine baktı. Kalın, koyu renkli kirpiklerle çevrili bu güzel mavi gözler, Emily'nin geleceğine gebeydi. "Ve umurumda değil. Dillon'la evlendiğimi sanıyordun. Öyle olmadığını bilseydin, yapmayacağını biliyorum." Dudaklarına hafif bir öpücük kondurup yüzünü boynuna gömdü.

Gavin, Emily'nin saçını okşayıp nefes aldı. "Onlarla yatmadım."

Emily, "Yatmadın mı?" diye sordu, başını geri çekerken şok sesinden okunuyordu.

"Hayır. Neyse ki ortaya çıktığında bu tren kazasına mani oldun."

Emily rahatlayarak nefesini verdi. "Yani, Meksika'da koşuşturup duran çocuğun yok. Tanrı'ya şükürler olsun."

Gavin, ifadesinin rahatlamasını izledi ve kahretsin, kalbini tek bir saniye içinde sıkıştırdı. Yüzünü yüzüne yaklaştırıp başparmağını dudaklarında gezdirdi. "Hayır. Meksika'da koşuşturup duran çocuğum yok çünkü senin mani olmadığın biriyleyken korundum." Duraksadı,

gözleri gözlerini taradı. Emily, dudağını ısırıp başını salladı. Gavin, “Özür dilerim,” diye fısıldadı, ses tonunda suçluluk vardı.

Emily bakışlarını Gavin’in yüzünde gezdirdi ve pişmanlık hariç hiçbir şey bulamadı. Sebep olduğunu bildiğinden suçluluk duygusu midesine oturdu. Onu bu pişmanlıktan kurtarmak, önemi olmadığını ona göstermek için zihnini yoklarken kurnaz bir gülücük ağzının kenarlarına kondu. Doğrulara kucağına oturdu, ellerini başının arkasına attı ve dudaklarını dudaklarına sürttü. Ona bakarken ağzının içine doğru konuştu. “Gavin Blake, seni o kadar çok seviyorum ki resmen bizim için tehlikeli. Bunu biliyor musun?”

Gavin inanmayarak tek kaşını kaldırdı. “Tehlikeli mi?”

Mırlar gibi, “Çok,” dedi, çenesine öpücükler kondurdu.

Elini ellerinden kurtaran Gavin, parmaklarını saçında gezdirdi. Gülerken ağzı kıvrıldı. “Hımm, edepsiz bir Emily hoşuma gider. Benimle istediğin kadar tehlikeli olabilirsin.”

Gavin onu dudaklarına çekerken Emily’nin karnını ateş bastı. Onu öperken Gavin’in karnının açlıkla guruldadığını duydu. Kahkahayı bastı. “Aç mısın?”

Gavin masumca, “Ne?” diye sordu. Pırl pırl gülücüğünü ortaya çıkardı.

“Pekâlâ, ben sağır değilim, Blake.” Emily uzanıp lambayı yaktı. “Ya burada, Meksika’dayken bir şey kaptın ya da açsın.” Başucu sehпасının çekmecesinden bir menü çıkarıp Gavin’e uzattı. “İkincisi olsun diye *dua ediyorum*.”

Gavin kahkahayı bastı, sonra da yavaşça ciddileşti. “Bu ne?” Başparmağını Emily’nin kaşının üstünde gezdirip menüyü yatağa koydu.

Emily’nin midesi harekete geçti. Elini Gavin’in bileğine dolayıp Dillon’ın vurduğu yerden çekerken birçok açıdan fenalaştığını hissetti. Panikledi ama bunu gülerek gizledi. “O mu? Hiçbir şey. İsteysen, barın arkasından bir şey almak için uzandım ve kafamı tezgâha çarptım.”

Gavin doğruldu, tek kolunu sırtına attı ve diğerini tekrar kaşına uzattı. Bir anlığına inceledi. Emily'nin ses tonu içine sinmemişti. Gözlerini gözlerine çevirdi. "İşteyken oldu ha?"

Emily, "Evet Gavin," dedi, "sakarlığım tuttu. Neyse ki etrafta kimse yoktu da çok utanmadım." Menüyü yataktan kaldırıp göz atmaya başladı. "Ee, canın ne yemek istiyor? Burgerlerden tut da fileminyona kadar her şey var." Bacaklarını Gavin'in üstünden çekti, çarşafı vücuduna çekti ve banyoya gitmek için ayağa kalktı. "Bana tavuklu sezar salata söylemen yeterli."

Emily ışığı yakıp kapıyı kapattı. Sırtını kapıya yaslayıp nefes aldı, içini yiyip bitiren yalanı başarıyla söylediğini umdu. Gavin'le ilişkisine böyle başlamak istemiyordu. Yanından bile geçmezdi. Ondan bir şeyler saklamak suçluluk hissettirdi. Ancak Gavin'in Dillon'ın peşine düşmesi gözünün önüne gelince göğsü sıkıştı ve Dillon'ın prova yemeği gecesinde savurduğu tehditler zihninde çılgık çılgılaydı. Böylece bir iç savaşa girdi. Gavin'i koruyordu ve o sabah olanlar hakkında tek kelime etmeyecekti. Emily, banyodan çıkmak için kapı kolunu çekti. Diğer tarafta Gavin'in kollarını göğsünde kavuşturmuş, eşiğe yaslandığını gördü. Sorgulayan mavi gözleri kalbini ağzına kadar getirdi. Sinirleri gerilmiş olsa da Gavin'in çıplak vücuduna bakmadan edemedi. Sert vücudunun maskülen mükemmelliği anında daha hızlı nefes almasına, bilinçsizce dudağını ısırmasına neden oldu.

"Beni korkuttun." Parmak uçlarında yükselip Gavin'in yanına bir öpücük kondurdu. "Ama beni sinsice takip ettiğini zaten biliyordum." Neşeli görünmeye çalışıp kollarını boynuna doladı ama Gavin'in bakışları üstündeydi, sanki ona gerçeği söylemesini bekliyordu. Tek yapmak istediği itiraf etmektir ama etmeyecekti. "Sinsice takip etmekten laf açılmışken, süitin anahtarını nasıl aldın?" Emily konuyu değiştirmek için fena çabaladığını biliyordu ama Gavin'in dikkatini Dillon'dan uzaklaştıracak her şeyi yapıyordu.

“Evimdeyken Colton’ı arayıp ona ismini rezervasyona yazdırmasını söyledim.” Gavin eğilip dudaklarını Emily’nin alnına değdirdi. “Peki, onu terk ettiğin gece neler oldu?”

Emily boğazına kadar gelen safra tadını yutkunup çarşafı göğsüne çekti. Kirpiklerinin altından Gavin’e baktı. “Pek bir şey olmadı.”

Gavin geri çekildi, ifadesi şüphe doluydu. “Hiçbir şey mi? Kapıdan öylece çıkıp gitmene müsaade etti ve tek kelime etmedi mi?”

Emily odada yürürken bir cevap bulmaya çalıştı. Yatağa çöküp ona şöyle bir baktı ve omuz silkti. “Evet. O uyuduktan sonra çıkıp senin evine uğradım ve sonra da evime gittim. Düğün sabahı geldi ve tartıştık. Bunlar olurken ablamla eşi geldiler ve Michael onun gitmesini sağladı. Hepsi bu.”

Alnı kırısan Gavin, ensesini tutup yaklaştı. “Ve seni hiç rahatsız etmedi mi?”

“Hayır, etmedi.” Söylediği tek doğru buydu. Dillon’ı kefareti ödeyip nezaretten çıkardıktan sonra Joan arayıp pislik yapmıştı ama bunun haricinde polisler Dillon’ı evinden sürükleyerek çıkarttıklarından beri onu ne görmüş ne de duymuştu.

Gavin aradaki mesafeyi kapatıp Emily’nin önünde diz çöktü. Elleri çaba göstermeden çarşafların arasından geçip belini buldu. “Bir şeyler olmuş olsaydı bana söylerdin, değil mi?”

Neredeyse yalanından dolayı felç geçirecek olan Emily, gözyaşlarına karşı koymak için çabaladı. Elini Gavin’in yüzüne kaldırdı, boynuna doladı ve başını salladı. “Tabii ki söyledim,” diye fısıldadı.

Başparmaklarıyla Emily’nin teninde daireler çizen Gavin, gözlerini yumdu. “Ona söylediğinde orada olmadığım için özür dilerim. Kendi başına söylemek zorunda kalmamalıydın.”

Emily boğulur gibi, “Gavin, hayır,” dedi, ayağa kalktı. Gavin’in yüzünü karnına çekti. Ona bakarken, tenini öptüğünü görürken suçluluk kalbini sardı. Gavin belini daha sıkı sardı, ağzı aceleciydi. Onun duyduğu suçluluk da midesini kapladı. “Lütfen Gavin, sorun olmadı.

Onunla evlendiğimi sanıyordun. Lütfen, kendine bunu yapma.” Emily, Gavin’in kucağına çöküp bacaklarını beline doladı.

“Çok fena üzüldüm, bebeğim.” Gavin, başucu sehпасına doğru gerilerken onu daha da yoğun öpüyordu. “Gitmemem gerekirdi. Ona birlikte söyleriz demiştik.”

Emily ağzını ağzından çekip yüzünü ellerinin arasına aldı. Gözlerinin içine bakarken gözyaşları aktı. “Lütfen, dur,” diye yalvardı. Gavin’in sık damarlarla kaplı aletini ıslak bölgesine koyarken sıcaklık tenini sardı. Onu içinde hissetmenin keyfini çıkarırken çok kötü bir paradoksla mücadele ediyordu. Gavin’in ona, onun da Gavin’e sahip olduğu o an delicesine güzeldi ancak suçluluk duygusu ikisini de tutsak etmişti; zincirleri ağır, yorucuydu.

Gözleri aılıkla parlayan Gavin’in dile Emily’nin ağzını yalarken, vücudunun tam kontrolünü eline alarak sahiplenici bir hale büründü. Her kası sertleşti, kolları Emily’nin belinde gerildi. Tenini yuttu, içini daha da kalın, daha da derinden doldururken enerji aşklarıyla ve aralarındaki kimyayla çarpıştı.

Umursamayarak kendini bırakan Emily hızla kendini Gavin’in yarattığı hislere kaptırdı. Gavin’in gözleri ruhunu kontrol ediyordu. Dokunuşu içindeki varlığı dolduruyordu. İşte tam o anda, o dakikada Gavin’in vücudundaki tüm suçluluk izlerini yok etmesi gerektiğini anladı.

Sadece bunu yapabilmek için dua ediyordu.

Baştan Başlamak

Gavin uyumadan yatıp, Emily'nin uyuyan vücudundan gelen seslere dalarken ufukta gün ışığı belirdi ve yatak odasına sızdı. Emily yana dönüp kıvrılmış, iki eli de yastığının altında yatarken Gavin'in gözleri yüzünün her yerini inceledi. Tanrı aşkına, daha da tatlı görünüyordu; yanında çok güzel bir melek vardı. Uzanıp ona dokunmak istediğinde nefesini verip isteğine karşı koydu, uyumasına müsaade etmeye karar verdi. Büyülenerek izlediğinde zihni son birkaç haftanın hatıralarını canlandırırken tüm bunların yarattığı yorgunluk göğsünden kalktı. İlişkilerine başladıklarında ortaya çıkan her karışık, iç içe geçmiş katman yok oldu. Emily ona sokulurken dudaklarının kenarı bir gülücükle kıvrıldı. Uykulu uykulu iç çekti ve tek bacağına Gavin'in bacağının üstüne attı. Uyumasına müsaade etmeye yönelik tüm iyi niyeti yerle bir oldu. Gitti.

Çıplak vücudunu kollarının arasına alıp göğsünün üstüne çekerken Gavin dudaklarını birleştirip ona sıkıca sarıldı. "Denedim. Gerçekten denedim."

Emily gözlerini kırıştırarak açarken aldığı zevkin sesi boğazından çıktı. Yüzünde bir tebessümle tek kaşını kaldırdı. "Kıçım."

“Resmen sahibi olduğum kıç mı?” Gavin ellerini belinde gezdirip söz konusu kıçın üstünde durdu. “Bu mu? Ah, evet. Evet, bu. Bu kıçı seviyorum.”

Emily şakasına, “Sahibi olduğun mu?” diye sordu.

“Evet... Sahibi olduğum. Asla başka kimsenin olamayacağı. Toprak sahibi kralım, tatlım.” Emily’nin dudağını ısırınca Emily kahkaha attı. “Çek kabul etmiyorum ama ödeme olarak her türlü ön sevişmeye ve sekse açığım.”

Emily parmaklarını Gavin’in saçına soktu ve başını sağa sola salladı. Gavin’in düşünceli davranarak avuçladığı kıçını salladı. “Ben sadece vahşi, şu tavandan asılmana neden olacak türden yaparım.”

“Hımm, sertmiş.” Gavin dudağını ısırды, gözlerinden tatmin olduğu okunuyordu. “Seni tavana asıp her istediğimi yapacaksam teklifini kabul ederim.”

Kıkırdayan Emily başını yana eğdi. “Kimsin sen, Christian Grey mi?”

Eli sırtından yukarı çıkan Gavin’in alnı kırıştı. “Christian Grey de kim?”

Gözleri ardına kadar açılan Emily doğrulup oturdu ve Gavin’in ellerini başının üstüne mıhladı. Burnunu burnuna sürttü. “Christian Grey’in kim olduğunu bilmiyor musun?”

“Hiçbir fikrim yok.” Gavin başını kaldırıp ağzıyla Emily’nin ağzını yakaladı. “Okulundan biri mi?” Emily cevap veremeden nazikçe dudağını dişlerinin arasına aldı. “Bekle. Kimse seni bağlamadı, değil mi?”

“Hayır, henüz değil.” Emily kahkaha attı, parmaklarını parmaklarına kenetledi. “Ve Christian Grey okulumdan biri de değil. Ama eminim ki dünyada onu duymayan kadın kalmamıştır.” Gavin, Emily’ye şaşkın bir bakış gönderdi. “Boş ver.” Doğrulup saten çarşafı vücuduna sardı ve yataktan kalktı. “Bir gün açıklarım.”

“Bekle. Nereye gidiyorsun? Bensiz duş almayı düşünmüyorsundur umarım.” Sırıtan Gavin dirseklerinin üstünde doğruldu. “Unutma,

toprak sahibi benim. Herhangi bir şey yapmak için benden izin alman gerekiyor.”

Gözleri neşeyle parlayan Emily, Gavin’in bacaklarını yataktan sarkıtıp yeri yararak yanına gelmesini izledi. “Mağara adamlığın mı tuttu?”

Gavin cevap vermedi. Bunun yerine, Emily’nin ayaklarını yerden kesti. Ağzını ağzına dayayıp onu sertçe öptü, onu içine çekmek istiyormuş gibi derin derin nefes aldı. Emily’yi banyoya kadar taşıyıp aynanın önüne oturttu.

Gavin’in sert vücudu anında Emily’nin omurgasına hoşuna giden bir titreme gönderdi, kıcının altındaki soğuk graniti unutmasını sağladı. Kanı şarkılar söylüyordu ve Gavin yavaşça çarşafı üstünden çekerken ensesinin kızardığını hissetti.

Gavin’in bakışları vücudunda dolaştıktan sonra dudaklarına yöneldi. “Tanrım, müthişsin.” Bacaklarının arasına geldi. Bacaklarını tutarak ayırdı ve beline doladı. “Tasdikli uyandırma servisi.”

Alacağı zevk Emily’nin zihnini kaplarken Gavin’in parmaklarını kendi ağzına sokmasını izledi. Gözleri gözlerindeyken can acıtacak kadar yavaşça parmaklarını çıkarıp karnına kadar getirdi. Emily’nin tüyleri diken diken oldu, tüm tenini kapladı. Gavin, kadınlığın avuçlayıp parmaklarını derinlere sokarken nefesi kesildi. Gavin diğer elini ensesine atıp onu aynaya ittirirken içi titredi.

Kalınlaşmış sesiyle nefes nefese, “Benimle birlikte kendini parmaklamayı istiyorum,” dedi.

Emily, “Ne?” diye inledi, sesinin titremesine engel olamıyordu. “Ben daha önce hiç...”

“Kendini parmaklamadın mı?” Başparmağıyla klitorisinde daireler çizdi.

Sırtını aynaya doğru geren Emily’nin nefesi hızlanmaya başladı. “Hayır, sadece vibratör kullandım.”

Gavin dudağını ısırp gözlerini yumdu. Parmaklarını yavaş ve sabit hareketlerle içine sokup çıkarırken göğsünden bir inilti koptu.

Gözlerini açıp elini Emily'nin boynundan çekip bileğine uzandı. Bacaklarının arasına yöneltip parmaklarını klitorisinin üstüne koydu. "Bugün vibratör yok. Benim için okşa."

Emily kirpiklerini utanarak kırttı ama kendini Gavin'in istediğini yaparken buldu. İki parmağını şişmiş etine sokarken nefes aldı. Birden fazla hisle dudakları aralandı, Gavin'e bakıp parmaklarına abandı. Tüm sinir uçları uyarılırken ve zirveye ulaşmak için yakıcı bir hisle dolup taşarken inleyerek kalçasıyla daireler çizdi. Nefesini verirken, "Aman Tanrım, Gavin," dedi ve kendini daha sert okşadı.

Acımasız ereksiyonunun parlattığı gözleriyle Gavin boşta kalan eliyle kendi okşuyordu. Homurdanarak, "İşte böyle bebeğim," dedi, "şimdi benimkilerle birlikte içeri ittir."

Bu vahşi isteği Emily'ye boyun eğdirdi. Onunkilerle birlikte iki parmağını sokunca titredi. Kanı yük treni gücüyle pompalandı, düşüncelerini susturdu. Gavin kendini ne kadar hızlı ovarsa, parmaklarını da içinde o kadar hızlı çalıştırıyordu. Bakışları kenetlendi, ikisinin de nefesi düzensizdi, kendinden geçen yüzleri çarpılmıştı.

"Tanrım, mükemmelsin." Gavin'in başı bir anlığına geriye yattı, boğazından bir inilti çıktı. Bakışlarını tekrar Emily'nin bakışlarına çevirdi ve Emily aynaya iyice yaslanırken zevk patlaması toplarını derinden kavradı. Emily bacaklarını Gavin'in belinden çekip ayaklarını lavabonun kenarına koydu. Tamamıyla ortaya çıkınca parmaklarını Gavin'inkilerle birlikte içine sokmaya devam etti. Gözlerinin kapanmasını izlerken Gavin'in sert aleti elinde zonkluyordu. Gavin, dişlerinin arasından, "Of. Tadına bakmam gerek," dedi, burun kanatları açılıp kapanıyordu. "Parmaklarını dışarı çıkarıp o ateşli klitorisini benim için ov."

Boşalmak için çırpınan Emily ağzını açıp parmaklarını çıkararak üstüne sürdü. Gavin'in eğilmesini izledi. Gavin Emily'nin kalçasını kavrayıp kıcını lavabonun kenarına çekti. Ağzını organına dayadı, dili harekete geçti. Anında ihtiyacı arttı, Emily'nin özüyle büyüdü. Gerilen vücudu tamamıyla bu sıcak hamlenin tutkusunda kayboldu.

Kendini daha önce kimseye böyle açmamıştı ama Gavin'leyken çok doğal geliyordu. Kendini daha hızla ovdu, nefesi kesik kesik çıkıyordu ve sonra tamamen durdu. Gavin parmaklarını çekti ve dilini üzerinde gezdirdi, klitorisini ağzına alıp ısırdı, emdi. Emily eriyip gitti. Bitti.

Şoke olarak ağzından uzun uzadıya nefes aldı. "Aman Tanrım Gavin... Ben... Ben... Boşalıyorum." Nefes alamıyordu. Düşünemiyordu. Vücudundan geçen hislere kapılmıştı, Gavin'in saçına uzanıp zirveye kalan son adımında onu kendine çekerken vücudu sarsıldı.

Ayağa kalkan Gavin kendini okşamaya devam edip Emily'yi ensesinden kavradı, dudaklarına çekti. Dilini dilinde gezdirdi. Karışan sıvıların tadı onu neredeyse bitirecekti. Emily ağzının içine doğru inledi ve bu Gavin'i duyduğu en ateşli sestti. Emily parmaklarını parmaklarının arasına itip Gavin'in okşamaya başladı, parmakları aletin üstünde uyumla hareket ediyordu. Gavin dilini Emily'nin ağzının içine iyice sokup inledi, orgazmı kaslarını yarıp geçerken tüm vücudu kasıldı.

Hırlayarak ellerini kaldırdı ve Emily'nin saçını çekerek bitirmesine izin verdi. Ve Emily de bitirdi. Gavin'in vereceği her şey son zerresine kadar Emily'nin parmaklarına aktı, Gavin ağzını çekerken ikisi de nefes nefeseydi. Gavin yüzünü Emily'nin boynuna gömdü. Bir an sonra geri çekilip Emily'nin bakışlarıyla buluştu, Emily'nin gözlerinde Gavin'in dudaklarını öperken tatmin olmuş bir bakış vardı. Vücutları usulca ve nazıkçe rahatladı, artık vaktin... onlardan yana olduğunu düşünerek yavaşça birbirlerine dalarlarken daha da âşık oldular.

Vakit sahip oldukları tek şeydi.

Bir saat ve uzun, sıcak bir düşün ardından Gavin ile Emily otelden çıkıp akşamüstü sıcağına adım attılar. Görevlinin arabayı getirmesini bekledikleri sırada Emily Gavin'e kalbini sızlatan kocaman bir gülücük gönderdi. Gözleri mutlulukla parlıyordu ve bu Gavin'e hayal bile edemeyeceği şeyler yapıyordu.

Emily'nin arkasına geçip güçlü kollarını karnına doladı. Ensesine doğru, "Teşekkür ederim," diye fısıldayıp eline uzandı. Elini ağzına götürüp öptü.

Emily başını ona doğru çevirdi, parmak uçlarında doğruldu ve dudaklarını çenesinde gezdirdi. "Hayır. Ben sana teşekkür ederim."

Gavin gülümseyip onu öpmek için eğildi. Görevli arabayla gelene kadar ikisi de bu uyuşturucu hisse kapılıp gittiler.

Şoför arabadan çıkıp Gavin'e yaklaştı. "*Muy bonito carro.*"

Emily'nin bavuluna uzanan Gavin önce ona, sonra şoföre baktı. Yüzünde saygı dolu bir tebessüm oluştu. "*Muchas gracias. Además de esta hermosa mujer que tengo a mi lado, los carros son mi segunda pasión.*"

Adam Emily'ye doğru bakıp hevesle başını salladı. "*Claro que sí, los dos son muy hermosos.*"

Emily, Gavin'e baktı. "Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?"

"Arabalardan ve senden. En sevdiğim iki şeyden." Gavin ona göz kırpıp bavulunu bagaja koydu. Emily başını sağa sola sallayıp gülümsedi. Şoförün yanına giden Gavin elini cebine attı, cüzdanını çıkardı ve ona bahşiş verdi. "*Gracias de nuevo.*" Şoför başını teşekkür manasında sallayarak Gavin'e anahtarları verdi ama Emily elinden kaptı.

Gavin'e bakıp ona göz kırptı. "O halde en sevdiğin şeylerden biri diğer sevdiğin şeyi sürerse sorun etmezsin, değil mi?"

Gavin'in dudakları kıvrıldı. "Manuel vites bebeğim."

Başını hafifçe yana yatıran Emily'nin ağzı açık kaldı. "Yani manuel vitesli araba kullanamayacağımı mı sanıyorsun?"

Gavin kollarını beline dolayıp kulağına fısıldadı, "Eh, *belli bir şeyi* sürmek konusunda ustalaştığını biliyorum." Emily'nin tek kaşı kalkınca Gavin güldü. Yanağını tutup başından öptü. "Ama evet, doğal olarak bunu sürmeyi bilmediğini sanmıştım."

Emily kedi gibi, "Eh," dedi, kollarını Gavin'in omzuna attı, "en sevdiğin şeylerden biri manuel vites kullanmayı biliyor hem de

çok iyi biliyor.” Gavin’in dudaklarını dudaklarına çekti. “Ayrıca hızlı kullanmayı severim.”

“Çok pis ateşlisin.” Gavin dudaklarını Emily’nin kulağında gezdirdi. “Ne zaman istersen sahip olduğum her şeyi sürebilirsin.”

Topuklarının üstünde dönüp şoför koltuğuna geçerken Emily’nin karnı heyecanla doldu. Kapıyı açıp bindi ve emniyet kemerini taktı. Gavin koltuğuna yerleşince Emily ona şöyle bir baktı, sırtıyordu. “Şimdi emniyet kemerini tak deme sırası *bende*.”

“Dominant bir kadın. Buna bayıldım.” Gavin emniyet kemerine uzandı. “Sadece bizi öldürme yeter.”

Emily şakasına koluna vurdu. Elinde anahtarlarla kontağı bulamayınca kaşları çatıldı. “Nasıl çalıştıracajım?”

Gavin gülmeden edemedi. “Bayan Yarışçı, araba zaten çalışıyor ve düğmeyle çalışıyor.”

Emily gözlerini devirdi, debriyaja basıp otoparktan çıktı. “Benimle dalga geçme ukala şey.”

Sevimli, iğneleyici lafı Gavin’i güldürdü.

“Bu yarışçı kadın böyle pahalı arabaları sürmeye alışık değil. Sahip olduğum arabalar genellikle motoru çalıştırdığımda bana bağıır.”

Gavin şok olmuş gibi yaptı, mavi gözleri ardına kadar açıldı. “Sahiden sana bağıırıyorlar mı? Piçler.”

Aynaya bakan Emily gülümseyip başını salladı. “Aslında bana küfür ediyorlar.” Gavin kahkahayı bastı ve Emily de otobana girmeden önce durdu. Ona baktı. “Camı bu kadar kısa sürede nasıl yaptırdın?”

“Paranın bazı avantajları oluyor, tatlım.” Sırtıp parmaklarını Emily’nin ensesine doladı. “Şimdi toprak sahibini baştan çıkar ve ona neler yapabileceğini göster, hız canavarı.”

Emily, Cheshire Kedisi gibi gülüp otobana girdi.

Gavin, kendisine ait olan düzgün bacaklarının ipek yazlık elbisenin altından debriyaja basmasını ciddiyetle izledi. Zarif parmakları değış-tirdiği vitese dolanmıştı. Gevşek dalgalar halinde dökülen kahverengi

saçı yerinde kıpırdanmasına neden oldu. Siktir. Baştan çıkartılıyordu. Karnını sıcak bastı. Ama Emily resmen büyükannesi gibi sürüyordu.

Boğazını temizleyip dokunmatik ekranlı panelde birkaç tuşa dokunup uydu radyosunu açtı. "Biraz daha hızlı *sürebilirsin*."

Emily ona sorgulayan bir bakış gönderdi. "Hız sınırına uyuyorum."

"Hızlı sürmekten hoşlandığını sanıyordum?" Gavin şaşkınlıkla tek kaşını kaldırdı.

"Sürmeme izin vermen için öyle söyledim, dün ne kadar hızlı sürdüğünü hesaba katarak." Omuz silkti. "Asla hız yapmam."

Gavin'in ağzı şeytani bir gülücükle kıvrıldı. Uzanıp elini sağ bacağına attı ve bastırdı. Ateşi körüklemek için tenini yavaşça, dairesel hareketlerle okşadı. Artık elindeydi. Araba hızlandı, öne fırlayıp diğer araçları geçti. "*Bayan Daisy'nin Şoförü* filminde gibiyim. Bu toprak sahibine yapabileceklerini göstermen gerekiyordu ve şu ana kadar pek bir şey yapamadın."

Emily ağzını açarak, "Gavin," dedi, gözleri elinin ilgi çekici his-sini yok saymaya çalışırken büyüdü. "Az önce bizi öldürme demiştin ve şimdi de hız yapmamı mı istiyorsun?" Gaza daha hızlı bastı, ona kendini kanıtlaması gerekiyormuş gibi hissediyordu. "İyi. Ölümümüze gidelim."

The Lumineers hoparlörlerde "ho" ve "hey" derken hızın artmasını izleyen Gavin'in yüzüne tatmin olduğunu belirten bir ifade yayıldı. Eli hâlâ bacağındayken ayaklarını kaldırıp konsola attı ve pencereyi açmak için tuşa bastı. Arabaya ılık bir hava dalgası aktı. Radyonun sesini daha da açtı. Diğer eliyle dizine vururken Emily'ye baktı, Emily daha önce seksi gülümsemesini hiç böyle görmemişti.

Emily kıkırdayıp Gavin'le tempo tutarak direksiyona vurmaya başladı.

"Dur! Buraya çek." Gavin bacaklarını aşağıya indirdi. Elini Emily'nin eline koyup vitesi boş attı. Direksiyona uzanıp sağa çekti ve araba yolun kenarına kaydı. Araba dururken yerdeki taşlar çatırdadı.

Emily'nin yüzünden şaşkınlık okunuyordu. "Ne yapıyoruz?"

Gözlerinin içine ciddiyetle bakan Gavin cevap vermedi. Bunun yerine konsolun üzerinden uzanıp nazikçe dudaklarını dudaklarına değdirdi. Emily gözlerini yumup nefes almaya çalıştı. Sesi kısık ve dudakları dudaklarındayken Gavin, Emily'nin yüzünü avcuna aldı. "Arabadan in."

Gözleri hâlâ kapalı olan Emily, Gavin'in elinin ve dudaklarının yüzünden ayrıldığını hissedince iç çekti. Etta James hoparlörlerde bağırırken yerinden kalkan Gavin'i soluk soluğa izledi. Aniden sarsılan bedenini toparlamaya çalışırken ona uyum sağlayarak arabadan indi. Bir ayağını diğerinin önüne atarak durduğu yere gitti. Bakışlarını yakalayan Gavin yaklaştı, eline uzandı ve onu yavaşça vücuduna çekti. Akşamüstü güneşinin sıcaklığında Emily neredeyse donup kalacaktı. Gavin, kolunu beline dolayıp elini tuttu ve göğsüne çekti.

Emily bir kez daha, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu, neredeyse nefesi kesilecekti.

Gavin uzanıp dudaklarını dudaklarına değdirdi. Hafifçe değerken tahrik ediyor ama ihtiyacını tam manasıyla karşılamıyordu. Emily'nin vahşi ve elektriklenmiş sinirleri gerildi.

Gavin, gözlerinin içine baktı. Usulca, "Baştan başlıyoruz," diye cevap verdi, vücutlarını iki yana sallıyordu. Dudağını dişledi, boştaki kalan eliyle belini tutuyordu. "Dün burada tartışmıştık. Baştan başlamanızı istiyorum, böylece bu yolu düşündüğünde bunu hatırlayacaksınız. Sana sarıldığımı... Gözlerimin içine baktığımı... Ve öpüştüğümüzü." Tekrar delirtircesine dudaklarıyla oynadı, Emily'ye sadece birazcık daha tattırdı. Dilini yavaşça ve derinden döndürdü. Emily ağzının içine doğru inledi, Gavin'in kalçasından aşağıya inen elinin verdiği hise daldı. Gavin, "Hangi şarkının çaldığını biliyor musun?" diye sordu, gözleri Emily'nin gözlerine mihlanmışken yavaşça müziğe göre sallandı. "Daha da önemlisi, kimin söylediğini biliyor musun?"

Damarlarından hızla akıp geçen kanla Emily Etta James'in baştan çıkarıcı sesini tanıdı. Açık kapının ardındaki hoparlörlerde

mırıldanıyordu. "Etta James'in *At Last*'ı." Emily, Gavin'in gözlerine bakarken o da Emily'yi kendine çekti.

Kulağına, "Çok iyi Bayan Cooper," dedi. "Caz mı öğreniyordun?"

Emily yutkunup başını sağa sola salladı. "Büyükanнем... Eskiden..."

Gavin, Emily'nin ağzını ağzıyla kapattı. Dudaklarını ayırıp dilini soktu, iki eliyle yanaklarını tutarken inledi. Öpücüğü yöneten oydu, dili girip çıkıyor, oksuyor, dilinin üstünde dans ediyordu. Sanki yetmiyormuş gibi ona saldırmaya devam etti.

Emily'nin nefesi kesildi. Karnı sıkıştı. Göğsüne yaslanmış narin bir çiçek gibi hissederek eriyip gitti. Vücudu, vücudunda eridi. Sıcaklık aralarına doldu, aşkı ve adanmışlığı onu kelimelerle tarif edilemeyecek kadar sıcaklık ve tutkuyla kuşattı.

Gavin, "Seni seviyorum," diye fısıldayarak yavaşça öpüşmeyi kesti. Hâlâ yanaklarını tutarken başını eğip alnını alnına yasladı. "Seninle kuralları yıkmak istiyorum. Seni her gün tutkuyla öpmek istiyorum. Ağlamak üzereyken seni gülümsetmek istiyorum. Aramızda hiçbir pişmanlık olmasın istiyorum. Nefes alamayıp canımız yanana dek birlikte kahkaha atmamızı istiyorum. Hiçbir adam, seni seveceğim gibi sevmeyecek Emily. Sen doğru kişisin. Sonuncum. Sonsuza dek sürecek olanım."

Nefesi kesilen Emily'nin boğazına bir yumru oturdu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldadı, gözyaşları gözlerini buğuladı. "Bana hayat aşıyorsun ve sevmemin mümkün olduğunu bilmediğim kadar çok seviyorum seni ama sen, layık olduğumu hissettiğimden çok daha fazlasısın."

"Hayır, ben senin layık olduğumum." Gavin başını eğip tekrar onu öptü. "Sen, büyükanneinin eskiden yemek yaparken caz dinlediğini hatırlayacak bir adamı hak ediyorsun."

Emily'nin kalbi tekledi. "Sana bunu anlattığımı hatırlıyor musun?"

Gavin ağzına doğru sırttı. "Bana söylediğin her şeyi hatırlıyorum." Ellerini Emily'nin saçlarında gezdirdi. "Seni parçalara ayıracağım

Emily Cooper. Seni parçalara ayırıp yavaşça tekrar toplayacağım. Saniye saniye, parça parça, anı anı, sana vereceğim şeyi hak ettiğini fark etmeni sağlayacağım. Her gün bir sözlük açıp 'değer' kelimesine bakmanı sağlayacak olsam da bunu yapacağım." Gavin onu kendine çekip güldü. "Yanına bir fotoğrafımı bile yapıştırırım."

Emily burnunu çekip hafif bir kahkaha attı. "Fotoğrafını ha?"

"Evet. Fotoğrafımı." Gavin onu sıkıca tuttu, kulağına eğilirken güçlü kolları Emily'yi sarıyordu. Dudaklarını kulağına sürdü. "Gerçekten ısrar edersen, çıplak da olur."

Yanağını göğsüne yaslayan Emily gülümsedi. "Ben seninle ne yapacağım?"

Gavin ona bakınca Emily bakışlarına karşılık verdi. İfadesi yumuşayan Gavin dudaklarını dudaklarına uzattı, gözleri ifadesini izliyordu. "Yanıma taşın."

Emily nefes alıp konuşmaya çalıştı ama tereddüt ediyordu. Endişe yağmur gibi üstüne yağınca nabızı hızlandı. Çenesine dokundu, büyük yeşil gözleri gözlerindeydi. "Ne?"

Gavin eliyle Emily'nin elini tuttu. "Beni duydun. Yanıma taşınmanı istiyorum. Biliyorum ki bu..."

Emily, "Çılgınlık," diye lafını böldü.

Gavin'in elleri ensesinin kıvrımını buldu. "Evet, çılgınlık ve hızlı oldu. Tehlikeli, sorumsuzca ve bağımlılık yapıcı." Gavin duraksayıp Emily'nin yüzünü yaklaştırdı. "Ama biz de böyleyiz. Tanıştığımız andan beri böyleyiz. Yanıma taşın Emily. Benimle tehlikeli, sorumsuzca ve bağımlılık yapıcı ol. Her sabah yanımda uyanarak böyle ol."

Emily bakışlarını yere çevirip turnağını kemirdi. Bu fikir, bağımlılık yapıcının da ötesindeydi. Gavin, onu olumsuz her şeyden soyutluyordu. Ancak onu gerçekten mutlu edip edemeyeceğine dair emin olamadığı o fikir düşüncelerinin arasına sızdı. Onu geri kabul etmesi, ona tekrar kalbi konusunda güvenmesi yeterliydi ama içinde bir şey asla ihtiyacı olan şeyi veremeyeceği yönünde çılgınlık atıyordu.

Emily, "Bilmiyorum," dedi, ona baktı. "New York'a döndüğümüzde neler olacağına bakalım. Belki zaman tanınmalıyız."

Gavin'in yüzüne yavaşça bir tebessüm yerleşti ve uyarmadan Emily'nin vücudunu patates çuvalı gibi omzuna attı. "Emily Cooper, benden beklediğimden daha uzun bir süre beklememi mi istiyorsun?"

Emily nefes nefese, "Gavin Blake, sen deli misin?" dedi, elleriyle tişörtünü kaptı.

"Soru soran benim." Gülen Gavin arabasına doğru gidip Emily'yi üstüne oturttu. Emily tekrar ağzından nefes alıp zıpladı. Gavin, "Ne?" diye sordu.

Gözleri ardına kadar açılan Emily saçlarını yüzünden çekti. Kaşlarını çatı. "Araba kışımı yaktı."

Gavin pis pis güldü ve tişörtünü kafasından geçirip çıkardı. Arabanın üstüne serdi, Emily'yi tekrar kaldırdı ve üstüne oturttu. "Ben de kışının daha ateşli olamayacağını düşünüyordum." Hâlâ sırtırken hatta Emily ona on tane kafası varmış gibi bakarken bacaklarının arasına girdi. Yaklaşıp yavaşça dudaklarından öptü. "Şimdi daha mı iyi? Değilse, o tatlı kış rahat etsin diye şortumu da çıkarabilirim." Kemerini çözmeye başladı.

"Delisin." Emily ellerine uzandı, gözleri güneşten yanmış karın kaslarında dolaşıyordu. "Tescilli deli."

Gavin tek kaşını kaldırıp başını salladı. "Deli gibi âşık," diye cevap verdi, onu tekrar öpmek için yavaşça uzandı. Kolunu beline dolayıp onu yaklaştırdı. "Dola."

Emily, "Ne?" derken nefesini verdi, Gavin ağzını ruh gibi çenesinde gezdirirken başı dönüyordu.

Gavin, "Bacaklarını," dedi, kollarını da omzuna attı. "Belime dola."

Emily kızardı. "Otobanın kenarındayız Gavin."

"Biliyorum. Baştan çıkarıcı, değil mi?" Kocaman gülümseyerek yapmasını beklemedi. İş başa düşünce ellerini baldırlarına dolayıp bacaklarını beline sardı. "Ahh, işte böyle."

Bayağı utanan Emily dudağını ısırды, bakışları hızla geçen arabaların olduğu otobana kaydı. Pencereden dışarıya ıslık öttüren bir yolcunun olduğu bir araba kornaya basarak uçarcasına geçip giderken gözleri ardına dek açılınca Gavin kahkahayı bastı.

Gavin elini baldırlarından birinden çekip tek parmağını çenesinin altına attı. Dikkatini tekrar üzerine çekti. Gözleri dolgun, çilek renkli dudaklarını taradı, nabızı hemencecik hızlandı. “Yanıma taşın Emily. Siktir, böyle âşık olduğumuza göre... bundan sonra da böyle devam edelim.”

Gözlerinin mavi denizine bakarken Emily yutkunup ellerini çıplak omuzlarına kenetledi.

Gavin uzanıp dudaklarını dudaklarında gezdirdi. “Senle ikimiz çok savaştığımız için her zaman tatlı ve şefkat dolu olacağına dair sana söz veremem. Ama korku dolu bir yolculuk da olmayacağına eminim çünkü senle ikimiz savaştığımızdan daha da çok seviyoruz. Sana söz verebileceğim şey, senin daima benim için bir sonraki nefesimden daha önemli olacağın ve daima hayatımda kalacağıdır. Senden başka kimse olmayacak.”

O anda Emily’nin korktuğu her şey yok oldu, Gavin’le ikisinin nefesi hariç arka plandaki her ses kısıldı. Birkaç gün önce çok boş gelen kalbi patlayacak raddeye geldi. Onu kendine çekerek başıyla onayladı, gözlerinden yaşlar akarken yüzünde bir tebessüm belirdi. “Tamam, Bay Blake. Böyle devam edelim.”

Uyumlu bir tebessüm gönderen Gavin’in gözlerinde, dudaklarını dudaklarına bastırırken bir şaşkınlık ifadesi belirdi. “Cidden mi?”

“Evet.” Emily dudaklarına doğru kıkırdadı. “Cidden. Böyle devam edelim.”

Dillere destan sırtışıyla Gavin Emily’yi arabadan kaldırdı. Bacakları kollarının üstünden sarkan Emily çığlık attı. “Çok kolaydı. Bana biraz daha fazla karşı koyacağını sanmıştım. Striptiz yaptığım içindi, haklı mıyım?”

Emily sadece, "Evet Gavin," diyerek cevap verdi ama gözlerindeki neşe ortadaydı. "Striptiz yaptığın için pes ettim. Tanrım, bana yardım et."

Gavin dudaklarını Emily'nin dudaklarına bastırdı ve Meksika'nın bu upuzun otobanında tüm kalbiyle en baştan başlayacaklarını biliyordu.

İtiraf lar ve Bozulan Sözler

Emily, masasından kafasını kaldırıp duvardaki saate baktı. “Bir dakika kaldı.”

Yerlerinden alelacele kalkan on beş birinci sınıf öğrencisi düzensiz bir sıra oluşturup çantalarını sırtlarına geçirdiler, kapıya ilk ulaşan olmak için üst üste bindiler.

“Bayan Cooper, yarın da burada olacak mısınız?”

Emily gözleri ardına dek açılmış kızın yanına gitti, gamzeli tebessümü sabırla Emily’nin cevabını bekliyordu. Emily çocuğun önünde diz çöktü. “Kesinlikle olacağım. Bayan Nelson gelecek haftadan önce dönmeyecek.” Küçük kızın tebessümü büyürken sıkı saç örgüsünden kurtulmayı başaran sarı saç tellerini yüzünden ittirdi. Zil çaldı ve yarış başladı. “Gelecek ayki gezi için izin kâğıtlarınızı getirmeyi unutmayın.” Tüm çocuklar hızla yanından geçerken Emily sıraya şöyle bir baktı. Her bir minik yüzden okunan heyecanla sınıftan kaçtıklarında, koridoru dolduran sohbetin gürültüsüyle karışık “tamam” sesleri geldi.

İç çeken Emily ayağa kalkıp not vermesi gereken ödevleri topladığı masasına gitti. Kâğıtları kanvas çantasına tıktıktan sonra öğle yemeği molasında okumaya başladığı romanı aldı. Kapıya giderken

sınıfa son bir bakış atıp çıktı. Daha köşeyi dönememişti ki birkaç hafta önce işe başlayan bir diğer yedek öğretmene, Laura Fitzgerald'a tosladı. Emily, şehrin yerlisi olan ve "kulüpkolik" olduğunu düşündüğü kadının ne diyeceğinden epey emindi.

"Tam da aradığım kişi. Bu gece dışarı çıkıyoruz." Uzun boylu, uzun bacaklı esmer gülümsedi, kahverengi gözleri heyecanla büyü-müştü. "Webster Hall'da bu gece kadınlar günü var. Gelmek ister misin? Brooke, Cary, Stephanie, Angie ve Melinda gelecek. Perşembe olduğunu biliyorum ama dünyaya bir kere geliyoruz, değil mi? Onlar yarın kütüphanedeyken hepimiz kestiririz."

Kulübe gitme teklifini doğru tahmin eden Emily gülümsedi ve danışmaya doğru gitmeye devam etti. "Gelemem. Bu gece erkek arkadaşıyla yemeğe çıkacağım." Montunu giydi. "Gelecek hafta olmaz mı?"

Laura kaşlarını çatı, sonra anladığı ifadesine yansıdı. Mükemmel bir şekil verilmiş kaşını kaldırdı, dudaklarına meraklı bir gülücük kondu. "Yeni erkek arkadaşınla mı?"

Emily gülümseyerek başını salladı ve göstere göstere saatine baktı. Gece giymek üzere bir şey almak için New York'a taşındığında ona Olivia'nın gösterdiği, birkaç sokak ötedeki butiğe gitmeyi planlıyordu. Hâlâ adresini değiştirmek için postaneye gitmesi gerektiğinden hazırlanmak için fazla vaktinin olmayacağını biliyordu.

Umutla, "Belki yemekten sonra uğrarsın," diyen Laura, ön kapıdan hızla çıkan Emily'ye ayak uydurdu.

"Evet. Belki. Sana sonra mesaj atarım." Soğuk aralık ortası havasına adım attıklarında Emily atkısını boynuna doladı. "Not vermem gereken ödevler var. Kısa zamanda bitirirsem bir süreliğine dışarı çıkarım."

Laura, "Kahretsin," diyerek binaya doğru döndü. "Anahtarlarımı unuttum. Plan yaptık sayılır. Saat ondan sonra orada oluruz."

Emily el sallayıp Laura'nın okulun içinde gözden kaybolmasını izledi. Eldivenlerini taktıktan sonra merdivenden aşağıya inmeye başladı. Otoparkın büyük bölümü boştu; okul otobüsleri gitmişti. Postaneye

vermesi gereken formları çıkarmak için cüzdanını karıştırırken kış rüzgârı kalem eteğinin ucunu kaldırdı. Gavin'in adresine bakarken kalbi titredi. Hâlâ muhtemelen fazlasıyla hızlı hareket ettiklerini düşünen Emily, Gavin'in ona baktığında gözlerinin her hattı ve her kıvrımı ezberliyormuş gibi yüzünde dolaştığını hatırladı. Daha önce hiç deneyimlemediği aşk ve kararlılıkla kendilerini içinde buldukları çıkmaz dehlizinden geçirmişti. Zor konuşmalarda uçurumdan düşmesine engel oluyormuş gibi zihinsel anlamda elinden tutmuştu. Onu yatıştırmış, onu sevmiş ve sahip olduğu her kusura hayran kalmıştı. Fakat en önemlisi, ondan asla vazgeçmemişti. En başından beri birbirine çekilen iki mıknatıstılar, Emily onları ayırmaya kalkıştığında bile onları bir arada tutan Gavin'di. Emily, Meksika'ya gittiğinde kaderlerini mühürlemişti. Asla pişmanlık duymayacağı bir geziydi.

Bilinmeyenle dolu ama Gavin'le ikisini ihtiyaç duydukları noktaya getireceğinden emin olduğu geleceğin yaydığı sıcaklıkla iç çeken Emily'nin midesi Dillon'ın adını seslendiğini duyunca ağzına geldi. Nabızı hızlandı, sesi kulaklarına çalındı. Gözleri ardına dek açılırken ağzından hafif bir ses çıktı, parlak akşamüstü güneşinin altında gözlerinin önü karardı. Titreyip ona doğru döndü. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, arabasına yaslanmış, sokağın karşısında duruyordu, gözleri gözlerine mihlanmıştı. Emily hiç düşünmeden çantasından cep telefonunu çıkardı.

"Ne yapacaksın, Em? Polisi mi arayacaksın?" diye bağırdı, sesi havayı kovan dolusu öfkeli arı gibi yarı. "Aramızda otuz metreden daha fazla var ve okul arazisinde değilim."

Emily kafasını kaldırmadı, ona cevap da vermedi. Telefonunu açtı, 911'i ararken parmakları titriyordu. Cevap geldiğinde Emily Dillon'ın kahkahasını duydu.

Bir kadın, "911. Acil durumunuz nedir?" diye sordu.

Emily kekeleyerek, "Hamilton ile Stone caddelerinin kesiştiği noktaya bir memur gönderin lütfen," dedi. Gözleri Dillon'la yarı dolu otopark arasında gidip geldi.

Dillon başını sağa sola salladı, iki eli de pantolonunun cebinde karşıya geçerken gülümsemesi şeytaniydi.

Kaldırımı çıkmasını izlerken kıpırdayamayan Emily'yi duyduğu dehşet yere zincirlemişti. Panik duygusu karnını sarmıştı. "Brody İlköğretim Okulu'nun otoparkındayım. Eski erkek arkadaşına karşı koruma emri çıkartmıştım ama o burada."

Telefona bakan kadın, "Adınız nedir?" diye sordu. Ses tonu öyle delicesine sakindi ki Emily'yi korkuttu. Gözlerini Dillon'a diken Emily yutkundu, kelimeleri boğazına dizildi. Cevap vermedi. "Hanımefendi? Hâlâ orada mısınız? Adınıza ihtiyacım var."

Aldığı her düzensiz nefes ve onu uyaran anılar eşliğinde Dillon'ın fısıldayarak savurduğu tehditler Emily'nin düşüncelerinin arasına sızdı. "*Bana zorla ikinizin de canını yaktıracaksın.*"

İkinizin de...

Kaçma yönündeki içgüdüğü başka bir şeye dönüştü. Telefonunu kapatan Emily, Dillon'ın burada olmasından dolayı düştüğü dehşetle boğuşurken korkusu öfkeye dönüştü. Gavin'le saf, dürüst ve iyinin ne demek olduğunu görmüştü ve Dillon'daki kötülüğün daha da farkına varmıştı. Aklının alamayacağı kadar mutluydu ve bir zamanlar göz yumduğu sefillikten tiksiniyordu. Zevk alıyordu ve artık acı çekmiyordu. Nefes alamıyor gibi hissetse ve gerilen sinirleri vücudunu sarsa da artık mahkûmu olmama ve Gavin'i incitmesine izin vermeme arzusu ağır bastı. İlerledi, titreyen bacaklarıyla Dillon'ın olduğu yere gitti.

Okulun etrafını çevreleyen tel örgünün hemen ardında duran Dillon başını yana eğdi. Ona tüm dişlerini göstererek köpekbalığı gibi gülümsedi. "Senin için bir kez daha tekrar edeceğim, böylece belki bu sefer anlarsın. Arazide değilim. Kaldırımdayım. Yanımda mezura yok ama matematiğim iyidir. Hâlâ otuz metreden daha uzaktayım."

"Polisler yolda, Dillon." Kelimelerin güçlü çıkmasını istemişti ama Emily bir şekilde Dillon'm polislerin gelmediğini bildiğini hissetti.

“Seni sevdim ve sen resmen beni kendinden nefret ettirdin,” diye kükredi, bakışları zehir gibiydi. “Bunu bana nasıl yapabildin? Sana göz kulak oldum ve sen de beni böyle rezil mi ediyorsun?”

“Bana göz kulak olduğumu mu sanıyordun?” Şok olan Emily gözlerini ona dikti, sesi keskinleşiyordu. “Ne diyeceğim biliyor musun? Sözümü geri alıyorum. Bir süreliğine bana göz kulak olduğuna beni ikna etmiştin ama beni kandırıyordun. Çocukken başımdan neler geçtiğini biliyordun. Neler gördüğümü. Asla o adamlardan birine dönüşmeyeceğine söz vermiştin ve dönüştün. Ben sadece bunun gerçekleşmeye başladığını fark edemedim. Annemin ölümünü bana karşı kullandın. Zayıf olduğumu biliyordun ve bunu sonuna kadar kullandın. Bu aşk değil. Hastalıklı ve iğrenç. Sana bir şey söyleyeyim, Dillon. Aşk, rezil olduğumu düşünmek değildir. Aşk, aramızdaki her şey böyle bittiği için kalbinin kırılmasıdır.”

“Canımın çok pis acımadığını mı sanıyorsun?” İlerleyecek gibi davrandı ama sonra durdu.

Emily, “Hayır,” diye cevap verdi. “Canının yandığını sanmıyorum. Bence egon yaralandı. Beni asla sevmedin. Asla.”

Dillon ellerini yanlarında yumruk yapmıştı, dişlerini sıktı. “Ben seni gerçekten sevdim ama sen benim arkadaşımla düzüştün!” Emily çok iyi tanıdığı o korkuyu hissetmeye başladı. Ayrılmadan öncesine kadar en çok değer verdiği adama gözlerini dikerken korkusuyla savaştı. “Ve ben *sana* bir şey söyleyeyim, annenin ölümünü sana karşı kullanmadım. Mahvolan sendin ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Elimden gelenin en iyisini yaptım.”

“Mahvolmayacağımı mı sanıyordun?” Emily hıçkırığını yuttu. “O benim annemdi Dillon! Annem!”

Dillon omuz silkti, dudaklarına hızla şeytani bir gülücük kondu. “Onunla zoraki bir ilişkin vardı. Boş versene sen.”

Emily’nin gözleri ardına dek açıldı, nabızı vahşice atıyordu. “Bunun olanlarla ne ilgisi var? Zoraki ya da değil, tanıdığım tek insan oydu.” Emily duraksadı, uzun zamandır Dillon’ın iyi kamuflajının altında

sakladığı canavara inanamıyordu. “Sahtekârın tekisin. Bukalemunsun. Ölmenden önce onun için yaptığını o sığ kalbinin hangi köşesindeki hisle yaptın? Söylesene. Çünkü anlamam söz konusu bile değil.”

“Benim de.” Kararmış gözleri Emily’nin gözlerine bakarken tekrar omuz silktili. “Rezil rüsva olmuş olsa da yardımımı hak etmiyordu. Ölmenden önce ondan umudu kesmene şaşırılmamalı. Ne kadar sefil olduğunu sen bile biliyordun. Sen bile ona yardım edemiyordun. Ya da belki yardım etmek istemiyordun demeliydim.”

Canını yakmak için ortalığı karıştırdığını bilse de Emily’nin dünyası durdu, öfkesi damarlarında dolaşıyordu. Tıslar gibi, “Cehenneme kadar yolun var,” dedi. “Annenin şeytanlığı sana da geçmiş. Besbelli nezarete olmak hoşuna gitmiş çünkü geri döneceksin. Bu sefer birkaç günden daha uzun sürecek. Böyle göt herifin tekini doğurduğu için keşke onu da oraya tıkabilseler.”

Dillon, “Siktir git, kaltak,” diye kükredi. “Nezarete gitmeyeceğim. Haklarımı ve sınırlarımı biliyorum.” Rahatça ayaklarının üstünde yaylandı. “Tekrar söylüyorum, kaldırımdayım ve bu konuda hiçbir bok yapamazsın Emily.” Karşıdan karşıya geçen bir grup gence baktı ve gözlerini tekrar Emily’ye çevirdi, gözlerindeki kötülük onu yerine mihliyordu. “Tabii ki... Gavin’i arayıp burada olduğumu ona söylemek istemiyorsan.” Duraksayıp başını sağa sola salladı ve kahkahayı bastı. “İşte bu eğlenceli olurdu. Nezarete geri dönerdim –her saniyesinin de tadını çıkarırdım–; tam da bu kaldırımın üstünde döve döve posasını çıkarttığımı izlemek zorunda kalacağını bilerek. Birkaç gecelik özgürlüğüme değerdi.”

Başının içinde bir tuşa basmış gibi Emily’nin içinde bir şeyler oldu, kelimelerle tarif edilemeyecek bir şeydi. Kanvas çantasını kavradı, parmakları avuçlarına batıyordu. Hiç de öyle hissetmese de sesinin etkilenmemiş gibi çıkmasını sağladı. “Haklısın Dillon, boş tehditler. Her zaman iyi olduğun bir konuydu.” İlgisini çekmemiş gibi tek kaşını kaldırdı. “Zar zor kan akıtabiliyorsun. Bunu herkesten daha iyi benim bilmem gerekir. Değil mi?” Elini kaldırıp Dillon’ın vurduğu dudağına

dokundu. "Sadece bil diye söylüyorum, neredeyse hiç acımadı. Birinci sınıf öğrencilerim bile daha iyi yumruk atabilirler."

Dillon, "Seni pis kancık," diyerek onu tersledi, sözleri ağzından asit tadındaymış gibi fışkırıyordu. Kaldırımında durmaya dikkat ederek başını yana eğip ona tükürdü.

Emily'ye gelmedi ama zaten kaçmamıştı da. Taş gibi olduğu yerde duruyordu. Ona bakarken nefesi boğazında düğümleniyor, kalbi hızla çarpıyordu. Bir adamın sesi dikkatini çekti. Geri çekilip bir memurun devriye arabasından inmesini izledi, yürüyüşündeki rahatlık sinir bozucuydu.

Ellerini beline atmıştı, yaklaşırken yüzünde derin çizgiler oluşuyordu. "Burada neler oluyor?"

Emily elini çantasına atıp mahkeme kâğıtlarını çıkardı. "Koruma emri çıkartmıştım..."

Dillon, "Hiçbir şey," dedi. "Vaktinizi boşa harcıyor." Emily'ye öfkeli bir bakış atıp arka cebinden cüzdanını çıkardı.

"İşte PBA³ kartım." Kartı parmaklıkların arasından uzattı. "Amcam yirmi senedir Bed-Study'de Kuzey Brooklyn narkotik ekibinde dedektiftir."

Memur karta baktı. Başını salladı, ağzına bir gülücük kondu. "Şuna bir bak." PBA kartını parmaklıklardan geri uzattı. "İddiasına giririm ki Anthony Armenio'yu tanıyordur."

"Anthony Jr. ve Anna ile birlikte büyüdüm." Dillon, Emily'nin gözlerinin içine baktı, kartı tekrar cüzdanına sokarken bakışı buz gibiydi. "Amcam beni eskiden..."

Emily, "Pardon," diyerek araya girip belgeleri memurun eline uzattı. "Bu dostane sohbeti bölmekten nefret ediyorum ama mahkeme tarafından verilen koruma emrini ihlal etti."

Dillon karşı çıkarak, "Hiçbir şeyi *ihlal* etmedim," dedi, dudaklarına pis bir gülümseme kondu.

---

3 Sadece polis tanıdıkları, akrabaları olanların alabileceği bir tür kart.

Sabrı tükenen Emily başını Dillon'a doğru hızla çevirdi. "Evet, ihlal ettin! Burada olmaman gerekiyordu."

Polis, "Hey, hey," diye uyarırken Emily'ye kötü kötü bakıyordu. "Sakinleşin."

Emily, "Sakinleşmeyeceğim," diye çıkıştı, gözlerini rozetine çevirdi. "Onu benden uzakta tutmak sizin göreviniz, *Memur McManus*." Geri çekilip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Lütfen maaşı vergilerimle ödenen işinizi yerine getirip emri uygulayın."

Tek kaşını kaldıran polis çenesini ovuşturdu. Hiddeti gözlerinden okunuyordu ama yine de bakışlarını Emily'nin bakışlarından kaçırmadı. Hiç acelesi yokmuş gibi görünerek elindeki kâğıtları karıştırdı. "Emri ihlal etmiyor Bayan Cooper." Kâğıtları tekrar ona verdi. "Görebildiğim kadarıyla *siz* emri ihlal etmiş olabilirsiniz gerçi."

Emily, "Ne?" diye sorguladı, gözleri ardına dek açılmıştı. "Ben nasıl emri ihlal ettim ki? Çalıştığım yere geldi."

Polis, "Hayır, gelmedi," diyerek lafını düzeltip ufak bir defter çıkardı. Deftere bir şeyler karalarken Emily de Dillon'a baktı. Dillon ona ukala bir gülümseme gönderdi. "Bay Parker'ın Brody İlköğretim Okulu arazisine ayak basamayacağı yazılı," diyerek polis konuşmaya devam etti, beyaz saçı soğuk havada uçuşuyordu. Defterinin ufak kâğıdını yırtıp Emily'ye verdi. "Görebildiğim kadarıyla da bunu yapmamış. Arazinin dışındaki belediyeye ait kaldırımında duruyor. Ama benim merak ettiğim *sizin* neden parmaklıklara bu kadar yaklaşmış olduğunuz. Şimdi, Bay Parker'ın otoparkta uçmanızı sağlayacak bir tür büyü gücü yoksa *siz isteyerek ona yaklaşmışsınız*." Emily ağzını açtı ama polis müsaade etmedi. "Elinizde tuttuğunuz kâğıt, bir uyarı. Bir tane daha alırsanız, koruma emri iptal edilir." Polis başka bir şey söylemedi. Topukları üstünde döndü, devriye aracına gitti. Yerine yerleşir yerleşmez pencereyi açıp gülümsedi. "Bay Parker, siz gidene dek burada oturacağım ama açıktan ölüyorum, o nedenle hızlı olun."

Pis pis gülen Dillon başıyla onayladı ve Emily'ye döndü. Sesini kısık tutarak ellerini ceplerine sokup yavaşça geri çekildi. "Ben asla boş tehditler savurmam, Emily. Bunu unutma."

Dillon kafasını çevirip karşıya geçerek Mercedes'ine binerken Emily'nin yok etmeye çalıştığı korku tenini dağladı. Dengesini bozup her zamankinden daha fazla içine işledi. Kolayca kendisini koruyacağını varsaydığı kâğıdı sıkın Emily, Dillon'la memurun arabalarını sürüp gitmelerini izledi. Yaşadıkları o anda gözlerinin önünden geçti. Ancak ortaya güzel bir film çıkmadı. Bunun yerine duygusal açıdan sağlıksız bir kadın otoparkta bir başına kalmış, başına bir şey gelmeyeceğine dair aldatıcı fikir çoktan uçup gitmişti. Dillon'ın yarattığı kargaşadan kurtulmanın bir yolu yoktu. Bir noktada kalbinin yerine bir makine geçmişti ve Emily o anda bir daha asla ona karşı güvende olamayacağını anladı.

Olivia kanepeden kalktı. "Hey, buraya öylece giremezsin." Ellerini beline attı, yüzüne şakacı bir g l msemi kondu. "Artık burada yaşamıyorsun ve ayrıca ben az önce oturma odasının orta yerinde seks yapıyordum."

"     n önce taşındım." Emily ona tek kaşını kaldırarak baktı. "Ve sen tek başına seks yapıyorsun, hem de tüm kıyafetlerin üzerindeyken, öyle mi?"

Olivia omuz silkti. "Kendimce yöntemlerim var."

Emily holdeki masaya eşyalarını bıraktı. Montunu çıkardı, mutfağa girdi ve buzdolabından gazlı bir içecek aldı. Masanın başına oturup, "Ne olduğuna inanamazsın," dedi.

Olivia gözlerini kısıp bir anlığına onu inceledi. "Pekâlâ, bu ifadeyi daha önce de gördüm. Lütfen bana şimdiden Gavin'le sorun yaşadığınızı söyleme." Emily'nin karşısındaki bir sandalyeye oturdu. " yleyse yemin ederim ki ikinizi de defterden sileceğim. Hem sizin şimdiden Noel'i ablanın evinde geçirme planınız vardı. Eminim ki tatil sezonunu mahvetmeyi planlamıyorsunuzdur."

"Gavin'le aramız iyi." Başını sağa sola sallayan Emily'nin yine sinirleri gerildi. "Dillon bugün okula geldi."

Olivia, "Polisi aradın, değil mi?" diye sordu, sabırsızlanmıştı. "Nezarete geri döndü herhalde?"

"Hayır. Dönmedi. Polisi aradım aramasına ama gelen göt herif benim hatalı davrandığımı söyledi, Dillon'ın değil."

Olivia ilk defa neredeyse dili tutulmuş gibi göründü. Neredeyse. "Ne? Anlamıyorum. Sen nasıl hatalı olabilirsin ki? Anlamıyorum. Mahkeme emrinin seni koruması gerekiyor, onu değil."

Emily iç çekti. "Tel örgünün arkasında durduğu yere yaklaştım."

Olivia'nın gözleri ardına dek açıldı. "Ona o kadar yaklaştırmaya neden çalışasın ki? Neler yapabileceğini biliyorsun. Pislik okula gel-diye, ne yapmayı planladığını kim bilebilir?"

"Belki de olay buydu, Olivia. Belki de bir anlığına bana neler yapacağından korkmamı sağlayacak gücü olmasın istemişimdir."

Olivia nefesini vererek kollarını göğsünde kavuşturdu. Geriye yaslanıp mutfak penceresinden dışarı baktı ve sarı saçını kulağının arkasına attı. "Gavin'e söylemen gerek."

"Biliyorum." Emily'nin midesi çalkalandı ama gerçeği Gavin'den saklamak artık seçenekler dahilinde değildi. "Bu gece akşam yemeğine çıkmayı planlıyorduk ama ona bir mesaj atıp kendimi pek iyi hissetmediğimi söyledim. Eve gidince ona anlatırım."

Bitkin bir tebessümle Olivia uzanıp Emily'nin eline dokundu. "Düşünüyorum da giderken durup birkaç şişe şarap alsan iyi olur. Ona söylediğinde tepkiyi hafifletebilir."

Homurdanan Emily ayağa kalktı. "Ona söylediğimde Gavin'in sarhoş olması durumu iyileştirmez."

"Onu kastetmedim. Seni kastettim." Olivia ayağa kalkıp omuz silkti. "Birkaç kadehe ihtiyacı olacak olan sensin. Küplere binecek ama eminim sen bunu biliyorsundur."

Biliyordu. Emily endişeye kapıldı ama yüzleşmek üzere olduğu şeyi düşünmeden koridordaki hareketlilik gözüne çarptı. "Tina burada mı?"

Olivia dudaklarını ısırıp başını sağa sola salladı.

"Trevor mı?"

Sessiz kalan Olivia başını tekrar sağa sola sallayıp gülümsedi.

Emily'nin alnı kırışırken aynı anda oturma odasına ince uzun bir adam girdi, üstünde Olivia'nın en iyi pembe havlusundan başka bir şey yoktu.

İsimsiz misafir, "Ah lanet. Burada birilerinin olduğunu bilmiyordum," dedi, kaba elini nemli, koyu kumral saçında gezdirdi.

Dönmeye yeltendi ama Olivia hemen yanına gitti. Parmak uçlarında doğrulup dudaklarına baştan çıkarıcı, uzun bir öpücük kondurdu ve koluna girdi.

Bay Yumuşacık Pembe Havlu'yu mutfığa çeken Olivia gülümsedi. "Emily, bu Jude. Jude, bu da benim en yakın arkadaşım Emily."

Ağzını kapatan Emily uzanıp Jude'un uzattığı eli sıkı. Ağzından soru soruyormuş gibi çıkmaması için çabalayarak, "Şey... Selam. Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

İnci gibi beyaz dişlerini ortaya çıkaran bir gülümseme eşliğinde açık yeşil gözleriyle Jude, parmağını havluya dolayıp belinde sıkıca tuttu. "Evet, ben de öyle. Üzgünüm. İlk tanıştığımızda üstümde kıyafet olacağını düşünmüştüm."

Olivia, "Niye?" diye sorup kolunun altına girdi. Elini sert karnında gezdirdi. "Bunu göstermek hoşuma gitti."

Jude sırtı, Olivia'yı çekip uzun uzadıya öptü.

Emily, "Yapacak işlerim var," dedi, her saniye oradan çekip gitmek için daha da fazla kıvranıyordu. "Seninle tanıştığımıza sevindim, Jude. Eminim ki yakında görüşürüz."

Jude öpüşmeyi keserek, "Harika. Hiç şüphesiz," diye cevap verdi. Koridorda ilerleyip Emily ile Olivia'yı yalnız bıraktı.

Olivia ağzını yayarak, "Ee," dedi, "ne düşünüyorsun? Benim de artık tescilli manzaram var ha?"

Emily ceketini giydi ve çantasını omzuna astı, dudaklarında bir gülücük dolanıyordu. "Onunla nerede tanıştın ve Tina'ya ne oldu?"

Olivia omuz silkti. "Benim için fazla sessizdi ve ailesi de tam manasıyla kız kıza ilişki meraklısı değildi." Emily'yi kapıya götürürken gözleri aniden parladı. "Jude bir tabloya bakmak için galeriye geldi ve bir şekilde onu resmini yapmaya ikna ettim... Çıplakken."

Emily kahkahayı basıp hızla ağzını kapattı. "Onun çıplak resmini mi yaptın?"

"Hayır dostum." Olivia kolunu Emily'nin omzuna attı, gülücüğü şeytanın ta kendisi kadar edepsizdi. "Çıplakken *vücudunda* resim yaptım."

"Beni neşelendiriyorsun. Bunu biliyorsun değil mi?" Emily sarılmak için onu kendine çekti. "Gerçekten. Ve ben, bunun için sana minnettarım."

"Ah, kendimi de neşelendiriyorum ama Jude'un beni neşelendirmesini daha çok seviyorum." Olivia, Emily'yi bıraktı ve kaburgalarına bir dirsek attı. "Çaktın mı?"

"Evet, çaktım, çatlak."

Olivia ona tatmin olduğunu belirten bir gülücük gönderdi. Kapıyı açarken ifadesi ciddileşti. "Bu gece beni ara ve neler olduğunu anlat, tamam mı?"

Emily başıyla onayladı, gerçekler hızla aklına geldi. "Arayacağım." Gözleri New York'taki ilk evinde dolaşmadan önce bir anlığına Olivia'ya baktı. "Seni seviyorum, Liv."

"Ben de seni seviyorum."

Koridora çıkıp geçmişini ardında bıraktığında Emily geleceği hakkında bir huzursuzluğa kapıldı. Ancak yine de yüzleşmesi gerektiğini biliyordu. Artık saklanıp yavaşça değişmeye başlamayacaktı, hiçbir şey onu zincire vurmuyacaktı... Kendisi hariç.

Ve buna... buna izin vermeyecekti.

Emily evin kapısını açarken sarımsaklı ekmek kokusu havayı doldurdu. Gavin görüldüğünde gerginlik Emily'nin kollarından yukarıya çıktı ama Gavin yavaşça oluşan ve leziz denilecek derecede seksi gülücüğüyle yaklaşırken yok oldu.

Onu kollarına çekerken bakışları tembelce üstünde dolandı. "Kendini daha iyi hissediyor musun yoksa bu gece doktorculuk mu oynamam gerek?" Ellerini belinde gezdirdi. "İkinci seçenek ikimiz için de *çok* doyurucu olabilir ama ben yine de sağlıklı olmanı tercih ederim."

Emily'nin içi bir hoş oldu. "Doyurucunun da ötesinde olacağına eminim," diye cevap verdi, bakışları umutsuzca öpmek istediği ağzının üstünde gezdi. İsteğine boyun eğerek parmak uçlarında yükselip bunu yaptı da. Dudakları dudaklarında erirken oyalandı.

Gavin, "Kendini daha iyi hissettiğin sonucunu çıkarıyorum," dedi, onu holden oturma odasına geçirdi. Dudakları hâlâ birleşikken omzundan çantasını aldı ve koltuğun arkasındaki kutuya attı. "Ama o kadar kolay paçanı kurtarabileceğini sanma. Dolabımda stetoskop ve o güzel bacakların için beyaz çoraplara kadar komple bir doktor setim var."

Emily başını yana eğdi, gözlerinden merak okunuyordu. "Ciddi misin?"

"Hayır ama ısrar edersen hemen Greene Sokağı'ndaki Kiki de Montparnasse dükkânına gidip senin için edepsiz bir şeyler alırım."

Emily kıkır kıkır güldü. "Az önce Fransızca mı konuştun?"

Gavin gülümsedi, yanağındaki gamzesi derinleşti. "Evet... Aslında bakarsan, çok iyi konuşurum. *Çok* yetenekli bir dilim var." Dudaklarını Emily'nin dudaklarına sürüp hafifçe tahrir etti. "Ama bunu sen zaten biliyorsundur. Beyaz çorapların içinde sana bayıldım ama itiraf etmem gerekirse siyah giymeni tercih ederim."

"Ve ben de burada durmuş çıplak olmamı tercih edeceğimi düşünüyordum." Gavin inlerken Emily bir kez daha kıkırdadı. Gavin

dudaklarını boynunda gezdirirken başını kaldıran Emily ocakta kaynayan su dolu bir tencere olduğunu fark etti. Nefes nefese, “Kaynıyor,” dedi. Köprücük kemigini öpen dudakların yarattığı his omurgasına bir zevk dalgası gönderiyordu.

“Eminim öyledir. Senin üzerinde hep böyle bir etkim oluyor.” Bluzunun düğmelerini çözmeye başladığı sırada Gavin’in sesi Emily’nin teninde titreşti. “Unutma, vücuduna başka kimsenin yapamayacağı şeyleri yapıyorum.”

Kesinlikle ve tam manasıyla baştan çıkartılmış olsa da Emily kahkaha atmadan duramadı. Gavin tapılası derecede şaşkın görünüyordu ama o anda tüm endişesi üstüne hücum eden Emily gülmeye devam etti.

Kaşları çatılan Gavin, ona sorgularcasına baktı. Kahkaha krizi devam ettiği sırada Gavin ellerini bluzundan çekti. “Ne?” Ağzında yarım bir gülücük oluştu. “Profesyonel değilim ama gayet iyi laflar olduğunu sanıyordum.”

Emily elini göğsüne attı. “Ben ocaktaki sudan bahsediyordum. Sahiden vücuduma yaptığın şeylerden bahsederken kaynıyor diyeceğimi mi düşündün?”

Gavin gözlerini kırptı. “Bu bana kendimi daha iyi hissettirmek için yapılan bir hamle mi? Öyleyse, çok başarısızsın.”

Emily şakasına dudaklarını sıktı, parmaklarını Gavin’in saçına attı. “Aaa, erkeğimin egosunu mu yaraladım?”

Gavin, “Birden fazla şekilde,” diye belirtti. Yüz hatlarını aydınlatan açlık Emily’yi ateş gibi yuttu. Gavin ona doğru uzandı, sesi kısık bir fısıltıydı. “Ama endişelenme... hıncımı seni *harika* bir şekilde mahvederek çıkaracağım.”

Verdiği söz Emily’nin üstünden ipek gibi kayıp geçti. Gavin ağzını çenesinde gezdirirken titreyen teni karıncalandı, kasları sıkışıyor, arzuyla geriliyordu. Elini ensesine atan Gavin Emily’nin dudaklarına abandı. Onu neredeyse nefes alamayacağı raddeye getirip parmaklarını saçına doladı, öpücüğü yoğundu ve ama sonra hızla geri çekildi. Aşırı dere-

cede başarılı taktiğinin leziz saldırısından sonra toparlanmaya çalışan Emily Gavin'in kahkahasını bastırdığını duydu. Mutfağa gidiyordu. Emily yarı baygın bir halde deri koltuğa yayıldı, topuklularını çıkardı ve mermer zemine bıraktı.

Gavin, "Emily," diye seslendi.

Hâlâ başı dönerken yutkundu ve derin bir nefes aldı. "Gavin."

Tek kaşını kaldırıp pis pis gülerек, "Az önce vücudunu kaydattım, tatlım," dedi. "Bu gece çıplak vücudunu vücudumun altına aldığımda da aynı sonuca ulaşacağım söylenebilir mi?"

Ona bakan adamın onu kendine tutsak edecek, her şeyini ele geçirecek, heyecan verici ve güçlü biri olduğunu bildiğinden Emily kendini başını sallarken buldu. Kelimeleri, kendi kelimelerini silip atmıştı. Gavin ilk günden beri Emily'yi gafıl avlayan seksi gülücüğünü takınıp mutfakta ilerledi.

Bir makarna kutusunu açıp erişteleri su dolu tencereye attı. Buhar yükselip etrafını kapladı. Bir diğer ocağı yakıp bir tavada bir tutam zeytinyağı kızdırdı ve unla kaplı birkaç parça tavuk göğsü koydu. Ellerini yıkayıp dolaptan iki tabak aldı. Tekrar yerine oturan Emily onun etrafta rahatça dolaşmasını izledi. Tam bir aşçı gibiydi ama tamamıyla ateşli ve kesinlikle spor yapan bir aşçıydı. Tüm gün bir masanın başında oturduğunu düşününce vücudunun muhteşem derecede formda kalmasının başka bir yolu olamazdı. Gözleri beline mükemmel bir şekilde oturan taşlanmış kotuna kaydı. Siyah bir tişörtün altında yaptığı her hareketle kasılan kaslarını ciddiyetle izledi. Çok rahat ama kudretliydi. Bunun farkında olup olmadığını merak etti.

Kendi yemek bilgisi ramen ya da peynirli makarnanın ötesine geçemediğinden Emily mutfak konusunda kendini geliştirmesi gerektiğini biliyordu. Gavin'in tüm yemeklerini yapan özel bir aşçısı olduğunu hesaba katınca ne yapacağını bilmesini bile komik buldu. Ancak ilk kez Gavin'in yaptığı ya da söylediği bir şeyle şoka giriyor da değildi. İçine sıcak bir rahatlık dalgası yayıldı. Dillon asla ikisi için yemek yapmamıştı. Hep yemek için dışarı çıkarlardı. Biraz şımartılmaktan

hoşlanmadığından değildi ama Gavin'in yaptığı ufak tefek şeyleri seviyordu. Gavin'in buzdolabından bir şişe beyaz şarap çıkarışını ve iki kadeh dolduruşunu izlerken bir şekilde hayatını, diğer erkeklerin ona verebileceği her şeyden daha üstün olacak sayısız küçük şeyle dolduracağını biliyordu. Kısa bir anlığına gülümsedi. Sonra gecenin getireceği gerçekleri hatırlayınca sinirleri bir kez daha gerildi. Ona yalan söylediği için pişman olarak ırkıldı. Yutkunup derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı.

Mutfakta ilerleyip ocağın başında duran Gavin'in arkasına gitti. Kollarını beline dolayıp parmak uçlarında yükselerek çenesini omzuna yasladı. "Yemek pişirdiğini bilmiyordum. Sürekli daha da seksi oluyorsun."

Buna karşılık Gavin güldü. "Bekle. *Seksapelli* olduğumu sanıyordum." Tencereden çatalıyla bir parça makarna alıp Emily'ye vermek için arkasına uzandı.

Emily makarnayı ağzına aldı. "Seksapelli mi?" diye sordu, yerken besbelli şaşkındı. "Seksi yerine bunu mu diyorsun?"

Arkasını dönen Gavin tek kaşını kaldırdı, gözlerinden eğlendiği belli oluyordu. "Hayır bebeğim. Çok fazla içtiğinde *sen* böyle diyordun." Başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Ve bence bu çok seksapelli."

Emily ona bakıp gülümsedi. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok ama ses etmeyeceğim."

Gavin, "Zeki kadın," dedi, ağzının kenarı tekrar yukarı kıvrıldı. "Haydi, gidip otur seni seksapelli. Her şey bir dakika içinde hazır olur."

"Seksapelli." Emily kahkahayı bastı. "Eh, size nasıl yardımcı olabilirim Bay Seksapelli?"

"Şunu masaya götür." Gavin tezgâhtaki sarımsaklı ekmek dolu sepeti aldı.

Emily, "Hepsi bu mu?" diye sordu. Uzaklaşıp sepeti masaya koydu. "Senin için yapabileceğim başka bir şey yok mu?"

Sırıtan Gavin tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu kadar basit, masum bir soruyu nasıl bu kadar seksi bir hale sokabiliyorsun?”

Emily de sırtarak ellerini beline attı. “Belki de bana bahşedilmiş bir hediyedir.”

Gavin dudaklarını ısıtıp yanına yaklaştı. Vücuduna santimler kala durup kulağına fısıldadı: “O halde o hediyeyi açabilir miyim?”

Kadife gibi sesi bu kadar yakından gelince Emily titrek bir nefes aldı. “Önce yememiz gerek.”

“Gördün mü? Yine yaptın işte, Bayan Cooper.” Elini ensesine attı. Parmaklarıyla masaj yaparak saçına kadar çıktı, gözleri Emily’nin başka bir şeyle karıştıramayacağı bir istekle parlıyordu. “Biliyorsun ki yemeği çok severim... *Tatlıyı.*”

Emily’yi ateş bastı ve sıcaklık midesine yerleşti. Tanrım, Gavin kesinlikle karşı konulmaz biriydi. Tuttuğu nefesini verip başını sağa sola salladı. “Siz beyefendi, kendinizi kontrol etmeyi öğrenmelisiniz.” Kendini kontrol etmeyi deneyen ama konuşmanın dramatik bir hal almasından endişelenen Emily geri çekilip sandalyesine kuruldu.

Gözlerinde hafif bir şok ifadesiyle Gavin onu bir anlığına izledi ve sonra ocağa döndü. “Sen beni sahip olduğum kontrolden arındırıyorsun.” Makarnayı süzdü, üzerine biraz domates sosu döktü. “Ama bunu zaten biliyorsun.”

Gerçek. İşte yüzünün ortasına çarpmıştı. Emily, onun yanında kendini kontrol edemediğini biliyordu ve o da birçok açıdan aynı şekilde hissetse de o anda Gavin’in onu istemesini içine sindiremedi. Kendi varlığını içine sindiremedi. Düşünmeden soru açığa çıktı. “Neden Gavin?” Masadan başını kaldırdı. “Neden beni seçesin ki? İstedğin her kadını elde edebilirsin. Neden ben?”

Arkasını dönen Gavin kaşlarını çatı. “Seni neden istemeyeyim Emily?”

Emily omzunu öylesine silkti. “Çünkü benim kesinlikle hiçbir özelliğim yok. Birçok açıdan zayıfım ve sen... güçlüsün.” Duraksadı,

yerinde kıpırdandı. “Bendeki hiçbir şey, ihtiyacın ya da hak ettiğin şey değil.”

Gavin tamamen kıpırtısız durdu, bakışları sabitti. “Tüm bunları neden söylüyorsun?”

“Beni neden istememen gerektiğini anlatmak için daha fazla sebep sunabilirim.” Ona bakarken bir kez daha omuz silkti.

“Neden seni istememem gerektiğini *düşündüğün* daha fazla boktan sebep sunmanı istemiyorum.” Yanına gitti, bu dediklerinin nereden çıktığı hakkında kesinlikle bir fikri yoktu. Eline uzanıp onu nazıkçe sandalyeden kaldırdı. Gözleri yüzünde dans ediyordu. “Neden sana ihtiyacım olduğunu anlatmak için sebepler sunayım mı Emily? Çünkü sen benim için busun. Bir ihtiyaç. İstek değil.” Gözleri dolan ve dudakları titreyen Emily başını sağa sola sallayıp konuşmaya başladı ama Gavin lafını kesti. Yanaklarını avuçlayıp yüzünü yüzüne yaklaştırdı. “Bir gün anlayacağından emin değilim ama sana bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Tanıştığımız günden beri, sana baktığım andan beri zihnimde zerre kadar yer kaplamaya degecek hiç kimse olmadı.” Başparmaklarını Emily’nin dudaklarının üstünde gezdirip dudaklarını alına değdirdi. “Tanrı beni seni seveyim diye yaratmış. Bırak da kalbindeki çatlakları onarayım. Bu parçalanmış kadının Dillon’dan önce var olmadığını biliyorum. Buna inanmayı reddediyorum.”

Aşk yalanlardan üstündü. Güven, güvensizlikten üstündü. Kalbi kırılan ve kabaran Emily derin bir nefes aldı. Çatlak sesiyle, “Sana yalan söyledim,” dedi, gözlerindeki yaşları sildi.

Gavin aniden hissettiği huzursuzlukla yutkundu, yavaşça ellerini yüzünden çekti. “Bekle... Ne? Bana hangi konuda yalan söyledin?”

Bakışları Emily’yi yaktı, geri çekilmesine neden oldu. Emily’nin akli karıştı ve nefes alamadı, midesi aniden bulanmaya başladı. Eliyle ağzını kapayarak banyoya gitti, neredeyse evin orasına burasına serpiştirilmiş kutulara takılacaktı.

Arkasından gelen Gavin, “Emily,” diye seslendi.

Emily banyoya vardı, kapıyı çarptı ve kilitledi. Klozetin üstüne eğilip hızla öğürdü. Son birkaç saattir midesine yiyecek bir şey girmemişti, bu nedenle hiçbir şey çıkmadı.

Gavin kapıyı yumrukladı, ses tonundan endişe okunuyordu. "Emily, içeri girmeme müsaade et."

Midesi bir kez daha şiddetle çalkalandı. Başını sağa sola sallayıp gözlerini klozete dikti. "Bir... Bir saniye kalmam gerek Gavin."

Gavin onu, "Hayır Emily," diye tersledi, kapı koluyla uğraşıyordu. "Kapıyı aç. Hemen."

Emily sesindeki endişeyi duysa da otoriteyi de duymuştu ve istediğini yapmazsa kapıyı kırarak içeri gireceğini düşünüyordu. Doğrularak, ağzını açıp nefes aldı ve kapıya yaklaştı. İçinden geçen birçok duyguyla gidiyor mu geliyor mu bilemedi. Gözleri donuklaştı, kapıyı iterek açtı. Gavin daha konuşma fırsatı bulamadan kelimeler ağzından fırladı. "Her üç kadından birinin zihinsel ya da fiziksel şiddet gördüğü bir ilişki yaşadığını biliyor muydun?"

Kasları anında gerilse ve kanı damarlarında hızla aksa da Gavin konuşmadan ona baktı.

Burnunu çeken Emily başını salladı. "Ama komik olan, işlerin öyle başlamaması. Harika başlıyor, dişe dokunur bir şeyin olması gerektiğini hayal ettiğin gibi. Sonra ufak ufak ilişki değişiyor ve sen delirip delirmediğini merak ediyorsun. Resmen kendi akliselimini sorgulamaya başlıyorsun. Âşık olduğun kişi bir an nazik ve sevecen oluyor, bir an köpürüyor. İlk seferlerde kötü bir gün geçirdiklerini düşünerek önemsemiyorsun ama sonra daimi bir tavra dönüşüyor. Bununla karşılaşan kişi farkında olmuyor ama kendini suçlamaya başlıyor."

Tüm vücudu gerilen Gavin çenesini sıkıp ses tonunu kontrol etmeye çalıştı. Kısık sesle fısıldayarak parmaklarını yanağında gezdirip gözlerinin içine baktı. "Dillon sana elini sürdü mü?"

Titreyen Emily yutkundu. "Zihinsel şiddetin kurbanı depresyon, endişe, çaresizlik, kendini hakir görme ve umutsuzluk hissettirebildi-

ğini biliyor muydun? Ama bunun önemi olmuyor çünkü hislerinin bir değeri olmuyor ve asla olmayacağını da fark etmiyorsun. Bazen şiddeti uygulayan sana bir değeri olduğunu hissettiriyor. Sonra sen tekrar yardım alması gerekenlerin onlar değil de *kendin* olduğunu düşünüyorsun. Ama normalde ihtiyaçların ya da hislerin, ifade edecek cesaretin varsa –ve çoğu kadının yoktur– görmezden geliniyor, aşağılanıyor, hakir görülüyor ve baştan savılıyor. Sana çok fazla şey istediğin söyleniyor ya da bir sorunun olduğu. Temelde hissetmene müsaade edilmiyor... Hiçbir şeyi.”

İsterik bir şekilde ağlayan Emily salona yöneldi. Kanepeye oturup odaya giren Gavin'e baktı, gözleri Emily'nin gözlerine mihlanmıştı. “Bazen kendini arkadaşlarından ya da sevdiklerinden uzak tutuyorsun. Hatta bazen arkadaşının olmasına bile izin verilmiyor. Bu kişiye kalbini ve ruhunu vermiş olsan da davranışı o kadar değişken oluyor ki mayın tarlasında yürüyormuş gibi hissediyorsun. Ama onu sevmeye devam ediyorsun çünkü tanıştığında öyle değildi, yani kendi hatan olduğuna inanıyorsun. Sonra –dehşet olan kısım da bu ve tüm bu şeyin ne kadar karman çorman olduğunu gösteriyor– *onun* özrü olmayan davranışlarının normal olduğunu kendine kanıtlama çabasıyla mazeretler uydurmaya başlıyorsun. Onu bu canavara dönüştüren kişi olduğuna kendini ikna etmek için gerçekten çaba gösteriyorsun.”

Kalbi hızla çarpan Gavin, Emily'nin önünde diz çöktü. Ellerine uzanıp parmaklarını parmaklarına doladığında öfkeyle dolu elektrik akımı sinirlerine ulaştı. “Tanrı aşkına, Emily onun sana ne yaptığını anlat.”

Yüzünden akan gözyaşlarıyla Emily kahkaha atmaya başladı. “Dur Gavin, asıl can alıcı kısma geldik. Aile içi şiddetle savaşıyor bir organizasyondaki iki kadın, bunun olmasına izin verdiğimi, çünkü ‘çevremın bir ürünü’ olduğumu söylediler. Yani, bu ne kadar klişe bir laf böyle? Sana hiç annemle babamdan bahsettım mi? Sana hiç babamın bizi nasıl terk ettiğini, annemin göt heriflerin peşinden koşmaya devam ettiğini anlattım mı?”

Cevabı ondan söküp almak isteyen Gavin, sadece başını sağa sola salladı. Emily ona daha önce hiç böyle içini dökmemişti ve konuşmasına müsaade etmesi gerektiğini biliyordu. Ellerini sıkarken, Emily'nin göğsü aldığı her düzensiz nefesle kasılıyordu.

“Eh, öyle yapıyordu işte. Sanki yarın dünyanın sonu gelecekmiş gibi peşlerinden gidiyordu. Tek başına çocuk büyütmenin onun için zor olduğunu anlıyorum. Gerçekten. Ama gelecek ayın kirasını ödemeye yardım etmesi için en yakındaki barda takılan bir alkoliği kapıp getirmekte kesinlikle iyiydi. Bir süre yardım ettikten sonra tıpkı babamın yaptığı gibi kaçıp giderlerdi ama asla bedelini almadan değil. Kapıdan içeri girdiklerinde yemek hazır değilse ya da kirli çizmelerini çıkarttıklarında ev temiz değilse annem ona dayak atmalarına izin verirdi. Hepsi farklı görünüyordu ama aynı kumaştandılar. Her biri aynı şiddet yanlısı türün örneği idi.”

Başını sağa sola sallayan Emily bu sefer Gavin'in ellerini sıkı. “Yani, o kadınlar bana annemin zayıflığına şahit olmanın kendi zayıflığına neden olduğunu ve dedemin büyükannemi dövmesini görmenin de annemin zayıflığına neden olduğunu söylediler. Bana, bir erkeğin bir kadına bunu yapmasının normal olduğunu düşünerek büyüdüğümü söylediler. Bedeli ne olursa olsun bir erkeğin ihtiyaçlarına hizmet ederek değer kazanacağımı düşünerek büyümüşüm. Kendi değerimi sürekli düşürmem anlamına gelse bile.

“Ama armut dibine düşecek diye bir şey de yok. Bunu görerek büyüyen çocukların yüzde ellisi asla ebeveynleri gibi olmuyor, annesini döven babasını izleyen bir oğlan da olsa annesinin dayak yediğini gören genç bir kız da. Ama bu armut dibine düştü işte, Gavin. Bu armut, annesinin yolundan gitti.” Duraksayan Emily, Gavin'in kilelere dolanan ellerine baktı. Aynı derecede acılar içindeki ifadesine karşılık verdiğinde konuşmaya devam edebildi. “Bana ayrıca düğün günümüzde Dillon'a fiziksel anlamda karşı koyduğum için sonunda bu çemberi kırdığımı da söylediler.”

Ve işte böyle oldu. Cevap Gavin'in önüne kondu... zaten cevabını bildiği sorunun. Midesi yerle bir oldu. Betinin benzinin attığını hissedip yavaşça ayağa kalkarken gazabın bıçakları göğsünü yardı. Kan. Dillon'ın kanını istiyordu, hem de hemen.

Emily ayağa dikildi, bacakları titriyordu. "Yapma. Lütfen yapma," diye fısıldayıp zehirle dolu gözlerine baktı. Ellerini yanaklarına götürdü, tüm vücudu Gavin'inkiyle birlikte titredi. "Burada yanıdayım Gavin ve iyiyim." Sessizlik oldu, Gavin'in ifadesini kontrol etmeye çalışmasını izlerken boğucu bir hale geldi. İşe yaramıyordu gerçi. Gavin'in patlamak üzere olduğunu görebiliyordu. "İncinmeni istemediğim için sana söylemedim. Başının derde girmesini ya da yaşadıklarından daha fazlasına katlanmanı istemiyorum. Lütfen, sana yalan söylediğim için benden nefret etme. Lütfen etme."

Gavin zaten Emily'nin o gece yalan söylediğini biliyordu. İçindeki ses yalan söylediğini ona belirtmişti. Fakat diğer bir ses de inanması için kandırmıştı. Gavin ona şaşkınlığını yansıtan bir bakışla baktı, kaşları çatılmıştı. "Senden asla nefret edemem, Emily. Bunu söylediğimde bana inanıyor musun?"

Emily başıyla onayladı, gözyaşları yanaklarından süzüldü.

"Ve benim için mi endişeleniyorsun?"

Usulca, "Evet," diye belirtti. "Seni tüm bunlardan korumak zorundayım. Her şeyin sebebi benim."

Gavin, "Sana yaptıklarından sonra beni mi koruyacaksın?" diye sorunca ses tonundaki hiddet havayı yardı. Ellerini Emily'nin yüzüne kadar kaldırdı, gözleri gözlerine kenetlendi. "Tanrım, Emily, tüm bunların sebebi sen değilsin ama benden de ona hiçbir şey yapmamamı isteyemezsin."

Emily, "Lütfen," diye feryat etti.

Dişlerini gıcırdatan Gavin başını çevirdi. "Hayır."

Anahtarlarını tezgâhtan aldığını gören Emily'nin karnı korkuyla buruldu. Yanına giderken yapmak üzere olduğu şeyler zihnini kapladı, asla mümkün olmayacağını düşündüğü şekilde isteri krizine kapıldı.

Hayatında birçok kez ağlamıştı ama o anda ufak bedeninin çıkardığıyla hiçbir şey yarışamazdı. Nefes alamıyor, düşünemiyordu. Çamurda ilerliyormuş gibi hisseden bacaklarıyla evde zar zor yol alabildi. Emily parmaklarını koluna dolarken Gavin ön kapıyı açmak üzereydi.

Gavin döndü, ifadesi sertti, bakışları üzerinde dolandı. “Benden erkek olmamamı istiyorsun ve ben bunu yapamam. Yapamam. Sen bana aitsin ve çekip gitmeseydim bunlar olmayacaktı. Bu işi bildiğim tek şekilde çözmeme engel olmaya çalışma.”

Nefesi kesilen ve kendini suçladığı için kalbi paramparça olan Emily bir an tereddüt ettikten sonra elini yüzüne götürdü. Çenesini okşayarak başını sağa sola salladı, sesi hafif bir fısıltıdan ibaretti. “Gavin Blake, sen hayatımda tanıdığım her erkekten daha erkeksin. Naziksin. Kibarsın. Güçlü ve hazırcevapsın. Endamlı ve sıcaksın ve en basit kelimelerle kadınları eritebilirsin.” Parmaklarını çenesinden çekip göğsüne kadar indirdi. “Kalbini ortaya koyuyorsun ve sana daha fazla âşık olmam için yapabileceğin hiçbir şey yok. Tek bir şey bile yok.” Parmak uçlarında yükselip ellerini ensesine atarak yüzünü kendisinininkine yaklaştırırken sinirleri gerildi. “Ve suçlanması gereken sen değilsin.”

Midesini yakarak delen öfkeyle savaşıyor Gavin alnını Emily’nin alnına dayadı. “Hayır, Emily. Gitmeseydim...”

“Ve ben de onu tekrar kabul etmeseydim.”

Nefesini vererek, “Sana pis ellerini sürmemeliydi,” derken sinirini yatıştırmaya çalıştırdı. “Aynı şey değil.”

“Olmadığını biliyorum. Ama ne olduğunu bilmek ister misin?” Gavin, elini Emily’nin kalçasına koydu, bakışlarını çevirirken parmakları tenine batıyordu. Emily, yanağına dokunup bakışlarını tekrar üzerine çekti. “O kapıdan çıkıp peşinden gidersen, karşılaştığım diğer erkeklerden bir farkın kalmaz. Lütfen bu adamı benden ayırma, Gavin. Lütfen.”

Lanet olsun. Şişmiş yeşil gözlerindeki bakış, dudaklarından dökülen yakarıyla birlikte Gavin köşeye sıkışmıştı. Zihni karmakarışık.

kelimeleriyle yerle bir olmuştu. Dillon'ı öldüresiye dövme ihtiyacı ile Emily'yi daha fazla pisliğe bulaştırmama isteği arasına kalınca Gavin'in eli ayağına dolandı.

Emily ona içini dökmüştü, acısını ve içinde yaşattığı acı dolu anıları paylaşmıştı. Bundan önce erişemeyeceği bir noktada gibi duruyordu ama bugün Gavin'in sadece kendisinde olduğunu bildiği o güvenle Emily tüm korkularını yenmişti. Ama lanet olsun ki Dillon'ın paçasını kurtarmasına göz yumarsa da kendine düşman olacaktı. Gavin'in içindeki her erkeksi içgüdü, sevdiği kadının canını yakan adamı yok etmek için haykırıyordu. Kendisine ait olan kadının.

Düşüncelere dalan Gavin canı acıyana dek çenesini sıkıttı. Onsuz yaşayamayacağını bildiği kadının gözlerinin içine bakarak hayatının sonuna dek her dakikasını ele geçirmeyeceğini umduğu bir karar verdi. "Peşine düşmeyeceğim." Kelimeler ağzından dökülürken içi ürperdi. "Söz veriyorum. Bunu yapmayacağım. Ama bana nerene vurduğunu söyleyeceksin. Anlıyor musun? Bilmem gerek."

Emily onun gözlerindeki isteksizliği görebiliyordu ama samimiyet kelimelerinden okunuyordu. Nefesini verip sertçe başını salladı. "Evet," diye haykırdı.

Emily'nin sesindeki acıya karşılık Gavin'in göğsü sıkıştı. Elini nazikçe tutarak onu mutfığa çekip yanıp kül olmuş tavuğun olduğu ocağın altını kapattı. Bir dakika sonra onunla yatak odasına giderken Gavin, Emily'nin elini sıkıttığını hissetti. Birbirlerine bakarlarken ne diyeceklerini bilmiyorlarmış gibi sessiz kaldılar.

Yüzündeki tüm öfke izlerini silmek isteyen Gavin kollarını Emily'nin beline dolayıp onu sıkıca vücuduna yasladı. Saniyeler içinde kollarının arasına hareketsiz kaldı, gözyaşları akmaya devam ediyordu. Burnunu saçına gömüp şampuanının tatlı kokusunu içine çekerken birazdan ona söyleyeceklerine kendisini hazırladı. Beyni, birilerinin onun nasıl canını yakabileceğini anlayamıyordu. Çıtı pıtıydı. Sevgi dolu. İncinmeye müsait. Gavin onun dokunuşunun sahip olduğu tek gerçek, saf şey olduğunu biliyordu. Dillon, onu kitabına göre katman

katman soymuş, hiçbir kadının katlanmak zorunda olmaması gereken kısımlarını açığa çıkarmıştı. O anda Gavin, bu hastalıklı pisliğin peşinden gitmeyeceği yönündeki sözünü bozacağından korktu. Emily'nin kollarında yitip gittiği her saniye Gavin korkutucu bir şekilde sahip olduğu kontrolü kaybetmeye yaklaşıyordu.

Emily biraz sakinleştiğinde ve nefesi normale döndüğünde Gavin nazikçe çenesini kaldırdı. Gözlerinden anlayış okunuyordu. "İyi misin?"

Emily burnunu sildi. "İyiyim. Sen?"

İyi değildi. Yanından bile geçmezdi. Aklını oynatmıştı. Ancak onu olabildiğince sakin tutmak istediğinden başıyla onayladı. "Tanrım, daha yemek yemedin." Yorgunlukla nefesini verip tek elini Emily'nin saçına attı. "Aç mısın?"

Emily, "Hayır," diye fısıldadı. Aç değildi. Hâlâ kusacakmış gibi hissettiğinden yemek aklından geçen en son şeydi.

"Tamam. Ben yüzümü yıkayacağım." Ağzını dudaklarına eğip onu usulca öptü. "Hemen dönerim."

Emily başıyla onaylayıp onun banyoya girmesini izledi. Gavin kapıyı kapattıktan sonra vücudundaki gerilimi yok etmek için derin bir nefes aldı. İşe yaramadı. Gavin'e o sabahla ilgili detayları vermek istemiyordu. Kahretsin, gözünün önüne getirmek bile Gavin'in akıl sağlığını yerle bir edecek son darbe olurdu. Gidip Dillon'ın peşine düşmemek için içgüdüleriyle savaştığını görmek yeterince kötüydü. Bu kesinlikle onu delirtirdi.

Kötücül düşüncelerinden silkinip hâlâ içinde eşyalarının bulunduğu birkaç kutuyu karıştırdı. Pijama ararken annesi ve ablasıyla birlikte birkaç sene önce gittikleri Santa Cruz gezisine ait bir fotoğrafla karşılaştı. Zoraki gülümsemeler fotoğrafı ele geçirmişti. Bir şekilde geçiştirerek hayatlarını mahveden kaosun ortasında bir parça umut bulabiliyorlardı ama hepsi buydu işte. Birazcık huzur. Asla daimi olmayan minik bir parça. Gözlerini dikip bakarken Emily gözyaşlarını tuttu, bu gecelik yeteri kadar ağladığını biliyordu. Anıyı bir kazak yığının altına itti.

İş kıyafetlerini çıkarıp eşofman altı ve bir tişört giydiği sırada Gavin banyodan çıktı. Boxer'ı hariç her şeyini çıkarmıştı, yüzü birkaç dakika öncesinden daha öfkeliydi. Emily, onun yatağın kenarına oturmasını izledi. Vücudunun duruşu paniklemesine neden oldu. Sanki kendi başına geçirdiği birkaç dakika içinde her an patlayabilir, devasa, sinirli bir alfa-erkek topuna dönüşmüştü. Emily gergin bir şekilde yutkunup yatağa girdi. Tanrı aşkına, tek yapmak istediği çarpıştığını bildiği bu savaştan onu yatıştırarak çıkarmaktı. Arkasına gidip ellerini omuzlarına attı ve sıcak dalgalar halinde üstünden yayılan gerilimi yok etmek için masaj yaptı.

Kelimelerini dikkatle seçti. Emily, "Gavin," diye başladı, sesi yumuşacıktı, "neden yatıp uyumuyoruz? Şu anda ikimiz de zihinsel olarak yorgunuz. Bunu yarın konuşabiliriz."

Cevap vermeyen Gavin başını sağa sola salladı. Boynunu çevirdikten sonra yatak başına yaslanmış yastıkların üstüne indi.

Dizlerinin üstünde duran Emily dönüp Gavin'e baktı. Buz gibi kini yüzünde dans ediyordu ve tek yaptığı da yapmak için kıvrandığı şeye engel olduğu için Emily'ye kendini suçlu hissettirmektir. Acısına daha fazla şahit olamayacağı için gözlerini gözlerinden kaçırdı.

Acı dolu bir fısıltıyla Gavin, "Bana bak, Emily," dedi. Emily'nin bakışları gözlerine çevrildi. Gavin onun gerginliğini, tereddüt ettiğini hissetti ve düşünceleri altüst oldu. Elini uzatarak, "Buraya gel," dedi.

Emily eline uzandı ve Gavin de onu yanına çekti. Yanına sokulduğunda Emily başını göğsüne yasladı. Kendi vücudu da gerilim yayıyordu ama Gavin'in parfümünün baştan çıkarıcı kokusu ve kalbinin sabit atışları onu yatıştırıp zihnini, güvende hissettiği bir yere çekti. Gavin'in eli sırtında aşağı yukarı hareket edip onu sadece Gavin'in sağlayabileceği keyfe ulaştırdı.

"Nerene vurdu?"

Soracağını biliyordu ama sorusu yine de kemiklerine kadar titremesine, birkaç saniyelik huzurdan kopmasına neden oldu. Tostoparлак olup yanına sokulan Emily başını kaldırıp sorgulayan mavi gözlerine

baktı. Elini kaldırıp kaşının üstünü gösterdi ki Gavin birkaç gün önce zaten sormuştu. Sevdığı adama yalan söylediği noktaydı. Güvenine ihtiyaç duyduğu adama. Emily, Gavin'in vücudunun kaskatı kaldığını hissetti. Gözlerindeki öfke cehennem gibi yanıyordu. Emily, bakarken çenesindeki bir kasın seğirdiğini gördü. Gavin'in sıklaşan nefesi hariç etrafa bir sessizlik çöküp Emily'nin kalbini sıkıştırdı.

"Ben iyiyim, Gavin," diye fısıldadı, güvence vermeye çalışarak.

Gavin köpürüyordu. Dillon'ı yeryüzünden silme ihtiyacı vücudundaki her hücreye, tendona, kasa işledi. Ancak dağılıp gitmemek için kendini zorlarken Emily'yi rahatlatma ihtiyacına kapıldı. Nazikçe onu kucağına aldı, bacaklarını beline doladı. Emily'nin sarsıldığını hissedebiliyordu ve bu onu delirtiyordu. Korkunç bir hale getiriyordu... hem de çok fena.

Ufak yaraya bakarken başparmağını üzerinde gezdirdi. Zar zor görülse de nasıl oluştuğunu bilmek Gavin'i kelimelerle anlatılamayacak kadar rahatsız etti. Nasıl bir insan böyle bir şey yapabiliirdi? Bu Gavin'in anlam veremeyeceği bir şeydi. Uzanıp tek kolunu Emily'nin beline doladı ve yüzünü yüzüne çekti. Bir anlığına gözlerine baktıktan sonra dudaklarını, güzel yüzünü sonsuza dek damgalayan izde gezdirdi. Onu asla hak etmemiş göt herifin teki tarafından basılan damgada.

"Başka nerene vurdu, Emily?" Gavin gözlerini Emily'nin gözlerine çevirdi. Kendini daha fazla acıya açtığını biliyordu ama buna katlanması gerekiyordu. Emily, ondan çok daha beterini çekmişti. Ya da çekmemişti. Bu soruya cevap veremezdi çünkü hayatında hiç çekmediği bir acıydı.

Emily usulca, "Dudağıma," diye cevap verirken Gavin'in gözlerinin alev almasını izledi. Donup kaldı.

Gavin irkilerek evi darmaduman etme isteğine karşı koydu. Sakince, "Dudağına," dedi, bir kez daha ses tonuna hâkim olmaya çalıştı. "Lanet olası dudağına mı vurdu?" Tereddüt eden Emily başıyla onayladı. Güzel dudaklarının titremesini izlerken Gavin'in burnuna

parfümünün kokusu geldi. O anda tek düşünebildiği o dudakları tekrar damgalamaktı. Sert ve hızlıca onu ağzına çekti.

Ateşli ve ıslak dilleri birbirine değerken Emily usulca titredi. Gavin'in öpücüğü çaresiz, acil ve tutsak ediciydi. Sahiplenici tavrı onu şaşırtsa da onu damgaladığını biliyordu. Biliyordu ve umursamıyordu çünkü bunu yapmasını istiyordu. Bunu yapmasına ihtiyacı vardı ve onun da Emily'yi işaretlemeye ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Parmaklarını Gavin'in saçına doladı, kalbi teklerken sertçe çekti.

Gavin nefesini verirken, "Canını yaktığına inanamıyorum, bebegim," dedi. "Ben bu dudaklara sadece taparım. Ben bu vücuda sadece taparım." Ensesini daha sıkıca tutan Gavin onu daha sert öpmeye başladı. "Sana baktığımda diğer yarım baktığımı hissediyorum. Ruhumdaki boşluğu doldurdun ve bu nedenle benim gözümde bir tanrıçasın. Sana hep böyle davranacağım. Hayatının sonuna dek. Sana bunun sözünü veriyorum. Bunun sözünü veriyorum!"

Emily onu daha sertçe öptü. Kelimeleri dövme gibi kalbine işlendi; öpücüğü neredeyse ciğerlerinde istemediği havayı alıp götürecekti. Emily sadece onu solumak istiyordu.

Gavin, Emily'nin tişörtünü başından geçirirken bu sözleri kolayca tutabileceğini biliyordu. Sözünü tutmamaktansa cehennemde yanmayı tercih ederdi çünkü o hayatına girmiş bir tanrıçaydı. Aşkındı. Arkadaşıydı. Sonsuza dek.

Fakat o cehenneme lanet olsun zira aşkını en baştan damgalamaya başlarken tutamayacağı tek bir söz olduğunu biliyordu çünkü öldüğü güne kadar Emily'yi koruyacaktı.

En kötü kısım da buydu ve Tanrı yardımcısı olsun...

Sözünü bozacağı anı sabırsızlıkla bekliyordu.

Lanet Olsun

“Gavin, Bay Rosendale’in yaklaşımımız hakkındaki sorusunu sen cevaplayabilir misin?”

Bir anda Colton’ın derin sesi, Gavin’in düşüncelerini, Emily Dillon’ın ona ne yaptığını açıkladığından beri tam on altı saattir onu yiyip bitiren şeytani düşüncelerini istila etti. Toplantıda etrafı ülkenin en önde gelen –devasa bir reklam kampanyasına ihtiyacı olan– ilaç devlerinden birinin yetkilileri ile çevriliyken Gavin dikkat kesilmesi gerektiğini biliyordu. Ancak dikkat kesilmemişti. Dünyası tepetaklak olmuştu, kalbi parçalanmıştı. O cuma sabahı zihinsel durumunu anlatacak yeterli kelime yoktu.

Uykusuz kalmış zihnini yani.

Karanlıkta duvara bakarken Emily’ye sarılmıştı. Hafif hafif solurken onu dinleyip damarlarında pompalanan adrenaline uyanık kalan Gavin, canını yakan Dillon’ın görüntülerini aklından çıkarmaya çalışmıştı. Ne kadar denediyse de olmamıştı. Aklı Dillon’la çanşıyordu. Dillon’ın kanını ellerinde görme isteği ısrarla kulaklarına bağınıyordu. Güneş doğana dek köpürmüştü. Gavin, Emily’nin kendisine sarılmış yumuşak bedeninin, can alma isteğiyle sürüklendiği ve atlamaya can

attığı o uçurumdan kendisini uzaklaştırmasının mümkün olacağını asla düşünmemişti. Bir önceki gece, her ne kadar ona sarılmak içinde köpüren öfkenin bir kısmını yatıştırmış olsa da Emily'nin bu öfkeyi besleyen ateşi söndüremeyeceği kanıtlanmıştı.

Colton, bir önceki sorusunu tekrarlayarak Gavin'i tekrar o ana döndürdü. Gavin ağır kafasını kaldırıp gözlerini ağabeyine dikti. Colton ona yüzünü gölgeleyen bir şaşkınlıkla baktı. Gavin önündeki evrakları karıştırdı. Karşısında oturan dört beyefendiden birinin boğazını temizlediğini duyunca sessizliği bozdu.

Başını sağa sola sallayıp Colton'a şöyle bir baktı. "Hayır. Sorusuna cevap veremem." Kâğıt yığınına konferans masasının üstüne fırlattı. "Neden onlara bu bilgiyi sen vermiyorsun Colton." Kıbar bir istek değil, daha çok "*şu anda bana sataşmanın vakti değil*" diyen bir ifadeydi. Yaşça büyük adamın beti benzi attı, rengi saçıyla uyumlu oldu. Bir kez daha sessizlik odayı kapladı.

Gavin'in hiddet olarak tanımlayabileceği bir şekilde kaşları çatılan Colton boğazını temizledi. Bakışlarını Gavin'den çekip sabırsız yetkililere odaklandı. "Özür dilerim beyler. Görünüşe göre kardeşim bu sabah ters tarafından kalkmış." Rahatça omuz silkti, ağzının kenarına pis bir gülücük kondu. Gavin'e yan gözle baktı, hiddetin yerine neşe geçti. "Besbelli dün gece biriyle yatmamış."

Birkaç saniye içinde masa kahkahalara boğuldu, hiçbiri Gavin'den çıkmadı. Laf soktuğu için ağabeyine tokadı basmak istese de göt herifin hazırcevaplığından da etkilenmişti. Colton'ın hep böyle işlere yatkınlığı olmuştu ve Gavin, bunun ofisteki gerilimi yatıştırdığını itiraf etmek durumundaydı. Arkasına yaslanırken ağabeyinin suratındaki aptal gülümsemeyi taklit etti, çenesinde yorgun argın elini gezdirdi. Dikkatini tekrar duvardaki saate verip Colton'ın Blake Endüstrileri'nin kapabileceği en büyük işlerden birini almak için gruba yedirmeye çalıştığı saçmalıklara kulaklarını kapattı. Saate bakarken aklındaki en son şey paraydı. On bir on beş. Emily ile buluşmasına bir saatten biraz daha fazla kalmıştı. Emily dün gece uykuya dalmadan önce işten

erken çıkacağı için tatlı bir dille Battery Park'taki ufak bir kafede öğle yemeği yemeyi teklif etmişti. Gavin, sinirlerini yatıştırmaya çalıştığını biliyordu. Onda sevdiği birçok şeyden biri de buydu; onu dengelemesi. Tanrı aşkına, onu çok fena seviyordu. Onun için her şeyden vazgeçmişti. Israr etseydi, anında tutup dünyanın öteki ucuna giderdi. Onu mutlu etmek için yapamayacağı bir şey, geçemeyeceği bir sınır yoktu. Şimdiyse onu sonuna kadar buna değdiğine ikna etmesi gerekiyordu.

Bir dakika sonra adamlar yerlerinden kalkıp yüzlerinde tatmin olmuş tebessümlerle giderken Gavin'in düşünceleri bir kez daha bölündü. Ayağa kalkıp Colton'a neşeyle baktı. O da Gavin'e ukala bir şekilde sırtarak bakıyordu. Gavin, bunun Colton'ın yardımını almadan işi kapıldığını belirtme şekli olduğunu biliyordu ve adamlar çıkar çıkmaz Colton'ın rahatsızlığını kusacağından da gayet emindi. Gavin'in hiç umurunda değildi.

Bay Beyaz Saçlı Yetkili, Colton'ın elini sıkarken, "Planımızı yaptık," dedi. "Bu pazartesi iş günü bitene kadar kontratları göndeririz."

Colton kazandığını ortaya koyarak gülümsedi. "Fevkalade. Sizinle çalışmayı iple çekiyoruz. Doğru kararı verdiniz."

Adam, "Kampanyayı yaparken kardeşinizin biriyle yatmasını umalım yeter," diyerek Gavin'in elini sıkarak için uzandı. Oda bir kez daha kahkahalara boğuldu. Bir kez daha Gavin katılmadı. "O alanda yardıma ihtiyacınız olursa şehirde birkaç bağlantım var. Ucuz olmuyor ama her kuruşa değdiği de bir gerçek."

Gavin kendisine uzatılan eli tuttu, göt herifin yorumu hoşuna gitmediği için normalden daha fazla sıktı. Mühim değildi. Gavin onun gibilerle fazla sert çıkmadan nasıl baş edebileceğini biliyordu. Ya da tam tersi. Bir kez daha hiç umurunda değildi. Sınıtmaya başladı. "Eminim öyledir ve teklifinize minnettarım ama böyle hizmetler için hiç ödeme yapmam gerekmedi. Genellikle bana gönüllü gelirler. Ama tabii yapmanız gereken neyse yapacaksınız." Adamın gülücüğü soldu, suratı iyice asıldı ama Gavin ona konuşması için fırsat vermedi.

“Kontratları dört gözle bekliyoruz Bay Rosendale,” diyerek ofis kapısına gitti. “Ağabeyim haklı. Doğru seçimi yaptınız. Blake Endüstrileri, kampanyanızı çok fena parlatacak. Çok zengin kalmanızı sağlayacağız. Bir dünya martini ve pahalı telekız olacak.”

Adamın ağzı yavaşça ukala bir gülümsemeye bürünürken alnındaki kırışıklık da yok oldu. “Sizin ve ağabeyinizin bizim için en doğrusunu yapacağına güvenim tam Bay Blake. Sırf bilesin diye söylüyorum çocuk, ben martini içmem. Viskiye tercih ederim. Dalmore 1962 Single Highland Malt Scotch, tam adıyla söylemek gerekirse.”

Gavin, “Fevkalade bir tercih,” dedi, 22.000 dolarlık mavi Ermenegildo Zegna takım elbisesinin düğmelerini çözdü. Adamın pislik olsun diye 58.000 dolarlık viskiyi öne sürdüğünü biliyordu. Gavin de pislik olsun diye gülümsedi. “Sekreterimle size iki kasa gönderteceğim ki doğru düzgün stokunuz olsun. Kulağa iyi geliyor mu?”

Adam bir an tereddüt etti, gözleri dikkat kesildi. “Kulağa çok iyi geliyor. Mart ayında sizinle tekrar görüşürüz.” Tek kelime daha etmeden başını Colton’a doğru sallayıp ofisten çıktı, eşit derecede ukala piçlerden oluşan ekibi de arkasındaydı.

Gavin ofiste yürüdü ve Colton’ın kapıyı çarptığını duyunca güldü.

Colton dişlerinin arasından, “Ne halt ettin sen öyle?” dedi. “Toplantıda aklın beş karış havadaydı, bir de üstüne tipik Gavin davranışlarıyla lanet sözleşmeyi yok edecektin.”

Gavin döndü, gözleri kısıldı. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Senin için hecelemem mi lazım küçük adam?”

Gavin donuk bir sesle, “Evet. Belki lazım,” diye cevap verdi. Kollarını kavuşturup masanın ucuna tüneyerek ağabeyinin cevabını bekledi.

Başını eğen Colton ellerini ceplerine soktu. “Bu anlaşma için aylardır uğraşıyoruz. Hangi cehennemdeydin?”

Kelimeleri zorakiydi ve Gavin, Colton’ın sabrının tükenmeye başladığını anlayabiliyordu. Gavin kötü bir gün geçiriyor olsa da suçluluk üstüne hücum etti. Kahretsin. Colton haklıydı. Bu kontratı

almak için saatlerce çalışmışlardı. Ağabeyi her gece Melanie'den ve çocuklarından uzakta, toplantı için her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için çalışmıştı.

Gavin'in yüzü yumuşadı. "Özür dilerim, tamam mı?"

Colton iç çekti, ses tonu sakinleşti. "Neler oluyor? Bu sabah geldiğinde bir şeylerin canını sıktığını anlamıştım."

Gavin saatine şöyle bir baktı. Neler olduğunu açıklamak için kısıtlı vakti vardı. Dikkatini tekrar Colton'a yöneltti, kanının daha hızlı aktığını hissetti. "Dillon, düğün günlerinin sabahında Emily'ye vurmuş."

Colton'ın ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Evet. Ona resmen vurmuş ve dün de işyerine gitmiş." Ayağa kalkan Gavin, ellerini saçında gezdirirken dün gece seviştikten sonra Emily ile yaptıkları konuşmayı düşündü. Emily, Dillon'ın okula geldiğini anlatırken dünyasını yörüngesinden iyice çıkartmıştı. Gavin o anda işinden istifa etmesini istemiş olsa da bunu yapamazdı. Öğretmenlik Emily için çok önemliydi ve öğrencilerini seviyordu. Ancak sorun yoktu. Emily'nin bilgisi dışında Gavin bu sabah bir telefon görüşmesi yapmış, Emily'nin gittiği her yerde takip edileceğinden emin olmuştu. Biraz nakit para ve yedi senelik cezasını henüz tamamlayan eski bir dost, boktan hayatının sonuna dek Dillon'ın gölgesinde dolanacaktı. "Ona vurduğunu biliyor muydun?"

Colton'ın gözleri ardına kadar açıldı. "Tanrı aşkına, Gavin. Neden bunu bileceğimi düşünüyorsun ki? Hayır, bilmiyordum."

"Bildiğini düşündüm çünkü belli ki Trevor biliyormuş ve bana söylememiş." Gavin ofiste yürümeye devam edip anahtarlarını alırken başı da dün geceki konuşmanın ikinci kısmına takılmıştı. Emily uykuya dalmadan önce ona her şeyi anlatmıştı. Gavin, itirafından sonra zihnine yerleşen duygu karmaşasından kurtulmaya çalıştı. Emily, Trevor'ın Gavin'le barıştıklarında anlatması için kendisine söz verdirdiği yönünde ısrar etmiş olsa da içine sinmemişti. Emily evine taşındığı gün Trevor'ı görmüştü. Aslına bakılırsa, pislik her şey

yolundaymış gibi davranmıştı. Gavin bilmesede hayati her zaman-
kinden daha beter karışacaktı.

Colton, "Biliyormuş da söylememiş mi?" diye sorup masanın
başına oturdu. "Ve dur da izah edeyim. Böyle bir şeyi ben asla senden
gizlemezdim. Anladın mı?"

Gavin, "Evet, anladım. Ama o da benim için kardeş gibi," diye
mırıldandı, gözleri saatine kaydı. İç şüphesiz şoförü çoktan Emily'yi
işten almıştı. Vaktinde onunla görüşebilmek için merkeze inmesi
gerekliyordu. "Onunla henüz konuşmadım ama yakında konuşmayı
planlıyorum. O zaman onunla ilgileneceğim."

"Anlıyorum." Colton başını salladı. "Ayrıca, eminim ki Dillon'la
ilgilenmek öncelik listenin en tepesindedir." Colton boynunu çevirip
parmaklarını kütletti, ağzına pis bir gülümseme kondu. "Ben senden
biraz daha büyüğüm ve senin kadar yapılı değilim ama yardıma ih-
tiyacı olursa, pislikle birkaç raunt uğraşmaya gönüllüyüm."

Gavin kapıya dönmeden önce bir an tereddüt etti. "Şimdi gitmem
lazım. Kırk beş dakika içinde Emily ile öğlen yemeği için buluşacağım."

Colton, "Bekle," diye seslenip ayağa kalktı. "Bana nasıl öyle ba-
kabildin? Ona yaptıklarından sonra göt herifi biraz sarsmayacağımı
söyleme bana. Ben seni sandığından daha iyi tanırım. Neler oluyor?"

İç çeken Gavin kapının hemen önünde durup arkasını döndü.
"Emily bana söz verdirtti. Peşine düşmeyeceğim."

Buna karşılık Colton kaşlarını çatıp güldü. "Gavin, sen Man-
hattan'da gereksiz olduğunu düşündüğü için ona araba alma diye sana
söz verdirten bir kadınla uğraşıyorsun."

Gavin sırtımdan edemedi. "Haklısın? Manhattan'ın bununla ne
ilgisi var, değil mi? Hiçbir fikri yok ama zaten araba siparişi verdim."

"Ben de onu diyorum." Colton kahkahayı basıp yerine oturdu.
İfadesi bir kez daha ciddileşti, ellerini çenesinin altında kavuşturdu.
"Şimdi de gidip Dillon'ın kıcını tekmelemek için sipariş ver. Emily'nin
bilmediği şey, canını yakamaz." Colton duraksadı, bakışları Gavin'in
gözlerinden ayrılmıyordu. "Ama yaptığın şey seni öldürecek."

Colton bu son kelimeleri basit bir havayla söylemişti ama bahsettiği gerçek odayı sardı. Dillon'ın kanını tatmayı ne kadar çok istese de Emily'ye verdiği sözü tutmak için savaşıyor Gavin sadece ofisten çıkıp gitti.

Sabahın erken saatlerindeki trafik, gün ortasındaki trafik ya da akşamüstü yoğunlaşan trafik olması fark etmiyordu, Manhattan trafiği berbattı. Baktandı. Gavin, Emily'nin neden araba için ölüp bitmediğini anlamaya başladı. Ancak ne kadar denese de o araba kullanmaya bağımlıydı. Tabii ki onun hakkında bazılarının düşündüğü gibi zengin bir pislik olarak şoförünün kullanacağı limuzinle sağa sola gidebilirdi ama Gavin direksiyonun başındaki kontrolden vazgeçemiyordu. Buna bayılıyordu. Pencereleri kapalı, stereo sistemi bangır bangır, Manhattan'ın iğrenç trafiğinde olsun ya da olmasın, resmen sınırları yatışıyor ve düşünceleri düzene giriyordu. Ancak sokakları tıkayan araçların yarattığı medcezirde ilerlerken hissettiği şey sakinlik değildi. Hayır. Yanından bile geçmiyordu. Kafası allak bullaktı. Düşünceleri her geçen saniye daha da berbatlaşıyordu. Chevelle'in *The Red* şarkısı hoparlörlerden taşsa da Gavin'in tek duyabildiği Colton'ın kafasının içinde yankılanan sözleriydi.

"Ama yaptığın şey seni öldürecek."

Bunu yapmak Gavin'i öldürecekti. O kadarını biliyordu. Aynı şekilde pasif kalmanın da onu asabi birine dönüştüreceğini biliyordu. Bu düşünce Gavin'in o anda idrak edebileceği bir şey olmasa da yıllar geçtikçe Emily'ye karşı içerleyeceğinden korkuyordu. Emily ile buluşması gereken kafe görüş alanına girdiğinde Gavin onun orada oturup kendisini beklediğini hayal etti. Yüz metre kadar daha giderse orada olurdu. Birkaç dakika daha geçerse ona verdiği sözü tutabilirdi. En azından bugünlük.

"Ama yaptığın şey seni öldürecek."

"Seni öldürecek..."

Seni öldürecek...

Seni...

Öldürecek."

Gavin, dişlerini sıkarak, "Lanet olsun," dedi. Beyni vücudunun ne yaptığını idrak edecek şansı yakalayamadan ışık yeşile dönünce en sol şeritteki Gavin direksiyonu sağa kırdı. Göremiyor, duyamıyordu ama korna senfonisi ve sinirli New York şoförlerinin ortaparmakları ona yönelmişti. Yeni durağı mı? Dillon'ın Finans Merkezi'ndeki ofisiydi. Vitesi sertçe değiştiren Gavin, kimseyi öldürmeden kalabalık sokaklardan geçmeyi başardı. Bu, öldürmeye yaklaşmadığı anlamına gelmezdi. Kırmızı ışıktaki geçip Church Sokağı'ndaki içi turist dolu çift katlı otobüsün neredeyse arkasına çarptığında kan akışı hızlanmıştı. Bir kez daha kornolar öttürüldü. Gavin yine duyamıyordu. Hızla giden Ferrari FF'inin önünden çekilmek için yayaların kaldırımlara zıplamasını göremiyordu çünkü gözünü kan bürümüştü.

Tek eliyle direksiyonu tutarken diğeriyle kravatını çekip çıkardı. Dillon'ın binasının altındaki garaja girerken takım elbisesinin ceketini çıkardı, otopark ücretini ödedi ve park yerine doğru uçtu. Kapıyı açıp çarparak kapattıktan sonra asansöre gidip Dillon'ın katının düğmesine bastı.

Gavin artık zihninde rezil bir savaş vermiyordu. Gömleğinin kollarını sıvadı ve sakın denizlere yelken açtı. Vücuduna arzuladığı şeyi, ihtiyacı olan şeyi veriyordu ve bu nedenle uçmuş gibi hissediyordu. Uyuşturulmuş gibi. On beşinci kata çıkarken Emily'nin yüzünün şekli ve gölgesi düşüncelerine sızdı. Saatine bakarken kalbi sızladı. Kafede oturup ne yapmak üzere olduğundan habersizce onu beklediğini düşününce rahatsız oldu. Ancak duramıyordu.

Gavin, kapılar açıldığında asansörden indi ve bir kargaşanın ortasına adım attı. Görmeye alıştığı bir şeydi. eBay'den alınan takım elbiseler giyen ve büyükannelerinin yirmi birinci doğum günlerinde aldığı ucuz kravatlar takan genç, paraya susamış çocuklar bölmelerinin önündeki avluyu arşınıyorlardı. Kulaklarında bluetooth alıcılarla hattın diğer ucundaki şatafatlı zenginlerle hızla konuşuyor,

hayatları boyunca kazanacaklarından çok daha fazla paranın yattığı hesaplardan bir parça koparmaya çalışıyorlardı. Çenelerini kaldırarak selam verdiler ve Gavin kaosu ortasından geçerken birkaç tanesinin kendisini tanıdığını anladı. Sadece başını salladı. Hiçbiri almak için çabaladıkları potansiyel para yığını dururken telefonu kapatmayacaktı. Dillon'ın onu davet ettiği yıllar içinde onlarla sadece bir ya da iki bira içtiğini düşününce Gavin merhaba demek için telefonlarını kapatıp kapatmamalarını hiç umursamadı. Odak noktası ofisin sol köşesindeki kapıdaydı. Kapının ardında Gavin'in parçalayacağı et yığını duruyordu. Artık sakın olmadığından ne kadar yaklaşırsa doyurulmamış açlığının karnını ortadan ikiye o kadar çok yardığını hissediyordu.

Tanıdık bir kadın sesi mırlar gibi, "Selam Gavin," dedi.

Dikkatini ardında öğlen yemeğinin olduğu kapıdan ayırdı ama ayakları durmuyordu. "Selam Kimberley. Ofisinde mi?"

İri göğüslü sarışın başını salladı. "Kesinlikle öyle."

Gavin, "İyi," diyerek masasının yanından geçti.

Dillon'ın kapısına yaklaştığında Gavin, camın yarısını kaplayan mini perdenin altından bakmak için bir doksanlık vücudunu eğdi. Gözleri Dillon'ın sırtında durdu. Masasının önünde dikilmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Tek bir harekette kapıyı açıp arkasından kapattı. Bir sonraki hareketiyle kilidi çevirip içeri girmek isteyecek birilerinden kurtuldu.

Siktiğimin oyunu başlasın.

Dillon dönmeden rahatsız olarak nefesini verdi. "Kimberly, sana son birkaç aydır kaç kere artık seni burada sıkımayacağımı söyledim. Masana geri dön, canım isterse sonra seni ararım."

Gavin, "Gelen Kimberly değil göt herif," diye kükredi. Arkasını dönen Dillon'a odaklandı. "Ona bir daha dokunursan seni çıplak ellerimle öldürürüm demiştim sana."

Gözlerini kısan Dillon ağzını açtı ama kelimeler dökülmeden Gavin üstüne atlayıp onu masaya devirdi. Vişne ağacından yapılmış masa devasa olsa da iki adam üstüne atlayınca birkaç santim geriledi.

Dillon altına mihlanmışken Gavin ellerini boynuna doladı, Dillon'ın ağzına inen yumruğunun yarattığı etkiyi zar zor fark etti. Patlayan dudağından akan kan Dillon'ın yanağına döküldü, çenesine aktı. Gavin bir zamanlar arkadaş diye gördüğü adamın ruhsuz gözlerine bakarken, Emily'nin gördüğü şiddetin anısı damarlarında adrenalinin pompalanmasına neden oldu. Öfkesi köpürdü ve Gavin'in patlamasına engel olmaya hiç niyeti yoktu.

Dillon'ın boğazına yapışan Gavin onun başını kaldırıp tekrar masaya indirdi. Dillon'ın kafası yüzeye sert bir darbeye çarptı. Gavin, Dillon'ın kafatasını çatlattığından emindi. Tükürür gibi, "Korkak!" dedi, vücudu sarsılıyordu. "Onun canını yakarsan seni öldürürüm demiştim!"

Dillon boğulur gibi, "Senin de, onun da canınız cehenneme!" dedi, Gavin'in ağırlığı altında kıvranıyordu.

Gavin boynunu o kadar sert sıkıyordu ki Dillon'ın nabzının hızla attığını başparmaklarında hissedebiliyordu. Dillon kollarını kaldırıp yumruklarını Gavin'in kollarına dayayarak ellerini boynundan çekmek için boş bir çaba sergiledi. İşe yaramadı ve sadece Gavin'i daha da kızdırdı. Gavin başını tekrar masaya indirdi. İkinci muhtemel kafatası çatlatan darbeden sonra Gavin, solunak için savaşılan Dillon'ın keskin bir nefes aldığını duydu. Ayrıca kendi kanının sesini de kulaklarında duydu. Dillon, kollarını Gavin'den çekip tekrar savurdu ama bu sefer hiç hızlı değildi. Gavin'in sakınması kolay oldu. Gavin, Dillon'ın altında zayıfladığını hissedebiliyordu. Gavin'in gözlerinin içine bakarken kayıp gittiğini görebiliyordu. Gavin, Dillon'ın kılcal damarlarının yüzeye çıkmasını, yüzünün hafif bir mavi tonuna dönmesini izledi.

Ve o anda anladı.

"Gavin Blake, sen hayatımda tanıdığım her erkekten daha erkeksin. Kalbini ortaya koyuyorsun ve sana daha fazla âşık olmam için yapabileceğin hiçbir şey yok. Tek bir şey bile yok."

Şimdi Gavin kendini Emily'nin kelimeleri eşliğinde bambaşka bir savaşın ortasında bulmuştu. İçinde bir şeyler oldu; dursa mı durmasa mı diye düşündü. Altındaki hastalıklı piç o anda duygularına sahip

olabilirdi ama uğruna cinayet işleyebileceği kadın kalbine sonsuza dek sahip olacaktı. Kötülüğe karşılık aşkı seçen Gavin derin bir nefes alıp Dillon'ın boynunu bıraktı ve tökezleyerek masadan uzaklaştı.

Ellerini saçlarına daldıran Gavin volta atıp Dillon'ın neredeyse cansız vücudunun yerde sürünmesini, kâğıt tomarlarını, kalemleri ve bir telefonu yere sürüklemesini izledi. Boğulan Dillon yana dönüp elleri ve dizleri üzerinde doğruldu, göğsü nefes almak için inip kalkıyordu. Onun ayağa kalkmak için çabalamasını izleyen Gavin'in vücudunu bir heyecan dalgası kapladı. Yararı yoktu. Yapamazdı. Gavin, tüm enerjisini ondan almıştı. Gavin dikkatini Dillon'dan uzaklaştırıp derin seslere ve kapıya vuranlara yöneltti. Gavin henüz mü başladılar yoksa tüm bu süre boyunca devam mı ediyorlardı bilmiyordu. Dillon'ın hayatı ellerinin arasından kayıp giderken zaman uçup gidiyor gibiydi, saniyeler iç içe geçiyordu. Güçle yutkunan Gavin, Dillon'ın yanına gidip onu saçından yakaladı.

Yanına çökerek, Dillon'ın yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Konuşurken sarsılıyordu, nefesi hırçın bir fısıltıydı. "Sana söyleyeceğim her bir kelimeyi dinlesen iyi olur."

Dillon dişlerinin arasından, "Siktir git göt herif," dedi, Gavin'in gözlerinin içine baktı, hâlâ zorla nefes alıyordu. "Bunun için hapse gireceksin."

Gavin hızla Dillon'ın ağzına dirsek attı. Geriye çekilmeye çalışan Dillon irkildi. Şimdi dudağı yarılan tek kişi Gavin değildi. Dillon'ın saçını sıkıca çekti, ağzına hastalıklı bir gülümseme kondu. "Şikâyet edersen, hapse girebilirim. Seni gebertmediğim için şanslısın. Ama şunu bil..." Gavin duraksadı, Dillon'ı bir kez daha ölene kadar boğmak isteğiyle boğuşuyordu. "Bir gün çıkarım. Emin ol, çıkarım. Ve çıktığımda... Seni öldürmeme *hiçbir şey* engel olamaz. Fırlatıp attığın kadın için duyduğum delice aşk bile bir daha nefes almadığından emin olmama engel olamaz. Yani, polise koşmadan önce bunu bir bilgi kııntısı olarak gör. Beni biraz olsun tanıyorsan, kadınları dövmekten hoşlanan korkağın tekinin savurduğu boş bir tehdit olmadığını

bilirsin. Bunu söyleyen benim. Senin annen sen mezara gidene kadar ağlayacakken gaz odasına gidene kadar kahkaha atacak bir adamım ben. Beni anlıyor musun?”

Güçle nefes alan Dillon gözlerini Gavin'e dikip sessiz kaldı. Cevabı verilmemiş soruya basit bir çözümdü. Dillon'ın ağzına bir dirsek daha atıldı.

Gavin tıslar gibi, “Beni anlıyor musun?” dedi, yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

Dillon sıkıdığı kanlı dişlerinin arasından, “Evet!” diye cevap verdi.

Gavin ılımlı bir şekilde, “İyi,” deyip ayağa kalktı. Kapıya yöneldi ama kilidi açmadan önce döndü, gözleri kısıldı. “Ve bir daha onun işyerine gittiğini öğrenirsem cenaze töreninin kapalı tabutla yapılacağından emin olurum.”

Bununla birlikte kapının kilidini açtı ve kalabalığın arasına daldı. Ardına bakmasa da Dillon'ın ofisinde yaşanan kargaşayı duydu. Hayır, öyle değil. Dillon'ın herkese ofisinden çıkmaları için bağırıldığını duydu. Gavin asansöre binerken Dillon'ın ses tonundaki utanç havada dolaşıyordu.

Alt kata inerken Gavin saatine baktı. Merkeze inmek için beş dakikadan daha az vakti kalmıştı, cep telefonunu cebinden çıkartıp Emily'ye mesaj atıp geç kalacağını bildirdi. Arabasına vardığında Emily cevapladı.

Emily: Burada seni bekliyor olacağım. Lütfen dikkatli ol. Hız yapmak yok! Seni seviyorum.

Gavin garajdan çıktı. Trafikte yol alırken cep telefonuna bakmadan edemedi. Emily'nin mesajını defalarca okudu. Duyguları coşan Gavin olabildiğince normal bir havayla kafeye girmesi gerektiğinin farkındaydı. Sadece bunu yapabileceğinden emin değildi. Otuz dakika sonra sınanacaktı.

Bir park yeri bulduktan sonra arabasından indi, ellerini saçlarında gezdirdi ve içeri girdi. Emily'yi fark ettiğinde kafede üç adım kadar ilerlemişti. Bir masanın başında oturmuş kitap okuduğunu gördüğünde her zamanki gibi nefesi kesildi. O anda Gavin ona bağlı olduğunu anladı. Onun için vazgeçmeyeceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Kahretsin, onun etrafındaki havayı soluduğu sürece her gün eksiksiz olacaktı. Bugün onun için özgürlüğünü feda edebileceğini biliyordu. Hayatını. Kanında dolaşıyordu ve önündeki yirmi yılı parmaklıklar ardında geçirse, Dillon'a yaptıkları için zincire vurulsa da umurunda değildi. Gavin sadece Dillon'ın ardında bıraktığı, Emily'nin kalbini saran zincirleri çıkarabilmeyi umuyordu çünkü Dillon'ın kucunu ne kadar tekmelese de onun yüzünden Emily'nin sahip olduğu yaralar yok olmuyordu. Gavin, daima onun gözyaşlarını sileceğini biliyordu ama geçmişini de silebilmeyi umutsuzca istiyordu.

Sanki onu hissetmiş gibi Emily başını kaldırdı, gözleri buluştuğunda yüzünde güzel bir tebessüm oluştu. Klişe olsun ya da olmasın, gülümsemesi karanlık gökyüzünün altındaki odayı aydınlatmıştı. Klişeler, onun için yaratılmıştı. Hikâyenin sonu. Bir kez daha Gavin nefesinin ciğerlerinden söküldüğünü hissetti. Emily'nin gülücüğünün soluşunu, ayağa kalkarken yüzünün huzursuz olduğunu gördü. Lanet olsun. Gavin kıyafetlerine şöyle bir baktı. Yolda kafasının içindekilerle uğraşırken üstünü başını düzeltmeyi unutmuştu. Berbat bir halde olduğunu biliyordu. Takım elbisesinin ceketi yoktu ve gömleği pantolonunun içinde değildi. Kravatının olmaması ya da beyaz gömleğinin üstündeki minik kan damlalarını saymıyordu bile.

Gavin ona yaklaşırken vücudundan saf bir güç dalgası geçiyordu. Emily midesine oturan hastalıklı hissi bastırdı. Onunla kalabalık bir kafenin ortasında buluşmuştu, aralarında santimler vardı, etrafındaki sesler yok oldu ve görüntüler soldu. Gavin'in yüzü, gözlerini diğer her şeye karşı kör etti. Nefesi, duyabildiği tek şeydi. Sakinlik maskesi takmış olsa da mavi gözleri söylemesi gerekenden daha fazlasını

söylemişti. Kitaplar dolusu konuşmuş, Emily'nin kalbini sızlatmıştı. Ne yaptığıını anlamıştı. Sormasına gerek yoktu.

Emily, gözlerini Gavin'in kanlı, şişmiş dudağından çekip gömleğine baktı. Gözlerini kaldırıp sabit bakışlarıyla buluştu ve Gavin'in ondan bir şey beklediğini anladı. Muhtemelen onaydı, olan bitenin sorun olmadığını söyleyen kelimelerdi. Emily nasıl başlayacağını bilemediğinden, sadece kollarını boynuna dolayıp ağzını ağzına çekti.

Gavin de onu kendine çekti, elleri belindeydi ve vücudunu yavaşça vücuduna bastırıyordu. Nefesini verirken, "Bunu yapmak zorundaydım Emily," deyip onu usulca öptü. "Yapmasaydım, kendimle yaşayamazdım."

Parmaklarını saçına gömen Emily hıçkırığını bastırdı. "Aksi halde yaşayamayacağını biliyorum ve yaşamamı beklediğim için özür dilerim."

Gavin konuşmak için davrandı ama Emily suçluluk duygusu vücuduna işlerken onu daha sert öptü. Dokunuşuyla hisleri şaha kalkarken Gavin'in kanı dilinde dolanıyordu, tadı baştan çıkartacak kadar lezizdi çünkü neden aktığını biliyordu. Emily'yi savunmak için yaralandığını biliyordu. Bildiğini sandığı tek şey tamamıyla yanlışti. Kısa bir anlığına Gavin'in onu kendisine daha çok âşık etmesini sağlayamayacağını düşünmüştü. Ağzına kadar dolu bir Manhattan kafesinde durup dünyasını ve hayatını sonsuza dek değiştiren adamı öperken yanıldığı ortaya çıkmıştı. Birkaç dakika öncesine kıyasla milyonlarca kat daha fazla sevdiği adamı. Daha fazla kötülüğe karşı körleşen ve bir daha ağlama sesi duyamayacak kadar sağırlaşan Emily dibe battı, paramparça oldu ve Gavin'e mümkün olmadığını düşündüğü kadar çok âşık oldu.

Mağara Adamı Savaşları Başlasın

“Elimi biraz daha sıkarsan kan dolaşımını engelleyeceğinden eminim.” Gavin, Emily’nin sanki eğlence trenine binmiş de can korkusuyla tutunuyormuş gibi eline dolanan terli eline baktı. Uçmaktan korktuğunu biliyordu ama yarısı kadar olmasına rağmen nasıl bu kadar sıkı tuttuğuna inanamıyordu. “Tek elimi kaybedersem sana ne faydam olur? Son derece yetenekliyim ama ön sevişme sırasında tek elimin olması zorluk çıkarabilir.”

Emily yutkunup Gavin’in gamzeli gülümsemesine odaklanmaya çalıştı. “Doğru. Tek el işe yaramaz.” Ferahlatıcı bir nefes aldı, elini hafifçe saldı ve gözlerini sıkıca yumdu. “Ne zaman inceğiz?”

Gavin, Emily’nin yok etmeye çalışmadığı sağ elini kaldırıp parmak boğumlarını çenesine değdirdi. “On dakika içinde.”

Emily titreyen sesiyle, “On dakika,” diye tekrarladı. “Tamam. On dakika. Bunu yapabilirim.”

Gavin güldü. “Yapabileceğine güvenim tam. Ama cidden, kabinde seni meşgul etmeyi önerdim ve sen de reddettin. Dört saat kadar sürecek bir yolculuk için iyi olabilirdi, biliyorsun.”

Gülümseyen Emily gözlerini açtı, kaşları kalktı. “Gavin Blake.”

Gavin dalga geçerek, "Emily Cooper," dedi, iyice sırttı. "Seni havada sevişenler kulübüne doğru düzgün sokarak sinirlerini yatıştırmaya çalışıyordum sadece. Tek korkacağın şey, yere indiğimizde duramayacak olmamdı. Jet indiği sırada sarsılabilirdi." Eğilip burnunu Emily'ninkine sürttü, yavaşça ve derinden gelen bir sesle konuşuyordu. "Ah... *Evet.*"

"İğrenç." Emily kahkahayı bastı, dudağını kaptı.

"İğrenç derecede âşık demelisin, bebeğim."

Uçak bulutların üstünden inmeye başladığında Emily bir kez daha elini sıktı, vücudu yine korkuyla kasılmıştı. Sırtını yaslayıp nefesini verdi. İniş yapmak en çok korktuğu şeydi. "Aman... Tanrım."

Gavin, "Çok fena ateşli söyledin," diyerek ona takıldı ama yalan değildi. Gerçekten bunu söylerken kulağa ateşli gelmişti. "Daha önce de söyledim. En basit cümleyi bile seksi yapabilme yeteneğin var. Az önce itiraf kabinine oturmuş, bir rahiple konuşmanı çok güzel bir şekilde hayal ettim."

Emily nefesini vererek, "Gavin!" dedi, yüzünde oluşan gülücükle savaşıyordu.

Gavin uzanıp ardına dek açılmış yeşil gözlerine bakarken alt dudağını ısırdı. "Topuz. Mini etek. Hafifçe aralanmış bacaklar. Siyah, dantelli külot. Hımm, şanslı piç." Çıplak bacağına elini gezdirirken Emily nefes almaya çalıştı. Tüyleri diken diken oldu. "Sana yaptığım, tadına doymadığın edepsiz şeyleri itiraf ediyordun." Parmaklarını eteğinin altından sokup nazikçe bacaklarını araladı. "Bu güzel göğüs uçlarını emerken seni inletmemi. Boşalmadan hemen önce seni tutup o tatlı şeyini yalarken tekrar başlamanı. Külotun sırlısklandı. Zorla nefes alıyordun. Vücudun... tıpkı şu anda olduğu gibi benim için *kaymıyordu.*"

Yaklaşıp yumuşak dudaklarını dudaklarına değdirirken Emily düşünemiyordu. Gavin alt dudağını dişlerinin arasına alıp parmaklarını külotunun kenarlarında dolandırdı.

"Ne oldu biliyor musun?" diye fısıldadı, sesi kısık, bakışları yoğun.

Emily tek kelime bile edemedi. Kahretsin, düşünemiyordu bile. *Ona lanet olsun.* “Ne?” diyerek nefesini verdi, zihni göğsünün kenarında dolanan diğer eline –ölümüne sığıttığı elinden kurtulan eline– yoğunlaşmıştı.

“İniş yaptık, tatlım.” Dilini Emily’nin ağzına soktu, onu kahrolası bir an için tutkuyla öptü ve ayağa kalktı, pırıl pırıl gülüşü kulaklarına varıyordu.

Emily yerinde sere serpe otururken külotu fena halde ıslanmıştı, Gavin’in sakın bir ifadeyle başının üstündeki bölmeden çantalarını indirmesini izliyordu. “Şeytansın.” Ayağa kalkıp dudaklarını hayal kırıklığıyla büzdü. “Resmen şeytan.”

Eline uzanan Gavin güldü. “Ben mi şeytanım?”

Emily başıyla onaylayıp çantasını omzuna astı. “Evet.” Parmaklarını onunkilere dolarken jetin ön kısmına gittiler. “Masum numarası yapmaya kalkma Blake. Şeytansın ve bunu biliyorsun.”

“Ben mi? Ben çocukken bir Katolik kilisesinde papaz yardımcısıydım ve sen bana saf olmayan, beni cehenneme atacak kötü şeyler düşündürdün. Zavallı annem ne kadar da üzülürdü.”

Emily kıkır kıkır gülerек peşinden gitti. Jetten inip San Diego’nun temiz, güneşli havasına adım attılar. Emily nefes alıp sıcaklığı içine çekti.

Gavin başını çevirdi, dudaklarında pis bir gülümseme vardı. “Bayan Cooper, burada mağdur olan kişi olduğum ortada. Senin ise, benim küçük fettanım, kafanda pırlantalı boynuzlar olmalı.”

Emily homurdandı. “Ve iddiasına girerim ki sen bunu seksi bulurdun.”

Gavin, “Akıl almayacak derecede,” diye cevap verip çantalarını şoförüne uzattı. Emily’yi kollarının arasına aldı, kocaman gülümsüyordu. “Yarın Noel hediyem bu olursa, hayır demem. Yani sen, çıplakken kırmızı bir kurdeleye sarınsan ve o boynuzları taksan.”

Emily tek kaşını kaldırdı, sesi derinden geliyordu. “On beş santimlik yüksek topuklu kırmızı ayakkabıları, toplanarak omuzlarımdan

kaldırılan saçımı ve bir şişe şampanyayı unuttun. Göbek deliğim kadeh yerine geçebilir.”

Gavin’in gözleri acil bir ihtiyaçla parladı. “Limuzine bin.” Onun için kapıyı açtı.

Emily umursamayıp, “Bu bir tehdit mi?” diye sorarken damarına basmaya çalışıyordu. Soğuk, deri koltukta yana kayıp Gavin’in peşi sıra içeri girmesini izledi. “Çünkü öyleyse, kulağa... zayıf geldi.”

Bir an tereddüt etmeyen Gavin Emily’nin vücudunu üstüne çekti, bacaklarını beline doladı ve onları şoförün gözlerinden ayıran camın tuşuna bastı. Gavin ellerini saçında gezdirip dudaklarını dudaklarına çekerken Emily zevkle yandı. Gavin onu sertçe öptü, diliyle aç bir şekilde dilini yalıyordu. Tanrı aşkına, Gavin’in tadı çok güzeldi. Uçar-ken içtiği burbon ile naneli sakız arası bir şeydi. Emily’nin uçmasına neden oldu. O, Emily’nin uçmasına neden oldu. Kokusu, dokunuşu ve tadı vücuduna daha önce hiç deneyimlemediği şeyler yapıyordu. Gavin tek elini ensesinden geçirip, yay gibi gerilen sırtından aşağı indirerek beline koyduğunda Emily ağzının içine doğru inlemeden edemedi. Saçındaki eli gerilmişti, öpücüğü umutsuz bir hal alıyordu. Emily’nin kalbi güm güm atıyordu.

Nefes nefese, “Gavin,” dedi, “ablamın evine beş dakikadan daha az kaldı.”

Hâlâ onu öpen Gavin elini gömleğinin içine soktu, sesi arzuyla keskinleşmişti. “Şoföre biz işimizi bitirene kadar durmamasını söylerim.”

Emily geriye çekildi, dudakları asıldı. Saatine baktı. “Yapamayız. Saat şimdiden dört. Akşam yemeği on beş dakika sonra. Ablam için takıntılı diyebilirim. Onu bekletirsek cidden panikler.”

İç çeken Gavin ellerini yüzünde gezdirdi. Emily’ye gözlerini dikip başını sağa sola salladı, ağzına tembel bir gülümseme kondu. “Herkes uyuduktan sonra vücudunun her zerresini içime çekeceğimi biliyorsun, değil mi?”

Emily gülümsedi. “Bunu yapacağını umuyorum.”

"Niyetim bu." Ellerini Emily'nin kalçasına attı, bakışları yüzünde dolaştı. "Tamam. Haydi, yirmi soru oyununu oynayalım."

Emily ona şaşkın bir bakış attı. "Ah, tamam."

"Emily, fena sertleştim ve yakında inmeyeceğinden de gayet eminim. Ablanla eniştenin önünde pek iyi gözükmeyeceğinden de gayet eminim. Yolda sana yapmayı planladığım şeyleri düşünmemek için bir şeye ihtiyacım var. Ne demek istediğimi anladın mı?"

Ağzını kapayan Emily gülmek için kendini tuttu. "Anladım. Tamam. Yirmi soru. Sen başla."

Gavin, Emily'nin altında kıpırdandı, kıyafetini üstünden yırtıp atma isteğini yok saymaya çalıştı. "Şoförüm nereye gideceğimizi biliyor ama yaşadıkları kasabanın adını unuttum."

"La Jolla."

Gavin, "Kumsal şeridindeki mi?" diye sordu, elini alelacele saçında gezdirdi.

Emily başıyla onayladı, onun hâlâ acı çektiğini açıkça görebiliyordu. "Kumsalın hemen üstünde," diye hızla cevap verdi.

Gavin boğazını temizledi. "İyi. Enişten ne iş yapıyor?"

"Bilgisayar mühendisi."

"Ah, bilgisayar ineği. Havalı."

Emily gülümsedi. "Evet. Sertifikalı bilgisayar ineği."

"Peki ya ablan? O ne iş yapıyor?"

"O da bilgisayar mühendisi."

Gavin tek kaşını kaldırdı, ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. "İki bilgisayar ineği. Seks bayağı yavan olmalı."

Emily alnını kırıştırdı. "Ne alakası var? Ben öğretmenim. Bu da inekliğe girer."

"Hımm, hayır, bu seksi. David Lee Roth gibi bir şarkıcı bile öğretmenler için yanıp tutuştuğunu söylemişti."

Emily kahkahayı bastı. Yapmaması gerektiğini bilse de karşı koyamayarak eğilip onu hafifçe dudaklarından öptü. "Cidden terapiye ihtiyacın olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Ellerini belinde dolaştıran Gavin mavi gözlerini ağzına dikti. “Bunu bir daha yaparsan soğuk bir duşa ihtiyacım olacak. Ya da sana bu limuzinin arkasında erkenden bir Noel hediyesi verirken şoföre sürmeye devam etmesini söyleyeceğim. Uyarmadı deme.”

“Anlaştık.” Emily gülümsedi ama ifadesi hızla yumuşadı. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Gavin’in ifadesi şaşkındı. “Ne için?”

“Noel’de benimle buraya geldiğin için. Onlarla erkenden kutlamış olsan da aileden uzakta kalmanın senin için zor olduğunu biliyorum. Özellikle yeğenlerinden.”

Emily haklıydı. Gavin ilk kez Noel’de ailesiyle birlikte değildi ama bu, Emily’nin annesiz geçirdiği ilk Noel’di. Ablasının yanında olması gerektiğini biliyordu. Nazikçe ellerini kollarında gezdirdi. Noel’de birlikte olduklarında deneyimleyeceklerini bildiği üzüntünün bir kısmının dineceğini umuyordu. “Bana teşekkür etme. Tek yapmak istediğim seni sevmek ve sana göz kulak olmak Emily. Şu anda ailene ihtiyaç duyduğunu biliyorum. Hiçbir şey burada Lisa’nın yanında olduğundan emin olmama engel olamazdı.”

Kelimeleri Emily’nin kalbini sızlatıp ruhuna, hiç kimsenin girmeye çalışmadığı yere indi. Hiç kimsenin. Hem iç hem dış mükemmeliyetine bakarken Emily uzanıp onu öptü, bu öpücüğe sevgisinin her zerresini akıtmayı her şeyden daha çok istiyordu. Gavin’in dudakları fısıltı gibi dudaklarına değince Emily hayatında hiç bu kadar canlı hissetmedi, hiç o anda orada olduğu kadar tamamlanmış hissetmedi. Aynı zamanda hüzne boğuldu. Az kalsın bu adamı kaybedecekti. Kaderin gidilmesi gereken yollara tekrar dönmek konusunda garip bir tutumu vardı. Emily buna hep inanmıştı ve Gavin’le başlarına geleceğini biliyordu. Artık yollarının bir daha asla ayrılmadığından emin olmak için her şeyi yapabiliirdi.

Gavin, Emily geri çekilirken, “Bu öpücük hoşuma gitti,” dedi. “Ama bu öpücüğün ne yaptığını biliyorsun, değil mi?”

Emily kahkaha attı. "Evet. Üstünde oturuyorum ve ne yaptığımı *bissedebiliyorum*."

"Tamam. Seni daha sonra içime çekeceğimi hatırladığın sürece sorun yok." Gavin kıpırdandı, vücudu çığlıklar atarken rahat olmaya çalıştı. "Ve ablan ile Michael'ın bizi duymaları da umurumda değil."

Emily gülümseyerek başını salladı. Bakışları kumlu sahillere ve kayalık kıyılara kayarken limuzin ablasının tepede kalan denize sıfır mahallesine vardı. La Jolla bir vahaydı, New York'un tatlı deliliğine karşı harika bir kaçıştı. Güneş batmaya başlarken manzara ortaya çıktı ve tüm evlerden yansıyan parlak Noel ışıklarıyla ışıldadı. Emily iç çekti. Yılın bu zamanına bayılıyordu.

Beklendiği üzere, evin önünde durduklarında Lisa hevesle gelmelerini bekliyordu, gülümsemesi Emily kadar heyecanlı olduğunu gösteriyordu. Emily çığlık attığını duyunca kahkahayı bastı. Gavin'in yanağına hızlıca bir öpücük kondurduktan sonra onun kucağından indi, kapıyı itterek açtı ve ablasının kollarına koştu. Lisa'ya sıkıca sarıldı, varlığı onu rahatlatmıştı. Onu görelî sadece bir ay kadar olsa da her şeyi hesaba katınca Emily'ye sonsuzluk gibi gelmişti.

Lisa ağzını yayararak, "Aaaa, bir limuzin," dedi ve gözleri arabadan inen Gavin'e kaydı. "Hoş bir detay."

Emily, Gavin'e bakıp gülümsedi. "Evet. Kesinlikle kendine has yöntemleri var." Dikkatini Noel'ini ne kadar katlanılabilir kıldığını bilmeyen adamdan ayıran Emily, ellerini Lisa'nın omuzlarına attı. "Açlıktan ölüyorum. Akşam yemeği hazır mı? Ah, bir de lütfen annemin güvecinden yaptığını söyle."

"Hazır ve yaptım. Ama içeri girmeden önce sana bir şey söylemem gerek."

Emily, aniden huzursuzlanan ablasının suratına baktı. "Sorun ne?"

Lisa, "Phil burada," diye fısıldadı.

Emily, "Ne?" diye sordu, canı sıkıldı. Sesini kısık tutarak yaklaştı. "Lisa, neden bana buraya geleceğini söylemedin?"

“Geleceğini bilmiyordum. Laguna Beach'teki ailesini görmek için gelince uğramış. Resmen gelmeden beş dakika önce aradı.”

Emily iç çekip başını sağa sola salladı.

“Biliyorum. Tuhaflığın böylesi.” Lisa kaşlarını çatı. “Ama bu gece burada kalmayacak.”

“Neyse ki.”

Gavin, “Ne oldu?” diye sorup kadınların yanına gitti, Emily ile ikisinin bavulları elindeydi.

Dudağını ısırarak Emily ona Phil'den bahsedip bahsetmemek arasında kaldı, ondan saklayabileceğinden değildi ama asıl sorun ona tam olarak kim olduğunu söyleyip söylememektir. Emily boğazını temizleyip tamamıyla dürüst olmaya hazırlandı. “Şey, eskiden çıktığım biri burada.”

Gavin sadece, “Ah,” dedi. Gözlerini iki kız kardeşin arasında gezdirdi, pis bir gülümseme ağzının kenarına kondu. “Dillon'ı da yemeğe bekliyor muyuz?”

Lisa karnı kasıla kasıla gülerken Emily'nin ağzı açık kaldı. “Hayır Gavin.” Lisa sarılmak için onu kendine çekti. “Seni tekrar görmek güzel ve kesinlikle hayır. Dillon bu geceki yemeğe katılmayacak.”

“Seni de tekrar görmek güzel ve sözlerimi bağışla ama tanımak zorunda kaldığım en göt herifle ekmeğimi bölüşmeyeceğimi duymak ferahlatıcı oldu.” Gavin kolunu yılan gibi Emily'nin beline dolarken Lisa başıyla onayladı. Gavin Emily'ye sokulup fısıldayarak, “Ablanın evindeki isimsiz beyefendiyle ne kadar ciddiye alırsın? Onunla yattın mı?”

Emily nefesini bıraktı, gözleri ardına kadar açıldı. “Hayır, mağara adamı, onunla yatmadım. O biraz... benimle çıkma konusunda takıntılıydı.”

Gavin, “Takıntılı mı?” diye sordu, kaşları çatıldı.

Lisa, “Phil iyi bir çocuk,” diye araya girdi. “Biraz tuhaf ama yine de düzgün biri. Onunla aynı üniversiteye gittim ve yakın arkadaşım. Kız kardeşimle birkaç kez takıldı. Hepsisi bu. Ama Emily'nin ilgisi kaybolunca o kadar kolay vazgeçmedi diyelim.”

Gavin, külot düşürmesiyle ünlü öldürücü, seksi gülümsemelelerinden birini takındı. Mavi gözleri neşeyle parladı. "Ah, iyi, adamı bu konuda yargılamak bana düşer mi? Kız kardeşin sıcakkanlı tüm yaratıkları etkiliyor. Sapıkça peşine takılmayı düşünmediği sürece ki Emily'ye bunu yapacak tek mağara adamı benim, bizi çok hoş bir gece bekliyor."

Bir kez daha Lisa gülerken Emily nefesini verdi.

Gavin, Emily'ye göz kırptı, dudakları kulağında dolanırken Lisa'yı takip ederek eve girdiler. "Beni rahatsız ettiği takdirde bu adamla biraz eğleneceğim, biliyorsun değil mi?"

Emily şakayla karışık, "Sen mi?" diye sorarken hole adım attılar. Kapıyı kapatıp Gavin'in yanağını avuçladı. "Sen sadece sapıkça takip etme yatkınlığıyla bilinmiyorsun. Sevme zevkine eriştiğim en büyük ukalalardan biri olarak tanıyorum seni. Sadece çok üstüne gitme, olur mu?"

Bavullarını yere bıraktıktan sonra Gavin başını eğip Emily'nin dudaklarını öptü. "Denerim. Ama hiçbir şey için söz vermiyorum."

Emily gözlerini devirip koluna girdi, onu Phil tezgâha dayanmış dururken eniştesinin Lisa'ya yemek masasını kurmada yardım ettiği mutfığa soktu. Emily'yi görünce Phil'in yüzü aydınlandı; onu tekrar gördüğüne sevindiğini, gülümsemesi fazlasıyla ortaya koyuyordu. Emily bakışlarını Gavin'e çevirdi, onun gülümsemesi de Phil'le eğleneceğini fazlasıyla ortaya koyuyordu.

Phil direkt Emily'ye doğru gitti, gülümsemesi büyüdü. "İşte buradasın ufaklık. Lisa bana söyleyene kadar geleceğinden haberim yoktu."

Yanlarına gelmeden önce Gavin eğilip Emily'nin kulağına konuştu. "Ufaklık mı? Nesin sen, on iki yaşında mı? Şimdiden kafasına patlatmak istiyorum. Lütfen bana izin verdiğini söyle. Hızlı davranacağım. Yemin ederim ki hızlı davranacağım."

Emily hızlıca, "Benden dokuz yaş büyük," diye fısıldayarak kaburgalarına vurdu... Sertçe. Gavin'in yüksek sesle "uuf" dediğini duyunca

gülümsemesi büyüyen Emily oldu. Bu sefer Emily ona bakarak göz kırptı. “*Uslu ol.*”

Kaburgalarını ovuşturan Gavin bir anlığına canı yanmış gibi yapıp sonra sırttı. “Sen nasıl istersen... *ufaklık.*”

Phil yaklaşınca Emily, “Selam Phil,” dedi. “Evet, son dakikada yola çıktık sayılır.”

Phil gülümsedi. “Elimden kaçan kişi işte. Çok uzun zaman oldu. Kesinlikle güzel görünüyorsun. Aslında göz alıcısın.” Bakışlarını Emily’den çekti, gözleri Gavin’in üstünde durdu. “Peki, bu kim?”

“Bu bu göz alıcı kadının erkek arkadaşı.” Gavin elini uzattı. Phil elini sıktı ve Gavin zayıfça tuttuğunu fark etti. Evet. Onu dövmek kolay olurdu. “Ben Gavin. Tanıştığımıza memnun oldum Phil. Emily bana senden çok bahsetti. Elinden kaçtığı erkeklerin isimlerinin yanına yüzlerini de eklemek daima iyi olmuştur.”

Geri çekilen Phil çenesini ovuşturdu, dikkatlice Gavin’i süzdü. “Garip. Onunla en son konuştuğumda senin adını bir kez bile söylemedi.”

Emily, “Ki bu bir buçuk sene önceydi,” diye atıldı, artık gözleri Phil’e bakarken kısılan Gavin’e baktı. “O zamanlar kimseyle çıkmıyordum.”

Phil, “Doğrudur, doğrudur,” diye kabul etti, gözleri Gavin’in gözlerine kilitlendi. “Gayet mantıklı.”

Gavin göt herifin teki değildi. Adamın ona sataştığını anlayabiliyordu. Ama karşılık verme vakti gelmişti. “Senin zeki bir adam gibi göründüğünü düşünmüştüm Phil,” dedi sakince, elini Emily’nin beline doladı. “Bir kilometre öteden bile bunu anlayabilirim.”

Phil, “Özel yeteneğin mi?” diye sordu.

Gavin tek kaşını kaldırdı, ağzına pis bir gülümseme kondu. “Özel yeteneklerimden sadece biri. Emily’ye sor. Yeteneklerimle... mutlu görünüyor. Kaçmasına engel olacağımdan da gayet eminim.”

Ah Tanrı aşkına. Sidik yarışı o kadar barizdi ki.

“Hey, hey, hey!” Michael gruba yaklaştı, neşeli sesi Emily’nin kulaklarına müzik gibi geldi.

Gerilim bir balon gibi sönerken Emily eniştesinin kucağına atıldı, neredeyse alev alan duruma biraz denge getirebileceğini umdu. Nefesini güçle verdi. "Selam enişte."

"Selam sana da." Michael kahkaha attı, Emily'yi ayı gibi kucaklamayı kesti. "İyi görünüyorsun."

Emily, "Sen de o kadar kötü görünmüyorsun," dedi, tebessümü her an büyüyordu.

Michael kendi karnına vurdu. "Ekstra yastık hoşuna gitti mi?"

Emily kıkır kıkır güldü. "Bayıldım."

Gururla gülümseyen Michael, Gavin'e döndü. "Hey dostum. Seni tekrar görmek güzel."

Gavin, Michael'ın elini kabul etti. "Seni de öyle adamım. Nasıl gidiyor?"

"Bildğin gibi. Hep aynı şeyler. Ama buna dikkat et," dedi, çenesini Emily'ye doğru sallarken yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Onunla yeterince vakit geçirirsen ve yemek yapmayı öğrenirse, ablasının bana yaptığı gibi o da seni şişkoya çevirir."

Gavin kıs kıs güldü. "Bana ne verirse kabulüm. Tıkalı damarlar bile."

"Aferin sana." Michael, Gavin'in omzuna vurdu. "Biz de gösteriye başlamak üzereydik. Kim dehşet yemeklere hazır?"

Midesinin guruldadığını hisseden Emily, Gavin'in elini tutup yemek odasına giderek onu da peşi sıra sürükledi. "Ben." Tezgâhtan bir sepet dolusu hamur işi alıp başını tekrar Gavin'e çevirdi. "Yemeye hazırsın, değil mi?"

Gavin kulağına, "Ne yediğime göre değişir," dedi, ses tonu baştan çıkarıcıydı. Boşta kalan elini beline dolayıp kasıklarının poposuna bastırdı. "Seni kaçırmayacağım yönündeki varsayımım yanlış değilse, tatlımı yemekten sonra vücudunda bir yerlerde yemek isterim."

Derin bir nefes alan ve her zerresi ürperen Emily durup Michael'la Phil'in yemek odasına girmesini izledi. Köşeden dönüp kaybolana dek Phil'in gözleri gözlerine mıhlanıp kaldı.

Emily arkasını döndü, bakışları bir adamın yüzüne kondurulmuş en seksi bebe mavisine takıldı. "Gavin Blake, şimdi beni iyi dinle." Gözleri, ukala bir şekilde gülen çekici dudaklarına çevrildi. Dikkatini dağıtsın diye canını yakarak kendi dudağını ısırıldı. İşe yaramadı. Gavin daha da yaklaştı ve parfümünün kokusu tüm planlarını mahvetti. Tanrı aşkına, onu istiyordu. Çok fena. Nabızı hızlandığı sırada Gavin burnunu saçına gömdü. Emily nefes almaya çalıştı. "Beni dinlemiyorsun."

"Kulak kesildim tatlım," dedi, sesi kısıktı. "Konuş benimle."

Emily nefes nefese, "İşimi zorlaştırıyorsun," dedi.

Gerçekten öyleydi çünkü eliyle hafifçe ensesini ovuşturuyordu, gözleri ise gözlerine kilitlenmişti. "Konuşmanı mı zorlaştırıyorum?"

"Evet, seni piç kurusu. Zorlaştırıyorsun," diye fısıldadı.

Gavin güldü. "Tanrım, pisleştğinde sana bayılıyorum. Beni ne kadar baştan çıkarttığı hakkında hiçbir fikrin yok."

Orada eriyip ona karışmak isteyen Emily başını yemek odasına çevirdi. Herkes yerine oturmuştu ve onları bekliyordu. Gavin'e dönüp hararetle konuştu. "Gavin, durman için beni yalvartacak mısın?"

Gavin gözlerini kırptı. "Sana burada, mutfakta sahip olmam için mi uğraşıyorsun?"

Başını sağa sola sallayıp az kalsın tam da bunu yapmasına müsaade edecek olan Emily, kahkaha atıp eline uzandı, bir kez daha onu yanında sürükledi. Gavin'in reddedilmiş gibi iç çektiğini duyunca yemek odasına yaptığı kaçış hızlı ama komik oldu. Kendini kötü hissetti ama Gavin'in sadece orada durarak bile tüm bir odaya hükmettiğini hesaba katınca üzerinde güç sahibi olmasına bayıldı.

Michael, "Ee, uçakta nasıl durdu Gavin?" diye sordu. "Ona sakinleştirici vermen gerekti mi?"

Gavin sandalyesini çekerken Emily gözlerini devirdi. "Hayır, bana sakinleştirici vermesi gerekmedi."

Yanındaki sandalyeye kurulan Gavin pis pis güldü, elini masanın altına atıp Emily'nin bacağına koydu. İpek eteğinin üstünde minik

daireler çizerken Emily kıpırdanınca gülümsedi. "Onu konuşarak yatıştırabilirdim. Beklediğimden daha kolay oldu gerçi."

Michael, "İyi," dedi, tabağına bir kaşık dolusu fasulye koydu.

Lisa, "Eminim ki özel bir jette olmanın da faydası dokunmuştur," dedi, patates püresi dolu kâseye uzandı. Bir kısmını aldıktan sonra Emily'ye verdi. "Şu 747'ler ödümü koparıyor."

"Özel jet mi?" Phil şok olmuş, masanın karşısından bakıyordu. "Lotoyu mu kazandın?"

Gavin, Emily'ye döndü, yüzünde tembel bir gülümseme vardı.

Emily uzanıp Gavin'in yanağını öptü. "Birden fazla şekilde," diye fısıldadı. Gavin bacağına sıktı, gülümsemesi yayıldı. Emily tabağına biraz patates püresi koydu. Gavin'e bakarken gözleriyle ister mi diye soruyordu. Gavin başıyla onaylayınca ona da koydu. "Hayır, Phil, jet Gavin'in. Ve Lisa, haklısın. 747'lerde uçmaktan daha iyi. Ama yine de insanların *ait olmadıkları* havadasın. Bundan nefret ediyorum."

Gavin ile Michael güldüler.

Lisa, "Kahretsin," diyerek ayağa kalktı. Emily ile Gavin'e bakarak, "Siz ikiniz ne içersiniz?" diye sordu.

Emily, "Kırmızı şarap," diye cevap verdi.

Gavin, "Teşekkür ederim," dedi. "Varsa bir bira alırım."

Lisa başıyla onaylayıp mutfağa gitti.

Arkasına yaslanan Phil, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Jeti olan bir adam basit bir bira mı içiyor? Böyle lükslere gücü yeten birinin daha rafine bir şeyi tercih edeceğini sanırdım. Görünüş yanıltıcı olabiliyor."

Emily'nin gözleri -çenesini sıkan- Gavin'den Michael'a kaydı, ağzına götürdüğü çatal tutan eli havada asılı kaldı. Emily gerginlikle yutkunup elini bacağına duran Gavin'inin üstüne koydu.

Arkasına yaslanıp gülerken göt herifin lafından eğlendiği Gavin'in gözlerinden belli oluyordu. "Zengin, fakir ya da ortada bir yerlerde olanların ne içmesi gerektiğine dair kurallar olduğundan haberim yoktu Phil. Bu fikri nasıl geliştirdiğini duymak ilginç olabilir gerçi."

Lisa mutfaktan çıktı ve Emily ile Gavin'e içkilerini uzattı.

Gavin şişenin kapağını açtı, uzandı ve kapağı avcuna koyarken Emily'nin dudaklarına leziz bir öpücük kondurdu. Emily'nin nefesini kesip dikkatini Phil'e yöneltti. Devam ederken Gavin'in yüzüne aptal bir gülümseme kondu. "Bilgi kaynağın nedir? *Reader's Digest* mi? *Newsday* mi? Belki de bir kadın dergisidir." Phil'in soru yağmuruna cevap vermesine müsaade etmeden Emily'ye uzanıp fısıldadı, "Son içtiğim birkaç şişede sana kapak borçluydum, vermeyi unuttum. Özür dilerim."

Yanağını avuçlayan Emily gözlerinin içine baktı. "Seni seviyorum. Ve şişe kapaklarını da tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum."

Gavin tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Çok pis param olduğu halde şişe kapaklarımı mı seviyorsun? Şişe kapaklarımın daha... rafine olması gerekmez miydi?"

Emily nefes nefese, "Hayır," dedi. "Böyle mükemmel."

Gavin, "Emin misin?" diye fısıldadı, bakışları yüzünü yokluyordu. "Phil ve yarı kel kafası karşı çıkabilir."

Emily, "Phil göt herifin teki ve sen mükemmelsin," diye fısıldayıp ellerini ensesine doladı ve onu tekrar öpmek için kendine çekti. Masadaki herkesin onları izlemesine aldırış etmeyen Emily geri çekilmeden önce birkaç saniye daha dudaklarında oyalandı.

Gözlerinin içine bakarak Gavin ağzıyla "içime çekeceğim" der gibi yapıp bir kez daha öfkeli bakışlarını Phil'e çevirdi. "Kusura bakma. İşin içine Emily girince kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum. Eminim ki anlıyorsundur. Ah bekle. Anlayamazsın. *Kaçan* oydu." Gavin ona göz kırıp çatalını aldı. "Lafıma geri döneyim. Böyle acayip bir varsayım için kaynağın... neydi?"

Phil yerinde kıpırdanıp boğazını temizledi. "Bilgi kaynağı yok. Sanırım sadece bir varsayımdı."

Lisa'nın gözleri ardına dek açıldı, belli ki o içkileri getirirken başlayan konuşma kafasını karıştırmıştı.

Ablasına gülümseyen Emily başını sağa sola salladı, karnından kopup gelmeye çalışan kahkahayı bastırmaya çalıştı.

Gavin, "Ben de böyle düşünmüştüm," dedi, rafine olmayan Budweiser şişesini dudaklarına götürdü. "Ee, sen ne iş yapıyorsun Phil?"

Phil kravatını düzeltti, vücudundaki huzursuzluk ortadaydı. "Emlak firması sahibiyim."

Emily'nin sağ tarafında, masanın başında oturan Michael başını Emily'ye doğru çevirdi, sesi kısıktı. "Phil moronun teki. Hep öyleydi ve hep öyle kalacak. Ama ona katlanıyorum çünkü ablamı seviyorum." Emily başıyla onayladı. Michael'ın, Lisa'nın hislerini kendisinininkilerden öne koymasına hayran oldu. "Gavin azılı puştun teki. Onu seviyorum."

Hafifçe gülümseyen Emily, şirketini nasıl kurduğunu detaylarıyla anlatan Phil'e dikkat kesilen Gavin'e şöyle bir baktı ama konuşmanın onu sıktığını görebiliyordu. Bakışlarını Michael'a çevirdi. "Evet, öyledir. Teşekkür ederim. Onayladığına sevindim."

"Nasıl onaylamam?" Michael koluna hafifçe vurdu. "Lisa'nın Dillon'a sana yaptıkları için kafa tuttuğunu bana anlatması bir yana, ışıldıyorsun ve seni mutlu ettiği için ona saygı duyuyorum. İkinize mutluluklar dilerim."

"Teşekkür ederim Michael." Emily uzanıp yanağına bir öpücük kondurdu. "Böyle söylemene gerçekten sevindim."

"Sorun değil."

Herkes yemek yerken, Gavin ona haddini bildirdiği ya da sadece tekrar denemek istemediği için Phil götün teki gibi davranmazken Emily keyfini çıkardı. Gecenin başındaki gerilim yok oldu, kahkahaların arasına karıştı. Havada dolanan Noel müziğiyle karınlarında iyi ev yemekleri varken hepsi rahatça sohbet ettiler. Masayı toplayıp Phil'e içtenlikle veda ettikten sonra Emily Lisa'nın mutfağı toplamasına yardım ederken Gavin ile Michael bir sonraki günün basketbol maçı hakkında sohbet etti. New York kökenlerine sadık kalan ve Michael'a ukala yönünü gösteren Gavin, üzerine gidip New York Knicks'in Lakers'ı dağıtacağını söyledi.

İki erkeğin anlaşılmadıklarını belirtmeye gerek bile yoktu.

Uykusu gelen Emily, odasına çekilmeden önce duş almaya karar verdi. İki erkeği baş başa bırakıp Gavin'in biricik aşkı Yankees'in Birds'ü yenmesiyle ilgili bir şeyler söylediğini duyunca kahkaha attı. Bavulunu misafir odasına çıkardı, kapıyı kapadı ve başını salladı; Gavin'in bu konunun peşini bırakmayacağından emindi. Valizini yatağa koyarken kaç defa yaklaşan beyzbol sezonuyla ilgili ona eziyet edeceğini düşündü. Sayamayacağı kadar çok olacağından emindi. Sadece Birds'ünün tatlı bir dönüş yaparak eziyetini daha da tatlandırmasını umdu.

Uzun, sıcak bir duşa girdikten sonra saçını havluyla kurutup yumuşak, pamuklu bir şortla bir atlet giydi. Banyodan çıktığında sadece Gavin'in kıyafetlerini yatakta bulmakla kalmadı, bir de balko- nun kapısı ardına kadar açıldı. Odaya giren esinti Emily'nin tüylerini diken diken etti. Güney Kaliforniya'da olsalar da geceleri genellikle serin olurdu. Büyük yataktan püsküllü bir battaniye alıp vücuduna doladı ve balkona çıktı.

Bir ahşap sandalyede oturan, çıplak ayakları demir parmaklıklara dayalı, üstünde bir şortla bir tişört olan Gavin uzaktan görünen dalgaları izlerken bira içiyordu. Döndüğünde havayla ilgisi olmayan bir şekilde Emily bir kez daha titredi. Gavin, bakışlarını yakaladı, mavi gözleri anında onu çağırmıştı. Yüzünün sert hatlarından özlem okunuyordu.

Garipti. Artık Emily üşümüyordu.

Birasını bıraktıktan, bardak beton zeminde çınladıktan sonra Gavin bacaklarını parmaklıklardan çekti. Dizlerinin arasını açarken yavaşça ve seksi bir şekilde gülümsedi. Emily bacaklarının arasına girip kucığına oturdu. Sırtını sert göğsüne yasladı ve battaniyeyi vücutlarının üstüne örttü, hisleri anında Gavin'den yayılan katıksız sıcaklığa boğuldu.

Gavin, Emily'nin saçlarını omuzlarından çekip ağzını ensesine götürdü, hafifçe emerken nefesi sıcaktı. "Seni bekliyordum," diye fısıldadı, kalın sesi Emily'ye zaten bildiğini söylüyordu. Onu içine çekmek üzereydi. Gavin ellerini yılan gibi atletinin altına sokup

karnına götürdü, yukarı çıkararak göğsünü avuçları arasına aldı. "Beni bekletmeyi seviyorsun, değil mi?"

Emily'nin içi bir hoş oldu, vücudu dokunuşuyla titredi. Nefes nefese, "Senin üstündeki tek kontrolüm bu," dedi, sesi titriyordu. Neredeyse yüzündeki gülümsemeyi duyabilecekti. Kesinlikle kalçasına batarak yükselen ereksiyonunu hissedebiliyordu.

Gavin, başparmaklarıyla yavaşça göğüslerini okşadı. "Sana dokunmaya devam etmemi istiyor musun?"

İnci gibi sertleşen meme uçlarıyla Emily sırtını göğsüne doğru yay gibi gerdi. Gavin omzunu emerken dudağını ısırdı. "Burada mı duracağız?" diye sordu. Dikkati aşağıdaki bir grup gürültücü, besbelli sarhoş olan gencin ateş yaktığı kumsala kaydı. "Bizi görebilirler Gavin."

Gavin, "Burası çok karanlık. Hiçbir şey görmeyecekler," diye fısıldadı. Göğüs uçlarını okşarken kısık sesi teninde titreşiyordu. Hafifçe sıkıp kulağının arkasını yaladı ve atletini başından geçirip yana attı.

Serin gece havası Emily'nin çıplak göğsünde dans ediyordu. Nefes almaya çalıştı, düşünmeye çalıştı. Kelimeler kesinlikle aklından çekip gitmişti.

Gavin, "Şimdi soruma cevap ver," diye fısıldadı, dilini ensesinde dolandırdı. "Sana dokunmaya devam etmemi istiyor musun?"

Onu istiyordu. Onu umutsuzca istiyordu. Tüy kadar hafif her dokunuşuyla teni geriliyor, zonkluyor, herhangi bir yerini içine alabilmek için yalvarıyordu. Gavin göğüs uçlarını tekrar sıkınca hafifçe inledi. Arzu, muhtemelen yakalanacak olmalarından dolayı duyduğu utancı yendi, olmasına müsaade etmemekle ilgili tüm düşüncelerini paramparça etti. Aniden vücudunun fazlasıyla farkındaydı, yanakları yandı. "Evet," diye fısıldadı, "bana dokunmaya devam etmeni istiyorum."

Gavin, "Nerene dokunmamı istediğini söyle Emily," diye emretti, sesi adını okşar gibiydi.

Emily, "Amıma," diyebildi.

Gavin kısık sesle kükreyerek, "Üzgünüm. Seni duyamadım. Tekrarlayabilir misin?" diye sordu, elleri kaburgalarına dokunuyordu.

Tanrı aşkına. Parmakları tenini ateş gibi yakıyordu, karnının derinliklerini fıkurdlatıyordu. Sesindeki yakarışı saklayabilmeye çalışarak, "Amıma," diye tekrarlardı.

"O güzel amına dokunmamı mı istiyorsun?" Başparmaklarını şortuna soktu, sesindeki keskin tını ihtiyacını ortaya koyuyordu. "İstedğin bu mu?"

Emily, "Evet," diye inleyip hafifçe poposunu kaldırırken Gavin de şortuyla külotunu bacaklarından aşağıya indirdi. Ayak parmaklarıyla çamaşırlarını itti, arkalarından da battaniye gitti. Yakarmamaya son verdi. Bu noktada artık bunu aşmıştı. Gavin'in ondan istediği her şeyi yapacaktı. "Tanrım, Gavin lütfen. Lütfen dokun." Kelimelerin tadı çikolata kaplı çilek gibiydi, tatlı ve leziz.

Tek eli karnında, diğeri de bacaklarını aralarken Emily daha dokunmadan titreyen Gavin inlemeden edemedi. Onu delirtiyordu. Onu parçalara ayırıyordu. Bacaklarını ardına kadar açmasını istiyordu. "Bacağı sandalyenin kenarına koy."

Nabızı çılgınca atan ve şimdiden beklentiye boğulan Emily dediğini yaptı. Gavin nazikçe iki parmağını içine sokunca başını omzuna doğru attı, kolları içgüdüsel olarak arkasına uzandı. Gerildi, görülme korkusuyla savaştı. Usulca inlerken parmaklarını Gavin'in saçına gömdü, darbeleriyle uyum içinde hareket ederek saçını çekti. Serin gece havasına medcezirin sesi dolarken ve nefesleri hızlanırken Emily hiç utanmadan parmaklarına daha sert abandı. Kasları gerilip parmaklarını daha da derinlere aldı. Dudağını omzunda gezdiren Gavin boşta kalan elini karnından çekti, göğsünden geçirip boynuna koydu. Parmaklarını sıcaklığına iyice gömdü. Başparmaklarıyla ıslak klitorisinde hızlıca daireler çizerken Emily'nin nefesi kesildi, Gavin'in kısık sesle inlemesi ve aç ağzının tenini yiyip bitirmesi onu daha da uyarıyordu.

Ensesinden tutarak parmaklarıyla yavaşça içine girip çıkarken Gavin başını tutup çevirdi ve ağzını ağzına dayadı. "Ellerini saçım-

dan çekip o güzel göğüs uçlarını benim için sık," diyerek inlerken ağzını yaladı.

Sesi o kadar hayvani, o kadar şehvetle doluydu ki Emily'nin vücudu titredi. Zihninde leziz bir şekilde dönüp duran kelimeleriyle Emily ellerini saçından çekti ve bir kez daha onun söylediğini yaptı. Ellerini göğüslerine götürüp bir anlığına avuçladıktan sonra göğüs uçlarına asıldı. Gerilim arttı, bacaklarının arasında şiddetle büyüdü. Parmaklarının her bir darbesiyle ona sunduğu arzu dalgalarına kapıldı. Vücudu spazm geçirerek onu yükselttikçe yükseltiyordu. Yaklaşmış, çok yaklaşmış olsa da onu içinde istiyordu, hem de hemen. Bekleyemezdi.

Ne istediğini sezmiş gibi Gavin parmaklarını içinden çıkardı, ardında onu sıcak ve ıslak bıraktı. Boğazına kadar gelen isyanı hissedebiliyordu ama Gavin onu kaldırdığında, tek eliyle kalçasını tutup diğeriyle şortunu ve iç çamaşırını yeteri kadar indirdiğinde kelimeler dudaklarında soldu. Kısa bir an içinde Gavin onu üstüne çekti. Emily, aletin başının şişmiş etini yardığını hissettiğinde kesik bir nefes aldı, bu yakıcı zevkle neredeyse orgazm olacaktı. Gözleri ardına dek açıldı. Hâlâ orada olmaktan dolayı çok geçirse de Gavin'in inlemeleri ve hızla alıp verdiği nefes yakalanma riskine değişiyordu. Sıcak ve sertken saf, katıksız, sert, yok edici alfa erkekten başka bir şey değildi. İçini doldurdu. Onu sahiplendi. Ona sahip oldu. Bir zamanlar olduğu kadından şu anda olduğu kadına getirdi. Onunla birlikte olması yazılan kadına.

Gavin dişlerinin arasından, "Siktir," dedi, sesinden sınırda olduğu belli oluyordu. Parmaklarını kalçasına gömdü, Emily sızlayan aletin üstüne sertçe inerken gün boyu hissettiği baskı ve ihtiyaç neredeyse patlayacaktı. Kasları titredi ve kasıldı. İçine gömdüğü parmaklarını ağzına götürdü. "Üstümdeki tadını al. Tadını parmaklarımdan yalamanı istiyorum."

Ve yaladı da. Ona daha önce hiç göstermediği bir yoğunlukla her parmağını emdi. Büyülenen Gavin, Emily'nin eli bileğine dolanıp diliyle parmaklarını yalarken kendinden geçti.

“Bana amımın sana ne kadar iyi geldiğini söyle Gavin.” Parmaklarını ağzından çekerken Emily’nin dudaklarından bu emir döküldü, dengede durmak için öne atılıp ellerini dizlerine koydu. Yukarı aşağı hareket etti, hızını artırdı. “Söyle.”

Kahretsin. Gavin orada aklını yitirecek gibi olduğuna yemin edebilirdi. Tek eliyle saçını avuçlarken diğeriyle de belini tuttu, vücudunu sertçe aletin üstünde indirip kaldırdı. “Üstüme dolanan cennet gibisin. Tam bir cennet.” Ve öyleydi de. Sert çeliğin üstünde yumuşak kadife. Kaygan sıcaklığı o kadar sıkıydı ki Gavin’in hayaları neredeyse karnına çekilecekti. Her şeyini ona vermek istedi. Ama bekleyecekti.

Hep ilk önce onu tatmin etmek istediğinden elini saçından çekip klitorisine götürüp sertçe ve hızla ovuşturdu. Emily’nin ağzı açık kaldı, kasları kasıldı, sıkıştı ve üstüne öyle sertçe kilitlendi ki Gavin başarabileceğinden emin olamadı. Vücudunu yay gibi göğsüne uzattığında Emily ikisini de kurtardı, hareketleri seksi, şehvet uyandıran bir ritimdeydi. Ancak Gavin’in zaten alev almış duyularında yıkıcı bir etki yaptı çünkü artık onu tamamıyla hissedebiliyordu, aletin üstünde dönerken kalçasının her hareketini hissediyordu.

“Tanrım,” diye inledi, avcunu belinden çekip göğsüne götürdü. Avuçladı, sıkı. Diğeriyle klitorisindeki baskıyı sabit tuttu, şişmiş tennini darbelerle tahrik ediyordu. “İşte böyle bebeğim. Benimle yavaşça düzüş. Hoş ve yavaş. Her yerini hissetmeme izin ver.”

Emily o kadar tahrik olmuştu ki dayanamayarak derin derin nefes aldı. “Lütfen okşamayı kesme.” Fısıldayarak yalvardı, kollarını kaldırıp parmaklarını Gavin’in saçına doladı. Tanrım. Omzuna kapanan ağzı, göğsüyle oynayan eli ve klitorisinde dolanan diğer eli arasına kalınca Emily’nin işi neredeyse bitmişti. Dudaklarını yalayarak titredi. “Lütfen Gavin.”

Acımayan, affetmeyen ve durmayan Gavin kalçasını kaldırıp Emily’yi tamamen doldurdu. Artık nefes almayan, düşünmeyen ya da kimin izlediğiyle endişelenmeyen Emily’nin vücuduna acı verici zevk dalgaları yayıldı. Öyle yoğun, öyle derin ve öyle güçlü bir

şekilde boşaldı ki aklını yitireceğini sandı. Gavin'in adını haykırdı, sesi beklendiğinden daha yüksek çıktı ama buna engel olamadı. Saf mutluluktı. Gavin, saf mutluluktı.

Gavin elini Emily'nin ağzına atarken her bir kası spazm geçirdi. Orgazm yaşarken, sıcak, ipek gibi menisinin içine aktığını hissederken Gavin elini çekmedi. Vücudu kasıldı, Emily'nin altında şiddetle titredi, kulağındaki nefesi kesik ve hızlıydı. Hâlâ etkisi altında olduğu şok dalgalarıyla vücudu gevşeyen ve tutkuyla kendinden geçen Emily'nin nefesi yavaşlamaya başladı. Başını yana çevirip Gavin'in dudaklarına yapıştı. Uzun bir anlığına Gavin onu inleyerek derinden ve sertçe öptü, göğüslerini avuçladı.

Bitmiş ve tamamıyla doymuş Gavin battaniyeye uzanıp Emily'nin çıplak vücudunu örttü. Uzun, nemli saçlarını çıplak omuzlarından geriye atıp ensesine öpücükler kondurdu. "Seni seviyorum Emily ve burada senin yanında olmak varken dünyanın hiçbir yerinde olmak istemediğimi bilmen gerekiyor."

Emily dönerek gözlerinin içine baktı. Çok fazla tutku ve adanmışlık görünce kalbi kabardı. Takıntıya yakın bir yoğunlukla onu öptü, yolları kesiştiği için bir kez daha minnet duydu. Kendisinin asla sahip olmadığını sandığı gücü ondan alıyordu. O yakınlarda olduğunda çiçek gibi açıyordu. Hayatını ellerinde tutarken o her an patlamaya hazır baruttan farksızdı. Yavaşça öpücüğü bölen Emily tekrar döndü, Gavin'in etrafını saran güçlü kollarına baktı. Bakışları yıldızlarla bezeli açık gökyüzünden inip ayın gümüşü ışığı altında parlayan karanlık dalgalara kaydı. Emily, tatmin olduğunu belli edercesine iç çekti, ruhu kimsede bulamayacağını bildiği aşkla ısınmıştı. Bir sonraki günün zor geçeceğini biliyordu ama hayatında geçirdiği en tatlı Noellerden biri olduğunu da bir şekilde biliyordu. Gavin onu kendine çekerken haklı olduğundan emindi.

Yolda Bir Ayrım

Emily, perdelerin arasından yüzüne vuran parlak güneş ışınlarıyla uyandı, Gavin'le birlikte gecenin geç saatlerine kadar uyumadıklarını hesaba katınca sıcaklığını pek hoş karşılamadı. Gavin'in göğsüne yaslanıp kendisini sakinleştiren huzur dolu nefesini dinledi. Ancak bu çok uzun sürmedi. Emily'nin aklı düşüncelerle doldu ve bunlar, sabahın erken saatlerinde uyanmak kadar sıkıntı vericiydi. En son Noel'in, ölmek üzere olan annesinin yanında hastanede geçirdiği günün anısı aklına gelince neredeyse ciğerlerindeki nefesi söküp alacaktı. Dillon da aklındaydı ve midesini iyice ekşitiyordu.

Başını kaldırıp Gavin'in güzel yüzüne baktı, varlığı için fazlasıyla minnettardı. Hayatında hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamasa da boşluk içini kaplarken ruh hali değişti. Geriye dönüp bakmak istemiyordu ama geçmişinden gelen hayaletler ilerlemesine engel oluyordu. Annesi için duyduğu üzüntü tepede kasırga gibi dolanıyor, hüznün bulutları getiriyordu.

İçini kaplayan çaresizlikten kaçmaya çalışırken Emily yataktan kalktı. Soğuk parke zeminde attığı her adımda annesine duyduğu özlem peşinden geliyordu. Kapı koluna uzanırken içi titredi, açıp

kapatırken Gavin'i uyandırmamaya dikkat etti. Sekize çeyrek vardı, bu nedenle ev henüz canlanmamıştı. Sessiz ve kıpırtısız ev Emily'yi düşünceleriyle baş başa bıraktı.

İç çekerek Noel ağacının yanına gitti. Bakışları Lisa'yla birlikte küçükken anneleri için yaptıkları birkaç süse takıldı –mandallara tutkalla yapıştırılmış kâğıttan melekler ve gümüş, kırmızı ve altın tonları–, isimlerini vurgulayan simlerle kaplı ren geyiği hafızasında canlandı. Emily parmak uçlarını geçmişin solgun izlerinde gezdirirken gözleri doldu. Yutkundu, vücudu anında sarsılmıştı, kalbi anında parçalanmıştı. Neredeyse bir senedir bildiği tek ebeveynden ayrı mı kalmıştı? Ona sevgiyi ve deliliği eşit miktarda yaşatan ebeveynden? Kendini toparlamaya çalışırken annesinin sesi kulaklarında dans ediyordu.

Emily, Gavin'in odaya girdiğini duymadı ama duymasına gerek de yoktu. Yatıştırıcı varlığı havayı kaplamıştı. Kollarını arkasından beline dolarken Emily yanağına akan kaçak gözyaşını sildi. Hâlâ süslere bakarken başını sağa sola salladı ve derin bir nefes aldı. "Gitmesine nasıl müsaade edeceğim?"

Gavin başına yumuşak bir öpücük kondurdu ve tek kelime etmeden Emily'nin eline uzanıp onu tekrar yatak odasına götürdü. Valizini yatağa çekmesini izlerken Emily'nin aklı karıştı. Fermuarı açtıktan ve siyah, kadife bir kutu çıkarttıktan sonra yatağa oturup Emily'yi yanına çağırdı. Emily yaklaştığında Gavin ona baktı, bakışları endişeyle yumuşamıştı. Bir kez daha eline uzanıp onu kucağına aldı. Emily'nin sırtı çıplak göğsüne değerken Gavin onun saçını omuzlarından çekti.

Boynuna pırlantalı, oval, platin bir ucu olan madalyonu takarken, "Gitmesine müsaade etmeyeceksin, bebeğim," diye fısıldadı. "Elinden geldiğince ona tutunacaksın. Onu güzel geleceğindeki her neşeli anına taşıyacaksın. Başarılarına. Çocuklarının gözlerini ilk defa gördüğün ana. Genel anlamda hayatına. Sen çocukken yaptığı hatalarını affedeceksin ve yüzleşmek zorunda kaldığın kötü anlarda sana verdiği öğütleri dinleyeceksin. Ama asla gitmesine müsaade etmeyeceksin. Gitmesine müsaade etmeni istemezdi."

Madalyonun kapağını açan Emily'nin nefesi kesildi. İçinde annesinin gençlik fotoğrafı vardı. Koyu renkli saçına güneş vururken ve insanın gençliğinde görülecek sıcak, tasasız tebessümüyle Emily hayatında annesini ilk defa böyle mutlu gördüğünü düşünmeden edemedi. Burnunu çekti ve daha fazla gözyaşı aktı. Ancak bu gözyaşları, hayatındaki boşluğu katbekat doldurduğunu anlayamayacak bir adam tarafından akıtılmıştı.

Emily dönüp Gavin'in beline dolandı ve gözlerine baktı. Gördüğü duygular içine işledi. Gavin'in ona ait olduğuna inanamıyordu. "Tanrım, sen gerçek misin?" diye fısıldadı.

Bakışlarına karşılık veren Gavin'in ağzına hüzünlü bir tebessüm kondu. "Sanırım öyleyim."

Emily, "Bana kendimi rüyada gibi hissettiriyorsun," diye itiraf edip kollarını boynuna doladı. "Sanki uykumda yürüyorum ve bundan haberim yok." Önündeki saf, dürüst, bencillikten uzak adama bakmaya devam eden Emily onun gerçek olduğunu düşünerek kendinden geçti. "Sadece gözlerimi yumup... sana güvenebiliyorum. Sen benim siyah tuvalimdeki renksin, karanlığımıdaki ışıksın, ciğerlerimdeki havasın ve ben neredeyse gitmene izin verecektim. Neredeyse bizi silecektim. Burada yanımda olmadığını hayal bile edemiyorum. Lütfen bana seni ne kadar çok sevdiğimi bildiğini söyle Gavin. Şu anda duymaya ihtiyacım var. Lütfen."

Gavin yutkundu, hisleri şaha kalkmıştı. Emily ona sahipti, zihinsel, bedensel ve ruhsal anlamda. Kelimeler. Tanrı aşkına, Emily'nin onu ne kadar sevdiğini anlatmak için yeterince kelimesi yoktu. Anlatmaya başlasa bile hayatını değiştirme riskine Gavin'in girdiğini bildiğini nasıl anlatacaktı? Kelimeler, bu anı anlatamazdı ve Gavin bunu biliyordu. Dudaklarını dudaklarına götürdü, onu hafifçe öptü. Vücudunu hissetmesine müsaade ettiği bir adamın onu ilk kez öpmesi gerektiği gibi öptü. Onu, kalbinde zerre kadar yer kaplayan her hüznü yok etmeyi umarak öptü. Hastalıklı her anı ve gözlerinin şahit olduğu her

iğrenç anıyı yok etmek isterken onu sıkıca tuttu, savaştığını bildiği iblislerden onu korumaya çalıştı.

Sessizlikte, tek ses çarpan kalpleriyle Emily yavaşça geri çekildi. Göğsündeki ağırlık kalktı, artık onu boğmuyor, tüketmiyordu.

Gavin ellerini onun dalgalı saçında gezdirdi, tebessümü yumuşaktı. “İlk Noel’in kutlu olsun.”

Emily, “İlk Noel’in kutlu olsun,” diye fısıldayarak bir kez daha dudaklarından öptü. Bir an sonra yanından ayrıldı, odada dolaşp valizini karıştırdı. Beyaz bir çanta çıkarıp kurnazca tek kaşını kaldırdı. “Şimdi hediyelerini verme sırası bana geçti ama seni uyarıyorum, hepsini bugün kullanmaya başlaman gerek.”

Aynı şekilde kurnazca kaşını kaldıran Gavin elini karman çorman saçına daldırdı ve başını yatak başlığına yasladı, dişlerini göstererek sırıttı. “Bu hediyeler senin tarafından giyilecek siyah, dantelli bir iç çamaşırını takımı, AA boy pilleri ve başıma dolanan seksapelli bacaklarının kontrol edilemeyecek şekilde titremesini içermiyor, değil mi?”

Gözleri ardına dek açılan Emily kahkahayı bastı. Fakat lanet olsun ki Gavin onu beklerken çok seksi görünüyordu, üstünde tişört bile yoktu. Yutkundu, aniden bacaklarının arasındaki zonklamanın farkına vardı. Yavaşça yatağa girerken yüzündeki tüm neşe silindi. Tek elinde çanta varken diğeriyle eşofmanını kısmen indirdi. Kalçasına öpücükler kondurdu, harika dövmesini kaburgalarının sol kısmına kadar takip etti. Memnuniyetle iç çekip dudaklarını bir kez daha leziz kıvrımlarında ve kasıklarındaki kaslarda gezdirdi. Gavin ellerini saçlarına atarken üstünde dolaşp, şeytani görümlü yaratığın kanatlarında dilini gezdirdiyordu. Ne kadar şeytani olsa da tadı en tatlı pamuk helva gibiydi.

Emily gözlerini Gavin’in gözlerine çevirdi, açık mavi cinsel yoğunluğu vücudunu sarstı. Gülümsedi. “Bana neden özellikle *bu* dövme yaptırdığını hiç söylemedin.”

Gavin gözlerini kırptı, ağzından yoğun bir hava çıktı. “Vücudumda adeta *canımı acıtarak* dilini gezdirdikten sonra bana bunu soruyor musun gerçekten”

“Ne?” Emily kıkır kıkır gülüp beline oturdu. Ona bakarak kaşlarını çattı. “Bilmek istiyorum. Bana *neden* orana yaptırdığını söyledin ama neden bir ejderhayı seçtiğini söylemedin.”

Gözleri dudaklarına çevrilen Gavin sırttı. “Ejderha yaptırdım çünkü kadınların hiçbir zaman... asla... asla yalamadan duramayacağına biliyordum.”

Emily şakasına koluna vurdu. “Seni piç. İlk yalayan *olmadığımı* mı söylüyorsun?” Tek bir harekette Gavin kolunu beline dolayıp onu sırtüstü yatırdı. Emily’nin ağzı açık kaldı; Gavin üstüne çıkarken, ağzını ağzına sürerken neredeyse kalbi duracaktı. “Haklıydım. Delisin.”

Gavin, “Ve sen de beni sorularınla öldürmeye çalışıyorsun,” diye karşı çıktı, alt dudağını kaptı ki Emily onun bunu yapmaya bayıldığını fark etmişti. “Artık benim yanımda ‘yalamak’ demene izin vermiyorum. Anlaşıldı mı, Bayan Cooper?”

Emri Emily’ye şefkatli gelmişti ama üstüne gitmeye kararlıydı. Tek kaşını kaldırdı, ağzı kıvrıldı. “Yalamak... Mağara Adamı.”

Gavin’in gözleri ardına kadar açılırken aynı anda elini Emily’nin atletinin altına soktu. Emily çılglığı bastı, dokunuşuyla kıvrandı. Elini göğsünden itti. “Gavin! Hayır, hediyelerini açmanı istiyorum.”

Gavin, “Oldu bil,” diye cevap verdi, sesi iniltiyle çıkmıştı. “Beni ciddiye öldürmeye çalıştığına ikna oldum. Oyunumu gayet iyi oynadığımı sanıyordum. Nerede yanlış yaptım?”

Emily bir kez daha kıkırdadı. “Hiçbir zaman yanlış yapmıyorsun ve yemin ederim ki sonra telafi edeceğim.”

Sırıtan Gavin başını sağa sola sallayıp iç çekti.

Yanağını öptükten sonra Emily altından çıktı, bacak bacak üstüne atıp oturduğunda kucığına yerleşti. Battaniye yığınının arasında kaybolan poşete uzanan Emily gülümseyip ufak bir zarf çıkardı. “İşte. Bu, hayatının sonuna dek kullanmak zorunda olduğun bir şey.”

Gavin zarfa baktı. Önünde Emily’nin elyazısıyla şu yazıyordu:

Vaktin varken hayallerini keşfet.

Hafifçe gülümseyen Gavin, Emily'nin onu hayatı boyunca *Architectural Digest* dergisi abonesi yaptığını belirten ince bir kart çıkardı. O anda Emily'nin de ona söylediği şeyleri unutmadığını fark etti. Kollarını beline dolayan Gavin, başını eğip dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Mimar olsaydım, benimle mutlu olur muydun?"

"Yolun kenarından çöp toptasaydın ve yapmak istediğin bu olsaydı, seninle mutlu olurum."

"Olur muydun?" Emily'nin parası için onunla birlikte olmadığını biliyordu ama cevabı onu kısmen şok etmişti. Karşılaştığı kadınların hepsi değilse bile çoğu Blake Endüstrileri'yle milyonlar kazanmıyorsa hayallerini götüne sokmasını söylemişti. Temizlik işçisi olarak bir kariyer yapmak asla seçimi olmayacaksa bile kalbi ısınmıştı. Onu bulunabileceği her durumda kabul edecek bir kadın bulmuştu.

Emily, "Tabii ki olurum," diye cevap verdi, kollarını boynuna doladı. Dudaklarına ona takıldığını belli eden bir gülümseme kondurdu. "Ve üniforma içinde çok pis ateşli görüneceğini düşünüyorum."

"Ah, daima altında gizli bir amaç vardır zaten." Gavin alına bir öpücük kondurdu. Emily gülümsedi ve Gavin'in ifadesi, gözlerine bakarken ciddileşti. "Teşekkür ederim. Bayıldım."

Emily dudaklarına doğru, "Hayır, ben sana teşekkür ederim," diye fısıldadı. Ellerinden birini ensesinden çekip poşete uzandı ve içinden ufak bir kutu çıkardı. "Senin için başka hediyelerim de var. Bu, garip bir şekilde abonelikle örtüşüyor."

Gavin gülümseyip hediyesini açmaya başladı. Kırmızı ambalaj kâğıdını açtıktan sonra üstüne *Patek Philippe Calatrava* ismi kazınmış siyah bir kutu buldu. Saatlerini de arabaları kadar iyi tanıdığından şok olan Gavin kutuda çok pahalı bir saat olacağını anladı. Açtığı anda şüpheleri doğrulandı. Altın detaylı saat müthişti ve Gavin'in taktığını kolayca hayal edebileceği bir şeydi. Elini yumuşak deri kayışta gezdirdi, gözleriyle çağdaş İsviçre tasarımına baktı. Şu anda taktığı Brequet çek defterinden 260.000 dolar eksiltmiş olsa da bu Patek Philippe Calatrava Emily'ye 25.000 dolardan fazlasına mal olmuş olmalıydı.

Emily gülümseyip ona bir kart daha verdi:

*Geçekten yapmak istediğin şeyi yapmadan
vaktin uşup gitmesine izin verme.*

Şimdi nasıl iki hediyein uyumlu olduğunu anlıyordu. Gavin, Emily'nin yanağını avuçlayıp dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim," diye fısıldayıp saçını okşadı. Emily gülümsedi ama Gavin saate parasının nasıl yettiğini anlamamıştı. "Bana bunu almak için banka hesabına yatırdıklarımı mı kullandın?" Gavin, yüzünü inceledi. Emily onunla banka hesabına hiçbir şey koymaması için tartışmış olsa da Gavin parayı kendisi için harcamasını hiç istemezdi. "O parayla bana hiçbir şey alma demiştim."

Emily gözlerini devirdi. "Beğendin mi?"

"Tabii ki beğendim. Bayıldım. Ama benim için böyle para harcamanı istemiyorum Emily."

İç çeken Emily tekrar gözlerini devirdi. Gavin'in yüzünü yüzüne yaklaştırdı, ifadesi son derece ciddileşti. "Gavin. Öncelikle bunu almak için bana verdiğin parayı kullanmadım. Kendi param var ve bunu sana almak için bir kısmını kullandım."

"Emily. Garsonluk yaparak ekstra para kazansan da yedek öğretmenlik yapan birinin maaşıyla bir saate bu kadar harcayabileceğinden çok şüpheliyim."

Emily geri çekildi, kaşı kalktı. "İltifat için teşekkürler."

Gavin onu yanına çekti, saçını kulağının arkasına attı. "Öyle demek istemedim bebeğim. Haydi ama. Bunun kaç para olduğuyla ilgili gayet iyi bir fikrim var. Sana verdiğimi kullanmadıysan, bunu nasıl aldın?"

"Dillon..."

Bu sefer şok olan Gavin geri çekildi. "Ne?"

"Lafımı bitirmeme izin verecek misin, mağara adamı?"

Gözleri gözlerine kilitlenen Gavin başıyla onayladı. Kelimeler ağzından yavaşça çıktı. "Evet. Dinliyorum."

Emily, "Teşekkür ederim," dedi, ellerini onu yatıştırmak için saçında gezdirdi. "Dillon, annemin sağlık sigortasından aldığım parayı bireysel emeklilik hesabına, ortak ve farklı hesaplara yatırmıştı. Düğünü iptal ettikten sonra finansal durumumu gözden geçirdim. Birlikte aldığımız bazı kredi kartlarından adımlı sildirdim ve hesaplarımı ondan ayırdım. Trevor'ın önerdiği bir yatırımcıya gönderdim. Ona bahsedebileceğim tek övgü de bu, Dillon banka hesaplarını büyütmeyi iyi bilir. Bir senede neredeyse üç kat artmıştı. Hesaplardan birinden ufak bir miktar alıp sana saat aldım. Yine söylüyorum, kendi paramı kullandım. Bana verdiğini değil. Mutlu musun?"

"Mutlu mu?" diye papağan gibi taklit eden Gavin onu yanına çekerek, "Sevdiğim kadın eski sevgilisi olacak o göt heriften parasını kurtaracak kadar zeki olduğu için mutluyum," dedi. Ellerini sırtında gezdiren Gavin dudaklarını çenesine sürdü. "Ama o kadar harcama dediğim halde şimdiki büyüleyici derecede seksi erkek arkadaşı için bir kısmını harcadığı için mutlu değilim."

Emily kahkaha attı. "Ah, şimdi bir anda büyüleyici derecede seksi oldun, öyle mi?"

"Öyle olduğunu biliyorsun." Gavin gülümseyip ona göz kırptı. Taktığı saatin yerine Emily'nin ona aldığını takarken yüzü yumuşadı. "Ciddiyim Emily. Benim için ziyan ettiğin son büyük harcama olsun bu, tamam mı? İstedğim her şey burada, kucağımda oturuyor."

Emily iç çekip son hediyeği poşetten çıkardı. "Göreceğiz. Sırada bu var. Bunu bugün kullanman için ısrar edeceğim."

Gavin ona şüpheyle baktı ve kıyafet kutusuna benzeyen bir şeydeki kırmızı kurdeleyi çekti. "İfaden bana bunun bir tür geri ödeme hediyesi olduğunu söylüyor."

Emily mırlar gibi, "Tatlı, tatlı Bay Blake, beni çok iyi tanıyorsunuz," diyerek kollarını boynuna doladı.

Başını bir kez daha sallayan ve gülen Gavin yavaşça, çok yavaşça kutunun yeşil ambalaj kâğıdını sıyırdı. Tereddüt etti, gözlerini Emily'nin gözlerine çevirdi. Sabırsızlandığını görebiliyordu. Kutunun üstünde kalan kâğıdı yırtıp kapağı da açınca güldü. İçinde ne olduğuna bakacak fırsatı bulamadan Emily açık sarı bir kumaş parçasını çekip çıkardı. Ancak kucağında tortop ederek tutuyordu.

Ah, bir de gülüyordu. Çok fena.

Gavin, "O ne?" diye sordu, kahkaha atmadan edemedi.

Emily gülmeyi kesti, boğazını temizledi ve yüzünü ciddi tutmak için elinden geleni yaptı. "Gerçekten beğenmeni umuyorum." Kırpıklarını kırıştırdı, Gavin'in göğsüne kapüşonlu bir Los Angeles Lakers sweatshirt'ü bastırdı. "Bugün maç sırasında giyersen, Michael'in buna bayılacağını biliyorum."

Gavin başını sağa sola salladı. "Yok. İmkânı yok."

Emily, "Evet, imkânı var," diyerek onu tersledi.

"Mümkün değil."

Emily kaşlarını çatı. "Mümkün."

"Yok. Seni seviyorum ama bunu Michael'in önünde giymeyeceğim. Ayrıca, ben ölümüne New Yorkluyum. Yanımda Knicks sweatshirt'üm var."

İç çeken Emily kaşlarını çatı, suratı asıldıkça asıldı. Onu nasıl etkileyeceğini biliyordu. "Biliyorsun, bu hediyeyi seçerken birçok sebebim vardı."

Gavin, "Eminim ki vardır," diye belirtti, kollarını beline doladı. "Beni mahvetmek bunlardan biriydi."

Emily kahkaha attı. "Hayır, *sırf* seni mahvetmek için alınmadı. Ama sen bana o *berbat* Yankees sweatshirt'ünü giydirdiğin için olabilirdi de gerçi."

Gavin gülümseyerek, "Yankees'e berbat denilemez," dedi rahat bir tavırla. "Ve onu sana dünyada hiç kimsenin göremeyeceği bir yerde, evimde giydirdiğimi de unutmayalım."

“Evet, bu doğru. Ama sadece... Eh, sarı giyen erkeklere karşı bir şeyler hissediyorum.” Emily kıpırdandı. Kollarını boynuna doladı ve bunu yaparken kalçasıyla kalçasının üstünde daireler çizdi. Ah, evet. Sertleşiyordu. “Bu renk niyeysen beni... ısılatıyor.”

Gavin dudaklarını ısırdı, gözleri Emily’nin yüzünü tarıyordu. “Çok pis sallıyorsun.”

“Ah hayır Bay Blake, gerçekten sallamıyorum. Bunu giyersen ve biraz eziyet çekersen, çabanın karşılığında iyi vakit geçireceğinin garantisini veriyorum.”

Elini Emily’nin sırtına atan Gavin parmaklarını saçına dolayıp hafifçe çekti. Ağzından sadece birkaç santim uzaktaki muhteşem boynunu net bir şekilde görünce bu fırsattan yararlandı. Saçına daha da asılırken dudaklarını köprücük kemiğinde gezdirdi. “Beni seksle alt edebileceğini sanan bir kadın yarattım.”

Nazıkçe omzunu ısırarak ve sonrasında hafifçe boynunu emen Gavin’in yarattığı hisse dalan Emily kimi kandırdığından emin olmadı. Kendini bir köşeye sıkıştırmıştı ve oradan çıkmaya niyeti yoktu. “İşe yarıyor mu?” Soru inilti gibi çıktı.

Gavin, “Muhtemelen,” diye cevap verip Emily’nin atletini yavaşça başından geçirip çıkardı. Yatağa atıp elini tekrar onun yumuşak saçına daldırdı. Diğer eliyle göğsünü avuçluyordu. Gözleri gözlerine kenetlenmişken meme ucunu yaladı. Emily’nin boğazından bir inilti daha kopunca Gavin onu kendi oyununda yendiğini anladı. “Bu sweatshirt’ü bugün giymem için çalışmaya gönüllü müsün Bayan Cooper?”

Evet. Kesinlikle köşeye sıkışmıştı. Emily savaşı kaybetmişti. Fakat o kadar da değildi çünkü sabahın erken saatleri sona ererken erkek arkadaşının *birden fazla* Noel hediyesi ile coşmakla kalmamış, bir de onu günün geri kalanında o berbat rengi giyerken görmeyi de iple çekiyordu.

Michael’la Gavin’in oturup basketbol maçını izlemeye hazırlandıkları salondaki hoparlörlerden Brenda Lee’nin *Rocking Around the Christmas*

Tree şarkısı çalarken Emily de kıkır kıkır gülerek kalçasını ritmik bir şekilde onunkine çarpan Lisa'yla birlikte kurabiye hamurunu bitirmek üzereydi. Emily, minik çikolata parçacıklı topu pişirme kâğıdına koyup tepsiyi ısıtılmış fırına verdi.

"Annemin bu şarkıyı ne kadar çok sevdiğini hatırlıyor musun?" İçine ev yapımı elma sosu doldurulacak turtayı almak için buzdolabına uzanan Lisa'nın sesi neşeliydi. "Tanrım, dans etmesini izlemek çok eğlenceliydi. Noel'e bayılırdı."

Acı tatlı anıya karşılık Emily'nin yüzünde hafif bir tebessüm oluştu. Musluğu açıp ellerini ılık suyun altına tuttu. "Evet. Gerçekten Noel'e bayılırdı."

Lisa turtayı tezgâha koydu, bir kez daha müzikle uyum içinde Emily'nin kalçasına vurdu. Emily iç çekti, ablasının o ana kattığı neşeli havanın tadını çıkardı. Bu onu şaşırtmamıştı gerçi. Lisa, bir anlamda annesi ölmeden uzun bir süre önce onun yerini almış ve Emily'ye göz kulak olmuştu. Emily'ye ev ödevlerinde yardım etmekten, yaşı gelince nasıl makyaj yapılacağını göstermeye kadar Lisa, babaları onları terk ettikten sonra üstüne düşen görevi yapmaya gönüllü olmuştu. Ve bir kez bile sorumluluklarını Emily'nin yüzüne vurmamıştı. Anneleri masaya yemek koymak için *barmaid*'lik yaptığı ya da en yeni erkek arkadaşlarından biriyle dışarıya çıktığı için ortalarda olmadığından, uzun günler ve geceler yaşadıkları sırada Lisa Emily'nin hayatına belirli bir düzen getirmişti. Sakinlik. Sarsılmayan bir huzur.

Emily elinde bir havluyla dururken annesine karşı hissettiği düşmanlık midesine oturdu ve neden annesinin o kadar uzun bir süre boyunca onu Dillon'a yönlendirdiğini merak etmeye başladı. Tabii ki annesi Dillon'ın onu neye dönüştürdüğünü görecektir kadar yaşamamıştı. Son nefesini vermeden önce Patricia Cooper dünyayı en küçük kızının ayaklarının parlak zırlı bir şövalye tarafından kesildiğini düşünerek terk etmişti. Emily, bu değişimi annesi görseydi Dillon'dan kurtulması gerektiğini söyleyeceğinden epey emindi. Yine de Lisa,

onun hayatındaki anne gücüydü ve uzun sohbetler sırasında ona iyi davranmadığı takdirde Dillon'dan uzaklaşması gerektiğini söylemişti.

İşaretler ortadaydı. Etrafını çeviren çoğu insanın açtığı uyarı bayrakları her yerde dalgalanıyordu. Ancak o, bunları görmezden gelmişti. Dillon'dan ayrıldıktan sonra birkaç kere konuştuğu psikolojik danışman, annesi öldükten sonra ona tutunmasının sebebinin Dillon'ın artık var olmayan bir şeyin parçası olmasından kaynaklanabileceğini söylemişti. O, hayatındaki diğer bir erkeğin asla tanışamayacağı bir insanı tanımıştı. Bir anlamda ona tutunmak, annesine tutunmaktı. Geçmişine tutunmaktı. O geçmiş hüzne boyanmış olsa da hâlâ tanıdıktı, anlaşılabilirdi. Soğuk ama sıcaktı, karanlık ama bir daha asla deneyimleyemeyeceği aydınlıkla doluydu. Sonsuza dek... yok olmuş bir şeydi.

Emily ellerini kurularken Gavin'in sabahki sözleri düşüncelerine sızdı. Sadece annesini yaptığı hatalardan dolayı affetmek zorunda değildi, bir de kendini affetmesi gerekecekti. İşte bu da o Noel'de akşamüstü saatlerinde ablasının mutfağında yaptığı şeydi.

Annesinin neden öyle olduğunu ya da neden o yoldan gittiğini asla tam olarak anlayamayacak olsa da Emily kalbini yoklayıp kendine ve annesine yönelik son negatif hisleri de yok etti.

"Hey, birkaç dakikadır susuyorsun." Lisa'nın kadife gibi sesi Emily'yi ana geri döndürdü. Elini Emily'nin yanağına atıp ona zayıf bir tebessüm gönderdi. "İyi misin?"

Emily sarılmak için ablasını çekerken cevap vermedi. Emily'nin neler yaşadığını fark etmiş gibi Lisa da ona sıkıca sarıldı. Rahatlatıcı kolları her zaman olduğu gibi Emily'yi sevgiyle sarmaladı.

"Tüh. Abla kardeş arasında yaşanan bu anı böldük." Michael gülerken Gavin'le birlikte mutfığa giriyordu. "Berbatız, dostum."

En kıymetli varlığına bakan Gavin gülümsedi ve kirişe yaslandı. Emily'nin ablasından ayrılmasını izledi, bakışları buluşunca aşk onu ensesinden yakaladı. Eşofman altı ve sweatshirt giymiş olsa bile güzeldi, nefesini kesmişti. Yüzünde Gavin'in içini dolduran bir te-

bessümle yanına yaklaştı. Emily kollarını boynuna dolarken Gavin'in vücudunu sıcaklık kapladı, ona bakarken yumuşak, kahverengi saçı sırtından dökülüyordu. Gerçekten mutlu görünüyordu ve Gavin bunu hissedebiliyordu.

"Sana sarı giydiğinde dehşet iyi göründüğünü söylemiş miydim?" Emily kahkaha atıp göğsüne sokuldu.

Michael homurdandı, et ve peynir dolu bir tabaktan bir zeytin kapmak için uzandı. "Evet, haklısın. Kokain almış Minik Kuş gibi görünüyor." Lisa koluna vurdu ve kurabiyeleri fırından aldı. "Canım yandı tatlım." Michael yalandan canı yanmış gibi yapıp kolunu ovuşturdu.

Gavin başını sağa sola salladı. "Haklı olabilirsin Michael ama bunu giymem karşılığında verilen... *hediye*leri sen almış olsaydın, kendini Knicks sweatshirt'ü giyerken uyuşturucudan uçmuş halde bulurdun."

Emily kızarıp kahkaha attı.

Michael, "İmkânı yok dostum," diye cevap verip zeytini ağzına attı. "Baldızım sana vermiş olursa olsun, büyük, şaşkın kışın kocaman bir güneş gibi göründüğünden bence son Noel hediyeni ona değil bana vermen lazım. Hatta senin kız arkadaşın olur *ve* Knicks sweatshirt'ü bile giyerim. Seviyorum seni uzun süredir Gavin."

Lisa, "Michael!" diye patlayıp tekrar koluna vurdu.

Michael güldü ve Emily de Gavin'e baktı, şaşırmış gibiydi. "Son hediye mi? Hediye verme faslını kapattığımızı sanıyordum?"

Gavin bilmiş bilmiş tek kaşını kaldırdı ve sırıttı. "Ah. Ben sana böyle düşündürdüm tatlım. Dürüst olmak gerekirse, sürprizlerim aklını uçuracak... Hem de sürekli." Başını eğip onu yanına çekti, dudakları kulağına değdi. "Ve sadece o müthiş, titreyen bacakların boynuma dolandığında inleyerek adımı söylemenden bahsetmiyorum."

Emily başını hemen çevirip omzunun üstünden Michael ile Lisa'ya baktı. Neyse ki dikkat kesilmemişlerdi. Hızla Gavin'i kalp durduran bir şekilde öpmek için kendine doğru çekti ve sonra da kulağına fısıldadı: "Bacaklarımı öyle titrettiğin için sana çok teşekkür ederim."

Gavin sırttı, gözleri erkeklere has minnetle doldu. "O zevk *da-ima* bana ait." Emily gülümsedi ve Gavin de Michael'a baktı. "Hey, Lakers eziği."

Michael tezgâha yayılmış ordövrleri karıştırırken kafasını kaldırdı. "Ne oldu New York Knicks-En-Çılgın-Rüyalarında-Bile-Şansı-Yok eziği?"

Gavin başını geriye atıp kahkahayı bastı. "Sen öyle diyorsan öyle olsun."

"Eh, göreceğiz." Michael dolaptan bir bira kaptı. "Senin için ne yapabilirim?"

"Şeyi almayı unuttum..." Gavin önce Emily'ye sonra Michael'a baktı. "Dün gece senden şu şeyleri almayı, biliyorsun ya işte."

Tezgâha yaslanan Michael birasından büyük bir yudum alıp omuz silkti. "Neden bahsettiğinden emin değilim."

Son beş dakika içinde üçüncü kez Lisa onun koluna vurdu. "Michael. Ne istediğini biliyorsun. Pislik yapmayı kes."

"Yapma, tatlım. Noel'deyiz." Lisa gözlerini devirdi. Başını sallayan Michael homurdanıp elini cebine attı.

Gavin nefesini saldı, Emily'yi döndürdü ve kollarını beline doladı. Arkasına geçip onu Michael'ın yanına götürdü ve elinden Emily'nin göremediği bir şeyi aldı.

"Siz neler karıştırıyorsunuz?" Emily'nin gözleri neşeyle dolup taşacakmış gibi görünen ablasına çevrildi.

Lisa'nın tek söylediği "Spor ayakkabılarını giymiş mi?" oldu, Emily ile Gavin evin arka tarafında kalan kıyafet odasına giderlerken alkış tuttu.

Gavin, "Hayır," diye seslendi. "Sen kaç numara giyiyorsun Lisa?"

Lisa, "Otuz altı," diye cevap verdi.

Gavin, "Otur," diye emretti ve Emily'nin belini bırakırken bir bankı işaret etti.

Yüzünde meraklı bir ifadeyle Emily oturdu. "Neyim ben, köpek mi?"

"Hımm, eminim ki öyle olsaydın seksi bir havlaman olurdu."

Gülümseyen Emily başını sağa sola sallarken Gavin diz üstü çöküp bankın altından bir sıra ayakkabı çıkardı. Yerden otuz altı numara gibi duran bir Nike koşu ayakkabısı aldı ve Emily'nin ayağını bacağına üstüne çekti. Ayağına ayakkabıyı giydirip bağcıklarını bağladıktan sonra aynısını diğer ayağı içinde yaptı.

Bitirdiğinde ona baktı, ağzı kulaklarına varıyordu. "Rahat mı?"

Emily kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne yapıyorsun?"

"Soruma cevap vermedin. Ayakkabılar rahat mı?"

"Evet. Rahat."

Gavin, "İyi," dedi, parmaklarını parmaklarına dolayarak ayağa kalkıp onu da banktan kaldırdı. "Hazır mısın?"

Emily sweatshirt'ünün kapüşonunu kafasına çekti. "Koşmaya mı? Tabii ki. Neden olmasın? Bugün aldığım kalorileri yakmam gerekiyordu zaten."

"Bir: O kalorileri daha sonra yakmana yardım edeceğim. Yapabileceğin en iyi egzersiz benimle." Emily gözlerini devirip kıkır kıkır güldü. "İki: Koşacağız hem de çok hızlı koşacağız. Ama ayaklarımızla değil." Gavin garaj kapısının önünde durdu.

"Tamam. Şimdi beni korkuttun."

Başını eğen Gavin elini ensesine attı ve gözlerinin içine baktı. "Emily Cooper, korkacağın tek şey seni hayatının sonuna dek ne kadar çok seveceğimdir. Ve... daha kaç kere o bacakları titreteceğimdir. Ama bunun konuyla bir alakası yok. Benden asla korkma tatlım. Anladın mı?"

Neşeli bir tebessümle Emily elini kaldırıp selam çaktı. "Evet, Bay Blake. Çok iyi anladım efendim."

Neşelenen ve kısmen uyarılan Gavin gülüp karanlık garajın kapısını açtı.

Işıkları yakmadan önce Emily Gavin'in yüzündeki gülücüğü gördü ve memnuniyetle iç çekmeden edemedi. Tanrı aşkına, yaydığı karizmatik enerjiye bayılıyordu. Onunla tanıştığı anda gözeneklerin-

den yayıldığını anlamıştı ve bu onu ele geçirmişti. Onu bırakmıyor, kendine çekiyor ve kalbine yön veriyordu.

Tık...

Presto...

Işıklar...

Gözleri alıştığında Emily'nin nabızı hızlandı ve nefesi kesildi. Bakışları hayatında gördüğü en zarif araca takıldı. Beyazdı, şıktı ve kocaman bir kırmızı kurdeleyle bağlanmıştı, sofistike tasarımıyla Hollywood yıldızlarının sürdüğünü hayal ettiği türdendi.

"Aman Tanrım, Gavin. Bunu yapmış olamazsın," derken nefesini verip büyülenmiş gibi basamaklardan indi. Gözleri Gavin'le araba arasında gidip geldi.

Gavin de merdivenden inince kollarını beline doladı, çenesini omzuna yasladı. "Yaptım. Beğendin mi?"

"Beğenmek mi? Buna bayıldım." Elini arabanın muhteşem tavanında gezdirip sıradışı makinenin etrafından dolandı, kalbi göğsünde gümlüyordu. "Nedir bu?"

"Bu bir araba olsa gerek Emily."

Emily bakışlarını araçtan çekip döndü, başını kaldırıp kahkaha attı. "Araba olduğunu biliyorum. Demek istediğim, ne tür bir araba? Hiç böylesini görmemiştim."

Gavin kıs kıs güldü, başındaki kapüşonu indirdi ve başına bir öpücük kondurdu. "Ne demek istediğini anlamıştım." Göz kırptı. "Bu bir Maserati GranTurismo S ve onunla âşık olmuş tescilli manyaklar gibi sokaklarda *koşturacağız*. Hız yapma konusunda ısrar ediyorum. Anladın mı?" Geri çekilip anahtarları Emily'ye fırlattı ve o da yakaladı, ağzı kulaklarına varıyordu.

Kollarını Gavin'in boynuna atan Emily parmak uçlarında yükselip öpmek için onu aşağıya çekti. Sertçe öpüp vücudunu kendisine yaklaştırdı. "Evet. Anladım. Ama bunu yapmak zorunda değildin. Sana, ihtiyacım olmadığını söylemiştim. Bununla mı New York'a geri döneceğiz?"

“Hayır, taşıma şirketiyle gönderteceğim. Ve artık sana almamış olmak için çok geç. Haydi.” Elini tutup onu sürücü tarafına götürdü ve kapıyı açtı. “Otomatik vites. Seksi kıçın şehirde olacağından senin için daha iyi olacağını düşündüm. Ama dört yüz beygir gücünden daha fazlasına sahip. Aklını alacağını söylediğimde şaka yapmıyorum. Bakalım neler yapabilecek.”

Emily çığlık attı, Gavin’in yanağına bir öpücük kondurdu ve direksiyonun başına geçti. Ellerini yumuşak, kırmızı deri döşemede gezdirip Gavin’in duvardaki tuşla garaj kapısını açmasını izledi. Kurdeleyi arabadan çıkardı ve yolcu koltuğuna oturmak için aracın etrafından dolandı.

Yanma kurulduğunda Emily ona baktı. “Düğmeli mi?”

Gavin sırtarak başını salladı. “Bu konuda gelişme gösteriyorsun.”

“Ukala.” Emily kıkırdayıp anahtarları ona attı. “Pekâlâ. Kızlığım alıyoruz. Hız. İşte gidiyoruz.”

Emily düğmeye basınca motor çalıştı, sesi neredeyse hiç çıkmıyordu. Sahip olduğu, çalıştırdığında kusan arabalarla uzaktan yakından alakası yoktu. Garajdan çıkarak akşamüstünün parlak güneşinin altına girdiğinde Gavin cep telefonunu arabayla senkronize etti, stereo sistemini neredeyse sağır edecek seviyede çalıştırdı.

Emily, bir kız için meleşim diyen bir adamın kadife gibi, çekici sesini bastırarak, “Bu kim?” diye bağırды. Yavaş müzik tüyler ürpertici derecede kasvetli ve seksiydi. Sokağa girmeden önce aynalarını kontrol etti. “Hoşuma gitti.”

Gavin, “Massive Attack. Bu şarkının adı *Angel*,” diye cevap verdi. dudaklarını ıslatırken Emily’ye baktı. “Yanımda olmadığında sık sık bunu dinleyerek seni... *düşünüyorum*, diğer şeylerin yanı sıra.”

Emily ona şöyle bir baktı, duyuları seksi ses tonuyla yandı. “Ah, öyle mi yapıyorsun?” Boğazını temizledi, gaza istediğinden daha fazla basarken gözlerini ondan ayırdı. Hızla sağa kırarken araba öne fırladı. “Beni düşünerek bu şarkıyı dinlerken başka neler yapıyorsun peki?”

Hâlâ ona bakarken Gavin'in dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kolunu kaldırıp ensesine masaj yaparken sesi kısıktı. "Genellikle duşta tüm vücuduma sıcak su tutuyor oluyorum."

Elini ensesinden çekip omzundan aşağıya indirerek memesine dokunduğunda Emily'nin nefesi kesildi, boğazına takıldı. "Ya sonra?" diyerek nefesini verdi, San Diego otobanına giden rampaya dikkatini vermeye çalıştı. Pencereyi açtı, aniden boğucu olan ufak alana temiz havanın dolmasına izin verdi. "Lütfen bana kendine ne yaptığını söyle."

Ah evet. Gavin seksi bir canavar yaratmıştı ve onun her zerresini seviyordu. Mavi gözlerini hız göstergesine çevirdi. Emily farkında değildi ama Gavin'in seksi meleştiği diğer araçların yanından geçer, parlak saç kalp şeklindeki yüzüne doğru savrulurken saatte 130 kilometreyi geçmişti. Vücuduna dokunarak ilerlemeye devam etti, eli eşofmanının bel kısmına yavaşça inerken koltuğunu biraz geriye çekti. Böylece daha kolay ulaşabilecekti.

Parmaklarını karnına sürdü, kumaşın altına girmeden önce oyalandı. Elini daha da aşağıya sokarken Emily'nin gerildiğini, arabanın öne fırladığını hissetti. Lanet olsun. Külot giymemişti. Taş gibi sertleşen penisıyla Gavin boğazına kadar gelen iniltiyi bastırmadı. Nine Inch Nails artık arabayı inletir, hayvanlar gibi düzüşmek hakkında bağırırken Gavin müzik listesinden daha hoşnut olamazdı. Emily bacaklarını aralarken Gavin elini onun yumuşak, çıplak etine götürdü, içine soktuğu parmakları anında kayganlaştı. Emily'nin ağzından bir inilti kopunca Gavin onun elleriyle direksiyonu daha sıkı tutmasını izledi. Parmaklarını hoparlörlerden yayılan müzikle uyum içinde sokup çıkardı. Emily sol ayağını koltuğunun kenarına çekerken araç daha da hızlandı, 170'e yaklaştı. Emily başını geriye attı, Gavin daha derine, daha sertçe sokarken gözleri kapanmaya başladı.

Gavin, "Gözlerini yoldan çekme Emily, yoksa dururum," diye emretti, Emily parmaklarına abanırken nefesi kesik kesikti.

Emily başını kaldırdı ve dudaklarının arasından bir inilti daha çıktı.

Zevkle çarpılan güzel yüzüne gözlerini diken Gavin kulağına eğildi. "Seni düşünürken aletimi elime alıp yavaşça çekiyorum."

Emily utanmadan, "Lütfen devam et," diye yalvardı, dikkati her geçen saniye azalıyordu. Yaptığı şey tehlikeliydi ve bunu biliyordu ama lanet olsun ki duramıyordu. Kesinlikle uçmuştu, kendinden geçmek üzereydi ve sonuna kadar gitmekten daha fazla istediği bir şey yoktu. "Başka ne düşünüyorsun?"

"Vücutlarımız terden sıırıslıklam olana ve daha fazla kaldıramayana kadar düzüştüğümüzü düşünüyorum." Gavin inledi, duyuları parmaklarını kaplayan ıslaklıkla şaha kalktı. "Sana daha sertçe sahip olmam için bana yalvarırken amının bana nasıl hissettirdiğini düşünüyorum. Benim için boşalırken vücudunun yaprak gibi titremesini."

Emily inleyerek, "Aman Tanrım," dedi, içindeki her darbesiyle arabayı kenara çekip Gavin'in üstüne saldırma ihtiyacı artıyordu. Gavin parmağıyla klitorisinin üstünde daireler çizerek o isteği Emily'nin tüm kontrolünün üstüne çıkarttı. Kararını veren Emily gazdan ayağını çekti. Bir yer, arabayı çekecek herhangi bir park alanı arayamadan bakışları kışına takılan devriye aracının kırmızı ve mavi ışıklarına takıldı.

"Gavin!" diye feryadı bastı, duyuları kabarmıştı ve vücudu resmen sarsılıyordu. "Polis beni kenara çekiyor."

Gavin kahkahayı patlatıp elini eşofmanından çekti. Sanki durumdan hiç etkilenmemiş gibi, "İşte benim hız yapan fettanım," dedi. Parmaklarını yaladı, koltuğunu düzeltti ve gülümsedi. "Endişelenme. Onlara sadece sana ne yaptığımı söyleyeceğim. Eminim ki anlayacaklardır."

Ağzı açık kalan Emily başını sağa sola salladı ve tüm gücüyle alev almış vücudunu yatıştırmaya çalıştı. Doğrulup sakinleşmeye çalıştı çünkü titremesini kontrol altına alamıyordu. Tabii ki kısmen sebebi bir değil iki polis arabasının aracın her iki yanında belirmesiydi ama daha çok vücudunun boşalma arzusunandandı. Saf eziyet olduğundan emin olarak gözleri ardına dek açılan Emily yanına almadığı çantasını aradı. "Lanet olsun! Ehliyetim yanımda değil!"

"Emily, sakin ol." Gavin hafifçe kalkıp, kotunun cebinden cüzdanını çıkardı. "Rahatla bebeğimi, gerçekten."

Emily, "Bana rahatlamamı mı söylüyorsun?" diye sordu, kelimeleri kesik kesikti. "Yüz kırkla gidiyordum ve yanımda ehliyetim yok. Beni kodese tıkacaklar."

Gavin sırtıttı, kimliğini çıkardı. "Bir: Teknik konuşmak istersen, yüz yetmiş yapıyordun. İki: Seni hiçbir yere tıkmayacaklar. Üç: Az önce gözlerimin önüne siyah beyaz hapishane eşofmanı giymenle ilgili çok pis tatlı bir görüntü geldi. Başına o ufak şapkadan bile takmıştın. Hımm, çok güzel."

Emily, "Senin yardım alman gerek," diye fısıldadığı sırada iki memur yaklaştı, elleri kılıflarında duran tabancalarının üstündeydi. Emily yutkunduydu, yüzüne bir tebessüm kondurdu ve kendi oturduğu tarafta dikilen memura baktı. "Merhaba memur bey."

Gözleri koyu renkli güneş gözlüğüyle gizlenmiş, yaşlıca görünen polis memuru konuşmadan önce dudaklarını iyice sıktı. "Ehliyet, ruhsat ve sigorta kaydı."

Emily, Gavin'in daha önce hiç görmediği kadar parlak ve ukala bir gülümsemeyle torpido gözüne uzanmasını ve gerekli dokümanları çıkarmasını izledi. Ona uzatıp göz kırptı.

Emily gözlerini devirip ona bakan memura baktı. "Şey, ehliyetim yanımda değil. New York'tan ziyarete geldim ve ablamın evinden alelacele çıktık. Çantamı yanıma almayı unuttum."

Ona verdiği bilgileri inceledikten sonra memur gözlüğünü çıkardı. "Otobanda saatte yüz on bir kilometre yapmanın sorun olmayacağını sana düşündüren neydi?"

Gavin, "Benim hatam memur bey," diyerek araya girdi, vücudunu sürücü kısmındaki pencereye yaklaştırdı. "Ona acılar içinde kıvrandığımı ve bir hemşirenin bana bakması gerektiğini söyledim." Gavin boğazını temizledi. "Yani, bir doktorun. Ama artık kendimi daha iyi hissettiğimi mutlulukla söyleyebilirim."

Şüpheli gözlerle memur Gavin'e uzun bir saniye boyunca öfkeyle baktı. Tekrar Emily'ye baktı. "Ehliyet kontrolü yapabilmek için sosyal güvenlik numaran gerekiyor."

Emily ona numarayı söyledi ve adam devriye aracına dönerken endişeyle dikiz aynasına baktı.

Hâlâ yolcu tarafında dikilen genç memur ise pencereye eğildi. Gözleri Emily'ye kilitlenerek, "Yankees hayranı mısın?" diye sordu. "Ben de Bronx'luyum. Yankees maçlarından daha iyi bir şey olamaz."

Emily yerinde kıpırdanarak, "Ben Yankees hayranı değilim ama erkek arkadaşım öyle," diye cevap verdi. Havadan sudan sohbet sinirlerini biraz yatıştırmıştı.

Memur kaşlarını çatı. "Değil misin? Plakan tam tersini söylüyor."

Şimdiyse Emily Gavin'e bakarken kaşlarını çatıyordu. "Peki, plakamda ne yazıyor Gavin?"

Tüm dişlerini göstererek gülümseyen Gavin onun ensesini avuçladı. "Ah. Garajdayken gözden kaçırmış olmalısın." Kıs kıs güldü, parmaklarını saçlarında gezdirdi. "New York Yankees Fanı' anlamına gelecek şekilde kısalttım. Logosu falan da var. Söylemem gerek, bayağı havalı duruyor."

Yanağına dokunan Emily başını eğip kahkaha attı. "Yaşayan, nefes alan, yürüyen ukala."

Emily ona kendi ukala cevabını vermeden önce yaşlı memur geri döndü. "Pekâlâ. New York'tan alınan ehliyetin kontrol edildi. Yanında olmadığı için sana ceza kesmem gerekiyor gerçi. Ceza tutanağı ile ehliyetini San Diego bölgesindeki herhangi bir merkeze götürmen yeterli, orada halledilir. X'in yanına imza at." Emily başıyla onayladı ve adam da ona beyaz bir kâğıt verdi. İmzasını attıktan sonra Emily kâğıdı adama geri verdi. Adam altındaki sarı karbon kopyayı yırttı ve bir kez daha kâğıdı değiş tokuş ettiler.

"İyi bir kıza benzediğin ve evrak işleriyle uğraşmak istemediğim için seni tutuklamayacağım. Ne kadar hızlı sürdüğünü hesaba katarsak, bunu yapabiliydim. Ama belirtilen hız sınırını saatte yetmiş dört

kilometre aştığın için ceza aldın. Ceza bin dolara kadar çıkabilir ve otuz günlüğüne ehliyetine el konulabilir.” Memur duraksadı, eğildi ve arabaya baktı. Bakışları Gavin’e çevrilmiş olsa da sözleri Emily’yi hedef alıyordu. “Bir dahakine yanındaki beyefendi sana *hasta* olduğunu söylediğinde ne kadar hız yaptığını tekrar düşünmeni öneririm.”

Emily başıyla onaylayıp rahatlayarak nefesini verdi. “Düşüneceğim. Teşekkür ederim memur bey.”

Adam kısaca başını salladı. İki memur da gittikten sonra Gavin kahkahalara boğulup dizini dövdü.

Emily hızına dikkat ederek otobana geri döndü. “Kahkaha attığına inanamıyorum,” dedi, aynısını yapmamak için kendisini tutuyordu.

Elini saçında gezdiren Gavin gülümsedi. “Yüz ifaden kesinlikle paha biçilmezdi.”

“İddiasına girerim ki yanında bir kamera olmasını isterdin.”

“Tatlım, bir kamera için neler yapardım bilemezsin.”

Bir kez daha Emily gözlerini devirdi. Gavin’in diyebileceği gibi “büyükannesi gibi” sürdüğünden ablasının evine varması iki kat zaman alsa da vardılar. Bu sefer, yolculuğa çıktıklarından daha az... ateşliydi. Arabadan indikten sonra Emily plakaya baktı. Tabii ki Gavin NYFFAN harflerini yazdırmıştı.

Antreye girip Yankees âşığını birkaç öpücüğe boğduktan sonra Emily, Michael’ın bağırarak Lakers’ın Knicks’e ağzının payını verdiğini söylediğini duydu. Şimdi kahkaha atma sırası Emily’deydi. Gavin şakasına poposuna vurup salona girdi. Emily başını sağa sola sallayıp mutfığa yöneldi ve Lisa’yı fırından üstünde bal gezdirilmiş rosto çıkarırken buldu. Tuzlu koku Emily’nin burnuna geldiği anda midesi bulandı. Midesi ağzına gelirken durması gerekti. Gözleri donuklaşırken kolunu karnına dolayıp diğer eliyle ağzını kapadı.

Lisa, “İyi misin?” diye sordu, soğuması için rostoyu tezgâha koydu. “Pek iyi görünmüyorsun.”

Bir kez daha burnundan nefes alan Emily’nin dayanacak hali kalmamıştı. Topukları üzerinde dönüp mutfaktan fırladı, neredeyse

tezgâhın önündeki bir tabureye takılacaktı. Alt kattaki banyoya zar zor vardı ve kapıyı kapatacak vakti de yoktu. Klozetin önünde diz üstü çöktü. Bağırsaklarını zorlayan bir diğer sancıyla Emily saçlarını geriye itti, vücudu şiddetle gün içinde keyfini çıkardığı yüklü kahvaltısını ve öğle yemeğini çıkardı. Boğazı keskin tatla yandı. Nefes almak için ağzını açtı, öksürmeye başladı.

"Aman Tanrım, Emily!" Lisa banyoya koştu, Emily'nin saçını tutmasına yardım etti.

Emily çatlayan sesiyle, "Kapı," dedi. "Kapıyı kapat."

Lisa kapıyı kapatırken Emily kendini yerden kaldırdı, vücudunun ani tepkisi sinirlerini germişti. Lavabonun üstüne eğilip soğuk suyu açtı ve ellerini altına soktu.

Lisa, "Ne oldu sana?" diye sordu, gözleri ardına kadar açılmıştı.

Emily başını sağa solladı ve avcuna dolan suyu içti. Su boğazından akıp ateşi yatıştırırken Emily başını tekrar salladı. Nefes nefese, "Hiçbir fikrim yok," dedi. "İçeri girince et kokusu midemi bulandırdı."

Lisa duvara yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Son zamanlarda ilk kez miden bulanmıyor."

Emily el havlusuna uzanıp yüzünü kuruladı. "Doğru. Çok stresliydim Lisa." Havluyu lavabonun önüne atıp ecza dolabını açtı. "Kullanılmamış bir diş fırçası var mı?"

"Orada yok. Lavabonun altında."

Emily eğilip dolabı açtı. Ufak bir sepeti karıştırdıktan sonra paketi buldu. Hızla açıp ayağa kalktı, diş macununu kaptı ve fırçaya biraz sürdü. Fırçayı ağzına sokup kötü tadı yok etmek için dişlerinin üstünde gezdirdi.

"Çok stresli olduğumu biliyorum Emily ama hiç aklına geldi mi." Lisa duraksadı, elini Emily'nin omzuna attı, "hamile olabileceğin?"

Ablasının aynadaki aksine bakan Emily anında dişini fırçalamayı kesti. Fırçayı ağzından çıkarıp arkasını döndü. "Hayır. Neden bunu düşüneyim ki? İlaç kullanıyorum."

"Sürekli kullandın mı?"

Emily iç çekti, ağzını duruladı ve suyu kapadı. "Evet, sanırım."

"Sanırım mı?" Lisa dudak büktü. "İlaç sadece düzgün kullandığında işe yarar. En son ne zaman regl oldun?"

Emily oflayıp puflayarak, "Tanrım," dedi. "Sadece sinirlerim yüzünden. Dillon'la nişanlıyken olan her şey yüzünden, Gavin'le sonrasında yaşadıklarımızı saymıyorum bile. Hamile değilim."

Lisa'nın yeşil gözleri endişeyle yumuşadı. "Soruya cevap ver. En son ne zaman regl oldun?"

En son ne zaman regl olduğunu hatırlamaya çalışan Emily elini saçına attı. "Emin değilim. Ekimin ikinci haftası galiba."

"Peki. Ekimin ikinci haftası." Lisa, Emily'nin arkasına uzanıp ecza dolabını açtı. Bir kutu çıkarıp ona uzattı. "Michael'la deniyoruz. Burada iki test var. İşemeye başla."

Emily kutuyu açıp iki hamilelik testini de çıkardı. "Buna inanmıyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum. Sen neye inanamıyorsun?" Ellerini beline atan Lisa ağzını açarak ona baktı. "Ekimin ortasından beri regl olmamışsın. New York'tan gittikten sonra ne zaman seninle konuşsam bana midenin bulandığını söylüyordun. Sinirlerinden dolaydır diyordun. Anlıyorum. Ama şu anda her şey iyi. Gerilmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Sinirlerinle ilgili olabilecek kadar basitse oturup testi yap. Büyütülecek bir şey yok."

İç çeken Emily eşofmanını indirip tuvalete oturdu. Doğanın gereğini yapmasını beklerken testlerin paketini açtı. "Beni izlemeye bir son verir misin? Tuvalet eğitimi alan çocukmuşum gibi hissettiriyorsun."

"Ah, hiç başlama." Lisa gözlerini devirip aynaya bakarken saçlarını karıştırdı. Koyu renkli bukleleriyle dağınık bir topuz yapıp Emily'ye yandan bir bakış attı, gülümsediğinde dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Ben gerçekten sana tuvalet eğitimi verdim. Senden on yaş büyük olduğumu unutmayalım. Kıçını o kadar çok temizledim ki."

Kafası fazlasıyla bilgiyle dolarken Emily sohbete devam edecek cesareti bulamadı. Fakat sorun değildi çünkü doğa gereğini yapmaya

başlamıştı. İki testi de elinde tutan Emily altına uzattı, ikisinin de ıslandığından emin oldu. İşi bitince Lisa'nın aynanın önüne katlayıp koyduğu tuvalet kâğıdının üstüne bıraktı.

Emily ellerini yıkayıp kuruladı, ablasıyla o anda onu çok korkutan minik çubukların başına üşüşüklerinde başı dönmeye başladı. Son birkaç haftadır mide bulantısını sinirlerine yormuş olsa da aniden bu o kadar da mantıklı gelmedi. *İnkâr, korku* ve düpedüz *aptallık* kelimeleri aklına geldi. Dudağının üstünde ter birikirken boş hamilelik testi kutusunu kaptı, pozitif ve negatif sonuçların nasıl görüldüğü anlatan arka kısmı okumak için kutuyu çevirdi. Tek çubuğun bebek bezsiz bir geleceği ve iki çubuğun onu direkt anneliğe götüreceğini aklına yazarken Emily gergin bir şekilde tırnağını kemirmeye başladı. "Ne kadar zaman alacak?"

Soru daha Emily'nin ağzından çıkarken testlerin üstündeki tek çizgi açık bir pembe tonuna dönüşmeye başladı. Boğazına kadar gelen rahatlamayla Emily'nin yüzüne bir gülümseme kondu. Ancak o çubuğun ikizi de biraz ilgi görmek için kızarmaya başlayınca minik tebessümü hızla yok oldu. Emily şimdiden iki kırmızı çubuğun parladığı diğer teste baktı.

Hayatını asla anlayamayacağı şekillerde değiştirmek üzere olan iki plastik çubuğun tepesinde dururken Emily nefes almaya çalıştı.

Nefes al...

Sayılar.

Tarihler.

Zamanlar.

Her türden hesap zihnine hücum etti. Zihinsel bir takvim, ne kadar kötü olsa da Emily'nin zihninde canlandı. Dillon'la ayrılmak üzere olduğu günlerde Gavin'le ilk kez seviştiği, annesinin adına düzenlenen yardım daveti aklına geldi. Dillon'la seviştiği günlerin ertesinde.

Nefes al...

Günler.

Saatler.

Dakikalar.

Her tür anı kalbine hücum etti. Son birkaç haftadır Gavin'le geçirdiği her saniyede yavaşça onarılan şey sanki tekrar parçalanmak üzereydi. Yok olacaktı. Taşıdığı çocuğun ona ait olmayabileceği gerçeği inkâr edilemezdi. İhtimal varsa bile düşüktü. Birlikte geçirdikleri iki muhteşem gecede Gavin'le birçok kez yatmıştı. O geceye kadar ve o gecedan sonra Dillon'la da birçok kez birlikte olmuştu. Kollarını ardına dek açarak onu tekrar hayatına alan Gavin her kararsızlığını affetmişti ama asla bu durumla karşılaşmak için değildi. Nefret ettiği adamın çocuğu için yedek babalık yapmak. Varlığının her zerresiyle tiksindiği adamın. Bu kesinlikle ilişkilerini bozacaktı. Oldukları, olacakları şey neredeyse... hiç olmamış olacaktı. Serap gibi.

Gavin'i sonsuza dek kaybetme olasılığı Emily'nin göğsünü yararken eğildi, kollarını yakında hayatla büyüyecek karnına doladı. Kanını taşıyan ama onsuz yaşayamayacağı adamın kanını taşımayabilecek olan güzel bir hayatla.

Nefes al...

"Emily." Lisa'nın yumuşak sesi düşüncelerini... kâbusunu zar zor böldü. Emily, ablasının sevecen dokunuşunu ensesinde hissetti. "Emily, bana bak."

Ağzını kapayan Emily'nin gözlerinde yaşlar birikirken başını sağa sola salladı. "Gavin'den olmayabilir," diye feryat etti, sesini fısıltıdan ibaret tutmaya çalıştı. "Aman Tanrım, Lisa, onun olmayabilir."

Lisa, Emily'ye doğru uzandı, canı yandığında annesinin yaptığı gibi onu kucakladı. "Biliyorum tatlım. Biliyorum." Neredeyse delirecek olan Emily sarsıldı, ağlama seslerini Lisa'nın göğsü boğuyordu. "Beni dinle, olur mu? Uzanıp yatmanı istiyorum. Gavin'e yorgun olduğunu ve kestirmek istediğini söyleyeceğim. Akşam yemeğini bitirene kadar onu oyalayacaktır. Ona ne diyeceğini düşünmek için biraz vaktin olacak. Pekâlâ."

Dudakları titreyen Emily başıyla onayladı. Peçetelikten bir peçete alıp aynadaki aksine baktı. Şişmiş ve akan rimelle lekelenmiş gözleri, yakında umutsuzca sevdiği adamın gözlerine bakacaktı. Gayet de kaybedebileceği adamın. Yüzünü sabunla yıkadıktan sonra Lisa'ya sarılıp misafir odasına gitti. Knicks kaybetti diye laf sokan Michael'a karşılık Gavin'in havlar gibi kahkaha attığını duyunca kalbi sıkıştı.

Kapıyı kapayınca düşünceleri kontrolden çıktı. Emily Gavin'i mahvetmek üzereydi. Onları sonsuza dek değiştirecek haberi ona nasıl verecekti? Kelimeler. Aklına söyleyecek doğru kelimeler gelmiyordu. Kalkıp onu öylece Kaliforniya'da bırakır mıydı? Olayı öğrendiği anda yüzünün alacağı hal Emily'nin zihnine işledi. Asit yağmuru gibi yakan safra tadı boğazına kadar geldi. Sadece korkunun değil kapkaranlık bir yalnızlığın gölgesinde yatağına çöktü, dizlerini göğsüne çekti. Orada yatarken ne diyeceğini, nasıl diyeceğini düşünmeye çalıştı. Ancak dakikalar geçerken ne kadar doğru kelime kullansa da durumu düzeltmeyeceğini hızla anlamaya başladı. Hayat değişmek üzereydi. Orada çok fazla yatıp Gavin'in hayat değiştiğinde yanında kalması için dua etmesine gerek kalmadı çünkü bir dakika sonra kapı gıcırdarak açıldı ve içeri ciğerlerindeki havayı sonsuza dek çalacak adam girdi. Birkaç dakika içinde hangi kararı verirse versin sonsuza dek kalbinin sahibi olacak adam.

Emily yutkunup oturdu. Sesindeki umutsuzluğu yansıtmamaya çalıştı. "Yemeğini yedin mi?" İğrenç Lakers sweatshirt'ünü kafasından geçirip çıkarmasını izledi, beyaz bir tişört ve karın kaslarını ortaya koyan müthiş V şeklinin hemen altında duran bir Dolce and Gabana kotla kaldı. Saçını dağınık, siyah saçlarında gezdirip gerindi. Yanına yaklaşırken Emily bir kez daha yutkundü, bulaşıcı gülümsemesi ona kaybetme potansiyeli taşıdığı şeyi hatırlattı.

Gavin yatağa çöktü, onu kollarının arasına alıp kafasını yataak başlığına yaslariken kafasını göğsüne çekti. "Michael haklıymış. İki gün içinde gidecek olsak da bu evde kalmak beni şişko bir piçe dönüştürebilir." Kıs kıs gülüp Emily'nin alına bir öpücük kondurdu. "Kiloyla

soslu cips yedikten sonra doymuştum ki ablan akşam yemeğinin hazır olduğunu söyledi, ben de es geçmeye karar verdim. Ayrıca, burada tek başına olduğunu öğrenince karşı koyamadım.”

Emily zayıfça gülümserken gözleri gamzesine takıldı ve çenesindeki kirli sakalın her zerresine baktı. Güzel yüzünün, gördüğü anda kalbini kaçırıp hapseden yüzün her kıvrımını inceledi. Kısa süre içinde hayatından bir anlığına gelip geçen bir anıdan ibaret olabilecek yüzün.

Gavin, “Hey,” dedi, başını eğip gözlerine baktı, “sorun ne?”

İşte oradaydı. Onları ayırabilecek bir patikaya sürükleyecek soru. Çok fazla umut barındıran yola parçaları dağılacaktı; çok fazla sevgi ve verilmiş söz barındıran.

Nefes al...

Emily fısıldayarak, “Sana bir şey söylemem gerek,” dedi, vücudu Gavin çekip gittiğinde olduğu gibi uyuşuktu.

Bir endişe dalgası Gavin’in içini kapladı. Doğrudu, Emily’nin bacaklarını beline doladı. Yanaklarını avuçlayıp tekrar gözlerine baktı. “Konuş benimle bebeğim. Sorun ne?”

“Ben... Ben...” Kelimeler, doğru ya da yanlış kelimeler boğazına takılırken nefes almaya çalıştı. Ağzından çıkarmaya çalıştı. İşte oluyordu. Söylemesi gerekiyordu. *Nefes al...* “Gavin, ben hamileyim.”

Rahatlık kıyıya çarpan bir dalga gibi Gavin’in üstüne hücum etti. Gördüğü andan itibaren sevdiği kadın, birlikte bir aile kuracağına emin olduğu kadın, az önce ona baba olacağını söylemişti. Baba. Bu kelime, Gavin’in kalbinde yankılandı, bu unvanın arkasındaki gurur dolu his ona kendi babasını hatırlattı. Kötü bir haber değildi. Tabii ki Emily de Gavin gibi korkuyordu ama korkmak için bir sebebi yoktu. Gavin elinden gelen her şeyi yaparak çocuklarının gösterebileceğinden çok daha fazla sevebileceğinden emin olacaktı. Hayatında hiç bilmediği bir heyecan içini kaplarken Gavin Emily’nin dudaklarını kendininkilere doğru çekti ve onu sertçe öptü. Yaşanacak anlar ruhunu doldurdu.

Ancak Emily anında geri çekilince Gavin’in heyecanı da yok oldu. Emily’nin gözlerindeki boş bakış, Gavin’in aklına gelmeyen

bir şeyi çılglık çılgılığa haykırıyordu. Bir şey, herhangi bir şey demesini beklerken boğazındaki boğulma hissi neredeyse onu ele geçirecekti. Sadece düşündüğü şey olmaması için dua ediyordu çünkü onu ne kadar severse sevsin –ve Tanrı aşkına, onu seviyordu– asla Emily’nin parçaları olan bir şeyden kurtulmasına göz yummazdı.

Emily, “Gavin,” diye fısıldadı, kalbi patlıyordu çünkü onu öptüğü birkaç saniye içinde o kadar derin bir sevgi hissetmişti ki neyle yüzleşmek üzere olduklarını anlamadığını fark etmişti. “Senden olmayabilir.” Duraksadı, Gavin’in aniden duygudan arınan gözlerine bakarken vücudu titredi. Âşık olduğu parıltıdan yoksundu. Yutkunduğunu duydu, nefesinin hızlandığını duydu ve devam etmeden önce titredi. “En son seninle ilk kez birlikte olmadan birkaç gün önce regl oldum. Ne süredir hamile olduğuma dair bir fikrim var ama...”

“Büyük ihtimalle Dillon’ın çocuğunu taşıyorsun.” Gavin’in sesindeki burukluk havayı yardı. Artık kulakları duymazken yataktan kalkıp volta atmaya başladı, zihni o anda baş etmeye yaklaşmadığı düşüncelerle dolup taşıyordu. Üstüne yıkılan duruma ve hayatını kelimelerle ifade edilemeyecek kadar dolduran kadına karşı duyduğu öfke vücudunda dolaşıyordu. Sweatshirt’üne uzanıp başından geçirdi ve Emily’ye baktı. Şaşkın gözleriyle ona baktığını görünce kalbi sızladı. “Gitmem gerek.”

Emily nefes nefese, “Ne?” dedi, ayağa kalktı. “Nereye gidiyorsun?”

Emily’nin gözlerinden okunan paniği görünce kendini göt herifin teki gibi hissetti ama orada kalamazdı. Yüzünü kapladığını bildiği şaşkınlığı yumuşatmaya çalışarak yanına gidip elini çenesinin zarif kıvrımına koydu. Gavin’e bakarken Emily’nin dudakları titriyordu, derin yeşil göllere benzeyen gözleri ona gitmemesi için yalvarıyordu. İşte tam da bunu yapmamak için savaşıırken Gavin’in kaslarına bir sancı girdi. Kal. Onunla konuş. Bunu nasıl halledeceğinizi düşün. Tanrı yardımcısı olsun. Yapmak istese de yapamadı. Dışarı çıkması gerekiyordu, hem de hemen.

Ona tek bir kelime daha söylemeden Emily dönüp odadan çıkmasını izledi. Kapıyı kapattığında Emily'nin yaralı kalbini de beraberinde götürmüştü. Gavin'in tüm bunların yarattığı baskıyı kaldıramayacağı gerçeği Emily'nin zihnini altüst etti, dili tutuldu ve kalbi kırıldı. Gözünden tek bir damla yaş akarken titrek bir nefes aldı. Bir kez daha düşünceleriyle baş başa kalan Emily, yatağın kenarındaki ışığı kapatırken toparlanmaya çalıştı.

Karanlıkta yatağa gömüldü, bakışları tavanda dans eden gölgelere takıldı. Elini karnına götürdü, yaşayacağı eziyetin büyüklüğünü fark etti. Kimin çocuğunu taşıdığını bilememek kesinlikle aklını kaçırmasına sebep olacaktı. Emily, hayatında bu kadar kısa sürede gireceğini bilmediği bir yolda buldu kendini. Özellikle de bu şartlar altındayken. Fakat bunun da bir sebeple olduğuna inanması gerekiyordu. Ağlamaya devam ederken o sebebi bulmak için çok çabaladı ama bulamadı. Ortaya çıkmadı. Saniyeler dakikalara dönüşürken ve dakikalar yerini saatlere bırakırken tek bildiği bu odadan yıkılmış bir adam olarak çıkan kalbinin eksik parçasını bulması gerektiği idi. Başka bir şey düşünmeden ayağa kalktı, valizinden ince bir ceket aldı ve koridora daldı. Gözyaşlarını silen Emily, köşeden dönünce ablasına teslim oldu.

Lisa uzanıp omuzlarından tutarak Emily'nin dengesini sağladı. "Tanrım, iyi misin sen? Ben de tam sana bakmaya geliyordum. Sana tek başına kalman için biraz zaman tanıyayım demiştim."

Telaşla nefes alan Emily başını sağa sola sallayıp hızla mutfığa girdi. Lisa da peşinden gitti. Gavin'in ona aldığı arabayla gittiğini düşünen Emily, Lisa'nın buzdolabının yanına astığı anahtarlarını kapı.

Lisa, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Emily, "Onu bulmam gerek," derken nefesini verip garaja yöneldi. "Gitmedi ki."

Lisa'nın sözleri Emily'yi durdurdu. Arkasını döndü. "Ne?"

"Yani, arabayla gitmedi. Sanırım yürüyerek rıhtıma indi."

Emily'nin kalbi bir anlığına sakinleşirken anahtarları da yerine astı. Ancak bu sadece bir saniye sürdü çünkü dönüp salonun yanın-

daki balkona yaklaşırken kalp atışları tekrar hızlandı. Acı denizinde yüzerken kapıları açtı ve serin gece havasına çıktı. Okyanustan esen rüzgârda titreyen Emily ceketini giyip ablasının evinin hemen arkasındaki yıpranmış ahşap basamaklara giden tepeye tırmanmaya başladı.

Gavin'i bulması uzun sürmedi ve bulduğunda nefesi kesildi. Lisa'nın düşündüğü gibi rıhtımdaki bir banka oturmuştu, iskeleden vuran ışık vücudunda parlıyordu. Meleğe benziyordu ama Emily onun cehennemde olduğunu biliyordu. Okyanusa ve sevdiği adama bakarken alnunda minik ter damlaları oluştu. Rüzgâr saçını savururken Emily ellerini ağzına götürüp nefes aldı, yanına gitmesi için gereken cesareti bulmaya çalıştı. Birlikte nasıl olduklarını ve hep nasıl olmaları gerektiğini hatırlarken Emily o cesareti buldu. O ana dek Gavin geçmişinin ufak bir kısmını temsil ediyor olabilirdi ama Emily onun geleceğinin her saniyesini, dakikasını ve saatini doldurmasına ihtiyaç duyuyordu ve hiçbir şey uğruna gitmesine göz yummayacaktı. Bunu yapamazdı. İtiraz ediyordu.

Paslı metal korkuluğu kavrayıp yavaşça basamaklardan inmeye başladı, nabzı attığı her adımda çarpıyordu. Kuma vardığı anda Gavin banktan kalktı, bakışlarını yakaladı. Emily donup kaldı, nefesi kesiliyordu. Dalgalar rıhtıma çarparken Gavin'in yanına gelmesini izledi. Elleri ceplerinde durdu, gözleri gözlerine kilitlenirken birkaç adım ötede kaldı. Aralarına giren mesafeye rağmen Emily kalbinin içini yaktığını, aralarındaki inkâr edilemez bağlantıyı hissediyordu.

"Seni seviyorum Emily Cooper." Gavin duraksadı, yere baktı, sonra tekrar ona döndü. "Sanırım seni, var olduğunu bilmeden önce de seviyordum." O kadar usulca konuşuyordu ki Emily onu zar zor duyabiliyordu. Gavin yaklaşıp elini Emily'nin yanağına koydu, mavi gözleriyle onu okşarken dokunuşu da nazikti. "Hayatıma girmeden önce rüyalarımda olduğundan gayet eminim. Bunu seni ilk gördüğümde hissettim. Beni kendine çektin. Kalbimi tuttun ve asla bırakmadın. Bırakmış olsaydın bile ben sana müsaade etmezdim. Müsaade etmezdim. Sendeki bir şey... tanıdık ve bu beni çok korkuttu ama bir

şekilde birbirimize ihtiyacımız olduğunu biliyordum. Ben asla kadere inanan bir adam olmadım. Kaderin romantik romanlarda bahsi geçen boktan bir şey olduğunu düşünüyordum ama son birkaç saattir burada otururken ikimizi düşünmeye başladım. Bizim romantizmimizi. Bizim romanımızı.” Bir kez daha duraksadı, Emily’nin yanağına akan gözyaşını silerken başını eğdi. “Sen okuldayken Trevor’la birlikte Ohio’ya gideceğimi biliyor muydun?”

Emily, “Biliyordum,” diye fısıldadı. Sinirleri yatışmaya başlamış olsa da Gavin’in ona veda konuşması yapıp yapmadığından da emin değildi. “Bana Olivia söyledi.”

“Doğru.” Yaklaşan Gavin kollarını onun beline dolayıp dudaklarını dudaklarına değdirdi. “Sen Dillon’la birlikte olmamalıydın. Hep benimle olmalıydın ama kader bir süre aramıza girdi. Bu bebek benim olmayabilir ama hayatımda ihtiyaç duyduğum bir şeyin parçası. Göçüp gittikten çok sonra bile keyfini süreceğim bir şeyin. İyi, kötü ve arada kalanları istiyorum dediğimde şaka yapmıyordum. Bu bizim... arada kalan şeyimiz şu anda.” Emily’nin dudaklarından hafif bir feryat kaçınca Gavin’in kalbi kırıldı. Eridi. “Burada önünde dururken bir erkek olarak, arkadaşın olarak ve sevgilin olarak söz veriyorum ki bu bebek benim olmasa bile onu, taşıyan melekten *daha az* sevmeyeceğim. Sana korkmadığımı söylemeyeceğim çünkü yalan olur ve sana asla yalan söylemeyeceğime dair söz vermiştim. Ölümüne korkuyorum ve senin de korktuğunu biliyorum. Yani, Bayan Cooper, aklımı başıma toplarken seni tek başına bırakarak göt herifin teki gibi davranmamı affedersen, önümüzdeki birkaç ayı birlikte ölümüne korkarak geçireceğiz. Ne olursa olsun bununla başa çıkacağız. Anlaştık mı?”

Vücudu ısınan ve nefesi kesilen Emily başıyla onayladı ve onu dudaklarına çekti. Ablasının evinden çıktığında acı ve şaşkınlık denizinde yüzüyordu. Ancak o anda bu güzel Noel gecesinde ne olursa olsun yanında kalacak adamı öperken ferahlık denizinde o kadar derinlere dalmıştı ki bunu anlatmaya kelimeler yetmezdi.

On Birinci Bölüm

Değişim Yolda

Yılbaşı gelip geçmiş Emily'ye yanında dağ gibi büyüyen duygular getirmişti. Doktorun muayenehanesinde oturup Gavin'in elini tutarken Emily, annesinin, hamile olduğunu öğrendiğinde neler yaşadığını merak etmeden duramadı. Evliliklerinin sonlarına doğru suistimale yönelik işaretler veren bir babası olduğundan Emily'nin annesi bunun planlanmamış bir gebelik olduğunu inkâr etmemişti. Ondandır bir çocuk daha sahibi olacağını öğrenmeden kısa bir süre önce niyeti Emily'nin babasını terk etmektir. Yine de Emily'ye hep hayatında karşılaştığı en iyi planlanmamış sürpriz olduğunu söylerdi. Resepsiyon görevlisi onu evrakları doldurmak üzere pencerenin önüne çağırdığında bu sözü Emily'nin kulaklarında çınlıyordu.

Sandalyesinden kalkarken Gavin, "Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu.

Emily başını sağa sola salladı, henüz çılgınlığı basan dolu mesanesini yok saymaya çalıştı. "Hayır, iyiyim. Sadece bir saniye sürer."

Gavin başıyla onayladı.

Çantasına uzandıktan sonra Emily pencereye gitti. Sarışın, kısa saçlı kızın telefon görüşmesini sonlandırmasını beklerken Emily

muayeneye gelen diğer çiftlerin olduğu küçük odaya baktı. Emily, aralarından herhangi biri Gavin'le içinde bulundukları durumda mıdır diye merak etti. Gülümsemelerine bakarak bundan şüpheye düştü. İç çekerek çantasını karıştırdı, sigorta kartıyla ehliyetini çıkardı.

Resepsiyonist ciyaklar gibi, "Kusura bakmayın. Erkek arkadaşımı," dedi, pencereden bir pano uzattı. "Bilgileriniz değişmediyse, sadece en altı imzalayın, Dr. Richards birazdan gelir."

"Yeni bir sigorta poliçem var ve ev adresim de değişti." Emily ona kart ile ehliyetini verdi. Sakızını patlattıktan sonra kız gözlerini devirdi, saçını savurdu ve fotokopi çekmek için döndü. Emily profesyonel olmadığı için başını sağa sola salladı. Kız sonunda döndüğünde Emily'nin belgelerini bir formla birlikte pencereden uzattı ve Emily de gerekli yerleri doldurdu. Sonrasında Gavin'in yanına oturdu, ne-redeyse patlayacak gibi hissediyordu.

Gavin, "Pek iyi görünmüyorsun," diye fısıldadı, dudakları sarktı. "İki dakika içinde işlemene izin vermeyeceklerse burada olay çıkarabilirim? Bunu yapabileceğimi biliyorsun."

Altına kaçırma tehlikesi olduğunu bildiğinden gülmemeye çalışırken Emily parmaklarını Gavin'in parmaklarına doladı. "Ah, yapabileceğini biliyorum." Uzanıp yanağını öptü. "Ama ben iyiyim. En azından birkaç dakika daha durabilirim."

Gavin gülümseyip başparmağını elinin üstünde gezdirdi. "Yirmi soru oynamamıza fena halde ihtiyacın var." Emily, sanki boynundan bir baş daha çıkmış gibi ona baktı. "Ciddiyim. Tüm bu işlememe işinden zihnini uzaklaştırmaya yardımcı olur. Önce ben başlıyorum."

Emily kaşlarını çatıp koluna vurdu. "Zaten hep önce sen başlıyorsun."

"Çünkü bunu ben icat ettim tatlım." Sırıtan Gavin gözlerinin içine baktı. "İpek mi dantelli mi?"

Emily tek kaşını kaldırdı. "Bunu sana asıl ben sormalıyım."

“Hayır.” Gavin uzandı, dudakları kulağına değiyordu. “Benim oyunum. Benim kurallarım. Şimdi soruya cevap ver. İpek mi... dantelli mi?”

Emily nefes aldı, derinden gelen sesi anında tuvalet problemini unutturmuştu. “Benim... ipek... hoşuma gidiyor.”

Gavin pis pis güldü. “İyi cevap. İpek giyen Emily Cooper ile yarışılmaz.” Geriye yaslandı, kolunu omzuna attı. “Taş mı tuğla mı?”

“Hey.” Emily koluna tekrar vurdu. “Sıra bendeydi. Hem nasıl ipek mi dantelli mi dedikten sonra taş mı tuğla mı diyebiliyorsun ki?”

“Benim oyunum, benim kurallarım. Yani kuralları değiştirip tekrar oynamaya karar verdim.” Emily’nin sarkık dudaklarına karşılık gülümsedi ve bir kez daha kulağına eğildi. Ağzına alıp dişlerinin arasında tuttu, titremesini hissetmeye bayılıyordu. “Bir konudan diğerine nasıl geçtiğimi boş ver. Sadece soruma cevap ver. Taş mı... tuğla mı?”

Emily nefesini verdi, kadınların halka açık ortamlarda kontrollerini kaybetmesini sağlamak için Gavin’in bu sanatı senelerce icra ettiğine ikna olmuştu. Dolu mesanesi uzak bir anıya dönüşürken Emily bakışlarını Gavin’in gözlerine çevirdi, kulağı umutsuzca dişlerini özlüyordu. Yavaşça, “Taş,” dedi. Artık o da bu oyunu oynayacaktı, tıpkı onun yaptığı gibi o da Gavin’i delirtecekti. “Ben her şeyin... *sertini* severim.” Gavin’in gözleri dudaklarına kilitlendi, Emily de dudaklarını büzdü, gözbebeklerinin şehvetle büyüdüğünü görünce uçtuğunu hissetti. “Tuğla... *sert* olmadığından değil ama yanılmıyorsam –ki yanılabilirim, bu nedenle beni affet– ama taş tuğladan... *daha sert... çok daha sert, değil mi?*”

Gavin bakışlarını dudaklarından gözlerine çekti, yüzüne pis bir gülümseme yayıldı. “Ne yaptığını biliyorum.”

“Ah, öyle mi?” Emily ifadesizce tırnaklarına baktı, ilgisini çekmemiş gibi yaptı. “İyi yapıyor muyum?”

Gavin, “Çok,” diye fısıldayıp yaklaştı. “Ve bunu iyi yapmaya devam edersen, sana *benim* nasıl yaptığımı göstermek için birazdan

buradan gideceğiz. Ama ben kendimi tutmam, Bayan Cooper. Acımasız olacağını, sadece bana durmam için yalvardığında duracağım.”

Emily gülümseyip tekrar dudaklarını büzdü. “Yalvarmam hoşuna gidiyor mu?”

“Oyun için sorun bu mu?” Gavin’in gözleri edepsiz bakışlarından kayıp dudaklarına kondu. Emily’ye lanet olsun. Bu işte gelişme kaydediyordu. “Sadece bir hakkın var. Akıllıca bir seçim yap.”

“Evet, oyun için sorum bu.” Emily iç çekip bacak bacak üstüne attı. “Şimdi soruya cevap verin, Bay Blake. Yalvarmam hoşunuza gidiyor mu?”

Cevap Emily’nin vücudunda gezdirmeyi dilediği dilinin ucundayken resepsiyonist kapıyı açıp seslendi.

Emily kıkırdarken Gavin’in ayağa kalkıp pantolonunu düzeltmesini izledi. Kendine engel olamayarak ofise girene dek kıkır kıkır güldü.

Bir ultrason aletini çalıştırdıktan, ışıkları kapattıktan ve hiç de rahat görünmeyen bir sedyeye bir muayene örtüsü serdikten sonra Profesyonel Olmayan-Saçını Savuran Kız, Emily’ye döndü. “Fermuarınızı açıp pantolonunuzu leğen kemiğinizin altına kadar indirmeniz ve uzanmanız gerekiyor.”

Masanın yanındaki bir sandalyeye oturan Gavin tek kaşını kaldırdı, Emily’nin söylenenleri yapmasını izlerken yavaşça sıırttı. “Bu beklediğimden biraz daha heyecan verici olabilir. *Taşıım* şu anda *çok sert*.”

Emily muayene masasına çıkarken kıpkırmızı kesilen kıza baktı. Rahat etmek için kıpırdanırken Gavin’e bakıp kahkahayı bastı. “Kendi oyununda *kaybettikten* sonra bir doktorun muayenehanesinde seksi davranmaya devam etmekte üstüne yok.”

Gavin omuz silkti. “Oyun buradan çıktığımızda devam edecek ve tuğladan çok taşı seven kadınlar söz konusu olduğunda hiç sınır tanımam.”

Gözleri ardına dek açılan ve Gavin’e bakan isimsiz sarışın boğazını temizledi. “Dr. Richards birazdan gelir.” Karanlık muayenehaneden alelacele çıktı.

Gülümseyen Emily başını sağa sola salladı. "Onu korkutup kaçırdın."

Gavin uzanıp dirseklerini dizine yasladı. "Onu baştan çıkardım."

"Aman Tanrım. Biraz daha kibirli olman mümkün mü?"

Bir kez daha rahat tavırlarla omuz silkti. "Ben, buna kendine güvenmek derim."

Emily gözlerini devirdi. "İnsanları sapıkça takip etmediğini de söylüyordun ama şu anda bize bak bir."

"Dilimin tutulmasına neden oldun ve bu çok sık olmaz." Gavin kıs kıs güldü. "İstesem de buna karşılık veremem."

Emily sırttı ve bir dakika sonra doktor hızla kapıdan içeri girip yaklaşp uzun boyuyla Emily'nin tepesinde dikildi. Tek elinde bir panoyla gözlüğünü burnunun kemerine doğru ittirdi ve Emily'ye baktı, gülümserken gözlerinin altındaki kırışıklıklar birbirine yaklaştı. "Sizi tekrar görmek güzel Bayan Cooper."

"Merhaba Dr. Richards."

"Anladığım kadarıyla pozitif çıkan iki hamilelik testi yapmışsınız ama en son ne zaman regl olduğunuzdan pek emin değilsiniz." Emily başıyla onayladı. Adam panoyu bir tezgâha koyup ellerini yıkadı ve bir çift eldiven taktı. Ufak, beyaz bir şişeyi eline alıp iyice salladı. "Biraz soğuk," diye uyardı, Emily'nin karnına bir parça jel döktü. Tenine değince Emily zıplayıp titredi. Doktor, Gavin'e bakarken mikrofona benzeyen bir şeyi jele bastırdı. "Babası?"

Zayıf bir tebessümle Gavin gözlerini Emily'ye çevirdi. Yerinde rahatsızca kıpırdandığını görünce kalbi biraz sızladı. Eline uzandı, parmaklarını parmaklarına doladı ve sandalyesini yaklaştırdı.

Emily, "Babası olabilir. Bu konuda sizinle konuşmak istiyorduk," diye söze başlayıp Gavin'e şöyle bir baktı. Tekrar kıpırdandı, bu sadece durumun garipliğinden değil doktorun karnının alt kısmına uyguladığı baskıdan da kaynaklanıyordu. "Ben... babanın kim olduğundan pek emin değilim. İnternette amniyosentez hakkında kısa bir araştırma yaptım ama biraz riskli olduğunu okudum."

Vuuş...

Doktor boğazını temizledi. "Anlıyorum. Evet, amniyosentez biraz riskli ancak doğru şekilde yapılırsa..."

Vuuş... Vuuş...

"Bazı durumlarda yararı zararından daha fazla olabilir..."

Vuuş... Vuuş... Vuuş...

"Özellikle de böyle bir durumda."

Vuuş... Vuuş... Vuuş... Vuuş...

Gavin, "Bu ses de ne?" diye sordu, gözleri doktorla siyah beyaz parlayan monitör arasında gidip geldi.

"Bu kalp atışları sizin... bebeğin." Doktor makinedeki bazı kolları çevirdi. Ekranı göstererek Gavin'in gözlerine baktı. "Ve şuradaki küçük nokta da bebek."

Gavin yutkundu, göğüs kafesine vuran kalbi muhtemelen çocuğu olabilecek bebeğinki kadar hızlı atıyordu. *Çocuğum...* Emily'nin, elini sıktığını hissederken alınının terlemeye başladığını hissediyordu. Ekranı bakarken neredeyse nefesi kesilecekti. Küçük kozasının içindeki minicik, doğmamış hayatın kıvrılıp dönmesini izledi. Kahretsin, o kadar küçüktü ki Emily hapsirse canı yanabilirdi. Tanrı aşkına, Kaliforniya'dan döndüklerinden beri geçen son iki haftayı bebeğin kendinden olması için dua ederek geçirmişti ancak artık inanmaya da ihtiyacı vardı. Küçük, mavi gözlü bir çocuk için kurduğu bir evin bahçesinde ona beyzbol oynamayı öğretmesi gözünün önüne geldi. Pembe, tül bir eteğin içinde Emily'yle ikisi için şarkı söyleyip dans eden küçük bir kızın görüntüsü ihtiyacını iyice artırdı.

Gavin sandalyesini yaklaştırıp Emily'nin elini bıraktı ve parmaklarını saçına daldırdı. Emily'nin gözlerinin içine bakarak tekrar yutkundu. "Sen... içinde onun hareket ettiğini hissedebiliyor musun?"

Emily başını sağa sola salladı, sesi bir fısıltıydı. "Hayır."

"Herhangi bir hareketi hissetmesi için henüz çok erken. Bu, on beş hafta bitince olur." Biraz daha kurcaladıktan, düğmeleri çevirdikten ve *vuuş* sesleri çıkarttıktan sonra doktor makineyi kapattı.

Duvara doğru gitti, ışığı yaktı. Tezgâhtan karton bir daire şeklinde çizelge alıp baktı. “Bebeğin boyutuna bakarsak, yaklaşık on haftalık. Ekimin son haftasında oluşmuş. Tahminime göre 21 Temmuz’da doğar. Muayenehanemde en son teknoloji ürünü makineler yok o yüzden resepsiyoniste söyleyeceğim ki transvajinal ultrason için gün versin. Emekliliğim yaklaşmış olabilir ve biraz geçkince olabilirim ama haklı olduğumdan epey eminim. Siz ebeveynleriniz için bir hayalden ibaret olmadan önce bile bu işi yapıyordum.” Emily’ye bir kâğıt havlu verdi, karnını işaret etti. “Bununla jeli silin ve tuvaleti de istediğiniz gibi kullanabilirsiniz. İşiniz bittiğinde ofisimde görüşebiliriz. Odadan çıktığınızda solunuzdaki ikinci kapı. Amniyonun artı ve eksi yönlerinin üstünden geçeriz.”

Doktor yürüyüp giderken Emily karnındaki jeli sildi. Anlayabildiği kelimeler bebeğin ne zaman oluştuğuyla ilgiliydi sadece. Ekimin son haftasında. O hafta boyunca Gavin’le sadece birkaç kez birlikte olmuştu ama yine de bu onu yarıya sokmaya yetiyordu. Birkaç günle bile olsa Emily’nin tek umurunda olan buydu. İç çekerek masadan kalktı ve hızla tuvaleti kullandı. Rahatladıktan sonra dışarı çıkıp Gavin’in gözlerine baktı. Düşüncelere daldığını anlayabiliyordu ve bu kalbini kırıyordu.

“İyi misin?” diye fısıldarken biraz dar gelmeye başlayan kot pantolonunu düğmelerken yanına gitti.

Ayağa kalkan Gavin kollarını yılan gibi beline doladı. “İyiyim. Sen?”

Emily başıyla onaylayıp göğsüne sokuldu. Ancak iyi değildi. Yanından bile geçmiyordu. Gavin’in yaşadığı acı onu öldürüyordu. Kokusunu içine çekip kalbinin sesinde boğulurken gözyaşlarıyla savaştı.

Gavin, başının tepesini öptü. “Şu amniyoyu... ya da adı neyse, araştırdığını bilmiyordum.”

“Evet. Geçen gün işyerindeyken araştırdım.”

“Risk olduğundan bahsettin.” Çantasına uzanıp Emily’ye verdi. “Ne tür riskler var ve bu testi nasıl yapıyorlar?”

Çantanın askısını omzuna atan Emily prosedürü hatırlarken bir anlığına duraksadı. İstemedenden de olsa titredti. “Karnıma bir iğne batıracıklar ve...”

Şoka giren Gavin sözünü kesti. “İğne mi? Karnına mı?”

“Evet.”

Gavin nefesini verdi. “Emily, bir iğnenin karnına *yaklaşmamasını* tercih ederim.”

“Şey Gavin, *ben de* bir iğnenin karnıma yaklaşmamasını tercih ederim. Yani, enfeksiyon yaratabilir.”

Gavin’in gözleri ardına dek açıldı. “Ne tür bir enfeksiyon?”

Emily şaşkınlığına ve endişesine karşı gülümsedi. “Amniyotik. Bebeğin bulunduğu sıvı. Orası... enfeksiyon kapabilir.”

Gavin, “Ya sonra ne olur?” diye sordu, elini saçına daldırdı, ses tonu endişesinin arttığını gösteriyordu.

Emily yavaşça nefes aldı. “Düşüğe yol açabilir.”

Gavin yutkundtu, yavaşça konuştu. “Ciddi misin?” Emily başıyla onayladı. “İmkânı yok. Yaptırmıyorsun.” Parmaklarını parmaklarına dolayıp kapıya yöneldi. “Tanrı aşkına Emily, bebeğe ya da kendine bunu yapmayı neden düşündün ki?”

Köşeden döndüler, doktorun ofisinin tam tersine yürüdüler. Emily durdu. “Araştırdım çünkü acı çektiğini görebiliyorum. Şu anda babanın kim olduğunu ortaya koymak için bulabildiğim tek test bu.” Gözlerini kaçırdı, sesi kesildi. “Beni hayatına geri alman yeterliydi. Şimdi de bununla mı baş edeceksin?”

Gavin yanağını avuçlayıp bakışlarını tekrar bakışlarına çekti. “Seni hayatıma geri almam yeterli miydi?” Emily başıyla onayladı, gözleri cam gibi oldu. Gavin başparmaklarıyla nazikçe gözyaşlarını sildi. “O kısa zaman diliminde seni kaybetmişken çektiğim tüm acıya sızıya rağmen tek bir şeyi bile değıştirmezdin Emily. Tek bir şeyi bile. Seni milyon kez hayatıma geri alırdım. Acı çekecek de olsam.” Dudaklarını dudaklarına değdirdi, sesi yumuşadı. “Bununla *baş edeceğiz*. Sadece ben değil. *İkimiz*. Bebeği ya da kendini böyle bir tehlikeye

atacaksan, bilmeyeyim daha iyi. Sırf bilmem gerektiğini düşündüğün için ikinizden birine bir şey olursa bununla yaşayamam.”

Baş döndürücü sıcaklığına sokulan Emily, başını onun göğsüne yasladı. “Emin misin?”

Gavin ellerini saçında gezdirip onu kendine yaklaştırdı. “Birlikte yaşanacağımızı bildiğim kadar eminim. Şu anda görebiliyorum. Bir verandada iki sallanan sandalyede bahçemizi mahveden torunlarımızı izleyeceğiz. Her şey yolunda. Onları şekerle şımartıp misilleme olsun diye anne babalarına göndereceğiz.” Emily kıkır kıkır güldü. “Gerçi bana elma püresi yedirmen gerekecek çünkü bu inci gibi dişler yok olacak. Benimle kalakaldın.”

Emily ona baktı. “Elma püresi, öyle mi?”

Gavin omuz silkti, ağzı kıvrıldı. “Eh. Puding de severim.”

Parmak uçlarında yükselen Emily burnuna bir öpücük kondurdu. “Anlaştık. Elma püresi, puding ve şekerden başı dönmüş torunlar.” Gavin gülümsedi ve Emily eline uzandı. “Pekâlâ. Ama yine de gitmeden önce transvajinal ultrason için randevu almalıyım.”

Gavin boğazını temizlerken Sarışın'ın telefonda sohbet ettiği cama yaklaştılar. “Peki. Şu transvajinal şey... kulağa hoş gelmiyor.”

Emily gözlerini devirdi. “Nasıl yani?”

“Eh, ben doktor değilim, yani sadece varsayımlarda bulunuyorum ama pis, yaşlı bir adamın apaçık göreceği şekilde...”

Emily hızla ağzını kapattı, gözleri ardına kadar açılmıştı. “Gavin!” Dudaklarının gülümsemeyle kıvrıldığını hissedebiliyordu, mavi gözleri neşeyle parlıyordu. “Siz, beyefendi, buna alışmalısınız.”

“Böyle bir şey yapmayacağım,” derken Emily'nin eli yüzünden sesi boğuk çıkıyordu. Dönerek Emily'nin elinden ağzını kurtarıp zile bastı, Sarışın sohbetin ortasında irkildi. Gözleri ardına kadar açılırken telefonu kapattı. “Kız arkadaşım için transvajinal amniyo randevusu alacağız ama bir kadın tarafından yapılmasını istiyoruz.” Emily kahkahayı bastı. Gavin, Emily'ye baktı, kocaman gülümsüyordu. “Ne?”

Emily başını sağa sola salladı. “Ona transvajinal amniyo denmiyor psikopat mağara adamı.” Gavin’in gülücüğü soldu ve Emily yanlış anlamadıysa biraz utanmış gibi görünüyordu. Yine de tapılası derecede seksiydi.

Sarışın, “Transvajinal ultrason deniyor,” dedi, konuşmadan dolayı eşit derece utanmış gibi görünüyordu. “Dr. Richards, evrakları gönderdi. Freeman Binası’nda gelecek salı saat iki buçuk sizin için uygun mu?”

Gavin, “Testi bir kadın mı yapacak?” diye sorguladı, artık utanmış ya da şaşkın görünmüyordu. Artık resmen endişeli görünüyordu ve Emily tekrar kahkaha atmadan duramadı.

“İstek olarak girebilirim ama testi bir kadının yapacağının garantisini veremem.”

“Önemli değil.” Emily, Gavin’e uzanıp onu hızla dışarı yönlendirdi. “İki buçuk, gelecek salı, Freeman Binası. Tamamdır. Teşekkür ederim.”

Emily onu koridora sürüklerken Gavin, “Kadın,” diye bağırdı. “Bir kadının yapmasını istiyoruz!”

Emily, dondurucu gece havasına adım attı, Gavin’in evinin önüne gelmesini beklerken ocak ortası rüzgârı suratına iğne gibi batıyordu. Eldivenli ellerini montunun ceplerine iyice sokup motorcuların uçar gibi gidişini izlerken titredi. Soluna bakınca Gavin’in Ferrari’sinin yeraltı garajının dönemecini aldığını gördü. Rahatlayarak nefesini verip kaldırıma çıktı. Gavin durunca kapı koluna uzanıp kapıyı açtı ve arabaya bindi, vücudu birkaç saniye dışarıda durduğu için donmuştu adeta.

Gavin kaşlarını çatı, yüzünde karmakarışık bir ifade vardı. “Binmene yardım etmek için arabadan inecektim.”

Emily konsoldaki düğmelere basıp sıcaklığı artırdı. Emniyet kemeri takarken, “Ço-çok nazıksın,” diye kekeleydi. “Ama beklemek istemedim. Dışarısı cehennem kadar soğuk.”

“Cehennem soğuk değildir, tatlım” Gavin trafiğe karışırken parmak boğumlarını Emily’nin ensesine sürttü. “Ama sen buz gibi olmuşsun. Neden lobide beklemedin?”

“Sanırım acıdan zevk alıyorum.” Çantasından telefonunu çıkarıp Olivia’yı aramak için bir tuşa bastı. Birkaç kere cevap almadan çalınca mesaj gönderdi.

Gavin ışıktaki durdu. Kolunu koltuğunun arkasına atıp tek kaşını kaldırdı. “*Honeymooners* tekrarlarını erkeğinle birlikte izleyerek romantik bir gece geçirmeyi pas geçtin. Belki de biraz cezalandırılmayı hak ediyorsundur.”

Gözlerini gözlerine çeviren Emily telefonunu kaydırarak kapattı. “Bunu demenin tek sebebi herkesle Pacha’da buluşacak olmamız.”

“Doğru. Çılgın bir kulüp. Hamile olduğun hesaba katılırsa ait olmadığını bir yer.”

Emily bu lafiyla neşelenerek iç çekti. Neden böyle söylediğini biliyordu. Hazırlanırken tartışmayı kazanmıştı ama Gavin’in pek içine sinmemişti. “Gavin Blake?”

“Bayan Emily Cooper.”

“Eşekliği bırak.”

Gavin güldü. “Eşeklik mi?” Trafik ışığı yeşil olduğundan vitesi değiştirmek için kolunu indirdi.

“Evet. Eşek. Bunu konuştuk. Orası bir kulüp, itiş kakış konser alanı değil. Uzun süredir insanlarla dışarı çıkmadık ve birkaç ay içinde ben zaten çıkamayacağım.” Emily Gavin’in yanağını öptü, vites değiştiren elini tuttu. “Yani, çeneni kapamanı öneririm, mağara adamı. Bir de ateşli kız arkadaşınla çok geç olmadan hava atmanı.”

Gavin sırtarak başını sağa sola salladı. “Bugün bu iki oldu.”

“İki olan ne?” Emily güneşliği indirdi. “Sana mağara adamı mı dedim?”

“Evet. Ama ayrıca bugün iki kere dilimin tutulmasını sağladın.” Gavin gözlerini yolda tutmaya çalıştı ama bu neredeyse imkânsızdı. Emily’nin vanilya kokulu parfümü arabada dolanıp onu uyuşturuyordu.

Yerinde kıpırdanıp ona doğru baktı, büzdüğü tatlı dudaklarını süzdü. "Gereğinden fazla sevmeye başlıyorum." Aynada makyajını kontrol ederken Emily gülümsedi. "Her halükârda bu mağara adamı, ateşli kız arkadaşını oradayken yanından ayırmayacak." Gavin gözlerini Emily'nin güzel gülümsemesinden çekip yola verdi. "Cezanla daha sonra ilgileneceğim *mağara kadını*."

Park yeri bulduklarında Gavin eve döndüklerinde onu nasıl cezalandıracağını bolca detay vererek açıklamıştı. Emily'nin dışarı çıktığı için pişman olmaya başladığını söylemeye gerek yoktu. Arabadan indikleri sırada zevk veren işkencesi duyularını uyarıp pişmanlığını artırıyordu. Kulübe giden sokakta kısa ama çok soğuk bir yürüyüşten sonra VIP sırasından geçtiler. Gavin elini sırtına atıp Emily'yi, Olivia'nın Bay Yumuşak Pembe Havlu'nun kalça kemiğine sürtündüğü asmakata çıkardı. Kulaklarında zonklayan müzikle bile Emily Olivia'nın birkaç metre ötedeki ciyaklamalarını duyabiliyordu. Resmen Emily ile Gavin'e doğru atılmıştı.

"Arkadaşım!" Metal bir direk ile birkaç masaya ölümcül bir şekilde çarpmaktan kurtulduktan sonra Olivia Emily'yi kollarının arasına aldı. "Savaşı kazanmışsın! Seni yenmesine izin vermediğine çok sevindim ve ben de *uçuyorum*. Yaşasın! Ne gece olacak ama!"

Emily kıkır kıkır gülüp montunu çıkardı. "Evet, savaşı gerçekten kazandım." Gavin'e gülümsedi. Gavin de sırtıp montunu aldı. "Ve evet, gerçekten sarhoş gibisin."

"Bu gece sürekli içimde sıcak bir kıpırdanma olmasını planlıyorum." Olivia gülümseyip Emily'nin eline uzandı, onu dans pistine bakan balkona çekti. "Gördün mü Emily!" diye bağırdı, kollarını açtı. "Dünya benim halkımdır!"

Emily, "Lanet olsun Olivia!" diye bağırdı, Olivia balkondan sarktığı için şoke olmuştu. Emily kollarını beline dolayıp düşüp ölmesine engel olmaya çalıştı. Onu tekrar Jude'la Gavin'in yanına götürdü.

Olivia kaşlarını çatı ama Emily'nin endişesi, yanlarından geçen bir garson kızdan alev kırmızısı bir içki almasına engel olmadı, o

arada da Jude parasını ödemek için cüzdanını çıkarttı. Olivia içkiyi fondipledi, garson kıza kadehi verdi ve Jude'un yanağına ıslak bir öpücük kondurdu. "İnsan tuvalimi hatırlıyorsun, değil mi?"

Emily gülümsedi. "Nasıl unutabilirim ki?"

Jude müziği bastırarak, "Seni tekrar gördüğüme sevindim," diye bağırdı. "En azından bu sefer üstümde giysi var."

Emily buna ne cevap vereceğini bilemediğinden gülümsedi.

Evet. Bu laf Gavin'in merakını kabarttı. Sadece birazcık. Emily ile ikisinin montlarını süet bir koltuğa koyduktan sonra grubun yanına geri döndü, gözleri Jude'un üzerine mihlandı. "Ben Gavin ve giyinik olmana sevindim. Sen kimsin?"

Jude sıcak bir gülümsemeyle, "N'aber dostum?" dedi. Elini uzatınca Gavin onunla tokalaştı. "Ben Jude ya da bana insan tuval diyebilirsiniz. İkisinden biri. Sorun değil."

Gavin başıyla onayladı ve Emily'nin kulağına doğru eğildi. "Tamam, az önce bu sefer giyinik olduğundan bahsetti ve şimdi de kendine insan tuval diyor." Kolunu beline doladı. "Bende onu çıplak gördüğün izlenimini uyandırdı ve muhtemelen fırça darbeleri de işe karışmıştır. İstedğin buysa, ben de üzerimi boyamana izin verirdim."

Kollarını boynuna dolayan Emily tek kaşını kaldırıp sırttı. "Karnına güzel bir gökkuşağı çizmeme izin verir miydin?"

"Hımm. İstedğin her yerime istediğin her şeyi çizmene izin verirdim." Dudağını kapıp onu kendine çekti. "Unutma, sen söz konusuysan cinsellikte sınır tanımam. Ama benimkinden başka bir erkeğin vücudunu boyamak sınırı aşar."

Emily yüksek sesle kahkaha atıp ağzını kulağında gezdirdi. "Daha önce hiç erkek vücudu boyamadım ama eve gittiğimizde boyamayı planlıyorum. Ah, bir de onu sadece kısmen çıplak gördüm. Hoş bir vücudu var ama hiç de seninkisi kadar taş gibi sert ve ateşli değil, yani bu konuda endişen olmasın. Bir kez daha söylüyorum, sadece kısmen gördüm."

“Son kısmı söyleyene kadar bir hal oldum ama boş vereceğim.” Ona bakarak dilini alt dudağında gezdirdi. “Boya satılan dükkânlar bu saatte açık mıdır?”

“Hey!” Olivia ciyaklayıp Gavin’i Emily’den ayırdı. Gavin’e çarpıp elini sarı saçında gezdirdi ve gülümsedi. “Sen bana hiç sarılmadın Blake ve o çoktan hamile kaldı bile. Onu duble-hamile bırakamayacağından da gayet eminim. Geri çekil kardeşim. Bir anlığına biraz fazla ateşli göründünüz.”

Olivia’nın ayı gibi ona sarılmasına katlandıktan sonra Gavin başını sağa sola salladı. “Bugün dilimin tutulmasına neden olan kadınlarla çevriliyim.”

Tüm dişlerini göstererek Cheshire Kedisi gibi gülen Olivia kolunu Emily’nin boynuna doladı. Kahverengi gözleri Gavin’e odaklandı. “Buna alış dostum. Burada kalıcıyız.” Geçirip saatine baktı. “Lanet olsun, abimle Fallon’a. Umarım bir yerlerde *onu* hamile bırakmıyordur. Gece yarısına kadar geleceklerini söylemişti ama şimdiden on beş dakika geçti.”

Emily burnunu kırıstırıp geri çekildi. “Tanrı aşkına, Olivia.”

“Ne?” Sabit durmak için Jude’un koluna yapışan ama Jude sendelediği için hiçbir faydasını göremeyen Olivia kaşlarını çatı. “Tüm şu ‘hamile bırakma’ olayını abarttım, değil mi? Ben olmak üzgün. Ama sen öylesin. Aman Tanrım, Emily! Bebeğin olacak! Küçük çocuklar için kıyafet satan yerlerden alışveriş yapmalıyız. Eh, küçük çocuklar için değil aslında çünkü oradan çıktığında çocuk olmayacak çünkü çok küçük olacak. Silgi kadar küçük.” Olivia tek elini kaldırıp alınına vurdu. “Tada ihtiyacımız var. Yani, ada demek istedim. Tada. Tada. Ah! Buldum! Olivia! Kız ya da erkek olsun, adını benim şerefime Olivia koy.”

Olivia’nın sarhoş gösterisine karşılık tamamen nutku tutulan Emily’nin aniden tekrar tura çıkan garson kızdan bir içki kapası geldi. “Olivia, ben bebekten bahsetmiyordum. Yüzüme geçirmenden bahsediyordum.”

Olivia ağzına dokundu. "Geçirdim mi?"

Olivia geçirme sorusunu sorar sormaz Fallon ile Trevor el ele grubun yanına geldiler. Zevkle çılgılığı basan Olivia onlara aşırı derece sarhoş, aşırı derecede sıkı bir şekilde sarıldı. Muhtemelen hamile bırakılan Fallon'la ilgili birçok soruya cevap verdikten sonra Trevor, Olivia ile Jude'u biraz alkol yakmaları gerektiğini söyleyerek dans pistine yolladı.

İçindeki aksini belirten hisse rağmen Gavin de Emily'nin gruba katılmasına müsaade etti. Fallon onunlaydı ve sabah erkenden yola çıkacağı için içki içmeyi planlamıyordu, böylece Gavin kendini biraz daha iyi hissetti. Yine de içine sinmiyordu. Elleriyle sımsıkı tuttuğu ikinci katın tırabzanına kollarını dayadı. Emily kalabalık kulübe karışırken şahin gözleriyle onu izledi.

"Dillon'la aranızda olanları duydum." Trevor konuşunca -aynı şekilde o da dikkatle kızları izliyordu- Gavin ses tonundaki bıkkınlığı duydu. "Ofisteki birkaç kişi arayıp bana anlattı."

Gözleri Emily'ye kilitlenen Gavin ona bakmaya tenezzül etmedi. "Emily'ye neler yaptığını benden sakladın."

Trevor, "Hiçbir şey saklamadım," diyerek onu tersledi, gözlüğünü düzeltti. "Emily'yle konuştum ve o da bana tekrar bir araya gelerseniz sana anlatacağına dair söz verdi." Elini Gavin'in omzuna koydu. "Ben zaten bildiğini sanıyordum."

İrkilerek geri kaçan Gavin elini silkeledi. Gözlerini Emily'den ayırıp Trevor'a birazdan aşağıya atılacağını bildirdiğinden emin olduğu bir bakış attı. "Bildiğimi mi sandın? Senin derdin ne be? Yanıma taşındığı günün ertesi geldin. Meksika'dan döndükten sonra seninle ilk kez o gün görüştük. Bilseydim bir şeyler demez miydim sence?"

"Haydi ama dostum, ne yapmamı bekliyordun? Tekrar bir araya gelerseniz sana olanları anlatacağına dair bana söz verdi. Ben de anlattığını sandım. Hataydı. Hepsi bu."

Trevor ne kadar çok konuşursa Gavin onu daha çok aşağıya atmak istiyordu. "Evet. Siktüğimin hatası. Ne yapmanı mı bekliyordum? O

olay olduğu gün Playa del Carmen'e uçmalıydın. Hayatımın yarısı boyunca tanıdığım bir arkadaştan da bunu beklerdim. Kardeş yerine koyduğum birinden." Gavin ona bir saniye daha öfkeyle baktı, sonra dikkatini tekrar Emily'ye verdi. Acı dolu bir hayattan kurtardığı kadını izlerken dişlerini sıkarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Onu her şeyden çok seviyorum. Bilseydim o gün geri dönerdim. Bir şeyler yapmalıydın. İşte o kadar."

Kulakları delen müzik havada dolaşp titreşirken Gavin Trevor'ın iç çekişindeki teslimiyeti duydu. Ne olursa olsun Gavin arkadaşlıklarının kurtarılabileceğinden emin değildi. Kahretsin, bu noktada kurtarmaya çalışmaya degeceğinden bile emin değildi. Onu oracıkta öldürebileceğini hissetmek dışında Gavin alev almış gibiydi adeta.

Parçalanmış arkadaşlığına kafa yoramadan Gavin Emily ile kızların dans pistinden çıktıklarını gördü. Arkalarında insan tuval ile birlikte merdivenden çıkıp oturma alanına geçtiler. Gavin dikkatini son bir kez Trevor'dan yana verdi, sırf gösteri amaçlı olduğunu bildiği pasif ifadesine kanmadı. Gavin gözlerinin ardındaki düşünceleri görebiliyordu ve umurunda bile değildi. Emily kollarını beline dolayıp Gavin'i eski en yakın arkadaşıyla ilgili düşüncelerinden ayırdı.

Gavin döndü, parmaklarını Emily'nin ıslanmış saçlarında gezdirdi. Emily gülümsediği anda Gavin delirecek gibi oldu. Tanrı aşkına, damarlarında dolaşan azgın hormonları ve onun vücudunda parlayan ter arasında kaldığından onu orada canlı canlı yiyebilirdi. Birden fazla anlamda aç olan Gavin dudaklarını dudaklarına çekti. Her şeyinde boğulmak isteyerek onu sertçe öptü, vücudu boşalmak istiyordu. Dilinde dans eden iniltisinin titreşimini hissedebiliyordu ve bu onu delirtiyordu. "Eğlendin mi?"

Emily nefes nefese, "Eğlendim," dedi, tüyleri diken dikendi. Teni. Nabız. Gözleri yüzünden kayıp beyaz gömleğinin ardındaki çekici âdemelmasına kayarken bacaklarının arasında cızırdayan, talepkâr bir sızı baş gösterdi. İç çekerek ellerini gri, terzi işi V yakalı kazağında gezdirdi, parmakları çıplak tenini hissetmek için yanıyordu. Yutkundu.

“Bir an önce tuvalete gitmeliyim. Hemen dönerim.” Hâlâ ona sarılan Gavin tek kaşını kaldırdı, mavi gözleri onu orada yavaşça düzüyordu. Emily tekrar yutkundu.

Çenesini çıkışa doğru salladı. “İşin bittiğinde buradan gitmek istiyorum.”

Ses tonundaki yoğun tını Emily’ye bilmesi gereken her şeyi söyledi. Etrafını sardı, kıyıya çarpan bir dalga gibi onu aşağılara çekti. Bacakları zayıflayan ve vücudunda derman kalmayan Emily başıyla onayladı. “Bir kez daha söylemenize gerek yok Bay Blake.”

“Uslu kız.” Sesindeki zafer Emily’yi daha da aşağılara çekti, isteğine boyun eğmeyi kolaylaştırdı. “Birkaç dakika içinde sizinle burada görüşürüz Bayan Cooper.”

Emily arkasını dönüp tuvalete doğru yola koyuldu ancak birkaç adım sonra Olivia tarafından durduruldu. Olivia eskisinden daha beter sallanırken gülümsedi ve Emily kıkırdamadan duramadı. Olivia’nın elini kapıp onu tuvalete doğru götürecekti ancak Fallon tarafından durduruldu. Sandviç gibi arada kalan Emily kollarını onlara dolayıp nihayet tuvalete gidebildi. İkinci katın kayda değer bir bölümünde yılan gibi kıvrılan kuyrukta yirmi dakika bekledikten sonra kızlar içeri girip işlerini gördüler.

Fallon, “Kasabalı,” diye seslenip çantasından rimel çıkardı. Aynaya bakarak kirpiklerine sürdü. “Gavin sana az önce Trevor’la tartıştıklarını söyledi mi?”

Emily gözlerini ruj aradığı çantasından uzaklaştırdı. Kaşları çatıldı, kafasını kaldırdı, şaşkındı. “Hayır. Ne oldu?”

“Gavin kızmış çünkü Trevor ona Dillon’ın sana ne yaptığını söylememiş.”

Emily iç çekti. “Hiçbir şey söylemediğim için asıl suçlu olduğumu ona söyledim. Onunla bir kez daha konuşurum.”

“Umarım.” Fallon rimeli tekrar çantasına attı. Saçını kabarttı, tepedeki ışıkların altında ateş kızılı saçı parlıyordu. “En başta Gavin’e

senin anlatman gereken bir şey için bu pislige batmamalıydı. İşleri düzeltmen gerekiyor.”

Emily hızla başını geriye attı. “Böyle olmaması gerektiğini biliyorum Fallon. Az önce sana Gavin’e asıl suçlu olduğumu söylediğimi anlattım. Ayrıca ona Trevor’ın tekrar bir araya gelirse ona anlatacağıma dair bana söz verdirdiğini de söyledim. Ne dememi istiyorsun? Bir kez daha onunla konuşacağım, tamam mı?”

Fallon yüksek sesle nefesini verip başını salladı. “Pekâlâ. Özür dilerim. Tersler gibi oldu ama Trevor’ı seviyorum ve şu anda gayet üzgün.”

Olivia, “Trevor hep bir şeylere üzülüyor zaten,” diye araya girip bölmenin kapısını açtı. Saçıyla bütünleşmiş gibi görünen bir kolyenin kilidini açıp gözlerini devirerek kolyeyi çıkardı. Gülümsemeden önce ifadesi bir anlığına hüznle çarpıldı. “Tanrı’ya şükür. Bu şey beni resmen öldürüyordu. Saçıma nasıl dolandığını da sormayın. Kurulanmak için eğildiğimde oldu sanırım. Ah, bir de topuklularıma işediğimden gayet eminim.”

Kollarını göğsünde kavuşturan Fallon, lavaboya yaslandı. “Trevor hep üzgün değil Liv.”

Olivia dudak bükerek, “Pöf. Lanet olsun ki öyle,” dedi ve ellerini yıkamaya başladı. “Minik bir köpek gibi. Babam bile benim ailenin en sağlam karakterli insanı olduğumu söyler. Trevor sürekli üzülmekten çükünü kaldıramıyordur.”

Emily kahkahasını bastırmak için elleriyle yüzünü kapattı.

Fallon’ın dudaklarına yavaşça bir tebessüm kondu. “Eh, bir çükü olduğunun ve onu nasıl kullanması gerektiğini bildiğinin garantisini verebilirim.”

Olivia ellerini bir kâğıt havluyla kuruladı. İşini bitirince top yapıp Fallon’ın alnına fırlattı, tam isabet ettirdi. Olivia güldü. “Ve ben de sana beş santimin tamamını poşetlemezsé tıpkı buradaki arkadaşımız gibi bir misafir bekleyeceğinin garantisini veririm, tabii seninkisi sevimli olmaz ve tıpkı babası gibi köpekciklik yapar. Ha-ha.”

İç çeken Emily gözlerini devirdi. “Hamile şakalarına bir son ver artık Liv.”

Olivia omuz silkti. “İyi de doğru söylüyorum. Senin çocuğun kesinlikle daha sevimli olurdu.” Duraksayan Olivia dudaklarını sıktı, gözlerini kıstı. “Dur. Bunu geri alıyorum. O pislğin tohumuysa başın belada. O çirkin bir bebek olur.”

Fallon’ın ağzı ardına dek açılırken Emily ağzından nefes aldı. “Olivia! Bunu nasıl söyleyebildin?”

“Emily, ben doğruları söylüyorum. Özellikle de sarhoş olduğumda. Gavin’dense altın gibi olur ama o bebeğin babası hayvan herifse, evlatlık vermeyi düşünürdüm. Tüm bu olan biten zaten Maury Povich ile Jerry Springer’in kimin hayatı daha dramatik savaşına dönmüş durumda. Seni seviyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, bebeğin neye benzeyeceğini düşünürken içim titriyor.”

Emily çantasını tezgâhtan kapıp Olivia’nın yanından hızla geçti.

Olivia kolunu kaptı. “Bekle! Emily, özür dilerim. Pislik herifin adına konuşacak olursam –ki bilirsin onun adına asla bir şey yapmam– bebeğin kimden olduğunu öğrenene dek Gavin’le ona hamilelikten bahsetmemenizi yanlış buluyorum. Hayranı olmadığım sır değil ama babası o olabilir. Uzun vadede, ona söylemezsen ve babası oysa bu seni kötü gösterebilir.”

Emily yavaşça derin bir nefes alıp sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. “Ne diyeceğim biliyor musun Olivia? Sarhoşsun. Son otuz saniye içinde çocuğuma tohum dedin, bana çirkin olacağını söyledin ve evlatlık vermeyi önerdin. Ayrıca, Gavin ile Dillon’a söylemek ya da söylememek hakkında ne yapacağımızla ilgili istenmeyen fikrini de sunuyorsun. Bu kadar sarhoş olmasaydın, Gavin’in neden ona söylemek istemediğini de hatırlardın. Ayrıca bunu kabul etmemin sebeplerini de hatırlardın. Şimdi bana müsaade edersen arkadaşımı, ben gidiyorum. Yarın leş gibi akşamdan kalma halinle uyandığında beni arayabilirsin.”

Emily, yakın arkadaşlarla geçirilecek heyecan verici bir gece olacağını sanırken incinmiş ve şaşkın bir halde tuvaletten çıktı. Değişim, birçok kötü şekilde ve formda normale dönüşüyordu. Emily sadece bu değişimin onu ya da Gavin'i önemsedığı insanlardan ayırmamasını umdu.

Hâlâ Gavin'le ikisini önemsedığını umduğu insanlardan.

On İkinci Bölüm

Kesilen Nefesler

Bir elinde *New York Times*, diğer elinde bir şişe suyla duran Gavin'in düşünceleri zil sesiyle birlikte aniden bölündü. Suyu masaya koydu, koltuktan kalktı ve saatine baktı. Hiç kimseyi beklemiyordu ve Emily'nin de beklemediğinden epey emindi. Kapıyı açıp Trevor'ın koridorda durduğunu görünce şok oldu.

"Selam, dostum." Trevor hızla elini saçında gezdirdi. "Birkaç dakika konuşabilir miyiz?"

Gavin kısmen gönülsüzce omuz silkip mutfağa döndü. Trevor'ın kapıyı kapattığını duydu ve tezgâhın başında bir sandalyeye oturdu.

Ensesini ovuşturarak Trevor tezgâhın etrafından dolanıp boğazını temizledi. "Kötü bir zamanda mı geldim? Dışarı çıkmak üzereymişsin gibi görünüyorsun."

Gavin saklamak istemediği soğuk bir tavırla cevap verdi. "Emily ile birlikte akşam yemeği için annelere gidecektik."

"Ah." Trevor duraksayıp etrafa baktı. Nefesini verip gözlerini tekrar Gavin'e çevirdi, huzursuzluğu elle tutulur düzeydeydi. "Selamımı söyle."

Gavin kollarını göğsünde kavuşturup başıyla onayladı, ne zaman Trevor'ın asıl konuya geleceğini merak ediyordu.

Gavin'e gözlerini diken Trevor başını sağa sola salladı. "Özür dilerim. Haklısın. Gelip seni almalıydım. Bu olay sırasında çok pis hatalar yaptım. Bu da farklı yapmam gereken şeyler listesindeydi." Boğuk, kısık sesi zoraki, bitkin ve pes etmiş gibi çıkıyordu. "En başından, Emily'ye ihtiyacın olduğunu söylediğin andan itibaren, o göt herifin sana vurduğunu izlediğim ana dek yanında olmalıydım. Benimle bir daha konuşmazsan bunu anlayacağımı söylemek hariç ne desem bilemiyorum."

Olanları düzeltmek için çaba sarf eden arkadaşını izleyen Gavin, dün gece yatmadan önce Emily ile yaptıkları konuşmayı düşündü. Onu laflarıyla köşeye sıkıştırmış, Kaliforniya'da söylediklerini gündeme getirmişti. Hataları için annesini affetmesi gerektiğini söylediğini ona hatırlatmış, aynı şekilde Trevor'a da böyle davranılması gerektiğini söylemişti. Tam olarak, "Hızla affet ve daha hızlı unut," demişti. Trevor'ın zaten kötü bir durumu daha da beter hale soktuğunu düşünmesine ve hâlâ ihanet hissiyle boğuşmasına rağmen ona karşı kötü hisler beslemenin kimseye bir faydası olmayacağını biliyordu. Arkadaşı beyaz bayrak sallıyordu ve Gavin'in bunu dikkate alması gerekiyordu. Emily'nin dayak atma tehditleri de onu harekete geçmeye zorlamıştı. Gözlerinde hiç dargınlık izi olmaması için çabalayan Gavin Trevor'a bir anlığına baktıktan sonra kabul ettiğini göstererek elini uzattı.

Trevor derin, titrek bir nefes alıp verirken Gavin'in elini sertçe sıktı. "Teşekkürler." Yutkundu. "Arkadaşlığımızdan ümidi kesmediğine sevindim. Bu benim için çok önemli."

Kolunu yanındaki sandalyenin arkasına yaslayan Gavin gözlerini devirdi, dudaklarında çarpık bir gülümseme vardı. "Daha fazla duygusallaşma. Biraz daha böyle yaparsan sana mendil fabrikası almam gerekecek."

Trevor başını sağa sola sallayıp kıs kıs güldü. Bir süre sonra gülümsemesi yok oldu, yüz ifadesi ciddileşti. “Ee, tüm bunlarla nasıl baş ediyorsun? İkiniz için de ağır bir durum.”

“Evet. Beklediğim bir şey değildi; Emily’nin de öyle ama bunu aşacağız.” Gavin yerinden yavaşça kalkıp bardan bir şişe viski aldı. Kaldırıp Trevor’a doğrulttu, o da başıyla onayladı. Bardaklara biraz buz doldurup içki koyduktan sonra Gavin Trevor’inkini önüne koydu. “Onu seviyorum ve önemli olan da bu.”

Trevor başını salladı. “Annenler ne düşünüyor?”

Gavin, “Sadece babam biliyor,” diye cevap verip içkisini kafasına dikti. Boş bardağı sallayıp bir anlığına Trevor’a baktı. Gavin, sadece bardakta takırdayan buzun sesine değil annesinin de bu akşam ona söylediklerinde vereceği tepkiye takıldı. “Akşam yemeğinin amacı da bu.”

Trevor’ın gözleri pek açılmadı ama Gavin saklamakta zorlandığı şoku görebiliyordu. Trevor, “Ne diyeceğini düşünüyorsun?” diye sordu.

Gavin omuz silkti. Annesinin ne düşündüğünü umursamadığından değil, gerçekten umursuyordu; annesi onun için dünyalar kadar değerliydi. Ancak odak noktası Emily ve onu önlerindeki birkaç ay boyunca endişeden uzak tutmaktı. Durum onun için zaten yeterince zordu. En son istediği şey, stresin fiziksel etkilerine katlanmasıydı. Annesinin Emily’yi reddederek bu strese katkı sağlamaması için dua ediyordu. “Ne diyeceğinden emin değilim. Göreceğiz.”

“Gavin, siyah topuklularımı gördün mü?” Emily’nin sesi koridorda yankılandı. Köşeden dönerken gözleri yerdeydi, koluna bir bileklik takıyordu.

Kız arkadaşının bir misafirleri olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını anlayınca Gavin boğazını temizledi. Dikkatini çekecek kadar yüksek sesle olmasına dikkat etti.

Emily başını aniden kaldırdı ve ağzı açık kalarak az önce duştan çıkmış vücudunu zar zor kapatan havluya sarıldı. “Kahretsin! Burada olduğunu bilmiyordum.” Hem Gavin hem de Trevor kıs kıs güldü.

Emily arkasını dönüp koridorda ilerledi, çıplak ayakları zemine çarpıyordu. "Selam Trevor. Hoşça kal Trevor!" diye bağırdı.

Trevor içkisinin geri kalanını da içip gülümsedi. "Selam Emily. Güle güle Emily." Bardağını lavaboya koyduktan sonra Gavin'in yanına gitti. İki arkadaş tokalaştı. "Sen iyi bir adamsın dostum. O, hep senin gibi birini hak etti. Umarım ikiniz için de her şey yoluna girer. Öyle olursa da bir ton kutlama yaparız."

Gavin başıyla onayladı, senaryonun muhtemelen tam tersi olacağını söyleyen kötücül içgüdüsünü bastırdı. Trevor'ı uğurladıktan sonra *kendi* çocuğunu taşıdığını umduğu kızı görmeye gitti. Parmak boğumlarıyla yatak odasının kapısına vurduktan sonra dikkatlice kafasını içeri uzattı. Odaya girdiğinde Emily'nin yaseminli parfümünün havada dolaştığını fark etti. Etrafını saran parfüm kokusu tüm erkeksi içgüdülerine seslendi.

Fakat lanet olsun ki asla tahmin etmediği bir savaşın ortasındaydı. Dün gece kulüpten çıkıp eve geldiklerinde Emily'yle sevişmeye başlamış ama içine girince aniden duraksamıştı. Üstünde dururken ve hızla nefes alıp vermesi onu daha da sertleştirirken onun ya da bebeğin canını acıtabilecek olma fikri onu duvara toslamış gibi yapmıştı. Bu düşünce onu tökezletmişti. Kalbine sahip olan kadınla sevişirken öylece duruvermişti. İrkilerek yalan söyleyip aniden kendini iyi hissetmediğini öne sürmüştü. Emily rahatlatıcı bir masaj eşliğinde uyumasını önerdiğinde kendini daha da büyük bir pislik gibi hissetmişti.

Yatakta oturup bulduğu siyah topukluları giyerken Emily gözlerini Gavin'in gözlerine çevirdi. Gülümsedi ve her zaman olduğu gibi Gavin gülümsemesinde boğulup gitmek istedi. Alt dudağını ısırıp sahip olduğu şeyi süzdü.

Emily mırlar gibi, "Selam," dedi. Ayağa kalkıp yanına gitti, krem gibi pürüzsüz teni siyah, geniş yakalı, ipekli bluzunun içinde parlıyordu. Gavin, Emily'nin kalçasını saran, dize kadar inen gri eteğinin kadınlığını içine çekti. Emily gözlerinde baştan çıkarıcı bir parıltıyla kollarını boynuna doladı. "Tam yemelik görünüyorsun."

Gavin, "Senin kadar değil," diyerek ona karşı çıktı, pantolonunda büyüyen sertliği zihinsel olarak indirmeye çalıştı.

Emily, "Eh," diye çekingence fısıldadı, dudaklarını kulağına değdirdi, "tatlıyı erkenden yiyip dün gece tamamlamadığımız şeyi bitirebiliriz. Yanılmıyorsam dolapta krema var. Makyajım bitti. Eğer... vücudumdan *yalayıp* bitiremezsen, saçımı toplayıp tekrar duş alabilirim."

Taarruz başlasın. Gavin boğazını temizleyip geri çekildi. Elini gergin bir şekilde saçına atıp dolabın kapısını açtı. Sıkıntılı bir sesle, "Birazdan çıkmamız lazım," dedi, yalan dilinde acı bir tat bıraktı.

Az önce onu yatağa mıhlayacakmış gibi baktığını hesaba katarak biraz afallayan Emily iç çekti. Saatine bakınca dudakları büzüldü. "Oraya gitmek için neredeyse iki buçuk saat var. Yeter de artar bile. Kremayı atlayıp direkt işe koyulabiliriz. Bu geceyle ilgili gergin, sinir bozucu enerjinin bir kısmını yakmalıyım."

Lanet olsun. Onunla çoktan "bakalım Emily'nin vücudunun tamamını kremayla kaplayabilir miyiz" oyununu oynamıştı. Bunu düşünmek bile bir yerlerinin şişmesine neden oluyordu. Fakat gergin, siniri bozulmuş bir Emily'nin üzerine çıkıp stres atmaya çalışması yirmi güzel kızla dolu bir striptiz kulübünden bile daha azdırıcıydı.

Düşün be adam, düşün. "Annem arayıp akşam yemeğinin daha erken olacağını söyledi. Çıkmamız lazım... Şimdi. Montunu al, seninle kapıda buluşuruz."

Ayakkabılıktan bir çift klasik Zelli Mario ayakkabısı kapalı Gavin utançla yatağa oturunca Emily daha beter dudak büzdü. Güzel yeşil gözlerini devirdikten ve kollarını baştan çıkarıcı göğsünde kavuşturduktan sonra arkasını dönüp odadan çıktı. Gavin'in göğsü özlemle sızladı, kalbi her geçen saniye daha da ağırlaşıyordu. Ayakkabıları ayaklarına geçirip ayağa kalktı, aynaya gitti. Kravatını düzelterip gözlerini aksine dikti, midesi bulandı.

Kısık sesle, "Göt herifin tekisin," diye mırıldandı kendi kendine. İç çekip cebinden anahtarları aldı, araba yolculuğunun da gecenin kendisi kadar garip geçmemesini umdu.

Bir saat ve o kadar da garip olmayan bir araba yolculuğu sonrasında Gavin çocukluk vahasının garaj yoluna çekti. Şehrin hemen dışında yer alan büyük, Tudor tarzı ev, Croton-on-Hudson, New York'taki yeşil tepelerde, Sheldrake Gölü kıyısındaydı. Gavin'in hep sığındığı birkaç yerden biriydi. Ancak gökyüzünün yoğun, al rengi solarak kararken Gavin akşamın ona huzur getireceğinden pek emin olamadı. Emily arabadan inip eline uzanırken Gavin ruh halinin değiştiğini anlayabiliyordu. Onu kollarının arasına gömüp korumak istercesine göğsüne yaslariken kalbi taş gibi yeri boyladı. Emily'nin vücudu, Gavin'in maalesef öğrendiği o çok tanıdık korkuyla sarsılıyordu.

"Yemin ederim ki her şey yolunda gidecek bebeğim," diye fısıldayıp başının tepesine bir öpücük kondurdu. Ona duyduğu aşk gibi bu söz de kolayca ve içgüdüsel olarak çıkmıştı ağzından.

Emily zayıf bir sesle, "Umarım," diye karşılık verdi, ona bakarken gözlerinde yaşlar vardı. "Annenle olan ilişkin bunun yüzünden mahvolursa bu beni öldürür."

Gavin, "Endişelenmeni istemiyorum," dedi, sırtını boydan boya okşadı. "Annemle her şey yolunda gidecek. Babam onunla nasıl uğraşması gerektiğini biliyor. Otuz seneden fazla süren evliliklerde bu olur."

Emily zayıfça başını salladı, ona inanmak istiyordu. Yavaşça nefes alıp parmaklarını parmaklarına doladığı sırada ön kapıya giden taş basamaklardan çıkmaya başladılar.

Gavin durumunun hâlâ berbat olduğunu bildiğinden duraksadı. "Yirmi soru."

Emily, "Şimdi mi?" diye sordu, ifadesi şaşkınlıkla doldu.

"Evet şimdi. Buna ihtiyacın var." Gavin kollarını beline dolayıp onu kendine çekti. "Seninle işim bittiğinde annemle ilgili hiçbir şeyi düşünmemeni sağlayacağım."

Emily başını sağa sola salladı, hafifçe kıkırdadı. "Ah, bana başka şeyler düşündüreceğine dair aklımda hiçbir şüphe yok. Haydi bakalım. İlk önce senin başlayacağını biliyorum."

Gavin'in dudaklarına yavaşça bir gülümseme kondu. İlk soruya vereceği cevabı şimdiden biliyordu. Emily hep yüzünü bir tanesine gömmüş olurdu. "Kitaplar mı filmler mi?"

Emily gözlerini devirdi. "Sence?"

"Hiçbir fikrim yok." Gavin omuz silkti, bu seksi kitap kurduna karşı aptal rolü yapmaya çalıştı. "Bu nedenle soruyorum."

"Kitaplar." Emily iç çekti. "Düşündüğüm kadar gözlemci değilsin."

Gavin güldü. "Neyi gözlemlediğime göre değişir." Emily'yi kendine çekti, kısmen rahatsız olmuş gibi görünmesi hoşuna gitti. Kesinlikle annesini aklından çıkarmıştı. "Sıra sende."

"Bond mu Bourne mu?"

Gavin'in ağzında bir gülümseme belirdi. "James ya da Jason mı demek istiyorsun?"

"Çabuk kavırıyorsun."

"Olabilecek en çabuk şekilde tatlım." Gavin, dudaklarını Emily'nin dudaklarına değdirdi. "Ve tabii ki James Bond'cu bir adamım. Unuttun mu? Balkonumdayken?"

Emily kaşlarını çatarak, "Bahsettiğin şey hakkında hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi.

"Sen de benim düşündüğüm kadar gözlemci değilmişsin." Emily ona boş boş bakınca Gavin de dramatik bir şekilde gözlerini devirme fırsatını yakaladı. "Balkonumda ilk kez şişe kapaklarıyla oynadığımız gece. Sen dışarı çıkmıştın. Ben de, 'Hayır. Adım Gavin. Gavin Blake,' demiştim."

"Aman Tanrım. Tam bir fanatiksin." Emily kahrkahrı basıp ona sarıldı. "James Bond onun tam tersini söylüyor." Emily sesini kalınlaştırıp İngiliz aksanını taklit etti. "Adım Bond, James Bond."

Gavin kaşlarını çatı. Seksi kitap kurdu haklıydı. "Tamam. Kazandın. Ama yine de 007 tarzındaydı."

Hâlâ İngiliz aksanıyla konuşan Emily, "Evet, öyleydi. Sayılır. Haydi, Blake, Gavin Blake. Sıra sende," dedi.

Evet. Emily kesinlikle ona kendini fanatikmiş gibi hissettiriyordu. Gülümseyerek başını sağa sola salladı. "Granit mi mermer mi?"

"Şey... Granit."

"Neden cevabın kulağa soruymuş gibi geliyor?"

"Bilmiyorum." Emily omuz silkti. Son zamanlarda Gavin bu tür sorular sorup duruyordu. Emily, onun mimari dergilerine kavuştuğu için heyecanlandığını düşündü. "Genellikle oturup böyle şeyleri düşünmem."

Gavin onu öptü ve Emily titrediyse bile sebebinin o olmadığını anlayabiliyordu. Üşümeye başlamıştı. "Ben de senden bunu beklemedim zaten. Haydi. Şimdi içeri girelim."

Emily başıyla onayladı.

Emily'nin aklını annesinden uzaklaştırdığına inanan Gavin, kapı kolunu çevirip kilitli olduğunu görünce zile bastı.

Samimi, sıcak bir gülümsemeyle Gavin'in babası kapıyı açtı. Gavin'le tokalaşıp sarılmak için Emily'yi kendine çekti. Açık mavi gözlerini saatine yönelten Chad kapıyı kapattı. "Epey erkencisiniz. Annen hâlâ markette akşam yemeği için bir şeyler alıyor."

Gavin, Emily'ye baktı, gözlerindeki şaşkın ifade anladığını gösteriyordu. Vermeye hazır olmadığı cevabı ararken yüzüne bakıyordu. Gavin dikkatini tekrar babasına verdi, yalan ağına dolanmış bir budala gibi hissediyordu. Boğazını temizleyip Emily'nin montunu çıkarmasına yardım etti. "Onunla bugün konuştuğumda saat beşte yiyeceğimizi söyledi."

"Yok. Yedi on beşte." Chad, Emily ile Gavin'in montlarını alıp holdeki dolaba astı. "Senin yaşında kötü işiten biri çok çalışıyor demektir. Ağabeyinle birlikte bir mola vermeye ihtiyacınız var."

Sırıtan Gavin kollarını göğsünde kavuşturdu. "Baba, ben henüz bir mola verdim. İyiyim. Cidden."

Chad omuz silkti, ses tonu umursamazdı. "Eh, bir mola daha fena olmazdı. Gençsin. Yaşa biraz." Onları oturma odasına götürürken Gavin'in sırtına vurup kocaman bir kahkaha patlattı. "Annene böyle dediğimi söyleme ama."

Gavin sırtıp Emily ile kırçılı koltuğa oturdu. "İşi kırmamı sağlamaya çalıştığını öğrenseydi sana *CSI* izletmezdi."

"Bundan daha beterini yapardı ama detay vermesem daha iyi olur." Gülümseyerek tek bir kez ellerini çırpıp Emily'ye baktı. "İçki içemeyeceğini biliyorum ama sana başka bir şey ikram edebilir miyim? Ahududulu buzlu çay, su ve birkaç çeşit meyve suyumuz var."

"Su alırım, Bay Blake. Teşekkür ederim."

Gözlerinde sevecen bir parıltıyla gülümsedi. "Sen artık ailenin bir parçasısın, bu nedenle bana Bay Blake dememen konusunda ısrar edeceğim. 'Baba' çocuklarım arasında popüler bir isim, gelinim de dahil olmak üzere. Sen de onlardan farklı değilsin. Oldu mu?"

Onu ve durumunu kabul etmesi Emily'nin göğsüne bir sıcaklık yayılmasına sebep oldu. O anda Gavin'in doğuştan gelen büyüsunü ve karizmasını nereden aldığını anladı. "Oldu. Su alırım, baba." Kelime dudaklarını terk ederken yabancı geldi.

Chad ona göz kırpıp mutfığa doğru gitmeye başladı. "Tamam. Ben başlangıç yemeklerini hazırlayacağım. Oğlum, sana soğuk bir şişe Sam Adams vereyim mi?"

Gavin, "Evet. İş görür," diye cevap verirken babası köşeden dönüp gözden kayboldu. Emily'nin elini kucığına çeken Gavin, ensesindeki saçları itip kulağına eğildi. "Güzel görünüyorsun."

Ona dönerken Emily yavaşça, meraklı bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Ah, öyle mi görünüyorum? Bugün takılmak istemediğini hesaba katarsak aklıma böyle bir şey gelmezdi." Emily, onun alt dudağını ısırmasını izledi, parlak mavi gözleri gereğinden fazlasını ortaya koyuyordu. Bir anlığına kalbi sıkıştı, kelimeler ağzından anlayabileceğinden daha hızlı bir şekilde döküldü. "Hamile kadınların

forunda kalmasına yardım eden bir antrenörün olduğu yerel bir spor salonundan randevu aldım. O kadar çok kilo almayacağım.”

Gavin geri çekildi. “Bunun kilonla bir alakası olduğunu mu sanıyorsun?”

“Birkaç kilo aldım. Ya başka ne düşüneceğim? Hiçbir zaman beni seks konusunda geri çevirmemiştin Gavin. Hormonlarım şaha kalkmış durumda şu anda ve senin hormonların... Eh, senin hormonların genelde ergen bir çocuğunkinden daha iyi değil. Dün gece rahatsızlandığını söyledin ve ondan önce de sadece... istemedin. Tahrik olmadığını itiraf et.” Emily yere baktı, sesi kısıldı. “Ah, buraya erkenden gelmemiz gerektiğini söylemen de iyi bir denemeydi.”

Gavin, Emily’nin yüzünü ellerinin arasına alıp endişeli gözlerine baktı. “Tanrım, sen beni hep tahrik ediyorsun Emily. O eteğini kaldırıp güzel vücudunu bu koltuğa eğerek kimin nerede başlayıp nerede bittiğini bilemeyeceğimiz kadar derinden içine girmemek için kendimi zor tutuyorum. Seninle seks yapmak bir uyuşturucu ve ben tam bir bağımlıyım. Sana bağımlı olmak en tatlı bağımlılık.”

Emily, “O halde, ne?” diye sordu, kanepeye eğdirildiğini düşünmemeye çalıştı. Neredeyse eteğini kaldırıp ona izin verecekti. Gözlerini sımsıkı yumdu. Gavin’in yüzünü tutması da hormonal durumuna yardımcı olmuyordu. Hem. De. Hiç.

Gavin tereddüt etti, sesi kısıktı. “Ben... Ben, seni ve bebeği incitmekten korkuyorum.”

Emily’nin gözleri açıldı. “Ne? Son birkaç haftadır seks yapıyoruz. O zamanlar endişeli değildin.”

“Biliyorum. Ama dün monitörde bebeği görünce bir şekilde... gerçekçi oldu.” Gavin iç çekerek geri çekildi. “Sonunda sana zarar vereceğim. Seks sırasında aksi bizim için imkânsız. Biz resmen hayvanız.”

Emily parmağını Gavin’in çenesinin altına atıp tekrar bakışlarını bakışlarına çekti. “Öncelikle, canımı acıtman hoşuma gidiyor,” diye fısıldadı, tek kaşını kaldırdı. “Ve dürüst olmak gerekirse, senin gibi eğitilmiş bir adamın bir kadının vücudu hakkında, hamile olsun ya

da olmasın, bu kadar naif olabileceğine inanmamı mı bekliyorsun? Beni ya da bebeği incitemezsin. Çiftler, kadınlar hamile olduğunda da milyarlarca yıldır seks yapıyorlar.”

Gavin sırtıp elini saçında gezdirdi. “İzin verildiğinde tabii ki benim de hoşuma gidiyor... *Zevk vererek* canını acıtmak. Ve dürüst olmak gerekirse evet, hamile bir kadının vücudu hakkında biraz naif olmam normal. Anahtar kelime *hamile*. Bu konuşmaya bir son vermek için Bayan Cooper, eklemem gerekir ki,” sırtıp kulağına eğildi, “milyar yıl geçse de çiftler bizim gibi *düzüşmezler*. Biz rekor kırıyoruz. Bununla birlikte evet, seni incitmekten korkuyorum.”

Vücudu alev alan Emily uzun uzadıya iç çekip dudaklarını ıslattı. Dili Gavin’in karnının altında dolanmak için can atıyordu. “Gavin...”

Tek kelime daha edemeden ön kapı açıldı. Ağzına kadar dolu üç kesekâğıdı taşıyan Lillian Blake, kapıyı kapatmak için topuğunu kullandı. Kestane renkli saçından büyük, şişko, toz gibi kar tanelerini silkeleme niyetiyle başını sağa sola salladı.

Gavin ayağa fırladı, elindeki her şeyi holün mermer zeminine bırakmak üzere olan annesine doğru koşarken neredeyse sehpaye takılacaktı. Kollarındaki paketleri kapıp yanağına bir öpücük kondurdu. “Selam. Kar mı başladı?”

Gözleri parlayan kadın elini Gavin’in saçında gezdirdi. “Evet. Hem de çok yoğun.” İç çekerek Gavin’e baktı, gözleri ancak bir annede görülecek bir sevgiyle doluydu. “Bebğim benim, seni özledim. Bir daha iki haftalık bir tatile çıktığında seni bu dünyaya getiren kadını aramayı da akıl eder misin?”

Kıs kıs gülen Gavin başını sağa sola salladı. “Anne, yirmi sekiz yaşındayım, başarılı bir şirketim var ve kız arkadaşım da kanepede oturuyor. Her geçen saniye etkileycilik faktörümü azaltıyorsun.”

Emily ayağa kalkıp yanlarına gitti. O da elini Gavin’in saçında gezdirip şakasına tek kaşını kaldırdı. “Ah, bu etkileycilik faktörüyle ilgili cümleler gerçeklerden ancak bu kadar uzak olabilirdi.”

“Öyle mi?” Gavin inanmayarak onu sorguladı, gözlerindeki parıltı vahşiydi. “Nasıl olabilir?”

Lillian parıl parıl bir gülümsemeyle, “Çünkü başını omzunun üstünde taşıyan her kız, bir erkeğin annesini severek etkileyicilik puanı *kazandığını* bilir,” diye cevap verdi. “Öyle değil mi, Emily?”

Emily, “Kesinlikle demek istediğim buydu,” diyerek ona katıldı.

Gavin başını yana yatırdı, yüzü pis bir gülümsemeyle çarpıldı. “Eh, durum buysa, sırf bil diye söylüyorum Emily, sevgili anneme bir keresinde evlenme teklif etmiştim.”

Lillian heyecanla, “Evet, üç yaşındayken,” diyerek çantasını omzundan indirdi. Girişteki cam masaya koyup Gavin’e şefkatli bir gülümseme gönderdi ve yanağına dokundu. “Dünmüş gibi hatırlıyorum. Şu hediye otomatlarının tekinden plastik bir nişan yüzüğü kazanmıştı ve hemen oradaki bakkalda tek dizinin üstüne çöküp evlenme teklif etmişti.”

Emily kıkır kıkır gülüp Gavin’in kırmızının en tatlı tonuna dönmesini izledi.

“Evet. Etkileyicilik faktörü birkaç yüz puan düştü,” diyen Gavin mutfağa girerken yaramaz bir öğrenci gibi sırttı. “Gidiyorum hanımlar.”

Lillian kahkahayı basıp Emily’ye kollarının arasına aldı. “Ee, nasılsın?” Boynundaki kremsi beyaz kaşkolunu çıkartıp masaya attı. Ağır, kürklü montu da çıkarıp dolaba astıktan sonra Emily’ye döndü. “Uzun zaman geçti ve birçok şey oldu. Umarım iyisindir.”

Lillian’ın, Gavin ve Dillon arasında olanların ne kadarını bildiğinden emin olamayan Emily sadece başını salladı. “Çok daha iyiyim, teşekkür ederim. Sen nasılsın?”

Lillian mutlulukla, “İyi. Organizasyonu büyütmeyle meşguldüm. New Jersey’ye kadar açılmayı planlıyoruz. Olabilecekmiş gibi duruyor,” dedi, Emily’nin koluna girdi. Mutfağa yöneldiler. “Gidip erkeklerimiz evi yakmaya çalışıyorlar mı bakalım.”

Bir kez daha eklemlerine hoş bir sıcaklığın yayıldığını hisseden Emily, Gavin’le yetiştirilme tarzları arasındaki farkı fark etti. Emily’nin

hayatında bir baba figürü yokken Gavin, iyiliğin tüm kötü durumların üstünden geleceğine inanan güçlü bir adam tarafından büyütülmüştü. Lillian, liseye gittikleri ana kadar evde çocuklarıyla kalmıştı. Tabii ki dürüst, ona önem veren bir adamla evlendiği için Lillian'ın durumu farklıydı ama göğüs kanseriyle boğuştuğu en kasvetli anlarda bile evlerinde anormalliğe yer olmasın diye uğraşmaya bir son vermemişti. Hayata yansıyan iki farklı renkli ışık. Artık Emily'nin tek ihtiyacı olan, Gavin'le bir araya gelmelerinin bir sebebi olduğuna inanmaktı. Bu sebebin, akşam yemeğindeki sohbetin odak noktası olmasını umuyordu.

Mutfığa girdikleri anda iki kadın da erkeklerin evi yakmak üzere olmadığını görünce sevindi. Babayla oğul, alınanları yerleştirmiş ve leziz kokan bir şeyi karıştırmaya, kızartmaya ve pişirmeye başlamıştı.

Lillian, "Sakin onları eğitemeyeceğini düşünmelerine izin verme," diye fısıldadı, tebessümü Gavin'inki gibi bulaşıcıydı. "Aslında epey kolay."

Emily, "Bunu aklımda tutacağım," diye karşılık verdi, gülmemek için kendini tutamadı.

Elinde bir tavayla arkasını dönen Gavin, Emily'nin bakışını yakaladı. Sırtıp bileğiyle havalı bir hareket yaptı, eğitilmiş bir şefin yapacağı gibi makarnaya benzeyen şeyi havaya fırlattı. "Bayağı yetenekliyim, değil mi?" diye sorup tezgâhtaki soğuk içeceğe uzandı. Bir yudum aldıktan sonra bir kez daha hava atmaya kalktı ancak makarnanın yarısını yere döktü. Marinara sosu boydan boya mutfığı kapladı.

Gavin bu rezaletin ortasında gözlerini devirerek yarı kahkaha atar yarı homurdanır bir halde kafasını kaldırdı. Sadece o homurdanıyordu çünkü Emily kahkahayı bastığında ebeveynleri de basmıştı. Bir sürü ıslak kâğıt havlu, birkaç temizlik ürünü ve yerin hızlıca paspaslanmasının ardından Bay Havacı'nın boşa giden çabası geçmişte kaldı. Yarım saat içinde Lillian her şeyi kontrol altına aldı.

Dördü yemek odasına, salata, parmesan peynirli patlıcan, İtalyan ekmeği ve Gavin sayesinde az kalan makarna eşliğinde dolu bir sofraya oturdular. Emily bir nebze rahatladı, elinden geldiğince

sohbetin tadını çıkardı. Kısa süre içinde verecekleri haberin buna bir son vereceğini biliyordu.

Chad'le Lillian'ın Harvard'da hukuk okurken tanıştıklarını öğrendi. Tipik "ilk görüşte aşk" hikâyesi olmasa da Emily, Gavin'in dur durak bilmeden istediği şeyin peşinden koşma yatkınlığını nereden aldığını öğrendi. Chad, nihayet randevu teklifini kabul edene dek Lillian'ı iki dönem boyunca kovalamış, onun için yaratılmış adam olduğunda ısrar etmişti. Emily armut dibine düşer diye düşünerek içinden güldü. Lillian, Colton'ı karnında taşıdığını ertesi sene öğrendiğinde şaşırmışlardı. Evde kalıp Colton'ı büyütmesi için o dönem okuldan ayrılmasına karar vermişlerdi. Hızla evlendikten, bir diğer bebekten, girilen bir mortgage borcundan, bir köpekten ve Küçükler Beyzbol Ligi antrenmanlarından sonra Lillian asla hukuk fakültesine geri dönmemişti. Ancak Emily, birlikte geçirdikleri hayatın hikâyesini dinlerken birbirlerine baktıklarında gözlerinde zerre kadar pişmanlık olmadığını görüyordu. Bunun yerine, her söze, tebessüme ve kahkahaya sevgi ve anılarla dolu bir hayatın izi yansıyor.

Yemekten kalanları masadan topladıktan ve ebeveynlerinin yemek odasına tatlı getirmesini bekledikten sonra Gavin, Emily'nin topuğunun parke zemine durmadan, kesik kesik çarptığını duymadan edemedi. Ses yankılanıyor, cama vuran yağmur damlaları gibi duvarlardan sekiyordu. Tanrı aşkına, bu kadar gergin olmasından nefret ediyordu. Kalbine eziyet ediyordu.

Ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyemedi önce ebeveynleri hızla odaya daldı, babasının elinde yeni yapılmış kahve vardı ve annesi de ev yapımı elmalı turta taşıyordu. Yerlerine oturduklarında Lillian fırından yeni çıkmış tatlıyı kesip hepsine birer parça servis etti. Karşıdan babasına bakan Gavin, onun da gergin olduğunu görebiliyordu. Soluk benizli, endişeli ifadesi her şeyi anlatıyordu. Tek bir yudumda birasını bitirirken Gavin gülümsermiş gibi bile yapamadı. Kahretsin. Sinirleri geriliyordu ama lanet olası konuyu açması gerektiğini de biliyordu.

Ancak sesi hızlı düşünceleri arasında kaybolmuştu, kelimeleri pekmez gibi ağızına yapışıyordu.

Babası ona bir kez daha baktı, boğazını temizlerken başını salladı. "Lillian, Gavin ile Emily'nin... paylaşmak istedikleri bazı haberleri var." Gözleri Gavin'in gözlerine öyle bir ciddiyetle sabitlendi ki Gavin oradan gitmeyi ve Emily'yi onları kimsenin asla bulamayacağı bir yere götürmeyi istedi. "Haydi, oğlum. Annene neler olduğunu anlat."

Emily'nin eline uzanan Gavin ona dönüp titreyen dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum." Geri çekilirken gözle-riyle yüzünü inceledi.

Emily de usulca, "Ben de seni seviyorum," dedi.

Lillian meraklı bir annenin çatık, ihtiyatlı kaşlarıyla, "Neler oluyor Gavin?" diye sordu.

Bir anlık bir tereddüitten sonra itiraf geldi: "Anne, Emily hamile ve... bebek benden olmayabilir."

Lillian'ın ifadesi katıksız bir şaşkınlığa büründü, şok kanı çekilmiş beyaz teninden ve dumura uğramış, kasılan çenesinden okunuyordu. Önceden parlak olan yeşil gözlerini şaşkınlık bir cüppe gibi sardı. Şüpheyle Emily'ye baktı. "Oğlumla birliktessin ancak başka birinin çocuğunu mu taşıyor olabilirsin?" Tabağını ittirip geriye yaslandı, elini göğsüne götürdü. "Sanırım bende bıraktığın izlenim yanlışmış Emily. Seni oğluma sadık kalacak bir kadın olarak görüyordum."

Emily ağızını açtı ama darmaduman olmuş beynindeki binlerce kelimeyi düzene sokamadı.

Chad başını sallayarak, "Lillian, bir dakika dur. Gavin'e sadık kaldı. Hikâyenin bilmediğin yönleri var," diye belirtti. "Bir dakikalığına onları dinle."

Lillian öfkeyle nefes aldı, gözleriyle kocasını dövüyordu. "Sen bunu biliyordun ve bana söylemedin mi?" Dikkati hızla Gavin'e yöneldi. "Bana bunun söylenmemesinin bir sebebi var mı?"

“Evet, anne, var.” Gavin dirseğini masaya dayadı. “Senin tam da bu tepkiyi vereceğini bekliyordum. Açıklamamıza müsaade edecek misin? Etmeyeceksen, hemen buradan gideceğiz.”

Lillian rimelli kirpiklerini kırpıp başını sallamadan önce odayı yoğun bir sessizlik kapladı. Gözleri buluştuğunda kazayla bir heykele dönüşecekmiş gibi bakışlarını Emily’ninkinden sakındı, sadece Gavin’e odaklandı. “Ne oldu?” diye sordu, iki kaşını birden kaldırırken sesi daha kısıktı.

Emily gözlerini ona dikti, yüzünü gölgeleyen öfkenin ve hüznün derinliği irkilmesine neden oldu. Midesinin bulandığını hissetti ve o anda konuşmanın sonuna dek kusmadan duramayacağına yemin edebilirdi. Tek kelime çıkmadan aralanan dudaklarıyla Emily ıslak gözlerini Gavin’e çevirerek cevap vermesini bekledi.

“Dillon’la ilk kez ayrıldıklarında Emily ile birlikteydik.”

“Bu arkadaşın olan Dillon’la aynı kişi mi?” diyen Lillian sözünü kesti. “Hesaplarına bakan kişi?”

“Eskiden arkadaş olduğum adamla aynı kişi, evet. Artık hesaplarıma da bakmıyor.”

“Peki, böyle bir şey nasıl oldu Gavin? Sadece bir varsayımda bulunuyorum ama sonu iyi bitmemiş gibi geliyor.” Lillian gözlerini Chad’e çevirdi, yüzü düş kırıklığıyla doluydu. “Oğullarımızı arkadaşlarının kız arkadaşlarıyla çıksınlar diye mi büyüttük?”

Chad tek kaşını kaldırdı, kararlılıkla konuştu. “Hayır. Ama oğullarımızı inandıkları bir şeyden vazgeçsinler diye de büyütmedik.”

Kadın, “Ne pahasına Chad?” diye sordu, cevabı onu şaşırtmışa benziyordu. “Ne zaman arkadaşın kız arkadaşını çalmak popüler oldu?”

Emily, “Beni çalmadı,” diyerek usulca konuştu. Gözlerini Lillilandan alıp kucağında duran, gergin bir şekilde Gavin’inkine dolanmış eline çevirdi. Düşünceleri Gavin’i ilk gördüğü ana dönerken dudaklarından hafif bir tebessümü eksik tutmayı başaramadı. Gözlerini gözlerine çevirdi, bakışlarıyla güzel yüzünü okşadı. “Eh, kalbimi Dillon’dan çaldı. Ama bu olduğunda... oğlunuzun bunu yaptığından haberi yoktu.”

Emily'ninki gibi hafif bir tebessümle Gavin onun yanağını avuçladı, kalbi sıkıştıyordu. Nefesini tuttu, hâlâ Emily'ye sahip olduğuna inanamıyordu. Bir an sonra elini indirdi, derin bir nefes aldı ve annesine şöyle bir baktı. Annesinin aklı eskisinden daha kötü karışmış gibiydi. "Aslına bakılırsa, aşkımız geri dönülebilecek noktayı o kadar geçti ki bu beni resmen korkutuyor. Bir süredir böyle. Sadece halletmemiz gereken birkaç pürüz vardı. Birlikte olmamız bazılarına göre doğru değildi ama bu umurumda bile olmadı. Yanımda oturan kadının da umurunda olmadığından gayet eminim. Âşığız. Hakkında film yapılabilecek derin, hastalıklı, tuhaf bir aşk. Birlikte korkunun yüzüne bakıp çekip gitmesini söylüyoruz. Bu bebek benden olmayabilir ama olmasa bile... benden. Emily'nin bir parçası ve oğlunun hiçbir parçası onu sevmemezlik edemez, anne. Oğlunun hiçbir parçası Emily'yi sevmemezlik edemez."

Emily'nin gözyaşları kirpiklerini ıslatırken Lillian'ın yanağından bir damla yaş aktığını ve beyaz, keten masa örtüsüne damladığını fark etti. Yutkunan Emily, Lillian'ın ayağa kalkmasını izledi, badem şeklindeki gözleri onunla Gavin arasında gidip geldi.

Surat asarken boğulur gibi, "Bu ilişkiyi destekleyebileceğimi sanmıyorum," dedi. "Ben sadece..." Elini boğazına götürüp uzun, zarif parmaklarını teninde gezdirdi. Yenilmiş gibi yoğun bir şekilde nefesini verip eline uzanan Chad'e baktı. Chad elini sıktıktan sonra dönüp odadan çıktı, bir kapı kapanıp sesler kaybolana dek evde hiçkırıkları yankılandı.

Bir zamanlar sağlam olan aileye getirdiği hüzne daha fazla tanıklık etmek istemeyen Emily, sandalyesinden kalktı, hıçkırığını yutarken kalbi milyonlarca kez kırıldı.

Gavin de ayağa dikilip kapıya giden Emily'nin kolunu yakaladı. Saçını yüzünden çekti. "Bekle! Emily, beni dinle..."

"Hayır, sen beni dinle Gavin." Gavin'in yüzünü ellerinin arasına alırken soluklanmak için ağzını açtı. "Seni terk ettiğimde neredeyse bana telefon edeceğini ama etmediğini söylediğini hatırlıyor musun?"

Şaşkın, endişeli gözlerle Gavin onun yüzüne baktı. "Evet. Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"Kendimden nefret ediyordum çünkü ne zaman telefonuma bak-sam seni aramak istiyordum. Sana inanmadığım için ne kadar üzgün olduğumu söylemek için seni arama isteğiyle bitip tükeniyordum ama yapamadım. Bir şeyler beni engelledi. Ayrıca, bana neredeyse arabana binip evime geleceğini söylemiştin ama gelmedin. Benim için de aynısı oldu. Bir taksiye atlayıp senin evine gittim. Evin önünde durup yukarı bakarak ne yaptığını merak ettim ve kiminle yaptığından korktum. Seni görmeyi çok fena istiyordum. Kalbim kırılmıştı, parçalara ayrılmıştı Gavin. Ayrı kaldığımızda fiziksel acı duydum. Böyle bir acının var olduğuna inanmıyordum. Annemi kaybettiğimden hissettiğimden tamamıyla farklıydı. Etimi daha derinden kesiyordu. Ama asansöre binip yanına gelmedim. Dillon'ı istemiyordum. Seni istiyordum."

"Emily, dur." Gavin bileğini tuttu, onu göğsüne çekti. "Tüm bunları neden söylüyorsun?"

"Bunu söylüyorum çünkü tutkulu bir öpüşme esnasında nefes kesilir diyorlar. Bu doğru değil Gavin çünkü senin dudakların dudak-larıma değmeden önce bile resmen nefes alamıyorum. Deniyorum ama yapamıyorum. Bana baktığında düşünemiyorum. Aklımı boşaltıyorsun. Hep böyle oldu; bu çok güzel ve insanı yiyip bitiriyor. Büyülü ve bir kızın hissetmesi gerekenlerin hepsi de bu. Dokunduğunda tenin karıncalanıyorsa birine gerçekten âşıksın demektir diyorlar. Benim tenim senin sesini duyduğumda karıncalanıyor; bana dokunmana ihtiyacım yok. Yanımda olmadığında seni hissedebiliyorum. Seni rüyalarımda hissediyorum. Binlerce kilometre ötedeyken seni hissediyordum."

"Seni gördüğüm anda beni korkuttun ve sanırım bunun sebebi bilmemdi, bir şekilde sana âşık olacağımı biliyordum. Dünyalarımızın halihazırda iç içe geçtiğini bilmiyordum ama kalbim bir şekilde sana ait olduğunu ilk andan itibaren biliyordu. Ayrıldığımızda bu kadar derin bir acının var olduğuna inanmıyordum ama bizimkisi gibi bir aşkın var olduğuna da inanmıyordum. Sen bana var olduğunu gösterdin."

Sen bana kötülüğün olduğu yerde iyiliğin olduğunu gösterdin. Bana tüm acılarımdan daha fazla zevk verdin. Ölü olduğumu sandığımda bana hayat verdin.”

Emily duraksadı, gözyaşları hızla yüzüne akıyordu. “Birini yeteri kadar seviyorsan ama sebep olduğun tek şey acı çekmesiyse gitmesine izin vermen gerektiğini de söylüyorlar. Benim tek sebep olduğum da bu Gavin. Tanıştığımız andan itibaren dünyanı tepetaklak ettim. Ve şimdi de bu çıktı. Benim yüzümden annenle konuşmamana göz yumamam. Seni sevmeye devam etmesi için gitmene izin verecek kadar seviyorum seni.”

Gavin geri çekildi. Dengesi bozulmuş gibi hissetti, göğsüne bir acı saplandı. Yutkunduydu, derin, kesik bir nefes alırken gözlerinin içine baktı. “Beni terk edemezsin,” dedi, sesinde titreyen çaresizliği duydu.

Emily boğulur gibi, “Buna mecburum,” dedi, Gavin’in yüzünde gördüğü korku onu öldürüyordu. “Ailenin paramparça olmasına sebep olamam.”

“Olmayacaksın.” Lillian’ın kısık sesi havada yankılandı, ses tonunu güven veren bir kesinlik kaplamıştı. Emily ona döndü, şaşkınlıkla ıslak gözlerini kırpıttı. Başı dönerken yanaklarını sildi, vücudu sarsılıyordu. “Ailemizin paramparça olmasına sebep olmayacaksın çünkü oğlumu senin kadar çok seven bir kadının hayatından çekip gitmesine müsaade etmeyeceğim.” Yaklaşan Lillian çekingen elini Emily’nin omzuna koydu, gözyaşına boğulmuştu. “Hayatımızdan çekip gitmene müsaade etmeyeceğim. Vazgeçmek üzere olduğun şey, oğlumun canını yakacak olsa bile bencillikten uzaktı. Bir adamı, korkutucu derecede çok seven bir kız tanımıştım bir keresinde.” Lillian duraksadı, gözü Chad’e takıldı. Chad yanına giderken Lillian’ın ağzının kenarında ufak, hüznünlü bir tebessüm oluştu. Gözlerini tekrar Emily’ye çeviren Lillian başını sağa sola salladı. “Beni öpmeden önce aldığım kesik nefeslerden vazgeçmek zorunda kalsaydım ölürdüm. Taşıdığın bebek torunum olsun ya da olmasın sana kızım demekten onur duyayım.”

Emily'nin nefesi kesildi, kalbi o kadar sert çarpıyordu ki Lillian onu uzun uzun sarılmak için kendine çekerken sesini duyabiliyordu. Emily, umutsuzca sevdiği adamı dünyaya getiren kadının omzunda ağladı. Sadece Gavin'in yaşattığı kesik nefeslerden vazgeçmek zorunda kalmadığı için minnettar değildi; bir şekilde bu soğuk, karlı gecede, hayatının birden fazla şekilde değiştiği senede, bir de anne kazandığı için minnettardı.

Uğursuz Bir Şey Geliyor Bu Yana

Emily, evin kapısını arkasından kapattı, Gavin elinde bir paket Sevgililer Günü çikolatasıyla koltuktan kalkarken gülümsedi. Montunu ve kaşkolunu çıkarıp salona girerek yanına giderken koltuğa fırlattı. “Çikolataların neredeyse iki haftalık olduğunun farkındasın, değil mi?” Kollarını boynuna dolarken gülümsedi. “Ayrıca, sen hiç sağlıklı bir şey yemez misin?”

Çikolatalı ağızıyla gülümseyen Gavin onu öptü. “Neredeyse iki haftalık olduğunun farkındayım ve hayır. Ne kadar sağlıksızsa o kadar iyi.”

Emily dudaklarını yalayıp Gavin’in bulaştırdığı çikolatanın tadına baktı. Herhangi bir dişçinin üzerinde çalıştığını söylemekten gurur duyacağı dişleri olduğu hesaba katılırsa resmen şekere bulanmış şeyler yiyerek yaşaması onu şaşırtıyordu. Ne kadar tatlıysa o kadar iyiydi. Son birkaç ay içinde Gavin’i Gavin yapan başka ufak tefek şeyleri de keşfetmişti. Âşık olup durduğu adamı. Hiç aksatmadan günde iki kere en az otuz dakikayı, bazen daha fazlasını duşta geçiriyor, duvarlara döşenmiş ses sisteminde Breaking Benjamin bağırttırarak banyoyu sıcak buharla dolduruyordu. Ah, bir de elinden geldiğince

eşlik ediyordu. Emily'nin şaşırmasına ama hiç şüphesiz hoşlanmasına da yol açacak şekilde çıplak uyuma konusunda müthiş bir bağımlılığı vardı. Her sabah taş gibi sert, çıplak bir alfa erkeğin yanında uyanan şanslı bir kızdı.

Garip alışkanlıkları da yok değildi. Emily'ye göre resmen saplantılıydı ve muhtemelen bir terapistin müdahale etmesi gerekiyordu. Berbat bir temizlik hastalığı vardı. Kahretsin, Emily'nin yediği bir sandviçin kırıntısını bulsa yarım saniye içinde birkaç kâğıt havlu ve cam temizleyici kapıp yüzeyi temizliyordu. Buna karşılık Emily kahkaha atıyordu ve şaşıyordu çünkü Gavin'in haftada dört gün gelen bir temizlikçisi vardı. Sanki kadın çalışmaya gelmeden önce evinin tertemiz olmasını istiyordu.

Emily onu bu huyundan vazgeçirmeye, bir köşeye birkaç kirli çamaşır yığılmasının sorun olmadığını söyleyerek onu yatıştırmaya çalışıyordu. Ancak bu genellikle kaybettiği bir savaş oluyordu. Yine de tüm ufak tefek garipliklerini ve kendine has özelliklerini inanılmaz derecede sevimli buluyordu. Katmanlarını sevmekten kendini alıkoyamıyordu.

Emily gülümseyerek çantasını ve mektup yığını mutfak tezgâhına attı. Gavin peşinden gidip bir sandalyeye kuruldu, Emily'nin buzdolabını açmasını izledi. Yardım amacıyla düzenlenen yerel balolar için gönderilmiş bir dünya davetiyenin arasından Gavin ilk *Architectural Digest*'ini aldı.

Gavin, "Sana bir mektup gelmiş," diyerek Emily'ye bilgi verip zarfı granit tezgâhın üstünden gönderdi. Dergiye açıp Agropoli'deki Tiren Denizi'ne bakan lüks İtalyan villasını inceledi. "Ayrıca, Visa'nı da ödedim. Faturalarını ödememe engel olmak için korkunç bir çabayla kredi kartı ekstrelerini saklayacaksan, mücevherat kutundan daha iyi bir yer bulmanı tavsiye ederim." Kurnaz bir şekilde sırtıp omuz silkti. "En alt bölmede senin için bir sürpriz var. Artık ikimiz de sinsiyiz."

Dudaklarını sıkın Emily suçluluk duygusuyla iki kaşını da kaldırdı ama faturalarını saklamak için daha iyi bir yer bulması gerektiği

konusunda haklı olduğunu da inkâr edemiyordu. Gavin böyle meydan okuyunca kabul etti, zarfı tezgâhtan aldı ve sinsi alnına bir öpücük kondurdu. "Bana ne aldın?"

Gözleri dergisine kilitlenmiş Gavin'in ses tonu tembel sonbahar rüzgârı kadar sakindi. "Bu soruyu es geçip kendi başına bulmana müsaade edeceğim." Başını hafifçe yatak odasına doğru salladı, bebek mavisi gözleri hâlâ derginin üstüneyken ağzının kenarına bir gülücük kondu. "Hadisene."

İç çekerek gülen Emily yatak odasına gitti. Parmağıyla zarfı yırttı. Ağzı hafifçe aralanarak durdu, az önce kâğıt parmağını kesmişti. Acıyı azaltmak için yarayı emdi. Sağlam elinde duran zarf ve dinmeye başlayan yanmayla birlikte zarfı çevirdi, ön kısımdaki elyazısını görünce kalbi neredeyse duracaktı.

Geri gönderme adresi olmasa da Dillon'ın elyazısı başka bir şeyle karıştırılmazdı. Yutkunup kâğıdı çıkardı, hızla açtı. Eski sigorta şirketinin gönderdiği bir masraf evrakının fotokopisini gözleriyle tararken kalbi çılgınlar gibi atıyordu. Birkaç hafta önceki doktor ziyaretini detaylıca anlatıyordu. Şaşkındı çünkü danışmaya yeni sigorta şirketinin bilgisini ve yeni adresini verdiğini net bir şekilde hatırlıyordu, bu nedenle Emily evrakın nasıl Dillon'a ulaştığını anlamadı. Dillon kan kırmızısı bir kalemle şu kelimeleri daire içine almıştı: "Birinci trimester fetal ultrasonografi." Kâğıdın altına da şöyle yazmıştı:

O GÜNDEN GERİYE SAYARSAK, SENİNLE BEN... MUTLU
MESUT NİŞANLIYDIK. SANIRIM BANA SÖYLEYECEK
BİR ŞEYLERİN VAR???? BUNU AÇTIĞIN ANDA BENİ
ARAMAZSAN, LANET BİR AVUKAT BULACAĞIM.

Titreyen elini saçına daldıran Emily arkasını döndü, yavaşça tekrar mutfağa gitti. Gavin, Dillon'a söylememeleri konusunda ısrar etmişti. Babanın kim olduğunu kesinlikle öğrenmeden önce Dillon'ın hamile olduğunu bilmeyi hak etmediği konusunda hisleri netti. Kendisinin

saklama konusunda şüpheleri olmasına rağmen Gavin'in kararına karşı çıkmamak için istemeden de olsa bunu kabul etmişti.

Olivia'nın birkaç hafta önce kültüpteki sözleri Emily'nin başında siren gibi yankılandı. Bu onu *gerçekten* kötü gösterebilirdi. Babanın o olduğu anlaşılırsa Dillon'ın bunu mahkemede ona karşı kullanacağına dair kafasında hiçbir şüphe yoktu. Bu düşünce kemiklerine kadar titremesine neden oldu, çocuğunu ondan ayırmaya çalıştığı gözünün önüne gelince kalbine adeta sivri buz parçaları saplandı.

Kâğıdı sessizce Gavin'in önüne koyan Emily derin bir nefes alıp tepkisini bekledi. Okurken ifadesinin hafif şaşkınlıktan donukluğa geçtiğini gördü, ardından resmen öfkeleni. Gözleri sıcak kömürler gibi parlıyor, ardında öfke köpürüyordu. Ayağa fırlayıp dergiyi tezgâha fırlattığında Emily'nin içi bir kez daha titredi.

"Bunu eline nasıl geçirmiştir?"

Hâlâ şokta olan Emily nefes nefese, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

Gavin elini saçına attı. "Onunla daha önce hiç sağlık sigortası yaptırmış mıydın?"

Emily başıyla onayladı. "New York'a taşındığımda, evlenmeden beni şirketin yaptırdığı sigortaya ekleyemeyeceği için özel bir sigorta şirketine ödeme yapmıştı. Öğretmenlik yapmaya başladığımda hemen sigorta yapmayacaklarını biliyordu. Ama test için gittiğimiz gün danışmadaki görevliye söyleyip bilgiyi değiştirttim. Ne olduğunu anlamıyorum." Gavin'in ona Noel'de verdiği kolyede parmaklarını gergin bir şekilde gezdirirken Emily nefesinin kesildiğini hissetti. "Beni mahkemeye sürükleyecek ve ona söylemediğim için bebeği benden almaya çalışacak. Bir avukata ihtiyacım var. Yapamam, bunu yaşayamam." Hıçkırığını yuttu, vücudu iki büklüm oldu. Kolunu serin granit tezgâha dayayınca Gavin'in elini ensesinde hissetti.

Gavin, "Bebeği senden almasına müsaade etmem," dedi, ses tonu kararlıydı. Nefes almaya çalışan Emily başını sağa sola salladı. Gavin fısıldayarak, "Emily, bana bak," diye emretti. Emily vücudu titrerken doğruldu, yaşlı gözleri gözlerini aradı. "Şehirdeki tüm kahrolası avu-

katları tutmam gerekirse, tutarım. Seni asla öyle yaralamasına müsaade etmem. Beni anlıyor musun?”

Gavin'e inanmak istiyordu ama inanamıyordu. Enine boyuna tarttığı düşünceleri buna izin vermiyordu. Dillon gitmişti ama hâlâ hayatını etkiliyordu. İntikamı bu olacaktı. Tanrı aşkına. Bu intikamdan da fazlası olacaktı. Bunu hissedebiliyordu. Bunu ondan sakladığı için Dillon'ın dönüştüğü tüm sömürücü ve iğrenç şey, Emily'yi cezalandıracak jüri mahkemenin önünde tabii ki de sahneye çıkacaktı. O anda nerede olursa olsun hırslandığını ve aramasını beklediğini biliyordu.

Nefesini vererek, “Onu aramak zorundayım,” deyip çalışma odasına yöneldi.

Gavin dirseğini kaptı. “Onu aramıyoruz.”

Gözleri ardına kadar açılan Emily kolunu çekip kurtardı. “Onunla daha fazla oyun oynayacağımı sanıyorsan, yanılıyorsun. Şu müthiş ona bildirmeme planımız yüzümüzde patladı ve korunma emrini iptal ettirme riskine girmeyeceğim.”

Gavin'in içine kötü bir his geldi ve gerçekten sinirini bozdu. “Bu dediklerine bakılırsa bebeğin ondan olduğunu varsayıyorsun. Bunun farkındasın, değil mi?”

Emily tersleyerek, “Hiçbir varsayımda bulunmuyorum!” dedi, hiddeti inkâr edilemezdi. Koridordan çalışma odasına doğru yürümeye devam etti. Telefonu eline alıp Dillon'ın numarasını tuşlamaya başladı ama Gavin'in iri eli telefonu elinden çekip aldı. Emily nefes almak için ağzını açarak, “Ne yapıyorsun?” diye sordu. “Onu arıyorum.”

İstiraptan bir maskenin kapladığı yüzüyle Gavin nazıkçe başparmağını Emily'nin titreyen dudaklarında gezdirdi. Sesi usulca çıkarken başını sağa sola salladı. “Emily Cooper, sakinleş. Seninle kavga etmeye bayılıyorum bebeğim, beni tahrik ediyor ama bu göt herif yüzünden bir daha seninle asla kavga etmeyeceğim.”

“Ama...”

“Otur.”

Emily'nin eli beline gitti. “Bana ne yapacağımı söyleyemezsin.”

“Böyle devam et.” Şeytani bir gülümsemeyle Gavin kollarını göğsünde kavuşturdu. “Aletim bağırдың her kelimeyle daha da sertleşiyor.” Evet. Gerçekten öyleydi. Eşofmanında çadır kuruluyordu. Tahrik olduğu inkâr edilemezdi.

Emily dudağını ısırp masasının önündeki deri sandalyeye çöktü. Başını yana yatırıp gözlerini kısıtı. “Büyüdüğüne şaşırmadım. Birkaç haftadır seks yapmıyoruz. Sadece beni aç bırakmamışsın, görünüşe göre kendini de aç bırakmışsın.”

Gavin kıs kıs güldü, onun yanındayken sergilemeye alıştığı sivri dili neşelenmesini sağladı. Evet, sevgilisini gerçekte olduğunu bildiği kaplana dönüştürüyordu. “Buraya seks hakkında tartışmaya gelmedik.”

Emily gözlerini devirdi. “Ya da seksin eksikliği hakkında.”

Vücudunu vücudunun üstüne eğen Gavin iki elini birden sandalyeye attı, burnu kısmen burnuna değiyordu. “Artık biraz sakinleştiğine göre benimle konuşmaya hazır mısın?”

Sesinin kısık, ses tınısı tenine fısıldıyordu. Gavin’e lanet olsun. Emily, kendini öğretmen tarafından azarlanan bir öğrenci gibi hissediyordu, hiçbir şeyi onu orada düzmekten daha fazla istemediği öğretmeni tarafından. Yavaşça nefes alıp ilgilenmiyormuş gibi yaptı. “İyi. Haydi, konuşalım.”

Gavin, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı, yavaşça geri çekildi. Masanın arkasına geçip sandalyesine oturdu. Parmaklarını çenesinin altında kavuşturup Emily’ye baktı ve kafasından geçen kelimeleri doğru düzgün ifade edecek kelimeleri aradı. “Bir: Sevgililer Günü çikolatasından daha fazla sevdiğim kadın, hızla gelen bir trenin altına onun uğruna yatabileceğim kadın, Dillon’ın senden bu bebeği alabilme şansının neredeyse hiç olmadığını anlamam gerek. Sana vurdu. Mahkemenin elinde belgeler var.” Emily konuşmaya yeltendi ama Gavin tek parmağını kaldırarak onu susturdu. Emily iç çekti ve o da konuşmaya devam etti.

“İki: Az önce söylediğin şey... beni rahatsız etti. Ses tonundaki varsayımı duydum. İkimiz de aptal değiliz. İkimiz de defalarca,”

Gavin bu düşünceyle irkildi, "o hafta onunla yaptığın seksin, seninle yaptığımızdan daha fazla olduğunu biliyoruz. Ama ben paramı spermimin delicesine güçlü olduğuna yatırıyorum. Dillon zayıf bir adam, bu nedenle onun zayıf bir... ordusu var diyebilirsin. Bu da beni göt herif kadar baba olma yarışına sokuyor. Bana soracak olursan, karnında mavi gözlü, siyah saçlı bir çocuk var." Gavin ona göz kırptı, ağzı açılan sevgilisinin dudakları onu çok cezbediyordu.

"Üç," telefona uzandı, "hayır, sana ne yapman gerektiğini söyleyemem. Ama onu şu anda ararsan, her zaman olduğu gibi omurgasız puştun teki gibi davranacağını sana söyleyebilirim. Bizden istemeyebleceğimiz şeyler talep edecek. Kararın ne olursa olsun, senin arkanda duracağım çünkü sen ayaklı bir kutu çikolatasın ve seni seviyorum ama göt herif sahip olduğu saçma fikirlerle karşımıza çıktığında ağzını açtığını duymak istemiyorum."

Emily ayağa kalktı, masanın etrafından dolandı ve kendini Gavin'in kucığına bıraktı. Gavin gülümsedi, Emily omzuna sokulurken gözleriyle vücudunu ısıttı. Emily üstündeki siyah, eskimiş Linkin Park tişörtünün üstünde daireler çizdi. Kesinlikle bu tişörtün daha iyi günleri olmuştu. "Bay Blake, sizce şimdi konuşabilir miyim?" Gülümsedi, Gavin'in göğsünün derinliklerinde titreşen kahkahasını hissetti.

Saçındaki koyu, kırmızı gölgelere vuran güneş Gavin'in parmaklarının dokunmak için kaşınmasına neden oldu. Bu isteğe boyun eğerek elini dalgaların altına gömüp ensesini okşadı. "Kesinlikle, eğer konuşabileceğini düşünüyorsan, lütfen konuş."

"Teşekkür ederim." Emily ona daha da sokuldu, dokunuşunun keyfini çıkarıyordu. "Pekâlâ. Bir: Dillon bana vurduktan... sonraki birkaç gün..." Duraksadı, gerildiğini hissedince Gavin'e baktı. Kucığında kıvrılıp dizlerini göğsüne çekerken Gavin de kolunu beline doladı. "Birkaç gün sonra yerel bir kadın sığınma evini ziyaret ettim. Savcı tavsiye etti, ben de gittim, aynı şeyi yaşayan kadınlardan elimden gelebildiğince bilgi toplamaya çalıştım. Birçok çocuklu kadınla tanıştım. Bu kadınlar sadece hayatları pahasına korkmuyordu, bir de

mahkemeler onları yüzüstü bıraktı diye yıkılmışlardı. O hayvanların çocuklarını görme hakkı engellenmemişti. Gözetim altında görüşme hakları vardı. Ne kadar paraları olduğunun bir önemi yok. İnan bana, orada her hayat tarzından kadın vardı; zengin, fakir, genç, yaşlı, siyahi, beyaz ve arada kalan diğer her renkte. Bazısı şehirdeki en pahalı avukatları tutmuştu. Bir fark yaratmıyordu. Çocuk fiziksel anlamda suiistimal edilmediyse, hepsi değilse bile çoğu hâkim gözetim altında görüşme hakkı veriyor.”

Bir kez daha duraksayarak Gavin’in gözlerine baktı, sesi kısıktı. “Benim korktuğum da bu. Birçok açıdan sen hayatımda tanıdığım en güçlü adamsın. Ama bu durumda senin paranın bir faydası olamaz.” Gavin konuşmaya yeltendi ama bu kez susturmak için tek parmağını kaldırma sırası Emily’deydi. Kucağında dönüp onu uzun uzun ve tutkuyla öptü. Bir dakika sonra kırdığından emin olduğu kalbinin küçük bir kısmını iyileştirebildiğini umarak geri çekildi.

“İki: Sesimdeki varsayımı duyduğun için özür dilerim. Korkunun beni ele geçirmesine göz yumdum. Ama... ordunun bu savaşı kazanabileceğinden gayet emin olduğunu bildiğimden bir daha bunu duymayacağına söz veriyorum. Bana soracak olursan, *pek* güzel olmayan karnımda şu anda mavi gözlü, siyah saçlı bir çocuk var. Erkek ya da kız olsun, kafamda şimdiden ölümüne Yankees hayranı.”

Sırıtan Gavin şüpheyle tek kaşını kaldırdı. “Karnın mükemmel, yani şu ‘pek’ lafını da bir daha duymayacağım şeyler listesine ekleyelim. Bir de bana Yankees hayranı mı veriyorsun?”

“Elimden gelse sana dünyayı verirdim.”

Bilmese de çoktan vermişti. Gavin dudaklarını kendi dudaklarına çekip onu yoğun bir şekilde öperken ellerini belinin müthiş kıvrımına attı. Başparmaklarıyla mükemmel derecede güzel karnını okşarken Gavin minik Yankees hayranını hayal etti. Kalbi sızladı ve bu çocuğun kendi çocuğu olması için öyle bir açlık hissetti ki bu histe boğulacağından emindi.

Emily yavaşça geri çekildi, dudakları öpücüklerinden dolayı kızarmıştı. Yumuşak bakışlarla başını kaldırdı, sesi bir fısıltıydı. "Üç: Evet, bence onu aramalıyız. Artık bildiğine göre aramazsak bu sadece işleri daha da karıştırır. Çılgın isteklerine hazırlıklı olduğumdan emin değilim ama bu konuda ağzımı açmayacağıma söz veriyorum."

Bir anlık tereddütten sonra Gavin başıyla onayladı. Midesinde alevden bir top oluşurken telefona uzandı.

Gavin'in kucağında yer değiştiren Emily hoparlör tuşuna basıp Dillon'ın numarasını tuşlamasını izlerken gergin bir şekilde yutkundu. Birkaç kere çaldıktan sonra Emily'nin bir daha asla duymayacağını düşündüğü ses duyuldu.

"Ah. Bugün aranacağımı tahmin etmiştim," dedi, sanki oradaymış gibi ukalalığı ofiste yankılandı. "Duyduğuma göre küçük üçlümüz bebek bekliyor. Nasıl da karmakarışık bir ağa..."

Gavin dişlerini sıkarak, "Ne istiyorsun göt herif?" dedi, gazabı sesinden okunuyordu.

Sessizlik havayı battaniye gibi sardı, varlığı Emily'nin göğsüne oturan bir fil gibiydi.

Dillon, "Dur da sana bir şeyi açıklayayım Gavin," dedi, hor gören sesi kaygı verici derecede kısık, soğuktu. "Oyun değişti puşt. Artık benim kurallarıma göre oynuyorsun. Oyunun ilk kuralı mı? Sen ve benim güzel eski sevgilim arabana binip benimle Park Bulvarı'nın güneyindeki On Dokuzuncu ve Yirminci Cadde arasındaki Big Daddy's Diner'da buluşuyorsunuz. İkinci kural: Olmayacak bir şey yaparsan, birkaç ay önce olan bir olayı ihbar etmek için polisi ararım. Otuz dakika içinde orada olurum. Kırk dakika içinde orada olmazsan, özgürlüğünle vedalaş."

Telefon kesildi, hat düştü, Emily'nin kulağına ölüm tehditleri savurdu.

Nefes al...

Gavin, "Sana ne dediğimi hatırla," dedi, kolu Emily'nin beline güvenli bir şekilde dolanmıştı. Uzun vücudu onu şehrin sokaklarında kükreyen dondurucu şubat rüzgârından onu koruyordu. "Onunla hiç konuşmayacaksın. Ona bakmayacaksın bile."

Titreyen Emily başıyla onayladı, gözleri restoranın önündeki neon tabelanın parlak kırmızı-sarı ışıklarına alıştı. Gavin kapıyı açtı, Retro, 60'lı yıllar temalı alanı gözleriyle tararken Emily'yi içgüdüsel olarak daha sıkı tuttu. Gözleri pastel tonlarında vinil kaplı koltuklarda dolandı, Dillon'ı arka köşede otururken gördüğünde kısıldı. Anında Gavin'in vücudu alarına geçti. Nabızı hızlandı, damarlarındaki kan hızla akmaya başladı. Emily'ye yaptığı halter ona anlattığı gün gibi net bir şekilde aklına geldi.

Kot pantolon ve restoranın logosunu taşıyan bir tişört giyen genç bir garson kız, "İki kişilik mi?" diye sordu, canlı sesi hareketli ortamda boğuluyordu.

"Hayır. Biriyle buluşacağız, kendisi zaten burada." Gavin başını Dillon'ın olduğu yere salladı. "Teşekkürler."

Kız ışıltılar saçarak gitti, krom kaplı tezgâhın başına oturdu.

Gavin elini Emily'nin eline atıp onları Dillon'ın yanına götürdü. "Unutma, tek kelime etmeyeceksin. Bu işi benim halletmeme müsaade et." Teninin soğuk terle kaplandığını hissetti ve durup gergin gözlerinin içine baktı. Kalbi bir anlığına yavaşladı ama beraberinde ezici bir acı da getirdi. Başını eğip yumuşak dudaklarını öptü. "Seni seviyorum."

Emily yutkundu, sinirleri eklemlerine kadar gerilmişti. "Ben de seni seviyorum."

İçten içe irkilen ve içinden Dillon'a söylenecek her küfrü eden Gavin koltuğa yaklaştı, gözleri Dillon'a kilitlendi. Ukala ukala sırıtan göt herif, başını duvara yaslamıştı, uzun bacakları yastıklı koltuktaydı. Gavin önce davranıp tam karşısına oturmaya özen gösterdi.

İkisine de bakmayan Dillon gözlerini ön kapılara dikti. "Feci bir yer, değil mi?" Ses tonu ürkütücü derecede monotondur. "Çocukların

bu boka kandığını inkâr edemezsin. Yani, şu her taraftaki çizgi film logolarına bir bak.” Bacaklarını ahşap zemine atıp Gavin’le Emily’ye bakmak için döndü. “Tüm bu kahvaltılık kutuları vintage, biliyorsun. Yemekleri şehrin en iyilerinden. Belki bebek yeterince büyüyünce buraya ailecek hoşça vakit geçirmek için getiririz. Ne düşünüyorsun Em?”

Gavin’in yumruğu masaya şimşek gibi inince Emily yerinden sıçradı. Çatal kaşık ve soslar sarsıldı. Dirseği adeta masayı delerken ve parmağı Dillon’a çevriliyken Emily Gavin’in boynundaki damarların şiştiğini görebiliyordu.

Gavin kükreyerek, “Beni dinle, puşt,” dedi, gözleri ölümcül bir zehirle parlıyordu. “Senin kuralların sikimde bile değil. Ona bir şey daha dersen seni ortadan ikiye yararım.”

Besbelli Gavin’in tehdidinden etkilenmemiş olan Dillon’ın ağzına pis bir gülümseme kondu. Gözleri Emily’nin üstünden hiç ayrılmadı. Kollarını göğsünde kavuşturdu, kelimeleri ağzından yavaş yavaş çıktı, ses tonu neredeyse bir fısıltıdan ibaretti. “Ah hayır, *dostum*. Hepimiz kurallarına göre oynayacağız ve sana nedenini de söyleyeyim.” Bakışlarını Emily’den alıp Gavin’e yöneltti, aç bir kurt gibi gözlerini kıstı. “Ailemde birçok adam New York Polis Departmanı’na hizmet etti. Bu adamlar, yerel hâkimlerimizle son derece içli dışlı. Boğaz sıkarak üçüncü dereceden darp etmenin maksimum cezası yedi sene. Bir de üstüne öldürmeye teşebbüs etmeyi de ekleyebilirim. Biz birlikteyken kaç kere senin... eski sevgilimi *siktiğini* bilmiyorum ama piçin babası olman için küçük bir şansın olduğunu hesaba katarsak, neredeyse onun hayatının on yılını ya da daha fazlasını kodeste geçirmekten nefret edeceğinden gayet eminim. Turuncu sana yakışmaz.”

Emily’nin kulaklarını vahşi, panik halinde bir çınlama deldi. Ağzı sessizce açık kalırken ve vücudundaki sinirler düğüm düğüm olurken ardına kadar açılan, yaşlarla dolan gözleri Gavin’e çevrildi. Gavin’in kaşları çatıldı, yüzündeki keskin hatları derinleştirdi. Zehir tadıyla savaşıyormuş gibi dudakları dişlerinin üstünde kıvrıldı. Gözleri, o hipnotize edici, güzel gözleri o kadar koyu, karanlık ve intikam dolu

bir maviye dönüştü ki Emily bir şeyin ruhunu ele geçirdiğine yemin edebilirdi. Gazabına hazırlanırken yutkundu.

Gavin ayağa dikildi, eli öne fırladı. Dillon'ın kırmızı polo tişör-rünün yakasını kapam Gavin onu ayağa kaldırdı, vücutları masanın üstünden birbirine yaklaştı. Yüzleri tutkulu bir öpücüğü paylaşmak üzere olan sevgililer gibi yaklaştı, Gavin'in parmak boğumları beyaza döndü. Tıslar gibi, "Bana tehdit savurma, kancık," dedi. "Seni burada bu restoranın orta yerinde öldürürüm."

Avuçları masaya dayanan Dillon'ın gözleri orman yangını gibi parlardı. Kelimeleri yüksek sesle kahkahayı basarken ağzından çıktı. "Bunu duydunuz mu, millet? Bu adam beni az sonra hepinizin önünde öldüreceğini söyledi. Kim izlemek ister?"

Göğsü hızlı, sık nefeslerle inip kalkan Emily arkasını dönüp merakla izleyenlere baktı. Restorandaki her çift göz manzaraya odaklanmıştı. İki genç çocuğu olan bir anne korkudan sersemleyerek iç çekip Emily'ye öfkeyle baktı. Restoranın müdürü masaya gelmeden birkaç saniye önce durumu ortadan kaldırmaya çalışan Emily Gavin'in dirseğini yakaladı. Boğulur gibi, "Gavin," dedi, yükselen panikle birlikte hızla gözlerini kırpyordu. "Otur. Müdür geliyor."

Dillon kısık sesle hor görerek, "Evet Gavin," dedi, yüzü Gavin'in yüzünden birkaç santim ötedeydi. "Dikkatli olmak isteyebilirsin. Şimdiden polisi aramış olabilir. Belki de kodesteki süren bu gece başlar."

Masalarının önünde duran orta yaşlı müdür, "Müsaadenizle," dedi. Belli ki manzara karşısında şaşkına dönmüştü, ellerini beline attı, sesi ciddiydi. "Lütfen sakınleşip kendinize gelin yoksa ikinizi de dışarı atacağım."

Gözleri kara öfkeyle parlayan Gavin yavaşça Dillon'ı bıraktı. Başı seğiren ve Dillon'ın kanına susayan vücudu titreyen Gavin derin bir nefes alıp boğazını temizledi. "Biz oyuncuyuz." Gavin, gözlerini Dillon'a dikti, ses tonu o kadar sakindi ki Emily'nin kemiklerini titretti. "Sadece bir sahneyi canlandırıyorlardık." Tekrar yerine oturan Gavin müdüre baktı. "Lütfen özürlerimi kabul edin. Artık olay çıkmayacak."

Müdür, "Oyuncu mu?" diye sordu, sorusunda yoğun bir şüphe vardı.

Gavin sakince, "Evet. Oyuncu," diye cevap verip Dillon'ın tekrar yerine oturmasını izledi.

Adam başıyla onayladı. "Pekâlâ, *oyuncular*, bir daha olmasın. Olursa, ikiniz de buradan gidersiniz." Sonra dönüp gitti.

Gavin, "Ne istiyorsun?" diye sordu. Gözleriyle masanın karşısındaki Dillon'ı öldürüyordu ama ses tonu hastalıklı bir sakinlik taşıyordu.

Dillon öylesine omuz silkti, ağzına şeytani bir gülümseme kondu. "Dahil olmak istiyorum. Tüm doktor randevularına erişebilmek istiyorum. Ayrıca doğum sırasında da orada bulunmak istiyorum." Duraksadı, geriye yatırılmış koyu sarı saçlarında elini gezdirdi ve bakışlarını Emily'ye çevirdi. "Hep vücudundan başka bir insanı ittirirken acıdan ikiye yarıldığında bir kadının nasıl çığlıklar attığını merak etmişimdir. *Özellikle* de o acının her anını hak eden bir kadının."

Gavin öne atıldı ama Emily hızla elini göğsüne attı. Neredeyse konuşamayacak durumdaydı, yüzü şokla çarpılmıştı. Nefesini verirken, "Sen aklını yitirmişsin," dedi, yüzündeki bir damla gözyaşını sildi. "Bu bebeğin hiçbir parçasını istemiyorsun ve bunu sen de biliyorsun, piç kurusu. Yanıma bile yaklaşmaman gerekiyor."

Dillon geriye yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Birkaç konuda haklısın Em. Evet, yanına yaklaşmamam gerekiyor. Ama okuldayken polisin ne dediğini de unutmayalım. Bir kez daha sen kuralları yıkan kötü, kötü bir kız oldun." Disipline sokmak istercesine tek parmağını ona doğru salladı. "Biraz araştırma yaptım. Hayatlarımıza girecek bu neşeli olaylara dahil olabilmem için mahkeme kararını değiştirebilirsin. Ve o küçük puştla hiçbir ilişki kurmak niyetimin olmadığı konusunda da haklısın. Yine de ben..."

Gavin, "Ne kadar?" diye sordu, göt herifin ağzından çıkan her kelimeyle kodese girmek biraz daha ilgi çekici oluyordu. "Siktirip gitmek için ne kadar istiyorsun? Çekip git ve bizi bir daha rahatsız etme."

Dillon başını geriye attı, kahkaha atarken çenesini avuçladı. "Görüyorsun ya Gavin, ben senin düşündüğün kadar aptal değilim.

Bunu asla unutma. Parayla bu işten sıyrılmaya çalışacağını biliyordum. Senin gibileri iyi bilirim, bu boktan dünyada dolaşıp paralarıyla etraflarındaki herkesi satın alabileceklerini düşünen zengin pislikleri. Senin boktan parana ihtiyacım yok. Benim kendi param var. Bir anlığına bile hesaplarını geri çektin diye beni siktiğini düşünme çünkü sikmedin. Trump bile biraz daha fazla paraya hayır demezdi. Ama ortada ne kadar çok para olursa olsun, tüm bunlar olurken beni de yanınızda tutmak zorunda olduğunuz için gireceğiniz baskının altında kıvranmanızı izlemenin yaşatacağı tatmini yaşatamaz. Şimdiden düşünürken bile tüylerim diken diken oluyor. Senin o pis dolarlarının bir milyonu ya da on milyonu bu hissi satın alamaz. Elimden gelseydi, şişelerdim. En çok acı verecek yerine vuruyorum ve bu da cüzdanın değil. Bu gece bayağı hoş görünerek hemen yanında oturuyor.”

Gavin çenesini sıktı. Dillon ayağa kalkarken köşeye sıkıştırıldığını hissetti.

“İşemem gerek. Siz de bu arada sanırım birkaç şeyin üstünden geçmelisiniz. Ben iyi bir adamım, bu nedenle siz iki aşk kuşunu yalnız bırakmadan önce her şeyi hatırlatacağım. Bir bakalım.” Kaşlarını çatın Dillon kollarını göğsünde kavuşturdu, yalandan odaklanıyormuş gibi yaparak çenesini ovdu. “Masamda beni boğarken sadece senin her saniyeni güvenlik kamerasına almadım, bir de şahitlerim var. Burada bana saldırdığını gören bir dünya şahidim var ve ailemde Manhattan’daki mahkeme sistemindeki en yüksek ceza hâkimleriyle golf oynayan, içki içen ve barbekü yapan bir sürü kişi var. Ne şanslıyım değil mi? Şimdi, kararınızı çok dikkatlice düşünün. Bunu kısmen kolay ya da gerçekten çok zor yapabiliriz.” Daha fazla tehditkâr hatırlatmada bulunmadan Dillon tuvaletlerin olduğu yere döndü.

Gözlerini sıkıca yuman Emily titreyerek nefesini verdi ve dirseklerini masaya dayadı. Kafatasını yaracakmış gibi hissettiren, zonklayan baş ağrısıyla mücadele etmek için şakaklarını ovuşturdu. Vücudundaki her kas geriliyordu. “Ona müsaade etmek zorundayız Gavin. Pazartesi mahkemeye gidip korunma emriyle ilgili ne gerekiyorsa yaparım.”

“İmkânı yok. Babam avukat. Onunla konuşana dek bu göt herifin istediği hiçbir şeyi kabul etmeyeceğiz.”

Emily başını kaldırdı, gözleri Gavin’in yüzünde dolaştı. O da Emily’nin hissettiği kadar bitkin görünüyordu. Sesi kısık ama keskin çıktı. “Ben beklemiyorum. Hapse atılma riskine girmiyorum. Sen bu bebeğin babası olabilirsin ve onun hayatında olmanı istiyorum. Hayatımda olmanı da. Lütfen. İkimiz de mahvolduk. Artık bununla uğraşamam.”

Gavin, “Tanrı aşkına Emily,” diye fısıldadı, yüzüne bakmak için döndü. “Lanet olası doğum odasında olmak istiyor. Bunun bana ne yapacağını biliyor musun? Beni mezara sokacak. Ağzından çıkmanı düşün. Sana yaptıklarına karşı mantıklı tepkiler vermeye çalışıyorum ama benden bir de benim olabilecek bir çocuğun doğumunu *onunla* paylaşmamı mı istiyorsun?”

Emily boğulur gibi, “Bunun beni de öldüreceğini düşünmüyor musun?” dedi, gözlerinin içine bakarken sesini kısık tutmaya çalıştı. “Düşünürken bile kalbim duruyor ama alternatifi de senin orada hiç bulunmaman. Doğumdan sensiz nasıl çıkarım? Doğumu unut gitsin. Senelerce hapiste olabilirsin.” Yüzünden gözyaşları akarken Gavin’in saçını okşadı. “Bu bebek bu iğrenç ve güzel dünyaya geldiği ilk dakikalarda onu kucağına alamazsın. İlk ağlamasını ya da ilk sözünü duyamazsın. İlk tebessümlerini ya da adımlarını göremezsın. Doğum günleri, resitalleri ve okulun ilk günlerini kaçırsın. Ne dediğini düşünmen gerekiyor. Ama her şeyden çok, asla yaşayamayacağın ilkleri düşünmen gerekiyor.”

Gavin’in kalbi dağılıp gitti; ortadan ikiye yarıldığını duyduğuna yemin edebilirdi. Emily’nin sözlerinin doğruluğunu inkâr edemezdi. Bu şeylerden birini kaçırsa mezara gireceğini biliyordu. Tüm bu sebepler, dört gözle beklediği her şeyin bir parçasıydı. Yaşama amacı olan her şeyin. Diğer yandan bu anların herhangi birini Dillon’la paylaşacağını düşününce de içi burkuluyordu. Durum tamamen zehirliydi ama o anda Dillon bir parça daha arsenik ekliyordu. Dillon’ın tuvaletten

çıkışını izlerken Gavin, babasının ona seneler önce söylediği bir şeyi hatırladı.

“Oğlum, bazen erkek olmak savaşta taşıdığın ağır kılıcı ne zaman bırakacağını bilmektir. Uğruna savaştağın sebepler zedeleniyse, kaybet-tiklerini hesap edip mantıksız acıya bir son vermen gerekir. Yenildiğin için başın öne eğilecek olsa da sonuç senin yararına olacaktır. Şeref, zaferde yatmaz. En başından ihtiyacın olan o zedelenmiş sebeplerde yatar.”

Savaş Dillon’dı...

Yaralanan Emily’ydi...

O anda ve orada Emily’nin Gavin’in yenilmesine ihtiyacı vardı. Sadece sonucun gerçekten yararına olması için dua ediyordu. Gavin, Emily’ye doğru eğildi, dudakları dudaklarına bir fısıltı kadar yakındı. Gözlerini kapayıp teninin vanilya kokusunu içine çekti. “Şu anda bana güvenmeni istiyorum. Her şeyinle sana ya da bebeğe yanlış yapmayacağıma dair bana güvenmeni istiyorum. Benim için bunu yapabilir misin?”

Emily usulca, “Evet,” dedi, Gavin’in yüzüne vuran nefesi sıcaktı.

“İyi. Şu andan itibaren benimle birlikte oynamanı istiyorum. Ayağa kalk.”

Emily başıyla onayladı, bakışları Dillon yerine oturunca Gavin’in bakışlarından ayrıldı. Ayağa kalktı ve Gavin de kalkıp eline uzandı.

Gavin, şaşırmış görünen Dillon’a baktı. Avcunu masaya dayayan Gavin eğildi, gözleri kısıldı. “Kazandığını sanıyorsun ama kazanmadın. Sadece yasal danışmanlık almadan senin hasta isteklerine boyun eğeceğimi düşünerek zekâma hakaret etmedin, bir de sevdiğim kadına hakaret ettin. Bu beni *gerçekten*... sinirlendirdi. Emily’yi acılar içinde gördüğün için keyiflenecekken seni doğumhaneye alabilecek bir adam olduğumu mu düşünüyorsun? Yine yanıldın, göt herif. Onun acısından daha fazla mutluluk duymanı görmektense hapiste ölmeyi tercih ederim.”

Emily’nin elini bırakan Gavin daha da eğildi. Dillon geri çekildi, sırtı duvara yaslandı. “Sen işerken ailemi aradım. Ben burada olma-

diğım süre boyunca Emily'ye ve bebeğe bakmaya hazırlar. Dur da babamın avukat olduğunu da sana hatırlatayım. O da hafta sonlarını Manhattan'ın en yüksek ceza hâkimleriyle golf oynayarak, içki içerek ve barbekü yaparak geçiriyor. Ama senin için elimden gelenin en iyisi bu değil, Dillon. Son yarım saatte yaşanan tüm kafa karışıklığı ve kaosu ortasında zihnim... bulandı. Böyle olunca bazen bazı şeyleri unutuyorum. Elimde senin tüm dünyanı tepetaklak edecek bazı bilgiler olduğunu anımsadım."

Buna karşılık Dillon merakla tek kaşını kaldırdı, gözleri Gavin'inki kadar kısıldı.

"Ah evet, *arkadaşım*," diye konuşmaya devam etti Gavin. Yavaşça ağzına, "şimdi seni ele geçirdim" dercesine bir sırıtma kondu. "Büyük biletinden haberim var. Faturalandırılmış hesapları daha fazla para kazanmak için alıp satma işinde kullanıyorsun. Eline geçen kazanç Kolombiya'daki en güçlü uyuşturucu baronlarının bazılarından daha fazla. Artık benden gelen para akışına ihtiyacın olmamasına şaşmamalı. Onca parayı nerede saklıyorsun merak ediyorum. Dünyanın tepesindeymiş gibi yaşıyorsun, bu nedenle eminim ki bir yerlere gömülmüştür. Birisi yasadışı şeylere bulaştığında... söz konusu harcamalar olduğunda tutumlu görünmeleri gerektiğini varsayabiliriz."

Dillon tıslar gibi, "Siktir git," dedi. "Sadece müşterilerimden para kazanıyorum."

Gavin yaya yaya, "Doğru," dedi. "Sermaye Piyasası Kurulu dosyalarına dadandığında kendini böyle mi savunacaksın? Araştırmaya başlamaları için bir telefon yeterli." Gavin, koltukta Dillon'ın yanına oturdu. Dillon mümkün olduğunca kaplamaya sokuldu. Gavin, Dillon'ın verdiği tepkilere güldü ama kendini Magic Johnson'ın imzalı bir fotoğrafının arkasına gizledi. Gavin sakince, "Emily," dedi, Dillon'ın gözlerinin içine baktı. "Gidip benim için garsondan kâğıt kalem iste, tatlım."

Emily, "Tamam," diyerek cevap verdi, söylediğini yapmak için döndü.

Burun delikleri genişleyen ve nefesi hızlanan Dillon boğazını temizledi. "Ne halt ediyorsun?"

Gavin sırtıttı, çenesini avcuna dayarken Dillon'a bakmaya devam etti. "Zehirden kurtuluyorum. Bir... anlaşma yapmak üzereyiz Dillon. Orta yolda bulaşacağız. En iyi elyazınla artık bana ya da Emily'ye bulaşmayacağını belirten kâğıdı imzalayacaksın. Ben budala değilim. Mahkemenin doktor muayenelerine ve doğuma girmene müsaade etmesini sağlayabileceğini biliyorum. İyi bir adam olup doktor muayenelerine katılmana izin vereceğim çünkü ben de orada olacağım ve *benim* kız arkadaşımın önünde en iyi tavırlarını takınacağından fazlasıyla eminim. Sınırı burada çekiyorum.

"Doğum yaparken doğumhanede *olmayacaksın*. Hiçbir hakkın yok. Kimin çocuğu olursa olsun bunun kararı ona ve bana ait. Beni mahkemeye de sürüklemeyeceksin çünkü sen yavaşça ölmekten daha fazlasını hak etmezken ben seni sadece dövdüm. İmzalamayarak bana meydan okuma kalkarsan sabah ilk iş avukatımla, seni mahkemede paramparça edecek pit bull'la ve SPK'yla görüşeceğim." Gavin duraksadı, iyice sırtıttı. "Görünüşe göre hapiste birlikte vakit geçirebiliriz, Dillon. Ve turuncu da kesinlikle bana senden daha çok yakışır."

Dillon tek kelime edecek şansı bulamadan Emily elinde boş bir kâğıt ve kalemle döndü. Bunları Gavin'e verdi ve Gavin de gerekli her şeyi yazmaya başladı. Bitirdiğinde kâğıtla kalemi Dillon'a uzattı. Gavin'in gamzesi parlak gülümsemesiyle birlikte derinleşti. "İmzayı atarsan bu işi bizim için görece basit kılırsın. Yoksa yarınki telefon görüşmem gayet zorlaşacak. Bu konuda bana katılıyor musun?" Gavin hayatında iki kere zamanı durdurmak istediğini hatırlıyordu. Yelkovanı tutup bir saniye daha ilerlememesini sağlamak istediğini. En önemlisi, Emily'yi ilk kez gördüğü andı. İkincisi ise o anda, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar tiksindiği adama bakarkendi. Gavin, Dillon'ın bakışlarının bu savaşın mağlubiyetiyle yere çevrildiğini gördü. Omuzları sarktı ve yüzünde zaferin zerresi bile yoktu. Bir anlık tereddütten sonra Gavin, Dillon'ın kâğıdı imzalamasını izledi. Yerinden kalkan Gavin

kâğıdı masadan çekip aldı. Tek bir tehdit daha savurmadan Dillon ayağa dikildi, cehennemden kaçır gibi restorandan çıktı.

Gözleri şaşkınlıkla tabak gibi açılan Emily, Gavin'e baktı. "Az önce ne oldu?"

Gavin parmaklarını parmaklarına dolayıp onları restoranda yürüttü. "Bizi bir sözleşmeyle arsenikten kurtardım."

Gavin'in elini daha sıkı kavrayan Emily başını sağa sola salladı. "Anlamıyorum. O Sermaye Piyasası ile ilgili laflar neydi? Yanlış bir şeyler yaptığını nereden biliyordun?"

Gavin, "Bilmiyordum. Tahmin yürüttüm," deyip kapıya uzandı.

Soğuk havaya adım attıklarında Gavin onu kollarının arasına aldı. "Eh, tamamıyla da tahmin değildi."

Emily başını dikti. "Açıklama duyabilir miyim lütfen?"

Gavin kıs kıs güldü. "Ah. Dur da bir düşüneyim." Başını eğdi, konuşurken dudaklarını saçına koydu. "Yazın Trevor evime geldi ve poker oynadık. Eklemem gerek onu yendim." Gavin, Emily'nin iç çektiğini duyunca gülümsedi. "Çok fena sarhoş oldu ve Dillon'ın bulaşmak üzere olduğu gelirlerle ilgili yasadışı işlerden bahsetmeye başladı. Benim de kafam yerinde değildi, o nedenle üzerinde pek düşünmedim. Blake Endüstrileri'nin ona verdiği hesapları yakından takip etmeye başladım gerçi. Hesaplarımızla ilgili hiçbir yanlışlık bulamadım, bu nedenle benim için para kazanmasına izin vermeye devam ettim.

"Orada ne mi yaptım? Bir: Trevor'ın damarlarında bayağı Jägermeister olsa da uydurmadığını düşünerek bir risk aldım. İki: Planını yürüteceğine dair eski sevgiline güvendim. Sanırım şans bizden yanaydı."

Emily ona bakarak, "Bence de öyleydi," dedi. "Bunu neden daha önce gündeme getirmedin?"

"Dürüst olmak gerekirse, Trevor'ın dediklerini konuşmaya başladıktan sonra hatırladım. Babamın avukat olmasının o göt herife masada onu öldürmeden önce geri adım attıracağını umuyordum."

Emily usulca, "Benim için öldürür müydün?" diye sordu.

“Senin için yapmayacağım bir şey yok.”

Kollarını boynuna doladı ve onu öpmek için parmak uçlarında yükseldi. Hava dondurucu ötesi olabilirdi ama Emily, Gavin’in dudakları dudaklarını kaplarken tamamıyla sıcak hissediyordu. Isısı onu yorgan gibi sarmalıyordu. Yavaşça geri çekilip dudağını ısırdı. “Kâğıdı imzaladığı halde polise gitmeyeceğini nereden biliyorsun?”

Gavin eline uzanıp onu arabasına doğru götürdü. Kapıyı açıp binmesini işaret etti ama Emily binmedi. Ona baktı, gergin gözleri bir cevap bekliyordu. Gavin elini soğuk yanağına çekip başını sağa sola salladı. “Ne yapacak diye endişelenmeni istemiyorum.”

Bunu ondan istemek, Gavin’i sevmemesini istemek gibiydi, nefes almamasını istemek gibiydi. Gavin’le ne anlaşma yaptıysalar, Dillon’ın bir yolunu bulup anlaşmayı deleceğinden ölümüne korkuyordu. Kalbi Gavin’in hapse atılma düşüncesiyle teklerken bir tekleme daha oldu. Ancak bu seferki karnındaydı. Onu neredeyse kahkahalara boğacak ufak bir taklaydı. Emily hızla elini hafifçe belirginleşmiş karnına koydu ve dudakları kıvrılırken bir kez daha içi bir hoş oldu.

Nefesini verirken, “Aman Tanrım, Gavin,” diyerek eline uzandı. Elinin altına koydu. “Bebek hareket ediyor. Hareket ediyor.”

Gavin yutkundu, gözleri Emily’nin dudaklarını öpen parlak tebessüme kilitlendi. Eli titredi ama soğuktan değildi. Aniden korkmuştu ancak kanında bir heyecan dalgası geziyordu.

Emily, “Hissedebiliyor musun?” diye sordu, eliyle eline daha sertçe bastırdı. Kıkır kıkır gülüp arabaya yaslandı. “Hissedebiliyor musun?”

Gavin başını sağa sola salladı. “Hayır,” diye fısıldadı, kendini Emily’nin ifadesini kaplayan inkâr edilemez mutluluğa tamamıyla kaptırdı. Tanrı aşkına, her zamankinden daha güzel görünüyordu. Kalbi tapınma isteğiyle doldu ve parmakları hissettiğini hissetmek için karıncalandı. Gavin, o gece doğru karar verdiğini fark etti. Dillon, onunla Emily’nin kıvrınmasını izleyerek o hissi şişelemek istemişti, Gavin ise Emily’yi izlerken deneyimlediği hissi şişelemek istiyordu.

Hayatında saati durdurmak istediği anlara bir üçüncüsünü ekledi.

On Dördüncü Bölüm

Al Gitsin

“Seni doğru mu duydum?” Olivia’nın kahverengi gözleri bozuk para gibi parladı. Bir sürü patates kızartması tutan eli havada asılı kaldı, başını yana eğdi. “Tüm doktor randevularına sizinle birlikte mi gelecek?”

Emily hamburgerinden aldığı ısırgı yuttu. Su dolu şişesinden bir yudum aldıktan sonra başıyla onayladı. “Evet, doğru duydun. Neden bu kadar şaşırdın? Ayrıca, sen en başından beri bilmesi gerektiğini düşünüyordun.”

Olivia derin, yoğun bir iç çekişle kızartmaları ağzına tıktı. “Evet. Bence bilmeliydi,” derken çiğnedi. “Ama ben Küçük Kuş’un doktor randevularına gelmesine izin verilmesi gerektiğini söylemedim. Ve onu neden söylediğimi biliyorsun, yani lütfen, yine o konuyu açmayalım. Seni fazlasıyla çok seviyorum arkadaşım.”

Emily gözlerini devirdi.

Fallon, çatalını ranch sosa bulanmış salatasına batırdı. “En azından Gavin onun doğumhaneye girmesini önlemiş.” Dilini dudağındaki pirsingde gezdirdi. “Herkes kazandı. Kimse hapse girmiyor. Mahkeme savaşılacak.”

Olivia, "Doğru," diye ciyaklayıp vanilyalı içeceğinin dibini getirdi. "Ama Gavin'in bıçkın sokak serserisine dönüştüğünü görmek hoş olurdu."

Emily, "Bıçkın serseri mi?" diye sordu.

Olivia başıyla onayladı. "Kodes. Hapis. Mapushane. Azılı oteli. Hapishanede geçirdiğin zaman seni bıçkın bir delikanlı yapabilir."

Emily şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Liv, neden böyle bir şey dönüşmesini görmek hoş olsun ki?"

Besbelli gülmemek için kendini tutan Olivia mükemmel bir şekilde alınmış kaşını kaldırdı. "Eh, zaten nefis bir dövmesi var. Geçmişine hapishanede geçirilmiş vakti de ekleyince ancak daha da ateşli olurdu. Sana söylüyorum Em, eve döndüğünde o çocukla yaşayacağın müthiş seksin tadını çıkarırdın. Hapishane onları şeytanlaştırıyor."

"Sanki zaten seks şeytanı degiller. Bir de kadınların bu dönemde yürüyen hormon topuna döndüklerini okuduğumu hatırlıyorum." Fallon, Emily'ye biliyormuş gibi başını salladı, ağzına bir gülücük kondu. "İddiaya girerim ki onu o alanda meşgul ediyorsundur."

Ah. İnce konu. Fallon ve Olivia'yla göz teması kurmaktan kaçınan Emily, tabağından bir kızartma alıp kafeye şöyle bir baktı. Bakışları emekleme çağındaki bir çocuğu sandalyeye oturtan bir çifte takıldı. Bir şeylere öfkelenmişe benzeyen küçük, hiperaktif, sarışın oğlan huzursuzlanarak çığlık atıp masaya tekme attı. Babası güldükten, annesi ciddiyetle parmağını salladıktan ve bir kutu meyve suyu verildikten sonra çocuk mutlu mesut sustu.

Emily iç çekip ağzını sildi ve çantasına uzandı. "Gitmeye hazır mıyız?"

Olivia gözlerini kısarak Emily'ye baktı, alnı kırıştı. Emily duyacağından emin olduğu ukala cümleye hazırlandı. "Lanet olsun Em. Ondan seksi esirgemiyorsun, değil mi?"

Evet. İşte duymuştu. Gözlerini devirdi ve bir kez daha iç çekti. "Hayır, Liv. Ondan seksi esirgemiyorum. O benden esirgiyor." Gerilen Emily neşeli genç garsonu çağırırdı.

Kız gülümseyerek yaklaştı, kahverengi saçını atkuyruğu yapmıştı. "Size başka bir şeyler getireyim mi?"

Emily, "Hayır. Lütfen hesabı alalım," diye cevap verip ayağa kalkarken çantasından cüzdanını çıkardı.

Olivia, "Aslında ben duble çikolatalı dondurma siparişi vermek istiyorum," diye ayağa girip gözlerini Emily'ye dikti. "Ekstra çikolatalı."

Garson kız siparişi yazdı. "Hemen geri dönerim."

Olivia, "Aaaa hayatta olmaz Em," diye ciyaklayıp sandalyeye vurdu. "Yatağında neler *olmadığını* anlatmadan böyle bir bombayı patlatamazsın." Olivia, destek için Fallon'a baktı. "Haksız mıyım?"

Fallon da sandalyeye vurarak başıyla onayladı. "Haklısın. Otur ve dökül, Kasabalı."

Emily, "Berbatsınız," diye fısıldayarak tekrar sandalyesine oturdu. "Ne?"

Olivia, "Ne?" diye papağan gibi tekrarladı, şaşkınlıkla göz kırptı. "Fallon'ın dediği gibi... dökül."

"Zaten döküldüm. İlk ultrason için gittiğimizden beri benimle seks yapmadı." Bakışlarını kaçırıp omuz silktili, göğsü derinden gelen, cinsel anlamda gerilmiş nefesiyle şişti. "Benim ya da bebeğin canını yakacağından korkuyor."

Fallon, "Ne yani, penis yerine kılıcı mı var?" diye sordu. "Şubat sonu oldu ve siz ocak başından beri seks yapmadınız mı?"

Çenesini kaldıran Olivia kollarını göğsünde kavuşturarak parlak pembe kaşmir kazağının önündeki dekolteyi artırdı. "Cidden mi? Ciddi misin sen?"

Emily nefesini verdi. "Hayır, yalan söylüyorum. Bugün gülünç bir hikaye uydurmak geldi içimden." Topuzunu bozdu. Dalgalı bukleler sırtına döküldü. "Evet, ciddiylim. O... gergin."

Olivia, "Göt heriflik yapıyor," dedi hiddetle ve neşeli gençten dondurmasını aldı.

"Katılıyorum." Fallon, kaşığıyla Olivia'nın tatlısına daldırdı. "Bir şeyler oluyor. Sence aldatıyor mu? Yani, sevgilileri hamile kalınca o

şeyi yapmaktan çekinen heriflerle ilgili bir şeyler okumuştum. Belki başka bir yerlere vuruyordur.”

Emily’nin gözleri ardında dek açıldı.

Olivia Fallon’a bir bakış attı. “İki oldu gebelikle ilgili boktan şeyler okuduğundan bahsediyorsun. Umarım ağabeyimle kafanızdan bazı fikirler geçmiyordur.”

Fallon, “Bilgilenmek hoşuma gidiyor,” diye cevap verip, bir kez daha dondurmaya davrandı.

Emily, “Soruna cevap vermek de benim hoşuma gidecek,” dedi, ısrarı ses tonundan okunuyordu. “Hayır, aldattığını sanmıyorum.” Eh, bu düşünce daha önce Emily’nin aklından geçmemişti. Fallon’a lanet olsun. Emily düşünceyi aklına girer girmez savuşturdu. “Bir sonraki randevuda doktorumla konuşup bilgi almak istiyor.”

Fallon kaşığını emdi, tahmin yürütürken kaşı kalktı. “Bana Gavin Blake’in –para babasının, bayağı akıllı herifin– internetten bu konuda bilgi almadığını mı söylüyorsun?”

Emily iç çekerek, “İnternete güvenmiyor,” diye cevap verdi. Kaşığını alıp dondurmadan geriye kalana daldırdı. “Çok fazla çelişkili bilgi olduğunu ve doktorla birebir görüşmeyi tercih ettiğini söyledi.”

Fallon omuz silkti. “Yutmadım. Ya canı çekmiyor ya da tohumunu başka yere atıyor.” Emily’nin ağzı açık kaldı. Fallon kahkahayı bastı. “Şaka yapıyorum Kasabalı. Sayılır. Ama aslında gözlerini açık tutmalısın. Sadece biraz... garip geldi. Onun kadar zeki bir adam öylesine aptallaşamaz. İlgisini çekiyorsa, o halde neden bekliyor? Neden doktorunun ofisine uğrayıp sormuyor?”

Emily ağzını şak diye kapatıp Fallon’ın söylediklerini düşündü. Neden Gavin’in kendi başına öğrenmeye çalışmadığını gerçekten düşünmemişti. Karnı henüz şişkin bir balon değildi ama on altıncı haftaya yaklaştığı hesaba katılırsa kesinlikle artık düz değildi. Aldattığını sanmıyordu ama Emily pek de koltuklarını kabartmayan fiziğini kafasına takıyordu, bu nedenle yavaşça dönüştüğü şeyin Gavin’de istek bırakmadığı kanısına vardı.

Olivia, Fallon'a kaşlarını çattı. "Moralini bozmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, moralini bozmaya çalışmıyorum." Fallon, ağzını silip buruşturduğu peçeteyi masaya attı. "Sadece asla bilemezsin. Hepsi bu."

Olivia başını sağa sola sallayıp gözlerini devirdi. "Onu dinleme. Gavin asla, en kötü gününde bile seni aldatmaz. Şimdi sanırım onu akıllandırman lazım. Doktorun ofisinden birkaç broşür kapman gerekebilir ve adama hamileyken neler yapılabileceğini öğretebilirsin. Hiçbir alet fişe takılmadığı sürece her şeyin yolunda gideceğinden eminim. İşi pişireceğim diye birilerinin çarpılmasına gerek yok."

Emily tekrar garsonu çağırmak için yerinden kalktı. Kıza kredi kartını verdikten sonra iç çekti. "Pekâlâ, artık bundan bahsetmek istemiyorum. Bir sonraki randevuda doktorumla konuşacak. Sohbet sona erdi."

İki kadın da başını salladı ve böylece konu kapandı. Fişi imzalıktan sonra hepsi çıkışa yöneldiler.

Fallon montunu sırtına geçirdi ve Emily'ye sarıldı. "Gidip iş için hazırlanmam gerek. Seni seviyorum tatlı şey. Beni kafana takma. Şu anda regl öncesi sendromu yaşıyorum. Eminim ki her şey yoluna girecek." Emily ona ufak bir tebessüm gönderdi ve Fallon'ın kaşkolunu boynuna dolmasına yardım etti. "Restorana uğra. Antonio seni özlüyor. Hepimiz seni özlüyoruz."

Emily başıyla onayladı, o da herkesi özlüyordu. Birkaç hafta önce ayrılacağını söylemiş, birinci sınıflara yarı zamanlı öğretmenlik yapmanın şimdilik yetip de artacağına karar vermişti. "Uğrayacağım."

Fallon'a hoşça kal dedikten sonra Emily ile Olivia bir taksiye binip günü hamile kıyafetleri bakmakla geçirmeye başladılar. Henüz karnı birkaç ay içinde dönüşeceği şişkin balon gibi değildi ama genişleyen vücudunun kesinlikle birkaç yeni kıyafete ihtiyacı vardı. Yirmi dakika sonra aşırı öfkeli bir şoför yüzünden Emily'nin şehirde yaptığı en korkunç yolculuklardan birinin ardından Rosie Pope'a, Madison Bulvarı'ndaki lüks hamile kıyafetleri butiğine vardılar.

Olivia taksinin kapısını çarparak kapattı. “Psikopat!” Orta parmağını gün ortası trafiğinde lastikleri bağırarak ilerleyen taksiciye doğrulttu. “Kafayı yemiş. Yemin ediyorum, belediye bu heriflere görev başlanmadan sakinleştirici vermeli.” Kalın, sarı saçını dağınık bir topuzla tutturduktan sonra iç çekip kapıyı Emily için açtı. “Neden arabayı getirmedin ki? Gavin’in sana aldığı yepyeni, feci bir aracın var ve neredeyse hiç sürmüyorsun.”

“Sen de kendi arabayı neredeyse hiç sürmüyorsun.” Emily havalı butiği süzünce kıyafet seçkisinden etkilendi. “Sen, benden çok daha uzun süredir Manhattan’dasın. Ne kadar korkunç olduğunu biliyorsun. Sadece taksiciler değil; burada herkes manyak gibi sürüyor.”

“Doğru. Artık Manhattan usulü seyahat ediyorum: taksilere ya da metroya biniyorum. Ama sadece arabanda oturarak da orgazm olabilirim. Sürmeye hiç niyetim yok. O makinenin yapılış amacı hız ve seks. Tekerlekli seks.”

Emily iç çekti, aklına Kaliforniya’daki müthiş otoban geldi. Kesinlikle... eğlence için yapılmıştı.

Olivia askıdan kırmızı, uzun bir kazak çekti ve Emily’nin göğsüne bastırdı. Başını sağa sola yatırıp bir anlığına inceledi. Beğenmeyerek burnunu kırıştırdı ve geri astı. “Senin rengin değil. Ah, bir de bebek için gün yapmadığına seviniyorum diyemem.”

“Liv, yapmamın imkânı yok. Durum el vermiyor. Konuyu açıp durma.” Emily bedeni 38’den 40’a kadar değişen üç çift kotu düzgün bir sıradan çekip çıkardı. Astronomik fiyat etiketine gözlerini diktiğinde neredeyse geri koyacaktı. Bu sabah işe giderken Gavin ona kredi kartıyla tezgâhın üstünde bir not bırakmış, özellikle bu butikten kıyafet almasını istediğini söylemişti. 30.000 doları İtalya’dan getirtilmiş göz alıcı, detaylı, el işi, maun çocuk odası mobilyası için harcadığı hesaba katılırsa neden şok olduğundan emin değildi. “Kıyafet ve birkaç ıvır zıvır hariç bebek için neredeyse her şeyimiz var. Gün düzenlememize gerek yok.”

"İhtiyacınız olmadığını biliyorum ama bu bir nevi ritüel." Emily'yi kabinlere kadar takip eden Olivia yolda raflardan birkaç kıyafet daha aldı. "En iyi arkadaşın olarak günlerde giyilen o aptal şapkayı takmadığını görünce eğlenmem mümkün mü sence?"

Emily kıkır kıkır gülüp Olivia'nın elinden kıyafetleri aldı. "O şapkalar iğrenç." Perdeyi açıp kabine girdi. "Taktığımı görmek isteyecek kadar şeytansın."

"Şeytan olduğuma şüphe yok." Olivia çantasından bir ruj çıkardı, ufak bir aynaya bakarken büzdüğü dudaklarına koyu kırmızı rengi sürdü. "Haydi ama Em, ben ciddiylim. Bırak da senin için bir şeyler ayarlayayım. Yoksa Maury Povich ile Jerry Springer'in televizyon programlarını arayıp senin, Gavin'in ve Göt Heriflerin Kara Lordu'nun canlı yayında on beş dakikalığına şöhret olmasını sağlarım."

Emily kahkahayı patlattı. "Artık Dillon'a taktığın isimleri sevmediğimi söyleyemem." Perdeyi çekip açtı ve kabinden üzerinde koyu renkli hamile kotu ve omuzlarından kısmen düşen siyah, V yakalı bir bluzla çıktı. "Ama onları ararsan seni öldürürüm..." Emily'nin sesi kesildi, aynadaki aksini görünce tamamiyle midesi bulandı.

Genellikle çocuk taşıyan kadınların vücudunun güzelliğine hayran kalırdı. Bedenlerinin genişlemesi, büyüyen, doğmamış bir hayata sığınak oluşturması onu büyülerdi. Ancak aksine bakarken Emily güzelliğin izini bulamadı. Ellerini karnına götürüp genişlemiş kalçasında gezdirdi. Hamileliğinin yarısına bile ulaşmamış olması gerçeği, gördüğünün sadece doğurduğunda sahip olacağı bedenin yarısı olduğunu fark etmesine neden oldu.

Aynaya bakarak Emily Olivia'nın arkasından yaklaşmasını izledi. Emily, "Berbat görünüyorum," diye fısıldadı, Gavin'in onunla seks yapmamasının sebebinin bu olduğuna tamamiyle ikna olmuştu. "Doğurduğumda Pillsbury Doughboy⁴ gibi görüneceğim."

---

4 Pillsbury Company'nin maskotu. Aşçı şapkalı, hamurdan, insansı bir karakter. (ed.n.)

Olivia tek elini Emily'nin omzuna attı. "Güzel görünüyorsun, arkadaşım. Ve Pillsbury Doughboy bu kadar güzel görünseydi, kutlamak için bir tepsi kurabiye pişirirdi."

Emily'nin ağzına ufak bir tebessüm kondu. "Bunun komik olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Olivia omuz silkti. "Eh. Genelde daha komik şeyler söylerim. Bana biraz insaf et. Doughboy'a bir şeyler uydurmak zor."

Emily'nin tebessümü kendine bakarken soldu. Hasta olduğunu öğrenmeden birkaç ay önce annesiyle yaptığı bir konuşmayı hatırladı. Emily, okul tatil olduğu için evdeydi ve birlikte kahvaltı yapıyorlardı. Sanki annesi kötü bir şeylerin yaşanacağını sezmişti. Emily'nin birkaç ay önce ölen büyükannesiyle olan ilişkisinden bahsetmeye başlamıştı. Emily, annesinin annesiyle anılarını anlatmasını dinlerken kalbinin sızladığını hissetmişti. Annesi birkaç hafif kahkaha ve birçok gözyaşı ertesinde Emily'ye bakmıştı, gözleri dalıp gitmişti. Emily'ye yaşamadığı bir gün gelir de yanında olmadığını hissederse hep yanında olduğunu bilmesini söylemişti; daha fazla yanında olamayacağını annelere özgü o hisle anlamıştı.

Emily o ılık haziran sabahında acı tatlı anılarla sarılı evde geçen konuşmanın önemini neredeyse bir sene sonrasına kadar anlamamıştı. Yaşanacakların etkisinden korkmadan edemiyordu. İlk çocuğunu doğurmak üzereydi ve annesi izliyor olsa da ete kemiğe bürünerek orada olamayacaktı. İyi ya da kötü tüm çocukluk anılarının hatırlatıcısı Emily'nin bebeğinin gözlerini göremeyecekti. Hiçbir zaman Emily'nin çocuğunu sadece bir büyükannenin sahip olabileceği sevgiyle yıkayamayacaktı. Emily'nin elinden tutup onu anneliğe giden yolda yürütmeyecekti. Gözünden bir damla yaş akınca Emily ellerini saçına attı. Aynadaki anne adayına bir kez daha baktı.

Yolu mutlulukla çevrili olsa da sadece annesinin değiştirebileceği özlemle de örtülüydü.

Yatak odası penceresine tıklayan binlerce parmak gibi görünen sülusepken Emily'yi derin bir uykudan uyandırdı. Gözlerini kısarak açarken Gavin'in çıplak karnını kaşıdığını, huzurla uyurken güzel ağzını ıslatan dilini gördü. Nefes almak için umutsuzca çabaladı. Bacaklarının arası sızlıyordu, vücudu ona bildiği tek şekilde cevap veriyordu. Vücudunun ona ihtiyacı vardı.

Emily'nin ona ihtiyacı vardı. Ona dokunmaya, tadını almaya ve onu hissetmeye ihtiyacı vardı. İçinde. Üstünde. Altında. Ne olursa olsun onu istiyordu ve daha fazla bekleyemiyordu. Losyonunun kısmen doldurduğu hava hislerini uyarıyordu. Usulca nefes almasına karşı bacaklarının arası sıkışıyordu, kısık hırıltılı ritim isteğini artırıyordu. Kendini durdurmak için boş yere çabaladı ama Gavin döndüğünde yorgan vücudundan kayıp müthiş kalçasını ortaya çıkarttı. Dayanma noktasını geçti. Karnında bir açlık patlaması oldu.

Dudağını ısırdı, doğruldu ve siyah, ipekli geceliği üstünden çıkardı. Ardından da siyah, dantelli külotu çıktı. Işığa karşı koyamayan pervaneler gibiydi ve dikkatlice parmaklarıyla yorganı Gavin'in çıplak vücudundan çekti. Gavin hafifçe kıpırdandı, göğsünün derinliklerinden bir inilti geldi ama uyanmadı. Emily yutkundu, demir gibi duran altını teninin her zerresine karşı duyduğu arzu içini delirmiş bir kadınlıkla yakın bir umutsuzlukla doldurdu. Nabızı nefesiyle birlikte hızlanırken yataktan yılan gibi kıvrılarak çıktı.

Gavin'in ayaklarının önünde diz çökerek ustaca onun bacaklarını araladı ve öldürücü darbeye hazırlandı. Parmaklarını yarı sert aletine dolayıp onu aç bir şekilde ağzına çekti. İnlediğini duydu ve kaslı vücudunun irkilmesi sadece arzusunu ateşledi. Daha sert emip kökten uca kadar damarlarla kaplı tenini yalayarak ona karşı duyduğu açlığı gidermeye çalıştı. Tanrı aşkına, tadı muhteşemdi. İpeksi sıvısının tuzu teninin tadıyla karışırken başını hürmetle salıyordu, eli ne zaman onu içine çekse aşağı yukarı kayıyordu.

Sonra Gavin uyandı.

Vücudunu yatak başlığına kadar çekti ama bu, Emily'yi durdurmadı. Gitmesine müsaade etmeden devam etti. Gavin nefes nefese, "Emily," dedi, sesi genizden geliyordu. "Ne halt ediyorsun sen?"

Emily'nin gözleri arzuyla büyümüştü, artık taş kadar sertleşmiş aletinin başını yavaşça yalayıp emerken başını kaldırdı. "Ne yapıyor-muş gibi görünüyorum, Bay Blake?" Tekrar aşağıya eğildi, boğazına dayandığını hissetti. Gavin'in göğsünden bir kez daha derinden gelen leziz bir inilti yükselirken saçını yakaladı, parmakları kafatasına sertçe battı. Bu Emily'yi uçurdu. Başını döndürdü. Zonklayan ereksiyonuna karşılık ağzını uzattı, tırnakları kalçalarına batıyordu. Kaslarındaki kasılmayı hissedebiliyordu, vücudunun gerildiğini ve kıvrandığını hissediyordu ve her saniyesine bayılıyordu. Ah evet, artık Gavin elindeydi. Gavin Emily'nin dudaklarının arasına daha fazla yüklendi, parmakları saçını daha sert çekerken onu yukarı aşağı, aşağı yukarı yönlendirip köküne kadar almasına müsaade etti.

Gavin'in tüm hisleri Emily'nin aç ağzına dolmuştu. Dişlerini sıkarak, "Off," dedi. "Tadıma bayılıyorsun. Değil mi?"

Evet. Bayılıyordu.

Bir nebze aromayla karışık çıkardığı keskin tat Emily'yi uyuşturuyordu. "Hımm," diyerek inledi, dili kalın bir meni tabakasının üstünde kaydı. Tek elini çıplak karnında gezdirdi, tırnakları derin, kırmızı izler bırakırken dilini aletinin üstünde döndürmeye devam ediyordu. Gavin sertleşmiş göğüs uçlarından birini sıkıp yavaşça başparmağı ve işaretparmağı arasında döndürüp tekrar Emily'nin ağzına girerken boğazına kadar titredi. Hâlâ saçında duran tek eliyle daha hızlı pompalamaya başladı.

Lanet olsun, Gavin patlamak üzereydi. Emily daha sertçe emdiği sırada yutkunurken âdemelması titreşti. Emily'nin omuzlarını tutup onu göğsüne çekti. Anında onu sırtüstü altına mıhladı.

Nefessiz kalan Emily kalçasını kaldırdı, onu içine alma ihtiyacı aklım yitirmesine neden oluyordu. Omuzlarına tutundu, kadınlığı kasılıyor, yanıyordu. Gavin tepesinde duruyordu, dirseklerine dayan-

mıştı. Ne yapacağına karar vermeye çalışır gibi ona bakarken derinden gelen kesik nefesleriyle göğsü kabarıyordu.

Kahretsin. Hayır.

“Şimdi beni düzeceksin ve ben de her saniyesine bayılacağım, Gavin. Beni düzeceksin ve bebeğin canını yakmayacaksın. Ama sana diyorum, beni şimdi düzemezsen, *ben senin* canını yakacağım.”

Emily’ye lanet olsun. Onu daha da sertleştirmişti. Altındaki kadın birçok farklı açıdan beynini altüst etmeyi başarmıştı. Onu daha önce hiç bu kadar arzulamamıştı ama o resmen hayatta olmanın ne demek olduğunu tekrar düşünmesini sağlamayı da başarmıştı. Gözü karalığından etkilenmiş olsa da sırtımadan edemedi. “O kadar fena istiyorsun, ha?”

Emily inleyerek, “Evet,” dedi, nefesi zar zor çıkıyordu.

“Ne kadar fena?” Çenesini göğsünün yağ gibi kaygan yüzeyinde gezdirdi. Tanrı aşkına, göğsünü hissetmeyi özlemişti. Dilini gergin göğüs ucunda dolandırdı. “Bolca detay vererek ne kadar fena istediğini tarif etmeni istiyorum.”

Emily titreyerek nefes aldı. “Artık beni çekici bulmaman yetmiyor mu? Şimdi de seni ne kadar fena istediğimi mi tarif etmemi istiyorsun?” Bakışlarını çevirdi, sesi kesildi. “Bana işkence etmeye mi çalışıyorsun, Gavin?”

Gavin’in gözleri ardına kadar açıldı, kalbi göğsünde sıkıştı. Tabii ki son birkaç haftadır sınırlarının gerildiğini biliyordu ama onu bu kadar derinden etkilediğini hiç bilmiyordu. Onarması gerektiğini, Emily’yi onarması gerektiğini biliyordu. “Bana bak, bebeğim,” diye fısıldadı. Emily yaşlı gözlerini tekrar ona çevirdi ve Gavin’in kalbi iyice sıkıştı. Bacağına uzanıp yavaşça beline dolarken dudaklarını çenesine çekti. Hafifçe dudaklarını üstünde gezdirince Emily’nin bıraktığı titreşim nefes erimesine neden oldu. “Hamile kalmadan önce bu vücudun güzel olduğunu düşünüyordum,” dedi, kelimeleri titreyen dudaklarından usulca çıktı. “Ama şimdi nefis. Mükemmelliğin tablosu resmen.”

Gavin nazikçe diğer bacağına uzandı, aynı şekilde beline çekti. Bacaklarının beklentiyle titremeye başladığını hissedebiliyordu. Onun için bacaklarını ardına dek açtığı anda bir anlığına gözlerine bakıp yavaşça içine girdi. Sıcak, kaygan ve delirtici bir hevesle etrafına dolanan kadınlığı müthiş geliyordu. İniltisini tuttu, ağzından usulca nefes alırken bu sesle kendinden geçti. Yavaşça daha derine inerken bir korku dalgası içinden geçti ama geldiği yere geri yolladı. Dudaklarını dudaklarına eğer Gavin, ağzını yaladı, şekerle kaplı tadını aldı. Başını tek eliyle geriye iterken kalçasının zarif kıvrımını da diğeriyile tuttu. “Seni ne kadar fena arzuladığımı söylememe gerek var mı?” Boynunun narin tenine dilini değdirip, döndürüp gezdirirken inledi. “Sana bir sonraki kalp atışından daha fazla ihtiyacım oluyor.”

Altında kıvrılırken Emily’nin eklemlerinde coşku dalgaları dolaşıyordu. Sesi, özür dileyen bir adamın tınısı, kulağında hafifçe çınılıyordu. Kol kasları her yavaş, ölçülüp biçilmiş darbeye kasılıyordu. Emily zerrelere ayrılıyor, sıcaklığıyla eriyordu. Tırnaklarını sırtındaki kaslarda gezdirirken sıcak dudakları ve baştan çıkarıcı sözleri arasında nefesi sıkıştı. Ona karşı arzusu her yumuşak dokunuşundan ve dil darbesinden okunuyordu. Sırtı yay gibi gerilirken kalçasını daha hızlı hareket ettirdi ama Gavin tamamıyla durdu.

“Gavin, durma,” diye yalvardı Emily, beline dolanan bacakları şiddetle kasılıyordu. “Lütfen.”

Gavin zorla çıkardığı fısıltıyla, “Hayır,” dedi. Yüzündeki ıslak saç itip dilini dilinde döndürdü, her ateşli nefesin arasında konuşuyordu. “Seni bu gece düzmeyeceğim Emily Cooper. İstersen beni öldür ama sen daha fazla dayanamayana kadar seni yavaşça ele geçireceğim. Parmaklarım vücudunda gizlenen her güzel noktayı gezecek. Dudaklarım doyurulmamış her zerreni sevecek, besleyecek ve doyuracak. Senin için uygun mu?”

Emily inleyerek, “Evet,” dedi.

Gavin dudaklarını ele geçirdi, ıslak, baştan çıkarıcı sıcaklığının yumuşak derinliklerine tekrar tekrar girerken çıkardığı tüm iniltileri

yuttu. Onu hayatında deneyimlediği en saf, en tatlı, en güzel aşkla doldurdu. Yavaş, işkence eden vuruşları ve derin, tutkulu öpücükleri Emily'nin hayatında hissettiği, tattığı ya da bildiği her şeye üstün geldi. Vücuduna ihtiyacı olanı verirken Gavin zihninden onu istemediği fikrini sildi.

Tüm güvensizlikleri kaldırıp attı...

Tüm şüpheleri yok etti...

Ve onu inkâr edilemez, sorgulanamaz aşkının rüzgârına katıp götürdü...

On Beşinci Bölüm

Hatalar

Emily gergin bir şekilde dudağını ısırp gebelikle ilgili bir dergiyi karıştırdı. Dillon'ın doktor ofisinin karşı köşesinden gönderdiği yoğun bakışları görmezden gelmeye çalışarak bacak bacak üstüne attı ve saatine şöyle bir baktı. Dördü çeyrek geçiyordu. Gavin on beş dakika geç kalmıştı. Gerilerek çantasından telefonunu çıkardı, en azından bir mesaj gönderdiğini umuyordu. Hiçbir şey yoktu. Tek bir mesaj ya da cevapsız arama yoktu. Telefonu kucağına atıp nerede olduğunu merak etti.

“*Sevgi dolu* erkek arkadaşının henüz burada olmaması ne garip.” Dillon kıs kıs güldü. “Doğuma da geç kalır mı dersin? Desteğe ihtiyacın olursa beni ara.”

Onu yok sayan Emily sayfayı çevirip pancar suyunun cenin gelişirken nöral tüp kusurlarını önlemeye yardımcı olduğunu belirten bir reklama baktı. Zihnine not alıp gözlerini tekrar saatine çevirdi. Endişelenmeye başlıyordu. Geç kaldığında aramamak Gavin'in yapacağı bir şey değildi. İçine bir korku düştü ama düşer düşmez de bir önceki randevusundan hatırladığı Sarışın, Emily'nin adını söyledi. Dergiyi yanındaki masaya bıraktıktan sonra Emily parmaklarını telefonunda

gezdirip Gavin'e bir mesaj gönderdi. Telefonunu çantasına tıktı, ayağa kalktı ve arkadaki ofislere açılan kapılara yöneldi. Dillon'ın da ayağa dikildiğini, peşinden geldiğini fark etti. Arkasına hızla döndü, yakınlığı içini ürpertiyordu. "Ne yapıyorsun?"

Dillon gözlerini kıstı. "Ne yapıyormuş gibi görünüyorum? Çocuğumuzun erkek mi kız mı olduğunu öğreneceğim."

Emily gözlerini kırptı, kelimelerinden irkilmmişti. "Gavin buraya gelene dek benimle birlikte ofise girmeyeceksin."

Neşeli bir gülümsemeyle Dillon arka cebinden bir kâğıt çıkardı. Emily'ye verdi. "*Hallettiğin* geri çekilmiş koruma kararının bir kopyası. Burada güzel çocuk gelene kadar beklememi söyleyen hiçbir şey yok." Kâğıdı Emily'den çekip aldı. "Görünüşe göre bir şeyleri eklemeyi unutmuşsun." Kâğıdı tekrar cebine soktu ve kapıyı açtı. "Hanımlar önden."

Emily pişmanlıkla gözlerini yumdu. Zihni allak bullak olduğu için karara o maddeyi ekletmek hiç aklına gelmemiştir. Gavin son birkaç haftadır diken üstündeydi ve hatasını fark edemeyecek kadar strese girmiş olmalıydı. İç çekip Gavin'in hemen gelmesi için dua ederek resepsiyon görevlisinin ardından boş ofise girdi.

Muayene için gerekli şeyleri hazırlarken Sarışın'ın Emily'den rahatsız olduğu ortadaydı. Emily ile Gavin sigortaya gönderilen makbuzdaki hatanın onun yüzünden olduğunu anladıklarında Gavin memnuniyetsizliğini şiddetle dile getirmek için ofisi aramıştı. İş neredeyse avukatlarına dava açtırmaya kadar varınca Gavin Emily'nin farklı bir doktora gitmesini istemiştir ama doktor garip durumlarını bildiği için Emily en iyisinin değişiklik yapmamak olduğunu hissetmişti. Sarışın'ın azarlanması onun için fazlasıyla tatmin ediciydi.

"Yapman gerekenleri biliyorsun. Kalça kemiğinin altına kadar pantolon inecek." Sarışın ultrasonu çalıştırdı, ışıkları söndürdü ve kapıya gitti. "Doktor Richards bir başka hastayla işini bitirmek üzere. Hemen gelir. Bu arada tuvaleti kullanamazsın." Bununla birlikte o ve tavrı dışarı çıktılar.

Emily muayene koltuğunun ucuna sırtını Dillon'a dönerek oturdu. Elleri titrerken hafifçe karnını saran yumuşak, lastikli kumaşı indirdi. Kapiya bakıp Gavin'in açmasını diledi. Sessiz odada Dillon'ın nefesi kulaklarında kasırga etkisi yaratıyordu. Doktor ya da Gavin'in gelmesini beklemeye karar verip hareketlerini sonlandırdı.

"Bir seneden fazla bir süre seni becermeme izin verdin. Şimdi utanmanın sırası değil." Emily, Dillon'ın sözlerindeki gülümsemeyi duydu, üstüne yapışmış zehri hissetti. "Endişelenme. Şu anki görünüşle beni *asla* baştan çıkaramazsın."

Emily, "Göt herifin tekisin," diye mırıldandı, kalbi gümlüyordu.

Dillon kıs kıs güldü. "Ve sen de hepimizi bu duruma düşüren kaltaksın. Hangisi daha kötü, Emily? Erkek arkadaşının arkadaşını beceren bir kaltak mı yoksa bunu ona ödeten göt herif mi?"

Mide bulandırıcı cümlesi kafasına hücum ederken kapı açıldı. Gavin ile doktor koridordan içeri girdiler. Hızla odada ilerleyen Gavin bir saniyede Emily'nin yanına vardı, yüzü endişeyle çarpılmıştı. Emily ayağa kalkıp kollarını boynuna dolarken Gavin, "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Emily, "Ne oldu?" diye sordu. Kokusunu içine çekti, varlığıyla hemen rahatladı. Gavin'in gözlerinin içine bakarak gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. "Sana mesaj attım. Aramadın."

"Telefonumu ofiste unutmuşum ve yolun yarısına gelene kadar farkına varmadım. Trafığe yakalandım. Berbattı." Emily'nin yüzüne baktı, endişesinin tek sebebinin burada bulunmaması olmadığını anladı. Ortada başka bir şey daha vardı. Midesi altüst olup öfkeyle burkuldu. Gözlerini Dillon'a çevirdi, sonra tekrar Emily'ye baktı. "Her şey yolunda mı?"

Emily, Gavin'in aniden buzla kaplanmış gibi donup kaldığını hissetti. Yutkundu, boğazı düğümlendi. Başıyla onayladı, ona neler olduğunu anlatmak istemiyordu. Gavin zaten gerilmişti. Dillon'ın ona yan gözle baktığını düşünseydi hiç şüphesiz o ofiste kan akardı.

İsrarla, “Hiçbir şey olmadı mı?” diye sorup onunla Dillon’a baktı. Odanın karşısındaki sandalyede Dillon onlara bakıyordu.

Emily tekrar başıyla onayladı ve öpmek için ona uzandı. Dudakları dudaklarına değerken Gavin iç çekti. Bir şeyler sakladığına dair hissettiği içini yiyen hisle savaşılmaya çalıştı. Kalp atışı kadar kısa bir süre sonra onu muayene koltuğuna oturttu, Emily müthiş tenini gözler önüne sererken eliyle karnını okşadı. Emily ona bakıp gülümsedi. Anında ısınan Gavin bir sandalye çekip yanına oturdu. Emily’nin elini tutarken Gavin’in gözleri Dillon’a kilitlendi. Artık onun buraya gelmesine müsaade ettiği için sonsuza dek pişmanlık duyacağını düşünmeye başlıyordu. Bu çocuk onun olabilirdi ve o göt herifin böyle neşeli bir anda burada olmaya hiç hakkı yoktu.

Takvimini kontrol eden doktor, “Ee, kendinizi nasıl hissediyorsunuz Bayan Cooper?” diye sordu. Panoyu masaya koyup lavaboya yöneldi. “Hâlâ midenizin bulandığını görüyorum.”

“Bulanıyor. Ama artık sadece akşamları.”

Doktor, “Sıcak bir bardak papatya ya da zencefil çayı için,” derken ellerini yıkadı. Kuruladıktan sonra odada ilerledi, bir çift eldiven taktı ve jele uzandı. “Üç oğlumuzun üçüne de hamileyken karım çubuk krakere tapardı.”

“Üç oğlunuz mu?” Dillon öne eğildi, kollarını dizlerine dayadı. Dudakları hafif bir sırıtmayla kıvrıldı. “Ben de oğlumuz olur diye umuyorum.”

Her yandan yayılan gerilim odada atom bombası etkisi yarattı. Gavin’in elinin kendi elinin üstünde gerildiğini hisseden Emily başını ona çevirdi. Gavin, Dillon’a ağzını sımsıkı sıkarak bakıyordu ve Gavin’in gözleri kor gibi yanarken Emily’nin nefesi kesildi. Emily elini sıktı, dikkatini tekrar çekmeye çalıştı ama işe yaramadı. Vücudu gözle görülebilir öfkeyle dolup taşan Gavin masanın üstünden atlayacakmış gibi duruyordu.

Emily, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Bu transını bozdu. Köpüren Gavin gözlerini Dillon'dan ayırıp burada olma sebebine yoğunlaştı. Bunu yapabiliirdi. Bunu yapacaktı. Sadece Dillon'ı öldürmeden sağ kalmak için dua ediyordu.

Doktor boğazını temizledi. "Eh, neredeyse yirmi haftalık oldu. Ufaklığın da biraz yardımını alabilirsek birkaç dakika içinde cinsiyeti öğreniriz."

Gavin nazıkçe saçını okşarken Emily'yi yatıştırdı, o anın huzursuzluğu yok oldu. Emily, monitöre odaklanırken odağından Dillon'ı çıkardı. Havada tatlı bir melodi gibi dolanan yumuşak, zonklayan kalp atışının yarısının yanındaki adama ait olması için dua eden Emily, doktor karnına mikrofonu bastırırken derin bir nefes aldı.

Çıkan birkaç sestten sonra doktor kıs kıs güldü. "Şuna bir bakın." Emily'nin karnının yanına bir nebze daha sert bastırırken eliyle ekranı gösterdi. "Cinsiyetten henüz emin değilim ama bebek parmaklarını ağzına sokmuş."

Emily gözlerini kısarak ekrandaki beneği seçmeye çalıştı ve sonra gördü. Tam olarak bahsettiği şeyi görebiliyordu. İçinde bulunduğu sıvıda ufak bir ağza minik, zarif parmaklar girip çıkıyordu. Gözleri dolarken Gavin'e döndü, onun da büyülenmiş ifadesi kendi hislerini yansıtıyordu.

Doktor mikrofonu yavaşça Emily'nin karnında gezdirdi. "Ve şu bacaklarını birazcık daha açarsa, kıyafet için pembe mi mavi mi seçmeniz gerekeceğini anlayacağız." Bir sürü *vuuş* sesi, daha sert bastırılan bir alet ve doktorun yüzünde oluşan sıcak tebessümün ardından... "Tebrikler, Bayan Cooper. Oğlunuz olacak," dedi.

Emily nefesini verirken boğulacak gibi oldu, Gavin'e gülümserken gözyaşları yanaklarına akıyordu. Gavin'in yutkunmasını, ekrana bakarken gözlerinin dolması izledi. Sorun etmezdi, sağlıklı olduğu sürece kız ya da erkek olması umurunda olmazdı. Tabii ki Emily onun bu konuda dürüst davrandığını biliyordu ama neredeyse bomboş çocuk odasına girip imzalı bir Yankees eldiveniyle topun çekmecenin

üstünde durduğunu gördüğü gün Yankees âşığının kalbinde küçük bir erkek çocuğu yattığını anlamıştı.

Gavin sandalyesini yaklaştırdı, Emily'nin gözlerine baktı. Elini saçında gezdirip doktora döndü. "Erkek mi? Emin misiniz?"

"Şuradaki küçük organ bana öyle söylüyor." Gözlüğünü burun kemerine çeken Dr. Richards ekranı gösterdi; Gavin'e bakarken kocaman gülümsüyordu. "Yapma diyorlar ama son otuz senedir binlercesini gördüğümü hesaba katarsak, bence gidip kutlamak için mavi puro al." Doktor boğazını temizleyip Dillon'a baktı. Ölçülü ama ciddi bir tebessümle konuşurken ses tonunda bir gariplik vardı. "Siz de gidip aynısını yapın."

Dillon kravatını düzelterip ayağa kalktı. Parlak kahverengi gözlerinde sahte bir tebessüm vardı. "Ben de öyle yapmayı planlıyorum. Ailem erkek olduğunu duyunca havalara uçacak."

Gavin ensesindeki tüm tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Sandalyesinden kalktı, Dillon'ın yüzündeki her bir kemiği kırmaya hazırlandı ama Emily kolunu kapıp onu yanına çekti.

Karnından jeli sildikten sonra ayağa kalkıp kurumuş dudaklarını yaladı. "İşimiz bitti, öyle değil mi?" Kendini tuttuğu halde nefesi ağzından titrek çıkmıştı. "Şimdi tuvaleti kullanabilir miyim?"

Doktor başıyla onayladı ve Gavin'in de yardımıyla Emily aşağıya indi. Gavin'in gözlerinin içine bakarak elini ensesine götürüp öpmek için onu aşağıya çekti. Uzun bir an sonra, "Seni seviyorum, Gavin Blake," diye fısıldadı. "Kolayca yapabileceğini bildiğim şeyi yapmadığın için sana teşekkür ederim. Beni şok etmeye devam ediyorsun. Beni ayrıca kendine daha da âşık etmeye devam ediyorsun. Kalbim, ruhum, hayatım ve vücudum, hepsi sana ait."

Tanrı aşkına. Gavin böyle basit kelimelerin her geçen saniye *delirmemesine* degeceğini asla hayal etmemişti. Ancak bu basit kelimeler basit bir kadın tarafından söylenmemişti. Meleğinden gelen bir teşekkürdü. Evet, yaşadıkları her soruna değmesini sağlamayı biliyordu. Tuvalete girip gözden kaybolana dek taparcasına onu izledi.

Gavin elini saçına daldırdı. “Doktor, Emily temizlenirken birkaç şey hakkında sizinle özel olarak konuşmak istiyorum.”

“Sorun değil.” Doktor ultrasonu kapatıp ışıkları yaktı. “Koridorda konuşabiliriz.” Dillon ileri atıldı, gözleri kısıldı. “Bu bebek seni olduğu kadar beni de ilgilendiriyor. Özel konuşacak bir bok yok.”

Kollarını göğsünde kavuşturan Gavin çenesini tuttu. Başını yana yatırdı, yavaşça sırttı. “Haklısın Dillon. Hata yaptım.” *Haydi bakalım.* Dillon’ın aklını başından almak üzereydi. Bir sandalyeye rahatça kurulan Gavin iyice sırttı. “Ee, doktor, görüyorsunuz ya kız arkadaşım zor bulunan cinsten. Kadın resmen güzel kelimesine yeni bir anlam katıyor, değil mi?”

Doktor boğazını temizledi, bir nebze şaşkın görünüyordu. “Evet, Gavin, çok güzel bir kadın.”

Dikkatini aynı ölçüde şaşkın görünen Dillon’a tekrar yöneltirken Gavin’in yüzüne hürmetle dolu bir gülümseme yerleşti. Gözlerini Dillon’a diken Gavin tek kaşını kaldırdı. “Evet, öyle. Eh, onunla son derece aktif, günde en az dört kez vahşi seks hayatına daldığımızdan artık hamile olduğu için bu durumun değişmesi gerekir mi bilmek isterim. Endişem onun ya da bebeğin canını yakmak.”

Gavin, Dillon’ın dişlerini sıkıldığını görebiliyordu ve göt herifin neden hâlâ odada olduğunu merak ediyordu. Gavin merakından dolayı kaldığını düşündü.

Doktor, “Hiç de bile,” diye cevap verip kendini bir tabureye bıraktı. “Seks tamamıyla sağlıklı ve her iki partner için de öneriliyor. Bebek rahmin derinliklerinde korunuyor. Canını yakmanın imkânı yok.”

Buna karşılık Gavin Dillon’ın yüzünün renginin attığını gördü ancak moron resmen yere tutkalla yapıştırılmış gibiydi, hareketleri tamamıyla kesilmişti. Gavin biraz daha detay vermek için bu büyük fırsatı değerlendirmeye karar verdi.

Daha da iyisi Gavin onu mahvetmek üzereydi...

Gavin, “Bunu duymak harika,” diyerek devam etti, gözleri hâlâ Dillon’ın gözlerindeydi. “Ama dürüst olmam gerekirse, ben profesyonel

gibiym. Emily hayatında deneyimlediği en büyük... *erkek* olduğunu söyledi. Sevişmek hoşumuza gidiyor ama genellikle gerçekten dibine vuruyoruz. İkimiz de gayet... *sert* seviyoruz. Bilinen her pozisyona bayılıyor. Hatta kimsenin aklına gelmediğinden gayet emin olduğumuz birkaç tane de biz icat ettik. Bu kadar iyiyiz. Yani, doktor, verdiğim bilgilere dayanarak genel düşünceniz nedir? Temelde sorduğum soru şu: Her zaman düzüştüğümüz gibi *düzüşebilir* miyiz? Çünkü öyleyse, birazdan kız arkadaşımı eve götürüp istediğini vereceğim.”

Yem atıldı. Kancaya geldi. Ve resmen avlandı.

Doktor cevap vermeye yeltenince Dillon odadan çıkmak için harekete geçti. Gavin kıs kıs güldü, hedefi tam ortadan vurduğu için gururluydu. Bu hedef ona alacağını bildiği tepkiyi veriyordu. “Bekle Dillon, cevabı duymak istemiyor musun? Yani, bebek beni olduğu kadar seni de ilgilendiriyor. Ayrıca unutmayalım ki özel konuşacak bir bok yok.”

Doktor, Gavin’in sorusuna cevap vermeye yeltenmiş olabilirdi ama Dillon yeltenmedi. Hayır. Cevabı ukala kıcının ardından kapıyı şiddetle çarpmak oldu. Bir kez daha gülündükten, birkaç cevapsız sorudan ve tuvaletten çıkan Emily’yi görünce Gavin doktor randevusunun beklenenden daha iyi gittiğini hissetti.

Emily ile birlikte evine geri dönüp asansöre bindiklerinde Emily erkek arkadaşının seks şeytanı tarafından ele geçirildiğine ikna oldu. Eve giderken gönderdiği aç bakışlar ve incelikli zevk vadeden sözleri arasında kısa süreliğine aklını yitirdiğine inanmıştı.

Asansör duvarına yaslanarak Gavin’in evinin olduğu kata çıkarken derin, tutkulu öpücüğüne katıldı. Emily boynunu kaldırıp Gavin’in yumuşak dudaklarının tenine tapmasına izin verdi. “Peki, bu ani cinsel istek değişikliği için kime teşekkür etmeliyim? Bir hediye göndermek isterim. Adresi sende var mı?”

Gavin, dudaklarını Emily’nin dudaklarına yapıştırarak cevap verdi, elleri vücudunda dolanırken dilini ihtiyaç duyduğu şekilde yalıyordu. Asansör kapıları açılınca birbirine dolanan kollarıyla birlikte

Gavin onu evine giden koridora soktu. Sırtı kapıya yaslanan Emily yanan nefesini verirken Gavin cebinden anahtarlarını çıkarmakla uğraşıyordu. Kapıyı açarken kirli sakalı Emily'nin çenesini gıdıkladı. Onu gerisin geri eve sokarken dudaklarıyla Emily'nin dudaklarına saldırmaya devam etti. Emily çantasını koltuğa attı, kollarını Gavin'in boynuna doladı ve Gavin onu kucaklayarak kaldırırken kıkır kıkır güldü. Bacakları kolundan sarkarken onu daha da sert öptü, vücudu beklentiyle tepeden tırnağa zonkluyordu.

Gavin onu devasa yatağa indirip topuklu ayakkabılarını çıkarırken nefes nefese, "Ee, bana cevap verecek misin?" diye sordu Emily. "Kime teşekkür etmeliyim?"

Gavin sırtarak yavaşça eteğini indirip yere fırlattı. Mavi gözleri gözlerine kenetlenirken baştan çıkarıcı dudağını ısırды, parmakları göbek deliğinin hemen altında dolanıyordu. "Bilmen gereken tek şey Dillon'ın, güzel vücuduna yapacağım her bir şeyin çok, hem de çok farkında olduğu Bayan Cooper."

Başka soru sormayan Emily, öğleden sonrasını Dillon'ın, yaşana-
cağını bildiği, aklını başından çıkartan şeyleri deneyimleyerek geçirdi.

Emily, Gavin onu koridordan geçirirken, "Gözlerimi gerçekten kapatmak zorunda mıyız?" sordu. "Sürpriz olduğunu anlıyorum ama heyecanın beni resmen korkutuyor. Siyaha mı boyadın?"

"Dekorasyon yeteneğime hiç güvenmiyor musun?" Gavin kıs kıs güldü. Çocuk odasının kapısını açıp tamamlanmış odaya son bir kez bakarken yüzüne bir gülücük kondurdu. Tüm işi dolgun maaşlı tasarımcılardan oluşan bir takım yaptığından buna *kendi* dekorasyon yeteneği diyemezdi. Yine de çocuğun erkek olacağını öğrendikten sonra bir ay boyunca onlara verdiği direktiflerden memnundu. "Ve evet, gözlerini kapatmak zorundayız. Ama seninle bir anlaşma yapacağım. İşkence yaparak cezamı ver diye bu gece sana izin vereceğim."

Emily kıkırdayıp gözlerini açmaya çalıştı ama Gavin bileklerini yakaladı. Emily dudaklarını sarkıtarak iç çekti. “Ukalalık yapmaktan zevk alıyorsun. Yemin ederim, dünyama sırf bu nedenle geldin.”

“Hımm, hiç bu açıdan bakmamıştım.” Gavin yüzünü boynuna gömdü, sesi baştan çıkaracak kadar kısıktı. “Bu evrene senin dünyanı ukalalaştırmak için geldim.”

“Gavin Christopher Blake, gözlerimi açmama izin vermezsen kıçına hiçbir erkeğin hoşlanmayacağı şeyler yapacağım. Anladın mı?”

Gavin derin, genizden gelen bir kahkaha patlattı, gözleri ardına dek açıldı. “Beni baştan çıkarıyorsun.”

“Aman Tanrım. Sen *cidden*...”

“Biliyorum. Aklımı kaçırdım ya da *cidden* delirdim.” Gavin ensesini ağzıyla kaptı. “Hangisi tatlım?”

“İkisi de.”

“İyi bir cevap.” Gözlerindeki kumaşı çıkardı. “Söyle. Bu konuda da aklımı kaçırmış mıyım?”

Gözlerini çocuk odasında gezdirirken Emily’nin ciğerindeki nefes uçup gitti. Tuttuğu takıma olan aşkından Gavin, bir zamanlar bomboş olan odayı bir Yankees cennetine çevirmişti. Tam olarak abartmış sayılmazdı, tadında bırakılmıştı ve oğullarını gençlik çağına kadar güzelce idare ederdi. Emily’nin gözleri lacivert duvarın önündeki devasa beyaz raflara takıldı. Her bir rafta cam içinde imzalı beyzbol topları, kartları ve şapkaları vardı. Yankees amblemlili askılardan sarkan imzalı formalardan dijital bir skor panosuna, bir sıra metal Yankees dolabına kadar her şeyi inceledi. Bir duvarda yerden tavana kadar eski Yankees günlerinden kalma siyah beyaz bir stadyum sahnesi vardı. Duvar resminin tepesinde “Ruth’un Kurduğu Ev” yazıyordu. Gerçek bir fotoğraf olduğuna yemin edebilirdi. Pencerelerden birinin hemen önünde –uzun, lacivert perdeyle kaplıydı– üstünde şişkin beyzbol yastıkları olan yumuşak, kahverengi, deri bir koltuk vardı. Alanın büyük bir kısmını New York temalı yuvarlak bir halı kaplıyordu.

Tüm bunlara ek olarak bir de odada gerçek stadyum koltukları vardı. Emily'nin dili tutuldu.

"Aklımı kaçırmış mıyım?" Gavin fısıldarken çenesi Emily'nin omzundaydı. Kollarını büyüyen karnına doladı, yüzünü görebilmeyi diledi. "Yoksa sadece delinin teki miyim?"

Gavin'i Gavin yapan her şeye kapılan Emily ona döndü, dünyası sunduğu aşkın ekseninde dönüyordu. Gülen mavi gözlerine bakarken yaptığı ve söylediği birçok küçük şeyle bir sürü çalınmış an aklına geldi. Bu hırsız mavi gözler, nefesini, kalbini ve ruhunu onu gördüğü anda kapıp gitmişti. Söylenmiş ve söylenmemiş birçok kelime kulaklarında yankılandı. Bu adam, en iyi arkadaşı ve âşığı, taşıdığı çocuğun kendisinden olup olmadığını bilmeden kısa süre önce verdiği sözü tutmuştu. Kendisinden olsun ya da olmasın şimdiden Emily'nin bebeğini seviyordu çünkü onun bir parçasıydı. Belki Gavin'in de bir parçasıydı. Ellerini gamzeli yanaklarına götürüp parmak uçlarında yükselmeden önce ona bir an daha baktı. Dudakları dudaklarında erirken nasıl bu kadar şanslı olduğunu merak etti. Neden dünyadaki tüm kadınlar arasından bu sertifikalı ukala onu seçmişti?

Yavaşça öpüşmeyi keserek ona baktı, zihni allak bullaktı. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyorum, Gavin. Beni sahip olduğum tüm zayıflıklarla kabul ettin, beni kusursuz bir kadının sevilleceği gibi sevdin. Korkusuz bir kadının. Her bakışını, her dokunuşunu ve her öpücüğünü hiçbir şekilde yargılamadan sundun. Ortaya çıkan tüm yaraları, eski bereleri ve bu ilişkiye getirdiğim tüm acıları karşılığında hiçbir şey beklemeden iyileştirdin. Bana hızla çarpan bir kalbin nasıl hissettirdiğini gösterdin, bana tek bir öpücükle düşüncelerin nasıl yok edildiğini gösterdin. Bana gerçekten, tüm kalbinle, zamanın sonuna dek *sevilmenin* nasıl hissettirdiğini gösterdin. Tüm bunlar için sana nasıl teşekkür edebilirim?"

Gavin usulca, "Her gün teşekkür ediyorsun," diye cevap verip saçını okşadı.

Emily gözlerini yumdu. “Nasıl?” Dokunuşunun sıcaklığına sokuldu.

“Bana bak Emily.” Emily gözlerini açtı, yaşlı gözlerle ona baktı. “İşte bebeğim. Sana hep seni yargılamadan baktığımı söyledin. Eh, bana attığın her bakış da gözüme el değmemiş, saf geliyor. Bana daha önce hiç erkek görmemiş gibi bakıyorsun. Bir erkek olarak bunun nasıl hissettirdiğini açıklamamın yolu yok.” Uzanıp elini kalbine koydu. “Sana hep seni yargılamadan dokunduğumu söyledin. Bana ne zaman dokunsan, ellerin titriyor. Bunun beni nasıl titrettiği hakkında hiçbir fikrin yok. Cinsel anlamda da demiyorum. Kendimde olduğunu bildiğim her şeyi titretiyorsun.”

Onu kendine iyi çekip dudaklarını dudaklarına değdirdi. “Ve her öpücük? Tanrım, beni öpmenle ilgili ağzımı açtırma bile. Paylaştığımız ve senin durdurduğun ilk öpücükten,” usulca dudağını ısırp dişlerinin arasına alarak emdi, “şu andaki öpücüğe kadar beni dibe batırıyorsun. Her öpücükle bana aşk yapıyorsun. Üniformasının her yerine yiyecek bulaşmış güzel bir garson kıza baktığı ilk andan itibaren bu ukalanın bildiği şeyi onaylıyorsun. Aynı cümleleri kurmaktan nefret ediyorum ama dudakların dudaklarım için yaratılmış. Bunun anlamı da her öpücüğün benim için yaratılmış olduğu. Ne zaman bana böyle baksan, vücuduma titrek elini koysan ya da yumuşak dudakların dudaklarıma değse Tanrı’ya erkek olduğum için teşekkür etmemi sağlıyorsun. İşte bana her gün böyle teşekkür ediyorsun ve hayatımın sonuna dek bana böyle teşekkür etmeni umuyorum.”

Bir kez daha dili tutulan Emily kollarını boynuna dolayıp öpmek için onu çekti. Gavin’le birlikte sayısız “dil tutulma” anı yaşatacak konuşma yapacaklarını hissediyordu.

“Hımm. Gördün mü? Bu öpücükle az önce bana aşk yaptın.” Gavin sırtıp Emily’nin eline uzandı ve onu çocuk odasından çıkardı.

“Bu lafı sevdim. Sana öpücüklerimle aşk yapıyorum.”

"Evet, efendim, yapıyorsun." Gavin göz kırpıp mutfak tezgâhından anahtarlarını aldı. "Şimdi sayende içimden evde oturup aşk yapmaktan başka hiçbir şey yapmak gelmiyor. Bu geziyi iptal etmek üzereyim."

Emily kıkırdayıp dolaptan yumuşak, örgü bir hırka aldı. Müthiş Stuart Weitzman topukluları yerine rahat topuksuz ayakkabılarda karar kılıp koltuğa oturdu ve ayaklarına geçirirken Gavin'e baktı. Geziyi iptal etme teklifi her an daha da ilgi çekici geliyordu. Kaşlarına kadar indirilmiş Yankees şapkası, koyu mavi kotu, dar, baskılı tişörtü ve Converse ayakkabılarıyla çok tatlı görünüyordu.

"İptal edemeyiz," derken üstüne hırkayı geçirdi. Elinden çantasını alırken kelimeleri dudak bükerek söylemişti. "Colton, Melanie ve ikizlerle öğle vakti buluşmamız gerek ve şimdiden on biri çeyrek geçiyor." Gavin'in eline uzanıp onu kapıya sürükledi. Hemen gitmezlerse asla evden çıkamayacaklardı. "Daha sonra da aşk yapılır, Bay Blake." Gavin homurdanıp güvenlik şifresini girerken koridorda gülerek bekledi.

Sorun yoktu gerçi. Asansörde aşağıya inerlerken defalarca "aşk yaparak" onu mutlu etti.

Hafifçe esen nisan ortası rüzgârı Emily'ye çarptı, Gavin'le birlikte arabasından inip parlak güneşin altına adım atarlarken rüyelerini diken diken etti. Yine de şehir uzun, çetin kışın ardından uyanırken New York'ta ilkbahar güzeldi. Şehir kanlı canlı olmadığından değildi ama sokaklarda her şey canlanmış gibi bir yenilenme hissi vardı. Taze havanın dükkânlarına girmesi için kapıları açan dükkân sahiplerinden her parkta rengârenk tomurcuklarla dolup taşan ağaçlara kadar dünyanın merkezi mevsim değişimiyle varlığını haykırıyordu. Bu ayrıca Emily'nin sevmeye başladığı bir şeydi.

Gavin'le el ele tutuşan Emily, Lexington Bulvarı'nda yürürlerken birçok mağazaya göz attı. 74. Sokak'ın hemen önünde durduğunda bakışları bir mankenin üstündeki vücudu saran yazlık elbiseye takıldı. Elleri belinde duran cansız manken, elbiseyi plastik vücudunda en

doğgun ücretleri alan mankenlerden bile daha iyi taşıyordu. Emily büyüyen karnına bakıp iç çekti.

Gavin, "Ne oldu?" diye sordu, gözleri onunla terbiyesiz manken arasında gidip geldi.

"Bu çok güzel ve ben asla böyle bir şeye sığamayacağım." Colton'la Melanie'nin göz atmalarını tavsiye ettikleri Giggie'a, lüks bir bebek butiğine doğru gitmeye devam etti. "Doğumdan sonra çöp torbalarına sığarsam şanslıyım demektir."

Gavin aniden durdu. Emily'nin yanaklarını avuçladı, yüzüne kocaman bir gülümseme kondu. "İster çöp torbası, ister bikini giy, yine de *seksapelli* olacaksın." Alnına bir öpücük kondurdu. "50 kilo da 250 kilo da olsan yine de seni seveceğim."

"Şimdi böyle diyorsun. Kıçıma uysun diye özel kıyafet siparişi verdiğinde bakalım aynısını diyecek misin." Emily inanmayarak tek kaşını kaldırdı. "Daha da iyisi, bakalım ekstra büyük, çıplak vücudundan çöp poşetini çıkarmaya çalışırken aynısını diyecek misin."

Gavin'in dudaklarına yavaşça bir gülümseme kondu. "Beni baştan çıkardığını biliyorsun, değil mi?"

Emily kıkırdayıp eline uzandı. "Eve döndüğümüzde senin için psikiyatristten randevu alacağım." Kalabalık kaldırımında ilerlerken birkaç bina ötedeki butiği gördü. "Senin ve bağımlılığın adına iyi olur. Gerçekten ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

Gavin butiğin kapısını açtı, Emily içeri girerken hafifçe poposuna vurdu. "Ve ben de gerçekten büyük ya da küçük çıplak vücutundan bahsetmeye devam edersen soğuk bir duşa ihtiyacım olacağını düşünüyorum."

Emily başını sağa sola salladı ama ona lafını veremedi. Teresa'nın bakışlarıyla karşılaştı.

Gözleri parıldayan Teresa, Emily'ye doğru koştu, kollarını iyice açmıştı. "Emmy!" Emily eğilip sarılmak için onu kendine çekti. "An-neciğim bak! Emmy ile Gaffin amca geldi!"

Yengesi yaklaşırken Gavin'in alnı kııştı. "Onlara geleceğimizi söylemediniz mi?"

"Tabii ki söylemedim." Melanie gözlerini devirdi. "Çok yakında sen de öğrenirsin. *Hiçbir zaman* bir çocuğa bir şeyi önceden söyleme. Sizi beklerken canımıza okurlardı."

Gavin de aynı şekilde heyecanlı olan Timothy'yi kollarına aldı. "Annen ile baban sizden bir şeyler mi saklıyorlar?"

Timothy dudaklarını büzdü, babasına suçlar gibi parmağını salladı. "Evet! Babacığım bizi Mickey D's'e götüreceğini söyledi ama sonra bizi buraya getirdi. Senin geleceğini bilmiyorduk. Bizi Mickey D's'e götürür müsün Gaffin amca?"

Gavin ellerini Timothy'nin sarı saçında gezdirdi. "Tabii ki sizi Mickey D's'e götürürüm. Gaffin amcanın Molly adında kızlara ve kızartmalara karşı zaafı var." Emily ayağa kalkıp gülümsedi. "Ve hiç unutma evlat, annenle babanı kontrol eden sensin. Daha büyük olabilirler ama sen sandığından daha güçlüsün. Aslında ikinizden korkuyorlar. Baban bunu bana her gün söylüyor."

Timothy dişlerini gösterecek şekilde dudaklarını kıvırdı ve Colton'a doğru aslan gibi kükredi.

Colton başını sağa sola salladı. "İyi iş kardeşim. Günün kahramanı sensin *ve* her anne babanın en kötü kâbusunu ortaya döktün. Bekle. İntikam hakkında ne derler bilirsin."

Gavin tek kaşını kaldırdı, sinsi bir şekilde gülümsemedi. "Eh, bana işkence yaptığın onca senenin intikamı olarak düşün bunu." Timothy'yi Colton'a verdi, onun da kahkahası Gavin'in gülümsemesi kadar sinsi idi. "Endişelenme, Big Mac'leri ben öderim."

Colton, Emily'ye baktı, ağzında pis bir gülümseme belirdi. "Bu çatlakla takılmaya hazır olduğuna emin misin? Seni delirtebilir."

"Kim, o mu?" Emily başparmağını Gavin'e doğru salladı. "Ah, beni delirtiyor ama ister inan ister inanma, kontrolü elinde tutan benim. Daha büyük ve daha güçlü olabilir ama kesinlikle benden korkuyor. Er ya da geç onu eğiteceğim."

Gavin kıs kıs güldü, gözleri ardına dek açıldı. "Ah cidden mi?"

Emily, "Evet cidden," diye cevap verip kolunu sırtına attı. "Onların yanında hava yapma Blake. Doğru olduğunu biliyorsun."

Melanie kahkahayı bastı. "Bayıldım! Seni sevmemin ardında bir sebep olduğunu biliyordum Emily. Doğru. Bu Blake çocuklarına asla seni ele geçirdiklerini düşündürme." Kalçasını Gavin'in kalçasına vurdu. "O kadar çabuk evcilleşeceksin ki dünyayı şaşıracaksın."

Gavin, Colton'a baktı, sesi donuktu. "Hatırlat da kız arkadaşımı karından uzak tutayım."

Kollarında durmadan kıpırdanan Timothy ile Colton omuz silkti. "Sen şimdiden bitmişsin kardeşim. Önümüzdeki hafta annemle öğle yemeği yiyecekler. Kendine bir iyilik yap da eve döndüğünde üstüne bir önlük geçir. Geçirmezsen senden gerçekten önemli... *fiziksel* oyun vaktini esirgemeye başlar."

Bunun üstüne Gavin kolunu Emily'nin boynuna attı, sıcak bir gülümseme gönderdi ve karnını ovuşturmaya başladı. "Sevgilim, tatlım, hayatımın aşkı, kıyafet alışverişi yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Yapalım mı?"

Emily de gülümseyerek, "Sanırım yapmalıyız," diye belirtti.

"Harika." Gavin etrafa bakındı. "Giysi reyonu ne tarafta?"

Colton başını yana attı. "Çocuk odası eşyalarının hemen ilerisinde. Oyuncak hayvanların sağında ve aktivite merkezinin birkaç metre ötesinde."

Gavin sessizce dikilip ağabeyine baktı.

"Kardeşim, benim iki çocuğum ve bir karım var." Colton omuz silkti, yeşil gözleri parlıyordu. "Ben de en az diğerleri kadar evcilleştim."

Gavin sırtıp Emily'nin elini kapdı, onu Colton'ın detaylı olarak açıkladığı yere doğru götürdü. Büyük butikte ilerlerken Gavin akla gelebilecek her pastel tonu ve ana rengi gördü. Ayrıca satılan her türden bebek banyosunu, zıplayan koltuğu ve bebek bezi çantasını da. Gördüklerini sindirememiş gibi duran Emily'ye şöyle bir baktı. Gülümseyen dudaklarıyla hareket etmeyi kesti.

Emily, "Ne?" diye sordu.

Gavin elini Emily'nin ensesine attı, dokunuşu nazikti. "İyi misin?"

Emily başını sağa sola salladı, gözlerine yaşlar doldu. "Hayır, değilim." Ve değildi de. Gavin'in çocuk odasını tamamlaması ve büyüyen karnı ve anne olma korkusu arasında kalınca sinirleri altüst olmuş, resmen mahvolmuştu. Elini yanaklarında gezdirip askıdan bir yeni doğan kıyafeti aldı. "Bunun ne kadar küçük olduğunu görüyor musun Gavin?"

Gavin başıyla onayladı, moralini bozmamak için dikkat kesildi. "Görüyorum."

Emily burnunu çekti. "Bunu giyen kişi de bu kadar küçük olacak. Hayatımda hiçbir bebeği tutmadım. Onu nasıl besleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Açlıktan ölebilir. Neden ağladığı hakkında hiçbir fikrim olmayacak. Ya benden nefret ederse?" Gavin konuşmaya yeltendi ama Emily devam etti. Kelimeler ağzından yıldırımdan daha hızlı çıkıyordu. "Nasıl gazını çıkartacağımı bilmeyeceğim. Ya banyo yaptırırken onu düşürsem? Gelip onu benden alırlar. Ya gecenin bir yarısı sesini duymazsam?" Duraksayıp nefes aldı ve gerçekten dağıldı. "Ve o merhemler. Ya üstüne yeterince sürmezsem ve teni kızarırsa? Ya çok fazla koyarsam ve enfeksiyon kaparsa? Neden bahsediyorum ben? Bebek bezi değiştirmeyi bile bilmiyorum. Bez değiştirme masasında annesi bebek bezini değiştirmeyi bilmiyor diye çok az ya da çok fazla merhemle çırılçıplak kalacak mı?"

Tanrı aşkına.

Gavin gözlerini kırptı, zorla yutkundü ve yavaşça elini ensesinden çekti. Her zaman Emily ile nasıl baş edeceğini bilirdi. Kahretsin, dünyaya sırf bunu yapmak için gelmişti. Ancak önündeki kadın aklını yitiriyordu. Hızla düşünüp elini saçına attı ve onu rahatlatacağını düşündüğü ilk şeye sarıldı. "Benimle birlikte yere otur."

Yaşlı gözleri ardına dek açılan Emily kaşlarını çatı. "Ne? Seninle bir dükkânda yere oturmamı mı istiyorsun?"

Gavin ahşap zemine bağdaş kurarak oturdu ve oturmasını işaret etti. “Emily, neredeyse Meksika’daki bir yolun kenarında arabamın üstünde seks yapacaktık. Otur.”

Şok olan Emily, Gavin’e delirmiş gibi bakan müşterilere gergin bir bakış attı. Fakat o zaten Gavin’in biraz deli olduğunu biliyordu. Birkaç saniye sonra yere çöktü, önüne bağdaş kurarak oturdu.

Gavin parmaklarını parmaklarına doladı. Önemseyen gözleri ve sıcak tebessümüyle yavaşça dudaklarından öptü. “Hey,” diye fısıldadı.

Emily’nin ağzına zayıf bir tebessüm kondu. “Hey.”

“Benim adım Gavin Blake ve sana bebekler hakkında eğitim vereceğim, tamam mı?”

Emily başıyla onayladı, ellerine baktı. “Çıldırırmama engel olmaya çalışıyorsun.” Bakışlarını tekrar bakışlarına çevirdi, kalbi eridi. “Öyle değil mi?”

“Öyle ve engel olacağım. Bana beş dakika ver. Olur mu?”

Dudağını ısırıp gözlerine odaklandı. “Tamam.”

Ellerini kucağına çeken Gavin rahatlayarak nefesini verdi. Şimdiden biraz durulmuştu. “Bebekleri tutmak kolaydır. Onlar... hemen güvenirler. Onlara göz kulak olmak istediğini bilirler. Onu gördüğün anda buna engel olamayacaksın Emily. Kolların otomatik olarak ne yapacağını bilecek. Seni temin ederim ki onu asla bırakmak istemeyeceksin. Çok sevgi dolu ve anaçsın. Sana bu his doğal olarak gelecek.” Uzanıp dudaklarına bir kez daha yavaşça bir öpücük kondurdu. “Tamam mı?”

Emily ona güvenerek başını salladı.

Gavin gülümseyerek devam etti, bakışları yumuşacıktı. “Ağladığında sadece birkaç sebeple ağlayacak. Aç, yorgun, hasta olabilir, ağrısı olabilir, gazının çıkartılması gerekiyor, bezinin değiştirilmesi gerekiyor ya da kucaklanmak istiyor olabilir. Ya da senin durumunda onu düşürmüş ve acılar içinde kıvranıyor olabilir ya da bezini nasıl değiştireceğini bilmiyordur ve tüm gün işediği, sıçıdığı bezde yatıyordur.”

Emily tek kaşını kaldırdı. "Beni sakinleştirmeye çalıştığını sanıyordum?"

Gavin kıs kıs güldü ve yanağını okşadı. "Demek istediğim şu: sebebini bileceksin. Sebebini bileceksin çünkü annesisin. Onun için yaşayacak ve nefes alacaksın. Nasıl gazını çıkartacağını ya da ona banyo yaptıracığını *öğreneceksin*. Ne kadar merhem sürülmesi gerektiğini *öğreneceksin*. Asla açlıktan ölmeyecek çünkü daha fazla ağlamasına katlanamayacaksın ve muhtemelen ağzına bir sürü biberon dayayacaksın."

Emily başını sağa sola sallayıp güldü.

Gavin yüzüne iyice yaklaştı, gözlerine odaklandı. "Ve senden asla nefret etmeyecek. Edemez. Sen etrafındaki her şeyi o kadar kolayca seviyorsun ki bu seni sevmeyi fazlasıyla kolaylaştırıyor. Bunu hissedecek. İnan bana, hissedecek."

Emily yutkundu. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum bebeğim. Sana âşık olmamak imkânsız."

Ve işte orada, onsuz yaşayamayacağı adamla, ona gerçekten sevilmenin nasıl hissettirdiğini gösteren adamla yerde otururken Emily artık anne olmaktan korkmuyordu. Bunun yerine, sadece onunla birlikte oturan adamın gücüne inandığı ve her zayıflığını sevdiği gerçeğine değil, bir de yakında bir diğer küçük adamın da ona aynı derecede âşık olacağı gerçeğine kendini kaptırmıştı.

Geyilenmiş

Emily, şehir merkezindeki bir Starbucks'ın kapısını açıp içeri girdi. Yaz sıcaklığının ortasında, klimalı hoş bir ortamdı. Yanmaya başlamış gibi sandalyesinden fırlayan Olivia'yı anında gördü. Öğle yemeği için gelen kalabalığın arasından geçti, arkadaşını gördüğü için heyecanlıydı. Son birkaç hafta kesinlikle kaos ortamında geçmişti, bu nedenle birlikte geçirdikleri zaman en iyi ihtimalle kısıtlı oluyordu. Doğuma bir aydan biraz daha fazla süre kaldığından Emily'nin takvimi haftalık doktor randevuları, Lamaze dersleri ve Gavin'le birlikte akıllarına gelen bebek eşyalarını son dakikada sipariş etmekle geçiyordu.

Gülümseyen Emily, Olivia'ya yaklaştı ve çantasını masaya bıraktı. Olivia'yı sarılmak için kendine çeker çekmez arkadaşının hiç de kendisi gibi görünmediğini fark etti. "Sorun ne?" Olivia'nın endişeli ifadesine baktı.

Olivia tereddüt etti, suratını iyice astı. "Seninle konuşmam gerek."

Emily uzata uzata, "Pekâlâ," dedi, sinirleri gerildi. Olivia'nın bu kadar paniklediğini hiç görmemişti. Masanın kenarından bir sandalye çekip oturdu. Arkadaşının yumurtlayacağı her türden kötü haberi düşünürken başı döndü.

Olivia da bir sandalyeye kuruldu ve masanın üstünden bir venti boy içeceği yolladı. "Sana buzlu chai latte aldım. Öğrendiğim şeyi sana anlattıktan sonra sinirlerini yatıştırmaya faydası olacağını düşündüm."

Emily'nin kalbi yerinden oynadı. "Liv, neler dönüyor?"

Olivia tırnağını kemirdi. "Sadece bana kızmayacağına söz ver."

"Ne?" Gözleri ardına dek açılan Emily başını sağa sola salladı. "Sana kızmayacağıma mı? Ne yaptın?"

"Em, sadece bana köpürmeyeceğine dair söz ver."

Emily kollarını göğsünde kavuşturdu, midesi kasıldı. "Pekâlâ, Olivia, ne yüzünden köpürmemem gerektiğini bana söylememiş olsan da köpürmemeye *çalışacağıma* söz veriyorum. Bu senin için yeterli mi?"

Olivia yavaşça başını salladı ve nefesini verdi. "Ben..." Duraksadı, etrafa baktı ve elini saçına attı. "Maury Povich Show'u aradım ve..."

"Ne yaptın sen?" Emily'nin ağzı açık kaldı, gözleri daha da açıldı. "Onları aramamanı söylemiştim, Olivia. Bunu bana nasıl yaparsın? Babanın kim olduğunu bilmemek yeterince utanç verici değilmiş gibi bu saçmalığın televizyonda yayınlanmasını mı istiyorsun?" Emily ayağa kalkıp çantasını masadan aldı. "Yapmıyoruz."

"Emily bekle!" Olivia ayağa fırladı, Emily'yi çıkışa kadar takip etti. Emily'nin kolunu tutup onu kendine çevirdi. "Beni dinlemiyorsun. Devamı var."

"Devamı mı?" Emily'nin kaşları çatıldı. "Ne yani, onlara seks yaparken hangi pozisyonlardan hoşlandığımı da mı söyledin? Belki de işi mezuniyet balosunda sarhoşken Candice Weathers'la oynadığımı anlatmaya kadar götürmüşsündür." Cevap beklemeden kolunu Olivia'dan kurtardı, arkasını döndü ve kalabalığın arasından geçmeye devam etti.

Olivia, "Emily!" diye seslendi. "Başka bir babalık testi daha var ve noninvazif." Emily aniden durdu. Dudakları aralanıp vücudundan bir şok dalgası geçerken arkasını döndü. Olivia, "Ciddiyim," diye devam etti. "Basit bir kan tahlili. Programa çıkmak zorunda bile değilsin ve sonucu on günden daha az bir sürede öğrenebilirsiniz."

Emily yutkundu, kalbi daha da hızlı çarpıyordu. Olivia masaya doğru gitmeye başladı ve Emily de peşinden gitti. Yumruk yemiş gibi hissederek çantasını bıraktı, bir sandalye çekti ve Olivia'ya gözlerini dikti. Nefesini verirken, "Detayları anlat," deyip sakinleşmeye çalıştı.

Olivia, "Programı aradığım için özür dilerim," diye fısıldadı. "Şaka niyetiyleydi. Onlara gerçek isimlerinizi bile vermeyecektim. Senin için Safınaz'ı seçmiştim, Gavin Temel Reis olacaktı ve Pislik de Norman Bates. Bebek için gün düzenlememize izin vermediğin için biletleri bir kartpostala zımbalayacaktım."

"Liv, ben program için endişelenmiyorum." Emily iç çekti, arkadaşının ne kadar saçma sapan ama yine de komik olabildiğine şaşırdı. "Sadece bana bildiklerini anlat."

"Buna noninvazif prenatal babalık testi diyorlar. Programdaki kadın bir şirketten bahsetti, DNA Diagnostics Center adında, tüm ABD'deki laboratuvarlarında bu testi yapıyorlarmış. Anneden ve potansiyel babaların birinden kan örneğine ihtiyaçları var." Olivia omuz silkti. "Hepsi bu."

Emily başını sağa sola salladı, duyduklarına inanamıyordu. "Bu nasıl olur? İnternette amniyosentezle ilgili okuduğum her şeyde DNA testi yapılması için doğumdan önce amniyotik sıvı vermen gerektiği yazıyordu."

Olivia buzlu Frappuccino'sundan bir yudum alıp geriye yaslandı. "Gerçekten ben de anlamıyorum. Kadın, annenin kanındaki fetüse ilgili hücrelerden bahsetmişti. Hepsi bu Emily. Örnekler laboratuvara ulaştıktan on gün sonra DDC'nin internet sitesine girebilir ve sonuçları alabilirsin."

On gün. On. Basit. Hızlı. Gün.

Emily elini ağzına götürdü, sesi bir fısıltıydı. "Aman Tanrım, neden doktorum bunu bana aylar önce söylemedi ki? Bunca zamandır biliyor olabilirdik." Kalbi sızladı. Kâbusları bu kadar uzun sürmeyebilirdi. Kahretsin, Emily iyice araştırmadan doktorunun sözlerini dikkate aldığı için kendini kötü hissediyordu.

“Görece yeni bir test ve dürüst olalım, doktorun da görece yaşlı. Ofisi yetmişlerden kalma. Lanet olsun, hâlâ eski bir aletle ultrason çekiyor.” Olivia sandalyesini Emily’ye yaklaştırıp elini omzuna koydu. “Belki de bilmiyordu. Yine de artık sen biliyorsun.”

Emily duyduklarını sindirmeye çalışırken yutkundtu. Olivia’nın sözlerinde doğruluk payı vardı. Emily artık testi biliyordu ve yakında Gavin de bilecekti. Son birkaç ayın uykusuz gecelerini geri alamazlardı. Katlanmak zorunda kaldıkları acı veren bekleyişin her saniyesini silemezlerdi. Gavin’le birlikte hayatlarının geri kalanını Dillon’a bağlı olarak geçirip geçirmeyeceklerini düşünerek altı buçuk aydır endişeleniyorlardı. Yeni bilgiyle güçlenen Emily başka bir kötü, belirsiz dakikanın geçmesine müsaade etmeyecekti. Ayağa kalkıp çantasını aldı, Olivia’nın alnına bir öpücük kondurdu ve yaralı, ağır kalbiyle Gavin’e söylemek için kapıya gitti.

Sadece uzun süredir bekledikleri cevabın duymak için çırpındıkları cevap olması için dua ediyordu.

Sinirleri altüst olan Emily asansörden inip Blake Endüstrileri’ne girdi.

Gavin’in sekreteri ışıltılar saçarak masasının başından kalktı. “Hey Emily!” diye şakıyıp ona sarıldı. Geri çekildiğinde Emily’yi süzerken gülümsemesi arttı. “Çok fazla kalmamış.”

“Evet. Pek kalmadı.” Emily topuklularının üstünde kıpırdandı, neden bu ayakkabıları giydiğini merak etti. Bu noktada şişmiş karnı ayaklarından daha ön plandaydı. “Bu hamilelikten kurtulmaya hazırım.”

“İddiasına girerim ki öyledir. Son haftalar çetin olabilir ama sonunda buna gerçekten değiyor. Sen daha anlamadan kollarında küçük bir hayat olacak. Rahatsız geçirdiğin her anı unutacaksın. Sen ve Bay Blake, heyecanınızı dizginleyemeyeceksiniz.” Emily ona zayıf bir tebessüm gönderdi. Natalie, gerçek senaryoyu bilmeyen insanlardan oluşan uzun listedeydi. Terleyen kahverengi kaşlarıyla Natalie başını eğdi. “Ben... dokunabilir miyim?”

"Tabii ki." Emily elini tutup karnına koydu. "Bugün bayağı aktif." Ve öyleydi de. Emily küçük adamın taklalar attığına yemin edebilirdi. Yazlık elbisesinin ipekli kumaşı altında kıpır kıpır hareketleriyle Emily'nin teni dalgalanıyordu.

"Tanrım, bunu hatırlıyorum." Natalie iç çekti. "Eh, tadım çıkar. Bir gün gelecek bu anın hayatının en iyi parçalarından biri olduğunu düşüneceksin."

Emily bir kez daha zayıfça gülümsedi ve Gavin'in ofisine baktı. "Müsait mi?"

Natalie başıyla onayladı. "Evet. Az önce bir toplantıdan çıktık, yani onu iyi bir zamanda yakaladın."

"Teşekkürler, Natalie. Çıkarken yanına uğrarım."

Natalie, "Kulağa iyi geliyor," dedi, tekrar yerine oturdu, dikkatini çalan telefona verdi.

Sinirleri aniden gerilen Emily, Gavin'in ofisine yöneldi. Hızla tıklattığı kapıyı iterek açtı. Gavin'in gülen yüzünü gördüğü anda kalbi sıkıştı. Gününü değiştirmek üzere olduğunu hiç bilmiyordu. Tek elinde telefon varken diğer eliyle ona beklemesini işaret etti. Emily iç çekti, rahat tavırlarını süzdü. Takım elbisesinin ceketini çıkarmıştı, kravatı boynundan sarkıyordu, sandalyesinde tembel tembel sallanıp iş konuşuyordu. Çantasını masasına atan Emily, onu ezmediğini umarak kucığına oturdu. Gavin kolunu beline doladı, eliyle karnına masaj yaptı. Gerginliğini atmaya çalışan Emily parmaklarını yumuşak, siyah saçında gezdirdi. Tanrı aşkına, bu adamı seviyordu ama kendini kötü haber vermek üzere olan şeytan gibi hissetmeden de edemiyordu.

"Benim de duymak istediğim buydu işte, Bruce. İrtibatı koparmayalım." Bunu dedikten sonra telefonu kapattı, Emily'nin gözlerine bakarken bulaşıcı bir şekilde gülümsüyordu. "Gün ortası sürprizi." Dudaklarını çenesinde gezdirdi. "Kendini bana öğle yemeği olarak mı sunuyorsun?"

Emily nefes aldı, zihni ona hemen söylemesini emrediyordu. Lafı dolandırmayacaktı. Tereddüt etmeyecekti. Sadece söyleyecekti.

Kollarını omuzlarına doladı, alnını alnına bastırdı. Gözleri gizemli bebe mavisi gözlere kilitlendi. “Kan tahliliyle yapılan bir babalık testi varmış. Hiçbir riski yokmuş ve sonuçları birkaç gün içinde alabilirmişiz. Biliyorum, neredeyse bu yolun sonuna geldik ama birkaç hafta erkenden öğrenebiliriz. Sonunda bu... bu beklemeye bir son verebiliriz.” Emily Gavin’in yüzünün solmasını izledi. O güzel gözlerin gölgelendiğini, bir dakikadan daha az bir süre önceki neşenin yerine perişanlığın gelmesini izledi. Güçlü, sert vücudunun sarktığını hissetti.

Bakışlarını kaçırırken eli karnından düştü... Sonra fısıltıyla söylediği sözler Emily’yi yerle bir etti, içini ortadan ikiye yarıdı. “Birkaç aydır bu testten haberim var.” Gözlerini tekrar Emily’nin gözlerine çevirdi.

Cümlesi Emily’nin zihninde yankılanıyordu. Utanca benzeyen bir şeyle renklenen yüzüne bakarken yutkunmaya çalıştı. Ayağa kalkarken başının döndüğünü hissetti, elini dengede durmak için masaya attı. Nefesini verirken, “Biliyor muydun?” dedi, gözleri yaşlarla ve şaşkınlıkla kaplanıyordu. “Bunu biliyordun ve bana hiçbir şey söylemedin mi?”

Gavin ayağa kalkıp elini yanağına götürdü ama Emily irkilerek geri çekildi. Bir anlığına Gavin sesini çıkaramadı, kalbinin sarsıldığını hissetti. Sakladığı yalanın moralini bozacağını biliyordu ama kahretsin ki bu tepkisi onu yerle bir ediyordu. Başıyla onaylayıp geri çekildi. “Biliyordum.”

Emily, “Ne zamandır?” diye sordu, sesi çatladı.

“Erkek olduğunu öğrendiğimiz günden beri.” Gavin yere baktı, meraklı parmaklarının internette dolanmasına engel olamadığı günü hatırladı. Bir oğlan. *Onun* muhtemelen oğlu onu öyle derinden gelen bir ihtiyaçla doldurmuştu ki başka seçenekler ararken delireceğini hissetmişti. Günün yarısını internette geçirmişti. Cevabı bu kadar hızlıca öğrenebileceğini öğrendiğinde içine bir korku saplanmıştı. Bilgisayarının başında donup kalan Gavin cevabın duymak istediği, duymaya ihtiyacı olan cevap olmayabileceğini fark etmişti. Ayrıca yanında hazırlıklı olmadığı birkaç kötü his de getirmişti. Çoğun-

lukla Emily'nin kendi çocuğunu taşıdığını hissediyordu ama ekrana bakarken inancı yok olmuştu.

"Bu aylar önceydi, Gavin." Emily yüzünden gözyaşlarını sildi, bunca zamandır bilmesi onu şok etmişti. "Anlamıyorum. Bunu neden benden saklayasın ki?"

Yaklaşan Gavin elini saçına daldırdı. Tek yapmak istediği Emily'ye dokunmak, onu teselli etmektir ama Emily gardım almıştı, bu nedenle ona usulca yaklaşacaktı. "Zaman kazanıyordum." Kısık sesle konuşuyor ve Emily'nin iyice şaşkınlığa bürünen yüzüne bakıyordu. "Hepsi bu. Zaman kazanıyordum."

"Zaman kazanmak mı? Ne için zaman kazanmak? Önlenemez olanın önüne geçemeyiz. Ama Dillon'ın her doktor randevusuna gelmesini önleyebilirdik."

Gavin başını sağa sola salladı, korkuları ağzından döküldü. "Hayır, önleyemezdik. Baba o. Ben değilim."

O böyle kabullenince Emily nefesini yuttu. Dizlerinin bağı çözüldü. Karşısındaki adam, son birkaç aydır doğal bir şekilde, hiç çaba göstermeden sakladığı bir şeyi ortaya dökmüştü. Ona bağırsın mı yoksa onun için ağlasın mı bilemiyordu. Ancak Emily bunu kendisi için yaptığını biliyordu. Daima hislerini korumaya yönelik içgüdüsunü inkâr edemezdi. Korkularını kendine saklayarak Emily'yi korumuştur. Emily Gavin'in şevkinin kırıldığını görürken o da bir şeyi ortaya dökmeye karar verdi. Son birkaç aydır hissetmeye başladığı ama o ana dek anlam veremediği bir şeyi. O kadar içten, o kadar sıcak bir çekimdi ki eriyip gideceğini düşünüyordu. "Bu bebeğin babası *sensin*, Gavin Blake. Beni duyuyor musun?"

Gavin ona uzun bir süre boyunca baktı, kötü düşünceler zihnini istila ediyordu. Ona inanmak istiyordu ama inanamıyordu. Kelimeleri bir fıslıtya çıktı. "Ben değilim Emily. O."

Kalbi parçalanan Emily yaklaştı ve Gavin'in ellerine uzandı. Bebek tekmeleyerek dışarı çıkmaya çalışırken ellerini karnına koydu. Gavin'in bitkin gözlerine bakarken yanaklarını avuçladı. "Baba sen-

sin ve sana nasıl bildiğimi söyleyeceğim,” diyen Emily, dudaklarını dudaklarına bastırdı. “Biliyorum çünkü her zerrenin damarlarımda gezdiğini hissedebiliyorum. Kanın, kalbin, ruhun. Hissedebiliyorum. Sana olan sevgisini hissedebiliyorum. Sen ne zaman konuşsan, hareket ediyor. Ne zaman kahkaha atsan, yemin ederim ki yaptığın şakaya katılıyormuş gibi titriyor.” Kollarını boynuna doladı, parmaklarını Gavin’in saçına gömdü ve yüzünü göğsüne yasladı. “Hareket ettiğini hissedebildiğini biliyorum Gavin ve o da karnımdakinin babasının elleri olduğunu biliyor. Bunu biliyor.”

Gavin, ne zaman kendisine dokunsa Emily’nin ellerinin titrediğini söylemişti. İşte o anda kontrol edemediği kendi elleriydi. Titreyen ellerini Emily’nin şişmiş karnında gezdirdi, birlikte yaratmış olabilecekleri hayatın vücudunda kıpırdadığını hissetti.

Gözyaşları yüzüne akan Emily, Gavin’in gözlerinin içine baktı. “Bizim birlikte olmak için yaratıldığımıza inanmana ihtiyacım var.” Titreyerek nefes alıp yüzünü tuttu. “Korkularından ve şüphelerinden daha güçlü olmasına da. Sakın bizden vazgeçmeye kalkışma Gavin. Ondan vazgeçmeye de. Lütfen.”

Gavin başıyla onaylayıp başını eğdi, dudaklarını dudaklarına değdirdi. “Vazgeçmeyeceğim,” diye fısıldayıp onu kollarının arasına aldı. “Yemin ederim ki vazgeçmeyeceğim.”

Ve orada, onsuz yaşayamayacağı kadınla, tek dokunuşuyla inancının yenilenmesinin ne demek olduğunu onu gösteren kadınla birlikte dururken Gavin artık bu çocuğun babası olmamaktan korkmuyordu. Bunun yerine, sadece yanındaki kadının öyle olduğuna inandığı ve tüm korkularını sevdiği gerçeğine değil, bir de başka bir hayatın şimdiden ona âşık olduğu gerçeğine kendini kaptırmıştı.

On Yedinci Bölüm

Jam Tur

Gavin'in Hamptons'taki evinin ikinci katına giden dağ gibi merdivene çıkmak geçen sene olduğundan daha zordu. Bir elinde bir şişe su ve diğer elinde bir tabak ısıtılmış Çin yemeğiyle birlikte Emily son basamağa zorla çıktı. Koridordan geçerken, en son geldiğinde Dillon'la birlikte uyudukları odanın önünde durmadan edemedi. Buradaki ziyaretlerine ait lekeli anılar aklına hücum etti. Ancak boşluğa bakarken bir anı diğerlerinin önüne geçip hepsini yere serdi. Bu anı onu asla lekelemeyecekti. Sonsuza dek o anıya tutunacaktı.

Odaya girerken ağzının kenarına ufak bir tebessüm kondu. Suyuyla yemeğini büyük makyaj masasına koyarken gözlerini devasa yatağın yanındaki komodine çevirdi. Salt merak çekmeceyi açmasına neden oldu. İlk kez Gavin'le birlikte "Şişe Kapağını Kaba Fırlat" oynarken Gavin'in giymesi için verdiği sweatshirt'ü görünce güldü. Eline aldı, burnuna götürdü. Hafif olsa da hâlâ kokusunu taşıyordu. Kokusunu zihnine kazımak istediğini hatırladı. Her sabah bununla uyanacak kadar şanslı olacağını hiç bilmiyordu. Atletinin üstüne giyerken içini sıcaklık kapladı. Gözlerini yumup kendine sarıldı, o gecenin görün-

tülerine kapıldı. Etrafına baktı, tabağı ve suyu alıp hem güzel hem kötü anılar eşliğinde odadan çıktı.

İç çekerek kalbini ve geleceğini taşıyan odaya girdi. Kapıya yaslanırken gizlice Gavin'i izledi. Yatakta bacak bacak üstüne atıp otururken ve üstünde ince, pamuklu bir pijama altından başka bir şey yokken dikkatini dizüstü bilgisayarına vermişti. 4 Temmuz tatilinde çalışmayacağına dair söz vermiş olsa da Emily onun tam da bunu yaptığını görüyordu. Kendini meşgul ettiğini, elinde ne varsa ona gömüldüğünü biliyordu. Yeni bekleme oyunlarına, babalık testi sonuçlarının gelmesine takılmamaya çalışıyordu. Hayatlarının bir sene önce çok farklı olduğunu hatırlamadan edemedi.

Gavin'in yaşadıklarından ötürü kalbi sızlarken Emily odada ilerledi. Yiyeceğiyle içeceğini bıraktıktan sonra yatağa çıkıp dizüstü bilgisayarını Gavin'den aldı. Edepsiz bir gülümsemeyle kapağını kapatıp kucağına oturdu.

Gavin tek kaşını kaldırdı, yavaşça sırtıtmaya başladı. "Üzerinde çalıştığım belgeyi kaydettiğim için çok şanslısın."

"Kulağa tehditmiş gibi geliyor." Ellerini çıplak omuzlarına atan Emily başını yana eğip yüzündeki ifadeyi taklit etti. "Vücuduma zarar mı vereceksin, Bay Blake? Daha da iyisi, vücuduma biraz zevkli zarar verilmesi için *yalvarabilir miyim?*" Gavin güldü ve mavi gözleri, Emily'nin teste başvurduklarından beri tüm hafta boyunca çaresizce özlediği neşeyle parıldadı.

Gavin alt dudağını emip kollarını Emily'nin beline doladı. "Seni pis, edepsiz, küçük bir mazoşiste dönüştürdüm. Bu düşüncenin bana neler yaptığıyla ilgili herhangi bir fikrin var mı?"

Emily kıkırdadı. "Evet. Şu anda sana ne yaptığını hissedebiliyorum."

"O kadar belli mi?"

"Çok." Emily ensesine gömülüp, onu yavaşça ısırmaya başladı. Misk kokusunu içine çekerken saçını parmaklarına doladı. "Aklın

benim yeni edepsizliğimle o kadar meşgul ki bendeki bir şeyi fark etmedin bile.”

Bacaklarını yakalarken Gavin’in boğazına kadar bir inilti yükseldi. “Ve yaptığın şeyin bir yardımı mı olacaktı?”

Emily, “Tamam, dururum,” deyip geri çekildi.

Gavin kaşlarını çatı. “Mağara adamı kartını kullanıp boynuma yaptığın edepsizliğe devam etmeni talep ediyorum.”

Emily, “Hayır,” diyerek kıkırdadı. “Bendeki yeniliği fark edene dek olmaz. Cidden, o kadar da zor değil.”

Gavin ellerini saçına gömüp onu dudaklarına çekti. Öpücüklerin arasında, “Yanlış,” diye fısıldadı. “Acı verecek kadar... İşkence edecek kadar... Çile çektirecek kadar, külotunu yırtarak çıkartacak kadar zor.”

Tam Emily öpücüklerinin ne kadar leziz, baştan çıkartıcı ve bağımlı bırakacak kadar müthiş olduğunu düşünmeye başladığında Gavin’in cep telefonu çaldı. Genellikle olduğu gibi Gavin açmaya niyetli değildi.

Emily geri çekilip ona baktı. “Gerçekten açman gerek.”

Gavin onu tekrar dudaklarına doğru çekti. “İmkânı yok,” diye inlerken yatak başlığına kadar çıkıp onu da yanında götürdü. “Her kimse, bekleyecek.”

Emily şakayla karışık, “Olmaz, olmaz,” diyerek onu uyardı, tebessümü her zamanki gibi baştan çıkarıcıydı. “Yarın buraya kaçta geleceklerini söylemek için anneler arıyor olabilir.”

Gavin gözlerini kırptı. “Bundan zevk alıyorsun, öyle değil mi?”

Emily kirpiklerini kırıştırdı. “Birçok... Birçok açıdan. Şimdi telefonu aç.” Kahkahayı basıp dikkatlice yataktan çıkarken Gavin’in, poposuna attığı şaplaktan fazlasıyla keyif aldı.

Telefona cevap vermesini izlerken Emily karnının kasıldığını hissetti. Acı çekiyor olmasa da karnındaki Braxton Hicks kasılmalarıyla rahat edemiyordu. Nefesi biraz kesilirken fazla şişirilmiş tekli koltuğa kurulup rahatlamaya çalıştı. Üç hafta kaldığı da hesaba katılırsa dikkatli davranma isteğiyle saatine bakıp hesap yaptı. Karnı hafif

şiddetli saldırıdan kurtulurken bebek varlığını belli etti. Emily'nin, onun rahatsızlığından kaynaklandığını düşündüğü öfkeyle ayakta durdu, sağ kaburgasının hemen altına isabet ettirdi.

"Seni duydum dostum," diye mırıldanan Emily, bebeğin saldırdığı yeri ovuşturdu. "Yakında." Emily, bakışları ona yöneldiğinde Gavin'in yüzünde oluşan endişeyi gördü.

Gavin apar topar telefonu kapatıp odada ilerledi ve Emily'nin önünde diz çöktü. "Sorun ne?" diye sordu, elini Emily'nin elinin üstüne koydu. "İyi misin?"

Emily başıyla onaylayıp derin bir nefes aldı. "Sahte kasılmalar."

"Emin misin?"

"Evet. Alışmaya başlıyorum." Yutkunup Gavin'in yardımıyla ayağa kalktı. Gülümseyerek kollarını boynuna doladı. "Ee, bende yeni olan şeyi söyleyebilir misin?"

Umursamazlığına şaşırان Gavin başını sağa sola salladı, ellerini belinde gezdirdi. "Emily, bence uzanmalısın."

"Neden?" diye sordu, kaşlarını çatı.

"Kasılmalar yaşıyorsun."

"Şapşal adam, Braxton Hicks kasılması yaşadım." Emily elini başından savarcasına salladı ve odada yürüdü. Sehpadan suyunu aldı ve neredeyse tüm şişeyi bitirdi. "Ben iyiyim."

Gavin endişeyle elini saçına attı. Evet, sevgilisinin aklını kaçırdığından gayet emindi. "İyi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Eh, bir bakalım. Bu benim vücudum ve son yirmi beş senede gayet iyi tanıyabildim." Tekrar Gavin'in yanına gidip bir kez daha kollarını boynuna doladı. "Bilmediğine iddiasına gireceğim iki şeyi öğrenmek ister misin?"

Gavin nefesini salıp akışına bırakmaya çalıştı. "Olur."

Emily kaşlarını oynattı. "Bir: Endişelendiğinde çok, çok seksapellisin."

Gavin güldü. "Öyle miyim?"

"Hı-hı."

"Daha önce de söyledim," Gavin sırttı, şaka yapmasına bayıyordu "ve beni gömdükleri güne kadar söyleyeceğim: sen de çok seksapellisin."

"Öyle mi, teşekkürler efendim." Emily parmak uçlarında yükselip onu öptü. "İki: Kendini pis, edepsiz, Braxton Hicks kasılmalarıyla dolu seksapelli varlığında kaybederken bir sene önce bana ödünç verdiğin sweatshirt'ü giydiğimi fark edemedin."

Gavin gözlerini havaya karıştığına yemin edebileceği gri Zenga Sport sweatshirt'e çevirdi. "Yok artık. İnanamıyorum." Sırtarak kapüşonu Emily'nin kafasına geçirdi. "Kesinlikle bu sene üstüne daha iyi oluyor."

Emily'nin ağzı açık kalınca Gavin kahkaha attı. Emily kıkırdayarak Gavin'in koluna vurdu. "O lafı hemen geri al."

"Şaka yaptığımı biliyorsun." Gavin sarkık dudaklarını öptü. "Gönlünü almam mı gerekiyor?"

"Aşluna bakılırsa gerekiyor."

"Nasıl yapalım bunu tatlım?"

"Şişe kapakları."

Gavin tek kaşını kaldırdı. "Şişe kapakları mı?"

Emily başını salladı. "Evet. Şişe kapakları fırlatmaca dostluk maçı."

"Affetmen için bahse mi gireceğiz yani?" Gavin'in gözleri yaramazlıkla parladı. "Peki ya *kaybettiğinde* ne olacak? Bu geceliğine misafir odalarından birine mi sepe~~leneceğ~~im?"

Emily dudak büküp Fransız balkonuna gitti. "Neden kaybedeceğimi varsayıyorsun ukala? Ve evet, kazanmama müsaade etmezsen solo yatacaksın."

Kıs kıs gülen Gavin balkona çıkarken Emily'den bekleneceği gibi dil çıkartmasını izledi. Gavin'den bekleneceği gibi o da kız arkadaşının hafızasını test etmek üzereydi. Bir kumanda kapıp ses sistemini açtıktan sonra özellikle bir şarkıyı tekrara aldı. Uzun kollu bir tişört giyip tek elinde bir buzdolabı poşetinin içindeki şişe kapaklarıyla birlikte kapılara yöneldi. Serin gece havasına çıkınca Gavin okyanusun tuzlu

kokusunu içine çekti. Emily korkuluğa yaslanmıştı ve gülümsemesi kalbini bir sene önce sarstığı gibi sarstı. Kahretsin, nefesini kesmediği bir an gelirse, etrafındaki dünyanın delirdiğini anlardı.

Anılarla dolu poşeti bir sallanan koltuğa atıp eline uzandı ve onu nazikçe çekti. "Küçük oyunumuzu oynamadan önce bu dansı bana lütfeder misin?"

Emily, "Görünüşe göre sen çoktan benim adıma kararını vermişsin," diyerek ona takıldı, sallanırlarken başını göğsüne yasladı.

Gavin başını öptü. "Hayır diyebilir miydin?"

Emily, "Asla," diye fısıldadı.

"Ben de öyle düşündüm."

"Eline fırsat geçince şansını zorluyorsun, öyle değil mi?"

Gavin hafifçe güldü. "Daima." Tek eli sırtındayken diğeriyle parmaklarını parmaklarına dolayıp elini göğsüne çekti. Gözlerini ona dikerek gülümsedi. "Hangi şarkı olduğunu biliyor musun?"

Emily nefesini verirken, "Biliyorum," dedi, bakışları dudaklarına kilitlenmişti. Kasları seviştikleri ilk gecenin anısıyla ısındı. "Louis Armstrong'un *La Vie en Rose* parçası. İlk kez bununla dans ettiğimizi de hatırlıyorum."

"Çok iyi, Bayan Cooper. Beni etkilemeye devam ediyorsunuz."

Gavin hareket etmeyi kesip başını eğerek dudaklarını dudaklarına değdirince Emily'nin kalbi titredi. Çok hafif öpüyordu. Asla yetmiyordu. Ancak Emily ilk öpüştükleri andan beri asla ona doymayacağını biliyordu.

"Bir gün düğünümüzde seninle bu şarkıda dans edeceğim. Tabii eğer beni kabul edersen."

Emily yutkundu, nefesi hızlandı. Saçı hafif yaz rüzgârında savrulurken yanağına bir damla gözyaşı aktı. Bir sene. Hayatlarının çevresinde tam bir tur dönülmüştü ve olabilecek her açıdan test edilmelerine rağmen hâlâ birlikteydiler. "Seni asla kabul etmemezlik yapmam Gavin. Asla," diye fısıldarken ona mümkün olabileceğini sandığından daha çok âşık oluyordu.

Louis Armstrong büyü yapmakla ilgili ruha dokunan melodileri şakırken Gavin de Emily'ye büyüünü yaptı, her zamanki gibi. Dudaklarını dudaklarına bastırıp onu yavaşça, derinden öptü. Emily'nin kalbi sızladı; bir gece önce tam bu gecede, bu balkonda biraların, anıların ve gözyaşlarının paylaşıldığını biliyordu. O zaman çalınmış bir anın, bir sweatshirt'ün, birçok şişe kapağının ve daha sonra soyulan birkaç katmanın ardından hayatının asla eskisi gibi olmayacağını bilmiyordu.

Ve eskisi gibi olmadığı her an Tanrı'ya şükrediyordu.

"Onu tekneye binmeye ikna etmek için ne halden karıştırdın?" Olivia, göğsüne bolca güneş kremi sürdü. "Adamı resmen bağlamışsın. Her sene taviz vermeden balığa çıkmayı reddediyordu."

Emily bacaklarını güneş kremiyle kapladı. "Onu ben ikna etmedim. Colton etti." Demir masaya şişeyi bırakıp tepesindeki şemsiyeyi düzeltti. İç çekerek başını sağa sola sallayıp tekrar havuz başındaki şezlonguna uzandı. "Geri döndüğünde ne kadar hasta olacağını merak ediyorum. Okyanusun yeterince sakın olduğu konusunda ısrar etti. Şimdi bir bak."

Olivia başıyla onayladı. "Ah, klozete sarılacak, bunun garantisini veriyorum. O aptal deniz tutmasını bahane ederek kurtulduğunu düşünüyor. Hiç şansı yok. Havuzda yüzdükten sonra öğürmemesine şaşıyorum."

İki kadın da kahkaha attı. Fallon evin içinden çıkıp Emily'ye bir bardak limonata verdi.

Emily, "Teşekkür ederim," dedi.

"Rica ederim. Siz ikiniz neye gülüyorsunuz?" diyen Fallon bir şezlonga kuruldu.

"Gavin'e ve hiç şüphesiz geri geldiğinde evdeki birçok klozete yapışacağına." Olivia bilmiş bilmiş başını salladı, dudaklarına pis bir gülümseme kondu. "Emily kesinlikle bu gece hemşireyi oynayacak."

Emily'nin bakışları Atlantik'in dalgalı sularına çevrildi. Dalgaların kıyıya vurmasını izlerken Gavin'in iyi olup olmadığını merak etti. Ayrıca

bu tura kafasını test sonuçlarına takmamak için çıkıp çıkmadığını da merak etti. Sonuçlar her an gelebilirdi, sınırları her geçen saniye daha da geriliyordu. Gergin olanlar sadece onunla Emily değildi gerçi. 4 Temmuz partisi için bu sabah ebeveynleri geldiğinde Emily gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. Herkeste bunu görebiliyordu. Fallon'dan Trevor'a, Olivia'ya, Melanie'ye ve Colton'a dek, etraflarındaki herkes dikkatini verdiğinde huzursuz görünüyordu.

Jude havuzdan, "Olivia," diye seslendi. Açık kahverengi saçını alnından çekip sırtıttı. "Yanıma gelmezsen, ben çıkıp seni buraya getireceğim."

Olivia ona bir bakış attı. "Ve bunu yaparsan, vücudun bir daha asla fırçamın ucunu hissedemeyecek." Başını yana çevirdi. "Ve bir daha asla vücudunun belirli bir *ucunun* benimkini hissetmesine izin vermeyeceğim."

Emily, Jude'un Olivia'nın tehditlerini düşünmesini izledi. Ancak Jude uzun süre ölçüp biçmedi. Havuzdan çıkıp Olivia'ya doğru atıldı. Saniyeler içinde onu omzunun üstüne atıp tekmelemesine, çığlıklar atmasına bakmadan havuza soktu. Emily kahkahayı bastı ve Olivia da Jude onu suya sokunca istemeden de olsa yüzdü. Jude'un, Olivia'nın hakkından gelebildiğini görünce çok sevenen Emily ile Fallon, onun su tükürmesini izlerlerken kıkır kıkır güldüler.

Olivia tükürerek, "Jude Hamilton!" dediğinde Jude yanına atladı. Onu kollarının arasına alıp kahkahayı bastı. "Bunu yaptığın için kışını çok fena tekmeleyeceğim."

Jude dikkatini Emily ile Fallon'a verdi. "En iyi iki arkadaş ne düşünüyor? Bence bu dediğinden sonra güzelce dibe batırılması gerekiyor."

Fallon, "Yap!" diye bağırıp şarabını ağzına götürdü.

Olivia, "Defol git, Fallon," diye ciyaklayıp Jude'dan kurtulmaya çalıştı.

Emily ellerini teslim olarak kaldırdı. "Ben bu işe karışmayacağım."

"Teşekkür ederim arkada..."

Emily, Olivia'nın son sözünün "arkadaşım" olduğunu varsayıyordu ancak Jude onu dibe batırıp sesini kesmişti. Emily, Gavin'le bir grup balıkçının bahçeye girdiğini görünce dikkatini dibe batırma savaşımdan uzaklaştırdı. Pek hoş durmayan beline pareosunu doladıktan sonra Emily hızla ama dikkatlice ıslak zeminde ilerledi. Gavin'in ifadesini görünce suratını asmadan edemedi. Evet, erkeği sağlıklı görünmüyordu.

Dudaklarını öperek kollarını beline doladı. "İyi değil misin?"

Gavin yorgun elini güneşten yanmış yanaklarında gezdirdi. "Daha iyi olduğum anlar oldu. Ama bir kez daha neden gitme dediğinde seni dinlemediğimi söyleyebilir misin?"

Emily gülümsedi. "Çünkü erkeklerin önünde havalı görünmek istemiştin."

Gavin hafifçe sıırttı. "Ah evet. Ben ve benim havam. Gelecek sene gitmediğim için bana sataştıklarında bir iyilik yap da beni zincire vur."

"Anlaştık." Emily ellerini Gavin'in saçında gezdirdi. "Duş?"

"Beni yıkayacak mısın?"

"İstiyor musun?"

Gavin tek kaşını kaldırdı. "Bu ciddi bir soru mu?"

"Sadece emin olmaya çalışıyorum." Emily dudakları sarkıttı. "Bayağı kötü görünüyorsun."

Gavin, "Doğru," diyerek ona katıldı. "Ama bir parça Emily mide bulantımı geçirebilir."

"Haydi, hasta adam." Emily gülüp eline uzandı. "Emily sana bakacak."

Ve baktı da. Çok uzun ve kapsamlı bir duştan sonra Gavin daha az... midesi bulanıyormuş gibi hissetti.

Hamburgerlerin, sosislilerin ve tavuk kanatlarının kokusu rüzgârla etrafa yayılırken Gavin bir sandalye çekip Emily evde annesine yardım ederken bekledi. Herkes Gavin'in babası tarafından yapılmış doyurucu bir yemek için masa başına oturmuştu.

Trevor, "Daha iyi hissediyor musun dostum?" diye sorup haşlanmış mısıra yumuldu. "Yoksa masaya kusma diye dikkat etmeli miyiz?"

Fallon gözlerini devirdi. "İyy Trevor, iğrenç."

"Öyle, değil mi?" Gavin başını sallayıp güldü. "Sırf bu nedenle midem bulanırsa Trevor'a yöneleceğim."

Olivia, "Siz ciddi misiniz?" diye araya girdi, midesi bulanınca alını kırışmıştı. "Burada yemek yemeye çalışıyoruz."

"Neden kadınlar bunu duyunca aklını kaçırıyor?" Jude tabağına devasa bir porsiyon patates salatası koydu. "Kusmaktan daha pis şeyler de var."

"Katılıyorum." Gavin arkasına yaslandı, ellerini başının arkasına attı. Yavaşça sırttı. "Şu anda parmağını burnuna sokmuş yeğenim gibi. Resmen kazıyor."

Herkes başını Melanie, Colton ve çocukların olduğu masaya çevirdi. Gerçekten küçük Timothy'nin tatlı niyetine başka planları vardı.

Olivia ile Fallon'dan iğrenme sesleri yükselip havaya dolarken tabaklarını alıp kalktıklarında sandalye gıcırtiları da sese karıştı.

Gavin, "Colton," diye seslenirken gülümsedi, "çocuğuna sahip çıkmak isteyebilirsin."

Colton gözlerini tabağından kaldırdı. Bakışlarını iki çocuğuna yöneltti, sonunda suçlunun üzerinde durdu. "Timmy, parmağını burnundan çıkar."

Melanie iç çekip boştaki eline uzandı. Onu sandalyesinden kaldırdı. "Haydi. Senin için su ve sabun vakti."

Erkekler kahkahalar atıp az önce olanlar hakkında şakalaştıkları sırada Emily, Lillian ve Chad evden dışarı çıktılar. Hepsi iki masadan birinde yerlerine geçti.

Emily tabağını bıraktı, ifadesi meraklıydı. "Neden Fallon ile Olivia hızla içeri girdi? Aranızdan biri onlara hakaret mi etti?"

Tekrar kahkahalar atılınca Emily'nin şaşkınlığı büyüdü.

Jude ayağa kalkıp içeri gitti. Gavin, Olivia'yı kontrol edeceğini varsaydı. Gavin kolunu Emily'nin sandalyesine attı. "Hayır, onlara hakaret etmedik. Sadece mideleri zayıf."

Emily tabağına salatalık doldurmaya başladı. "Hı-hı. Sormaya-cağım bile."

"İyi. Senin için böylesi daha iyi, Em." Trevor birasından bir yudum alıp boş tabağını itti. "Ee, ne yaptınız? Ufaklığa isim buldunuz mu?"

Emily, Gavin'e baktı. "Bulduk."

Gavin, "Noah," diye cevap verdi, dikkatini oğlu olmayabileceği düşüncesinden uzaklaştırmaya çalıştı. "Noah Alexander."

Trevor başıyla onayladı. "İyi isim."

"Evet, bence de." Emily, Gavin'e zayıf bir tebessüm gönderdi, zihninde yine bir savaş verdiğini biliyordu. İç çekerek Trevor'a döndü. "Ee, Fallon birlikte yaşayacağınızı söyledi."

Trevor ışıltılar saçtı. "Evet. Israr etti."

Emily inanmayarak tek kaşını kaldırdı. "Ben tam tersini duydum."

Gavin kıs kıs gülüp başını sağa sola salladı. "Geçen gün bize her şeyi anlattı. Güller. Gergin bir konuşmanın yapıldığı akşam yemeği."

"Tamam. Beni yakaladınız." Trevor birasının kalanını bitirdi. "Sanki sen Emily'ye karşı daha farklısın. Konuşmaları unut. Adın çıkmış zaten."

"Ah. Evet, öyle ve ben daha beterim." Gavin sırıttı. "Ama beni asla inkâr ederken göremezsin *ve* mallığım etkileyiciliğimi artırıyor."

Emily kıkırdadı.

"Ahbap. Senin işin bitmiş. Etkileyicilik mi?"

"Aynen öyle kardeşim. Ben son derece etkileyiciyim." Gavin, Emily'ye doğru gözünün ucuyla bakıp ona göz kırptı. "Anlat ona tatlım."

Emily çatalını tabağına bırakıp Gavin'in kucağına oturdu. Kollarını boynuna dolayıp gülümsedi. "O etkileyicilikte kraldır, Trevor. Onu örnek almalısın."

Trevor ayağa kalkıp uzun kollarını esnetti. "Ben gidiyorum. Beni birçok açıdan korkutuyorsunuz." Masadan tabağını alıp eve girdi.

Gavin, "Hımm, onu korkutup kaçırdık," diye fısıldadı, sakalı uzamış çenesini Emily'nin yanağına sürdü. "Kötüyüz galiba?"

Emily'nin dudaklarına ateşli bir gülümseme kondu. "Çok ama çok kötüyüz."

Etkileyici olduğunu düşünmesini istediği tek kadınla çalınmış bir anı yaşadıktan sonra Gavin, Emily'nin tatlı hazırlamak için annesinin yanına gitmesini izledi. Bu rahatlamasını sağladı. Son iki haftadır yakınlaşmışlardı ve Gavin'in görmek istediği tek şey de buydu. Yeğenlerinin yakalamaca oynamalarını keyifle dinlerken Gavin bu seneki partiyi yakın arkadaşları ve ailesiyle sınırladığına memnun oldu. Güneş o günlük batmaya hazırlanırken babası ve Colton'ın yanında ateşin önüne kuruldu.

Gavin, "Teşekkürler baba," dedi, babasının uzattığı birayı aldı. "Bugün iyi geçti."

"Kesinlikle öyle." Chad sandalyesine rahatça kuruldu, gözleri Gavin'in gözlerine çevrildi. "Yaşlandıkça büyük partilerin kaosu parıltısını yitirmeye başlıyor. Asıl önemli olan bu."

Gavin babasının haklı olduğunu biliyordu. Blake Endüstrileri'yle başarılı olmak ve kadınlarla oynamak arasında kaldığında Gavin gerçekten önemli olanla bağını koparmıştı. Ailesini önemsemediğinden değildi –ailesi onu buna değer verecek şekilde yetiştirdiğinden imkânsızdı– ama hayatta gerçekten neyin önemli olduğu aklından çıkmıştı.

Colton, "Peki, nasıl gidiyor?" diye sordu. "Annem, Emily ile birlikte birkaç gün önce kan tahliliyle babalık testi yaptırmaya gittiğinizi söyledi."

Gavin bakışlarını Emily'yi mutfak penceresinden görebildiği eve çevirirken pek iyi olmadığını biliyordu. Emily'ye Noah'nın kendi oğlu olacağı umudundan vazgeçmediğini söylemişti ama sonuç yaklaşırken iyimser kalmakta zorlanıyordu. Gavin omuz silkti, birasından bir yudum aldı. "İdare ediyorum."

"Her şeyin bir sebebi vardır." Chad iç çekip Gavin'in omzuna vurdu. "Bunu unutma yeter."

"Öyle mi baba? Benim çocuğum değilse bunun sebebi nedir?" Gavin, babasının söylediği bir şeyi sorgulamaktan nefret ediyordu ama bu sonuç beynini altüst edecekse mantıklı bir yönünü bulamıyordu. Babasının gözlerindeki keder Gavin'e kendini göt herifin teki gibi hissettirdi. Ciddiyetle, "Özür dilerim," dedi, babasının sürekli aşulamaya çalıştığı inancı kaybetmemeye çalıştı. "Emily'ye en başında bunu birlikte korkarak aşacağımızı söyledim. Genel anlamda onu yatıştırmak için söyledim ama kahretsin ki beni de öldürüyor. O göt herifin onun ya da bebeğin hayatına dahil olabileceği fikri beni mahvediyor."

Gavin ensesindeki gergin kasları avuçladı, sinirleri zihnindeki her şeytani fısıltıyla şaha kalkıyordu. "Son birkaç aydır olay çıkarmadı ama ona haddini bildirdiğim için olduğunu sanıyorum. Bebeğin babası oysa bunu kafasına takacak ve işi bambaşka bir seviyeye getirecek. O göt herif, bize bebek doğduktan birkaç ay sonra Florida'ya taşınacağını söyledi. Emily yerle bir oldu. Ben bu çocuğa âşık olacağım ve Dillon'ın onu yazın ve tatillerde gelip almasını izleyeceğim. İkimizi mahvedecek."

Gavin'in omzunda duran eliyle Chad tek kelime etmeden kardeşine bakan Colton'a baktı. Gözlerini tekrar oğluna çeviren Chad başını salladı. Sesi kısıktı ama kesin konuşuyordu. "Gavin, sen güçlü bir adamsın. Hep öyle oldun. Seni kollarıma ilk aldığımda bana gözlerinle bu dünyada izini bırakacağını söyledin ve bıraktın da, evlat. Annenle beni gururlandırdın. Doğduğunda bile içinde olan gücün ellerinden kayıp gittiğini hissediyor olabileceğini biliyorum ama senin doğanda bir şeylerin peşini bırakmak yok. Tekrar bul. Orada bir yerlerde. Bir erkek ve biyolojik olarak senden olsun ya da olmasın bu çocuğun babası olarak Emily ile kendini mahvolmaktan kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaksın. Bu çocuğu düzgün bir bireye dönüştürecek insanlardan birisin. Sen ve Emily, birbirinize ihtiyaç duyuyorsunuz ve bundan sonra birbirinize her zamankinden

daha çok ihtiyaç duyabilirsiniz. Ama ne yaparsan yap, asla kaderinde yazılanları sorgulama. Bir kez daha diyorum, her şeyin bir sebebi vardır. Önemli olan senin bu konuda ne yaptığındır. Ya seni mahveder ya da başka bir şeye dönüştürür.”

Duymaya ihtiyaç duyduğu bu kelimeler aklına girerken Gavin eve doğru baktı. Annesiyle Emily’nin verandadan inmesini izlerken babasının dediklerine odaklanmaya çalıştı ama yıldızlar gökyüzünü battaniye gibi sararken orada ve o anda yoluna devam etmek için gereken gücü kendinde bulamadı. Vücudundaki her kas endişeyle kaplanırken Gavin ayağa kalkıp Emily’nin yanına gitti. Zorla gülümseyerek onu nazikçe kollarının arasına aldı. Düşüyormuş gibi hissetti. Noah ondan değilse, düşmeye devam edecek bir adamdı.

Emily, “Hey,” dedi, gülümsüyordu. “Herkes havai fişekler için kumsala iniyor. Havanın bu kadar soğuduğunu fark etmemiştim. Hemen içeri koşup ceketimi alacağım. Senin bir şeye ihtiyacın var mı?”

Gavin cevap vermedi. Bunun yerine başını eğip dudaklarını dudaklarına bastırdı. Utanç ve suçluluk hissederek onu sertçe öptü, ellerini yumuşak buklelerine gömdü. Emily dilindeki korkunun tadını alabiliyor mu ya da dokunuşundaki belirsizliği hissedebiliyor mu diye merak etti. Birbirlerinin kollarında ne kadar uzun süre durduklarını bilmiyordu ama o anda zamanı durdurabilmeyi diliyordu. Ona göz kulak olmayacağı o kötü yere götürmeden zamanı durdurabilmeyi.

Emily yavaşça geri çekildi, Gavin’in gözlerine baktı. “İyi misin?”

Gavin, “Evet,” diyerek kolayca yalan söyledi. “Gidip ceketini alabilirim.”

“Sorun değil. Tuvalete de gitmem gerek.” Yanağına dokunup gülümsedi. “Kumsalda buluşuruz.”

Gavin başıyla onayladı ve Emily boş eve yöneldi. Tuvalette işini bitirdikten sonra ellerini yıkarken Emily Gavin’in görüntüsünü kafasına taktı. Tanrı aşkına, bekleyişlerinin sona ermesini istiyordu. Hiçbir şeyi umursamayan Yankees âşığının geri dönmesini istiyordu. Bekleyiş ondan o kadar çok şeyi alıp götürmüştü ki Emily elinde olmadan onun

adına acı çekiyordu. İç çekerek ışığı kapatırken bekleyişin kısa sürede bitmesi için dua etti. Yatak odasında ışığı yaktı, valizinden baharlık ceketini aldı. Yanında getirdiğine memnundu. Ceketini sırtına geçirip kapıya yöneldi ancak gözü Gavin'in dizüstü bilgisayarına takılınca duraksadı, ayakları zemine yapıştı. İçine bir acı saplandı.

Merakla harekete geçen Emily yavaşça yatağa çöktü. Dizüstü bilgisayara bakarken parmaklarının Gavin'in şifresini tuşlamasına engel olamadı. Babalık testinin sonuçlarının birkaç gün sonra geleceğini biliyordu ve kendine baktığı için de kızdı ama bir şeyler ilerlemesini sağlıyordu. Uygun alana linki yazdı. İnternet sitesi açıldığında kalbi gümbür gümbür atmaya başlarken Emily sonuçları kontrol etmesi için verilen numarayı girdi. Bir matematikçi ya da İngiliz edebiyatı mezunu olmasa da bu numaralar ile kelimeler Emily'nin zihnine kazınmıştı. Site bilgiyi yüklemeye başladığında vücudu gerildi. Kontrol ettiği son birkaç seferde gösterilen sayfanın aynısı değildi. Bunun yerine ona işkence eden bir kum saati çıktı. Emily gözlerini üstüne dikerken baktı da baktı.

Nefes al...

Küçük, şeytani kum saati yok oldu...

Nefes al...

Babayı temsil eden mavi bir üçgen ortaya çıktı...

Nefes al...

Muhtemel babalık kriterini gösteren bir grafik merhaba dedi...

Nefes al...

Emily'nin göğsü daraldı. Nefes alamayan, konuşamayan ya da düşünmeyen Emily'nin vücudunda doğru düzgün çalışan tek şey göz pınarlarıydı, histeri krizine kapılıp ağzını açarak nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalışırken gayet iyi çalışıyorlardı. Sonuçlar yüzüne bakarken Emily yavaşça ayağa kalkıp alt kata indi. Gavin'e nasıl söyleyecekti? Bu an için kelimelere ihtiyacı vardı ve zihni bomboştu. Tamamıyla mantıklı düşüncelerden arınmıştı, vücudu sarsılırken arka verandaya çıktı. Gavin'in gözleriyle karşılaştı. Havuz başındaki

şezlonglardan birinde oturan Gavin onu görünce başını yana eğdi. Emily, herkesle birlikte kumsala gitmediğine sevindi. Ona herkesin önünde söylemek istemiyordu. Ona baş başayken söylemek istiyordu. Sadece nasıl söylemesi gerektiğini bilmeyi diliyordu.

Havuzun önünde durup Gavin'in yanına gelmesini izledi. Onun darmaduman olduğunu görebildiğini biliyordu, gözlerindeki bakışla kalbi kanıyordu. Önünde duran Gavin Emily'nin yanağını avuçladı ve diğer elini nazikçe karnına koydu.

"Ne oldu?" diye sordu, gerginliği elle tutulabilir düzeydeydi.

Emily yutkundu, kelimeleri derin nefeslerle kesiliyordu. "Bir sene önce bu gece hayatımı kurtarmaya başladığını biliyor muydun?" Gavin konuşmaya yeltendi ama Emily devam etti. "Kurtarmaya başladın, Gavin. O zamanlar bilmiyordum ama kurtarmaya başladın. Geride bıraktığımız sene boyunca yeni bir ilişkiye başlamış herhangi bir çiftin katlanmak zorunda kalmaması gerektiği kadar çok şeye katlandık. Bir molayı hak ettik." Saatine bakıp hızla Gavin'e döndü. "Şimdi beni öp. Beni geçen sene tam da bu gece öptüğün gibi öp. Söz veriyorum ben de durmayacağım."

Düşünmeden Gavin onu ağzına çekti, dilini dilinin üstüne uzattı. Tanıdık olsa da öpücüğü ona hep yeni geliyordu, her dokunuşunda keşfedilecek yeni bir şey oluyordu. Tepelerinde havai fişekler parlarken Gavin onu ilk defa dudaklarını hissedecek kadar, ilk defa onu kollarında hissedecek kadar şanslı olduğunda öptüğü gibi öptü. Emily bu sefer öpücüğü kesmedi; Gavin Emily hıçkırdığı için durmak zorunda kaldı. Konuşmaya davrandı ama Emily ondan önce davrandı.

"Noah'nın babası kim olursa olsun, onu kendi çocuğunmuş gibi sevip büyüteceğini söylemiştin."

Kollarını indiren Gavin kanın yüzünden çekildiğini, kalbinin göğsünde gümlendiğini hissetti.

Emily, "Bana bunu söylediğinde ne düşüneceğimi bilemedim," diye feryat etti, ellerini yanaklarına götürdü. "Kaç erkeğin bu durumda gitmeyeceğini biliyor musun? Pek fazla değil. Sana çektiğim onca

acıdan sonra beni hayatına aldın ve sonrasında da taşıdığım çocuğun senden olmayabileceği gerçeğini kabul ettin. Bu sorumluluğu almadan önce seni sonsuza dek sevebilirdim. Aldığında seni bir sonraki hayatımda bulacağımı anladım.” Duraksayıp dudaklarını dudaklarında gezdirdi. “Gavin Blake, kader bize başlarda biraz oyun oynadı... Ama bizimle uğraşmayı kesti. İlk baştan beri hak ettiğimiz molayı bize veriyor. Noah, *senin* oğlun.”

Gavin nefes nefese, “Ne?” dedi, omuzlarının taşıdığı yükten kurtularak kalktığını hissetti. “Ben miyim?”

Emily başıyla onaylarken gözyaşları hızla akıyordu. “Evet, sensin. Kontrol ettim ve...”

Söz kesme sırası Gavin’deydi. Kollarını beline dolayıp onu tekrar ağzına çekti. Zihni açılan Gavin Emily’nin dudaklarına taparken arada konuştu. “Emin misin? Bana emin olduğunu söyle Emily.”

Emily, “Netim,” diye feryat edip öpüldüğü kadar ateşle karşılık verirken yüzünü tuttu. “Senden Gavin. Senin.”

Olivia, “Tanrı aşkına,” diye araya girip yanlarına geldi. “Bir sürü yatak odası var. Yani, şu bir malikâne Blake. Onu içeri sok.” Emily kıkırdayıp gözyaşlarını sildi. Kaşları çatılan Olivia son derece şaşkıncı. “Pekâlâ. Dur bir dakika. Ağlıyorsun ama onu öpüyor musun? Bir şeyleri mi kaçırdım?”

Gavin sırtıp kolunu Emily’nin omzuna attı. “Evet. Noah’nın babası olduğum bilgisini kaçırdın.”

Olivia’nın gözleri ardında dek açıldı. “Yok artık!” Resmen Gavin’in kollarına atıldı, çığlıkları havai fişekleri bastırıyordu. “Siz ciddi misiniz? Bebeğin babası o mu?”

“Evet.” Emily kahkaha atarken Olivia ona da sarıldı. “Bebeğin babası o.”

Gavin dudaklarını şaklattı. “Bebeğin *etkileyici* babası.”

El çırpın Olivia kumsala giden basamaklara koştu. “Herkesi çağırmaya gidiyorum!”

Gavin, "Aynen öyle yap," diye seslendi. Gülümsemesi her zamanki gibi kocamanken kolunu Emily'nin omzuna attı. Burnunu burnuna sürterek alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Seni ne kadar mutlu edeceğimi biliyor musun?"

Emily, vücudundaki tüm gerginlikten kurtulurken gülümsedi. "Beni nasıl bundan daha mutlu edebileceğini bilemiyorum."

"Mutlu etme yeteneğimden şüpheli mi var?"

Emily, "Sanırım az önce şüphelendim," diyerek güldü.

Arkadaşları ve aileleriyle haberi kutladıktan sonra Gavin, Emily'yi üst kata kadar takip etti. Ertesi gün saat dörtte şehirde bir doktor randevusu vardı ve tatil trafiğini atlatmak için evden görece erken çıkmayı planlıyorlardı. Yolculuğa çıkmadan önce Gavin, Dillon'a gelmekle uğraşmamasını söylemeyi planlamıştı. O telefon görüşmesini yapmak için fazlasıyla hevesliydi. Aslına bakılırsa kayıt altına alacağından da çok pis emindi. Artık arafta olmadığı için hâlâ şokta olan ve sonunda cennetteymiş gibi hisseden Gavin, Emily yatağa girerken yüzündeki gülücüğe engel olamadı. Emily yastıklara yaslanırken Gavin de yatağa girmeden edemedi. Boynuna, omzunun müthiş kıvrımına ve nihayet karnının kenarına öpücükler kondurdu. Gavin yavaşça Emily'nin ipekli geceliğini çekti, *kendi* çocuğunu taşıyan karnının çıplak tenine dudaklarını koyarken daha da gülümsedi. "Noah," diye fısıldadı, leğen kemiğinin hemen altını öptü. "Noah Alexander Blake."

Emily tatmin olarak nefesini verdi. "Kulağıma çok hoş geliyor."

"Benim de." Gavin tekrar karnını öptü ve eline uzandı. Parmaklarını kavuşturarak her bir parmağını öpüp ona baktı. "Teşekkür ederim."

Emily boşa kalan elini Gavin'in saçına gömüp alından uzaklaştırdı. Gözlerindeki bakış, sesinin nazik tınısı ve yüzündeki gülücük kalbinin aşkla dolup taşmasına sebep oldu. "Ben *sana* teşekkür ederim," diye fısıldadı, tek bir damla gözyaşı gözünden aktı. "Çok teşekkür ederim."

Gavin yanağını karnına koydu, küçük bir dalgalanma olunca güldü. "Kol mu?" diye sordu, hissi hoşuna gitti.

“Muhtemelen.” Gülümseyen Emily harekete baktı. “Belki de poposudur?”

Gavin omuz silkti, anın tadını çıkardı. “Annesi gibi şişe kapakları oyununda berbat olacak mı diye merak ediyorum.”

“Babası gibi ukala olacak mı diye merak ediyorum.”

Gavin tek kaşını kaldırırken göbek deliğinde daireler çizdi. “Mavi gözlü, şişe kapakları oyununda berbat olan bir ukala. Hoşuma gitti.”

Emily kıkırdadı. “Benim de.”

Gavin bir kez daha karnını öptü, dudaklarına baştan çıkarıcı bir gülümseme kondu. “Tuttuğun takımdan benim kadar nefret edecek mi diye merak ediyorum.”

Emily inleyip başını tekrar yastığa attı. “Babasından da *beter* ukala olacak mı diye merak ediyorum.”

“Kuru bir cevaptı. Zaten bunu söylemiştin.”

“Gönderme yaptığım ukalaya uyuyor.”

“Katılmadığımı söyleyemem.” Gavin, Emily’nin karnının her zerresine yavaşça öpücükler yağdırıp tüylerinin hafifçe diken diken olmasını izledi. “Annesinin hem içerden hem dışardan ne kadar güzel olduğunu bilecek mi diye merak ediyorum.”

Emily, Gavin’in yanağına dokundu, ruhu sözleriyle ısındı. “Babası kadar iyi biri olacak mı diye merak ediyorum.”

Bakışları yumuşayan Gavin, yılan gibi Emily’nin vücudundan yukarı çıktı, kaburgalarının yanını, göğüslerini ve köprücük kemiğinin kıvrımını öptü. Tepesinde durup kendine ait olanın her müthiş zerresini inceledi. “Umarım annesi gibi bencillikten uzak, her şeyini ukalası için riske atan bir kadına âşık olur.”

Karanlık odaya dolan havai fişeklerin parlak ışıkları arasında Emily, Gavin’in gözlerinin içine baktı, göğsünün ve omuzlarının sert noktalarında parmak uçlarını gezdirirken nefesi kesildi. “O kadın onu bir gün incitirse, umarım babası kadar affedici, nazık ve kibar olur.”

Gavin dudaklarını Emily'nin dudaklarına koydu, onu nazikçe öperken fısıldadı. "Son nefesimi verip öldüğüm güne kadar onu ve annesini ne kadar çok seveceğimi bilecek mi diye merak ediyorum."

Emily istese de Gavin konuşmasına izin vermedi. Kulağına tatlı kelimelerin izini bırakmaya devam etse de kanına girip ruhunu daha önce hiç yapmadığı gibi sevdi. Kalbi ümitle çarpan Emily, Gavin'in onunla ve çocuğuyla bir olmasını hissetti, Gavin'in aşkı her nazik dokunuşunda ve tatlı okşayışında gece boyunca varlığını korudu.

On Sekizinci Bölüm

Nabız

Ertesi sabah Emily uyandığında boş yataktan çıkarken pastırma kokusu hislerini alarına geçirdi. Eski bir mezar taşı gibi gri, şişkin bulutlar pencerenin ardındaki göğü dolduruyordu. Belli ki gün yağmurlu geçecekti. Tembelce gerilip esneyerek etrafına bakındı. Başını kapıdan uzatınca alt kattan gelen Gavin ile babasının sesini duydu. Şakalaşp kahkaha atmaları onu da gülümsetmişti. Evden çıkmadan önce çabucak duş almaya karar veren Emily, bir kapri pantolon ve kırmızı atlet almak için valizini karıştırdı. Kıyafeti elinde banyoya gidip uzun, sıcak bir duşa girdi. İşini bitirdiğinde saçını kuruttu, giyindi ve alt kata indi. Chad'ı mutfakta tek başına bulunca etrafına bakıp Gavin'i aradı.

Emily, "Günaydın," diyerek bir sandalye çekti. "Gavin nerede?"

Elinde bir spatula tutan Chad ona döndü. Gülümseyerek, "Sana da günaydın," diye cevap verdi. "Sütümüz bitti de. Markete kadar gitti." Chad ona büyük bir bardak portakal suyu doldurup siyah granit tezgâhın üstünden yolladı. "İç. Sana *ve* torunuma iyi gelir."

Emily gülümsedi, gururlu ses tonu içini ısıtmıştı. "Teşekkür ederim." Meyve suyunu yudumlayıp tekrar etrafa baktı. "Herkes hâlâ uyuyor mu?"

“Lillian hazırlanıyor.” Chad, cızırdayan bir tavanın içine bir yumurta kırdı. “Fallon’la Trevor uyandı. Trevor aşağıya gelip iki fincan kahve aldı. Olivia ya da Jude’u henüz görmedim.” Portakal suyunu içti. “Pastırmalı yumurta?”

Emily, “Elbette,” diye cevap verdi, karnı canını çektiren kokuyla guruladı.

Chad biraz yumurta ile birkaç parça pastırmayı bir tabağa aldı. Emily’nin önüne koyup gülümsedi, mavi gözlerinin kenarları kırıştı. “Afiyet olsun.”

“Teşekkür ederim.” Emily çatalını eline alıp yemeğe başladı. Sonraki yirmi dakikada Chad’in Gavin hakkında konuşmasının keyfini çıkardı. Sadece Yankees aşığının bir ara bir *Mets* âşığı olduğunu değil, bir de lise son sınıftayken bir keresinde maçta tek bir başarılı atış bile yapamadığını öğrendi. Bunun ardından sahadan çıkıp gitmiş, bir daha eğlenme amacı dışında hiç oynamamıştı. Chad, Gavin’in oynamama kararının yeteneğini lige kadar taşımak isteyen yetenek avcılarının yarattığı baskıdan kaynakladığına inandıklarını söyledi. Gavin’in beyzbola duyduğu derin aşkı hesaba katınca bu Emily’yi şaşırttı. Yine de bunun sebebinin mimar olmak istemesi olduğunu düşündü. Öyle ya da böyle meraklanmıştı ve eve giderken yolda onunla uğraşmayı planladı. Yemeğini yedikten sonra saatine baktı. Gavin, otuz dakikadan daha uzun bir süredir yoktu.

Paslanmaz çelik ocaktaki saati göstererek, “Gavin bir çiftlikte inek mi sağlıyor?” dedi. “Gideli bayağı oldu.”

Chad gözlerini kıstı, kaşları yavaşça kalktı. “Hımm. Gideli bayağı oldu.” Pencereden dışarı, yağın şişman yağmur damlalarına baktı. “Belki de ağırdan alıyordur. Oraya motosikletiyle gideceğini söylediğini biliyorum.”

Emily usulca, “Ah,” dedi. Eklemlerine bir huzursuzluk dadandı. Zihni Gavin’le kısa süre önce yaptıkları bir konuşmaya döndü. Doğu Hampton’dayken motorunu inanılmaz hızla sürmeye bayıldığıyla ilgili

bolca, hevesle detay vermişti. "Cep telefonunu arayıp onu kontrol edeceğim."

Chad başıyla onaylayınca Emily üst kata yöneldi. Merdivenden ikişer ikişer çıkarak saniyeler içinde yukarı vardı. Köşeden dönünce Olivia'ya çarptı.

Olivia, "Eh, bu beni uyandırdı," dedi. Saçında havluyla gözlerini Emily'ye dikti. "Neden paniklemiş gibi görünüyorsun?"

Emily'nin gözleri koridordan görülebilen yerden tavana kadar uzanan pencereye kaydı. Kalın, yoğun damlalarla akan yağmura bakarken nefesini tuttu. Olivia'nın yanından hızla geçti, huzursuzluğunun arttığını hissediyordu. Hızlıca çantasından cep telefonunu çıkarıp Gavin'in numarasını aradı. Dördüncü çalışta açmayacağını anladı.

"Em, neler oluyor?" Olivia eşikte duruyordu, yüzü şaşkınlıkla kaplıydı.

Yutkunan Emily cep telefonunu kapattı. "Gavin süt almaya gitmiş ama henüz geri dönmedi. Lanet motorunu da yanında götürmüş."

Olivia omuz silkti. "Pekâlâ. Yağmur yağıyor. Muhtemelen zamana yayıyordur fıstık. Sakinleş."

Emily başıyla onayladı. Olivia haklıydı. Ne olursa olsun fazla tepki veriyordu. Gavin'in hızlı sürmeyecek kadar zeki olduğunu biliyordu ancak ortada bir sorun vardı ve adını koyamıyordu. İçinden bir ses ona ortada bir sorun olduğunu söylemiyordu, daha çok yavaşça kemiklerine işleyen bir boşluktu. Zihninin ucundan sarktığı uçurumdan uzaklaşmaya çalışırken kapı zili duyuldu. Emily yatak odası penceresine koştu ve gözleri beyaz-mavi Doğu Hampton devriye aracını görünce kalbi durdu. Olivia'nın yanından uçarak geçip merdivene gitti. Alt kata indiğinde durup kramp giren karnına elini götürdü. Sancı patladı, vücuduna yayıldı. Parmaklarını korkuluğa dolayıp nefesini ve hızla akıp giden düşüncelerini yavaşlatmaya çalıştı. Gavin muhtemelen hız yaptığı için yakalanmıştı. En azından Emily, Chad kapıyı açarken kendini buna ikna etmeye çalışıyordu. Gavin'in adı ve soyadı... sonra

da o kelimeler. Uzaktan geliyor gibi olsa da Emily'nin kulaklarına yüksek sesle gelip dengesini bozdu.

Kontrolünü kaybetti...

Vahim...

Helikopterle hastaneye kaldırıldı...

Kritik durumda...

İçgüdüsel olarak basamaklara çökerken Emily nefes almaya çalıştı; eli soğuk, metal parmaklığı kavradı. Kaos etrafını sardı ama farkında değildi. Farkında olamıyordu. Düşünemiyor ya da hissedemiyordu. Zihni uyuşmuştu, kulakları Lillian'ın ağlarken attığı çığlıkları duymuyordu. Trevor'ın onu nazikçe merdivenden kaldırıp sıcak, nemli havaya gitmesi için ona yardım etmesini zar zor fark etti. Büyük bir damla kafatasına çarptı. Bir tane daha, bu sefer yanağına. Daha ne olduğunu anlamadan sırlısklandı ve Trevor'ın arabasına bindirilmişti.

Yeşil gözleri yanından uçup giden yola çevrilmişken Emily'nin kasları korkuyla dondu. Dörtnele koşan kalbi tüm vücudunu sarsarken yağmur tavanı dövüyordu. Zihni son birkaç ayın dikenli ama yine de güzel anılarına dönerken soğuk gerçeği idrak ettiğinde Emily iyice koltuğa gömüldü. Gavin'in durumu kritikti. Polis memurunun söylediği sözler üstüne hücum etti, Emily'yi yasa boğdu. Vahşi bir baş ağrısı kafatasının en karanlık köşesinde kalıcı bir yer etti.

Hastaneye vardıklarında yağmur daha da hızlandı, ritmi bir rock konserindeki alkışlar kadar sabitti. Emily kapıyı savurarak açıp arabadan indi. Karman çorman ve yaralı zihniyle acile kadar gidebilmek için dua etti. Hâlâ konuşamayan Emily, Trevor'la Fallon'ın Gavin'in nerede olduğunu sormasını dinledi. Biraz bilgi aldıktan sonra masanın ardındaki hemşire koridorun sonunu gösterdi. Gözleri yaşlarla parlayan Emily, asansöre bindikleri sırada dengede durmak için Trevor'ın koluna tutundu.

Trevor, "Emily, beni dinle," diye fısıldadı, sesi çatlıyordu. "İyileşecek."

Fallon, Emily'nin yağmurdan ıslanmış saçını okşadı. "İyileşecek Em. Umudunu yitirme."

Kontrolünü kaybetti...

Vahim...

Helikopterle hastaneye kaldırıldı...

Kritik durumda...

Emily başını sağa sola salladı, kekeleyerek konuştu. "Po-polisin ne dediğini duy-duydunuz."

Fallon onu kollarının arasına alıp sıkıca sardı. Asansör yoğun bakıma ulaştığında Emily'nin buğulu bakışları bir doktorla konuşan Gavin'in ebeveynlerine, Colton'a, Olivia'ya ve Jude'a odaklandı. Emily neler olduğunu öğrenmek için yanlarına koşmak istiyordu ama vücudu donup kalmıştı. Ayakları hareket etmiyordu. Kolları buz sarkıtları gibi sarkıyordu. Trevor'ın yardımıyla asansörden çıktı. Yavaşça grubun yanına giderken göğsüne derin bir hiçlik doldu. Keskin hastane havası bir tutam amonyak ve hastalık kokusuna karışmıştı. Bakışları birkaç hastanın odasına kayarken Emily'nin sırtı buz kesildi. Boyunlarına kadar çekilmiş battaniyelerle kıpırtısız yatanların çoğu baygındı. Gruba yaklaşırken Emily, Chad'in gözlerindeki korkuyu görebiliyordu ve bu titremesine neden oldu. Kalbi paramparça olup vücudunu sarstı.

Lillian, Emily'yi kollarının arasına aldı, gözyaşları Emily'nin başını ıslatıyordu. "Ah Tanrım. Bebeğim. Bebeğim benim. Atlatabileceğinden emin değiller." Lillian'ın ağlaması Emily'nin başında zonkluyor ve keder Emily'nin kalbini ortadan ikiye yarıyordu.

Emily, "Ne oldu?" diye sordu, kelimeleri ağzından zar zor çıkarabildi. Yüzüne akan gözyaşlarıyla yuvarlak yüzlü doktora döndü. "Yapabileceğiniz bir şeyler olmalı. O," Emily hıçkırığını yuttu, "o baba olacak."

Doktor usulca nefesini verip büyük ellerini ceplerine soktu. "Montauk Otobanı'nda Mill House Inn'in önünde motosiklet altından kaymış. Karşıdan gelen bir araca doğru savrulmuş." Başını sağa sola salladı, sesi donuktu. "Az önce tarama yaptık. Kask takmış olsa da beyinde ciddi bir hasar var ve şu anda tepki vermiyor. Ödemi engellemeye çalışıyoruz ve elimizden gelen her şeyi yapacağız ama

durum iyi görünmüyor. Ciğeri zedelenmiş, üç kaburgası kırılmış, uyluk kemiği kırılmış ve karnında iç kanama var. Cerrah, cerrahi müdahalenin ardından size bilgi verecek.”

Emily’nin eli ayağı çekildi, kalbi göğsünden fırladı. Kontrol edilemez bir şekilde hıçkırırken dizlerinin bağı çözüldü, onu dik tutmaya çalışan Trevor’ın kollarına sokuldu. Ancak o da kendini toparlamaya çalıştığından kolları zayıftı. Sarsılan Emily ufak bir bekleme odasına gitti. Bir sandalyeye çöküp ileri geri sallanırken yüzünü tuttu.

Bunlar yaşanıyor olamazdı. Gerçek değildi. Sadece birkaç saat önce Gavin’le birlikte hayatlarının bir bütün olduğunu hissettirdiğine ve şimdi de onu kaybedileceğine inanmayı reddediyordu. Oğulları onu kaybedebilirdi. Noah’nın babasının ne kadar harika bir adam olduğunu bilemeyeceği düşüncesi Emily’nin sahip olduğu tüm inancı sarstı. Gözyaşlarıyla dolan gözleriyle yavaşça başını kaldırıp Gavin’in hayatındaki insanlara baktı. Yüzleri korkuyla solmuştu, tek bir kişide bile umudun zerresi yoktu. Emily, Chad’in Lillian’a sarılmasını izledi, hüznü Emily’nin zihnini deldi. Ufak bir kahve makinesinin yanında oturan Olivia başını Jude’un omzuna yaslamıştı, gözyaşları yanaklarından akıyordu. Emily bakışlarını Colton’a çevirirken yutkundu. Bir köşede tek başına durmuş, kollarını göğsünde kavuşturarak yere bakıyor, sessizce ağlıyordu.

Emily, Gavin’le olması gereken, konuştukları hayatın yavaşça eriyip gittiğini gözünün önüne getirirken soğuk terler döktü. Duvardaki saat ilerledi, her hareketi kötü ve çirkindi. Sonraki birkaç saat içinde herkes tek bir kelime duymayı bekledi. Cerrah bekleme odasına girdiğinde ışıltılı rutubetli havada soluyordu. Herkes ayağa fırladı.

Gözleri bir pencerede unutulmuş tozlu cam gibi bomboşken konuşmaya başladı. “Şimdilik karnındaki kanamayı durdurabildik ve tekrar başlamaması için gözlemleyeceğiz.” Cerrah duraksadı, yavaşça derin bir nefes aldı. “Beyindeki baskıyı azaltmak için acilen kraniyotomi yapmamız gerekti. Önümüzdeki kırk sekiz saat kritik. Bu arada,”

her birine tek tek baktı, “bana kalırsa onunla şimdi olabildiğince çok vakit geçirmelisiniz.”

Emily’nin, odayı kaplayan umutsuzluğun sessiz tınısını hissetmesine yetecek kadar kısa bir sessizlik oldu. Ama Lillian kendisini hıçkırıklarla Chad’in kollarına bırakınca sessizlik bozuldu. Emily’nin kalbi öyle bir atıyordu ki parmakları titriyordu. Cerrahın gidişini izlerken zihni bulandı. Koltuğa gömülüp yüzünü örttü. Şimdilik Gavin’i göremeyeceğini biliyordu. Bunu yapamazdı. Gerçek şu ki korku onu felç etmişti. Etrafını sarmış, onu yerine mıhlamıştı. Omzuna nazikçe bir el konduğunu hissedince baktı ve Gavin’in babasının gözlerini gördü. Hüznün kara gölgeleri yüzüne düşmüştü.

“Haydi,” dedi titrek elini uzatarak. “Hepimiz birlikte gideceğiz.”

“Yapamam,” diye ağladı Emily. Artık sesinin çatallanmasına engel olamıyordu. “Şimdi gidemem. Siz gidin. Biraz zamana ihtiyacım var.”

Chad dalgın bakışlarla onayladı. Lillian’ın beline destek olsun diye kolunu atmıştı, uzaklaşırken gözünde dökülmemiş yaşlar vardı. Emily yaslı çiftin koridoru geçişini izledi, kalbi onların gidişiyile parçalanmıştı. Başı öne eğik, omuzları düşük Colton da peşlerinden gitti.

Birkaç saniye sonra Olivia, Emily’nin yanındaydı. Yanağındaki yaşları nazikçe sildi. “Ondan umudu kesme, Em,” diye fısıldadı yorgun sesiyle. Kan çanağına dönmüş gözlerini kırptı ve başını salladı: “Şimdi sana ihtiyacı var.”

Emily’nin göğsünü özlem doldurdu. Gavin’i bırakmak istemiyordu, onun ve oğulları için güçlü olması gerektiğini biliyordu. Ama zihninin arkasında bir yerlerden korkunç fısıltılar ona başka şeyler söylüyordu. Ona Noah’nın Gavin’in sıcak, sevgi dolu gözlerini hiç göremeyeceğini anlatıyordu. Gavin’in ıslıtısını, etrafındakileri küçük bir gülümsemeyle nasıl sevindirdiğini göremeyecekti. Yılların kendisinden bile daha çok sevdiği adam için duyduğu üzüntüyle nasıl birbirini kovalayacaklarını. Emily sessizce umutlarının kırıntılarına yapılan bu saldırının bitmesini diledi.

Trevor'la Fallon ayağa kalkıp Emily'yi zihnindeki saldırıdan uzaklaştırdılar. Trevor boğazını temizledi ve elini Fallon'ın omzuna atarak Emily ile Olivia'nın yanına gitti. Kederle dolu yüzüyle konuştu. "Fallon'ı eve geri götürüyorum. Timothy ile Teresa'ya göz kulak olacak ki Melanie ziyarete gelebilsin." Duraksadı, gözleri bitkin ve üzgündü. "Em, bir şeyler yemen lazım. Dönüşte bırak da sana bir şeyler getireyim."

Emily başını sağa sola salladı. Aklını hiçbir konuda toparlayamıyordu, yemek konusunda bile. "Ben iyiyim."

"Jude'la gidip içecek makinesinden bir şeyler alacağız." Olivia, Emily'nin yanağını öpüp ayağa kalktı. "Birkaç dakika içinde geri döneriz."

Herkesin düşüncelerini toparlayabilmek için bir dakikaya ihtiyacı olduğunu anlayabilen Emily başıyla onayladı. Zihinsel anlamda çökmüş ve bir başına kalmış Emily, başını ellerinin arasına atıp acıya rağmen nefes almak için ağzını açtı. Artık var olduğundan emin olamadığı Tanrı'ya dua ederken içine ufacık bir umut doldu. Onunla Gavin'i bir yapan, iki bütünleşmiş ruh olarak onları var eden şeyin ufacık bir parçası içini kapladı.

Ayağa kalkan Emily titreyen ellerini yüzünden çekip derin bir nefes aldı. Bekleme odasından çıkıp yavaşça koridora giderken kalbi gümlüyordu. Gavin'in kapısından birkaç metre ötede durduğunda neredeyse Lillian'ın feryatlarıyla dizlerinin üstüne kapaklanacaktı. Emily'nin midesi düğümленirken içinde hafif ama fark edilebilir bir kasılma dalgalanıp ciğerlerindeki havayı söktü. Acıya direnıp uğruna yaşadı ve uğrunda kesinlikle ölebileceği her şeyi kapsayan odaya girdi.

Yatağının başında toplanmış ailesi sebebiyle tam göremediği hayatının aşkını sessizce izledi, Lillian'ın Gavin'le konuşmasını dinlerken elini ağzına götürdü. Lillian onun ilk defa anneciğim dediği anı ve bunun ona neler hissettirdiğini söylüyordu. Gözyaşları arasından okula gittiği ilk günden ve onsuz servisten inmeye korkarak bacağına nasıl yapıştığından heyecanla bahsediyordu. Kalbi onun için paramparça

olmuş olsa da bacağını bırakıp gittiğinde gurur duyduğunu açıklıyordu. Onun oğlu da çok korkutucu bir dünyaya adım attığı ilk gün elini bırakırken Gavin aynı sevinçli yaşayabilsin diye uyanması için yalvarırken Lillian kendini kaybetti.

Emily'nin boğazına sessiz bir hıçkırık geldi, vücudu onca güzel anıyı kaçıracağı korkusuyla titredi. Sayısız saniye, saat, dakika, gün ve yıl boyunca oğlu ona ihtiyaç duyacaktı. Noah ile geçireceği gündoğumları ve günbatımları, ona insan olmanın, iyi bir insan olmanın ne demek olduğunu açıklaması. Küçükler Ligi, İzçiler, ilk randevu, okul balosu, mezuniyetler, ilk aşk, düğün. Bunu başaramazsa kaçıracağı hayatın tüm nadide armağanları.

Odaya bir hemşire girip Emily'yi asla gün ışığı görmeyecek hayallerden uyandırdı. Elinden kaçıp giden hayallerden. Emily orta yaşlı kadının usulca bipleyen monitörleri kontrol etmesini temiz, sıvı dolu poşetleri Gavin'e bağlamasını ve bir tabloya bir şey çizmesini izledi. Colton geri çekilip Emily'nin bakışlarını yakaladı. Yaklaştığında Emily onun Gavin'e olan benzerliği karşısında titredi.

Elleri cebindeydi, konuşmadan önce bir anlığına ona baktı. Sesi titrek bir fısıltıydı. "Sana öyle aşık ki Emily. Küçük piçin sırf seninle olabilmek için savaştığını biliyorum." Dudakları titreyen Emily kesik bir nefes alırken Colton onu kollarının arasına aldı. "Ciddiyim. Savaştığını biliyorum. Bunu yapmamak için fazlasıyla inatçı."

Emily boğulur gibi, "Umarım öyle yapıyordur," diyerek ona tutundu. "Onu kaybedemem."

Lillian da onlara sarıldı, iniltileri Emily'nin kulaklarında çınladı. Chad sessizce karısının arkasında duruyordu, gözleri kedere boğulmuştu. Lillian, Emily'nin yüzünü tuttu. "Onunla baş başa vakit geçirmen gerek. Bize ihtiyacın olursa, bekleme odasındayız."

Emily başıyla onayladı, dışarı çıkarlarken dokunuşundaki şefkati özledi. Titreyerek nefes alıp dikkatlice bir adım attı, kalbi anında sıkıştı. Gavin'in güçlü göğsü ciğerlerine oksijen pompalayan makineyle ritmik bir şekilde inip kalkıyordu. Bir adım daha yaklaştı ve başının beyaz

bir sargıyla sarıldığını, sargının kandan sırsıklam olduğunu görünce gözleri yaşlarla doldu. Yaralı bacağı bir tür askıyla kaldırılmıştı. Zorla nefes alırken yatağa uzanıp eline dokundu. Sıcaktı ama hareket yoktu.

Seğirme yoktu.

Kıpırdama yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

Tanrı aşkına. Emily'nin tek yapmak istediği onu öpmekti ama yapamadı. Ağzındaki tüp bunu yapmasına engel oluyordu. Onu acısından çekip almak istedi ama neresine dokunacağından emin değildi. Vücudu yatağın ucundaki monitörlere bağlı kablolarla kaplıydı. Kendine engel olamayarak uzanıp mosmor olmuş yanağına usulca bir öpücük kondurdu. Dudakları üstünde oyalanırken gözünden akan bir damla yaş Gavin'in yüzüne düştü. Neredeyse kendi gözyaşıymış gibi burnunun kenarından aktı.

Ve o anda Emily gerçekten kendini kaybetti.

"Lütfen Gavin, bize bunu yapamazsın." Elini yanağına götürdü, hıçkırırken vücudu sarsılıyordu. "Sen nefes alma sebebimsin. Aşkımızın yarattığı çocuğu taşıyorum. Hatırladın mı? Hakkında filmler çektikleri aşk? Bu biziz işte, Gavin. Geçmişimiz kusursuz değil ama geleceğimiz nefes kesici. Beni bırakamazsın. Bırakamazsın. Sana ihtiyacım var. Senin şişe kapaklarına ve yirmi soruna ihtiyacım var. Ukala yorumlarına ve bizim için yemek pişirmeye çalıştığında gönderdiğin şapşal şapşal bakmana ihtiyacım var. Lütfen. Tanrım, Gavin, lütfen savaş. Bizim için savaş. Noah için savaş. Sen olmadan ona öğretemeyeceğim bir sürü şey var." Bir işaret beklerken yağmur dışarıdaki drenaj borusunda uğuldadı. Bir hayat fısıltısı. Onu duyduğuna, hissettiğine dair herhangi bir şey.

Yine... hiçbir şey olmadı.

"Tanrım, lütfen. Lütfen..." Yüzünü omzuna gömerken feryatları kesildi. Gavin'in önceden birçok kez onu attığı omzu. İlk kez yanına yaklaştığında başını döndüren misk kokusunu içine çekti. Paylaştıkları söylenmiş ve söylenmemiş her kelimeyi düşünürken aniden çalan

alarmla irkildi. Gözleri makinelerden birine hızla çevrildi, ekranı kıpkırmızı yanıyordu. Bir hemşire odaya dalarken Emily yutkunup tökezleyerek geri çekildi.

Gavin'in ağzındaki tüpü hızla çekerken hemşire, "Mavi Kod alarmı!" diye bağırdı. Bir başka tüp takarak ağzına bir torba tutup manüel olarak ciğerlerine hava pompaladı. "Buraya acil müdahale arabası lazım, hemen!"

Gözleri korkuyla ardına dek açılan Emily, bir başka hemşire odaya uçarak girerken hoparlörlerden Mavi Kod denildiğini duydu. Kadın delirmiş gibi Gavin'in hastane önlüğünü çözüp aşağı çekti. Göğsüne sertçe ve hızla bastırdı. Emily nefes almaya çalışırken bir başka hemşire ardında makineli bir araba sürükleyerek içeri daldı. Ağlayan Emily'nin gözünün önü buğulandı, sesler kesildi, yavaşladı.

Bir erkek sesi havayı yarıdı. "Durumu nedir?"

Hemşirelerden biri Gavin'in göğsüne bastırmaya devam ederken, "Venrtiküler fibrilasyon," diye cevap verdi.

"200 jul şok vermeye hazır olun."

Tenine iki büyük etiket yapıştırıldıktan sonra başka bir ses, "Şok için hazır. Tamam mı?" dedi.

Kontrol edilemeyecek derecede sallanan Emily, Gavin'i çevreleyen çalışanların yataktan geri çekilmesini izledi.

"Tamam."

Güm... Gavin'in vücudu seğirdi... Emily titreyerek nefes aldı.

Bir saniye, bir dakika, bir saat... Emily ne kadar geçtiğini bilmiyordu. Düşünemiyordu, hareket edemiyordu. Gözlerini Gavin'den çekemiyordu, kalbi onunkisi çarpmaya devam etsin diye dua ederken hızlanmıştı.

Güm... Gavin'in vücudu bir kez daha seğirdi...

Ciğerlerine hava pompalamaya devam edip güçle göğsüne bastırılırken Gavin'in etrafındaki kaos devam etti. Emily sırtının duvara yaslandığını hissetti, histeri krizine kapılıp ağlarken zihni bir

duygu seline kapılmıştı, omzundan tutan Colton'ın donmuş vücudunu koridora çekmeye çalıştığının hayal meyal farkındaydı.

Hemşire, "Asistoli oluyor!" diye bağırdı.

Doktor monitöre baktı. "Bir miligram adrenalin ver."

Gözlerini Gavin'in kıpırtısız vücudundan monitöre çevirirken Emily'nin zihnine tek bir ses bile ulaşmadı, ekrandaki dağ gibi dalgalalar tek bir çizgiye dönüşerek kayboluyordu. Uzun uzadıya bir bip sesi gelmedi ya da geldiyse bile Emily duyamadı. Tek duyabildiği Gavin'in dün geceki tatlı sözleriydi.

"Son nefesimi verip öldüğüm güne kadar onu ve annesini ne kadar çok seveceğimi bilecek mi diye merak ediyorum."

"Son nefesimi verip öldüğüm..."

"Son... nefesimi... verip..."

Doktor ciddiyetle, "Ölüm zamanı: 22.28," dedi.

Emily'nin dünyası birkaç saniye atladı, katıksız karanlığın şeytani parıltısında anıları kayboldu. Boğazının gerilip sıkıştığını hissetti. Ardına dek açılmış yeşil gözleri sızladı. Vücuduna durmasını söyledi ama duramıyordu. Geri çekilip nefes nefese kalarak odanın hemen önünde acıyla diz üstü yere kapaklandı. Diğerlerinin sözleri bir kulağından girip ötekinden çıktı. Lillian'ın çığlıkları bile uzaktan geliyordu. En genç oğlunu kaybetmiş bir annenin uzaktan gelen feryatları.

Gözleri yaşlarla dolan, kalbi acıyla kaplanan ve onu yerden kimin elinin kaldırdığını bilmeyen Emily yutkunmaya çalıştı. Nefes almaya çalıştı. Trevor'ın titreyen kolları vücudunu battaniye gibi sardı. Bitkin yüzünü Emily'nin omzuna gömerek onunla birlikte ağladı. Bu gece, birçok güzel açıdan hayatının değiştiği yılda kader sözünü bozup Emily'nin hayatındaki herkesi mahvetmeye karar vermişti. Şaşkınlık içinde tek kardeşinin yasını tutan bir ağabeyi, oğlu için ağlayan bir babayı ve birlikte büyüdükleri insanın kaybıyla kederlenen arkadaşların bir araya gelmesini izledi. Ancak koridoru kaplayan onca hüznün arasından Emily en büyük kaybı taşıdığı çocuğun verdiğini biliyordu. Babası gitmişti. Bir daha asla bu dünyaya adım atmayacaktı. Asla

oğluyula gecenin bir yarısı konuşmayacaktı. Asla ilk kez çocuğunu kucığına alamayacaktı.

Gitmişti...

Artık öpücük öncesi kesilen nefesler olmayacaktı...

Artık basit bir bakışla hızlanan kalpler olmayacaktı...

Artık dokunulmadan diken diken olan ten olmayacaktı...

O... gitmişti.

Nefes al...

Nefes Al

Nefes al...

"Emily."

Nefes al...

Gitti...

Birisi, daha yüksek sesle, "Emily," diye seslendi.

Boğazına takılan nefesle Emily'nin gözleri ardına dek açılırken tepesindeki parlak ışıklara alışmaya çalıştı. Terle kaplanıp öksürerek oturdu, çarşafları tekmeledi. Hızlı adımların sesi yaklaştı.

"Tanrı aşkına, bebeğim. İyi misin?"

Emily'nin gözleri sese çevrildi ve bakışları Gavin'e kilitlenince göğsü sıkıştı. İsteri krizine kapılırken hızla elini ağzına götürdü. Vücudu yaprak gibi titrer ve yaşlar gözlerinden dalgalar halinde akarken yataktan fırlayıp Gavin'in sıcak kollarına atıldı.

"Ölmüştün," diye feryat edip ellerini şaşkın yüzünde gezdirdi. Gerçek olduğundan emin olması gerekiyordu; nefes aldığından, yaşadığından emin olması gerekiyordu. Parmak uçları kirli sakalının hissiyle erirken acıyla kasıldı, neredeyse ciğerlerindeki nefes sökülecekti. Titreyen ellerini Gavin'in çıplak göğsünde gezdirip ateşle dudaklarını

öperken panikleyen nefesinin arasında kelimeler ağzından hızla çıktı. "Aman Tanrım, Gavin. Sen ölmüştün. Süt almaya gitmiştin. Motosiklet."

Gavin Emily'nin yanan yanaklarını avuçlayıp başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi. Gözlerinin içine bakarken dudaklarına ufak bir tebessüm kondu. "Ben buradayım tatlım. Hiçbir şey olmadı. Sadece bir rüyaydı."

Emily, "Rüya değildi," diye feryat edip iki büklüm oldu. Vücudunun ortasını tutarken karnı bir kez daha kasıldı. "Ah Tanrım." Doğrulup Gavin'in omuzlarına tutunurken onu art arda öptü. Gözlerini yummak istemediğinden dudaklarını yumuşak dudaklarının üstünde gezdirirken gözlerinin içine baktı. "Kâbustu. Ölmüştün." Bir diğer kasılmayı da bir öpücük takip etti. "Sana şok verdiler. Nefes alamıyordun. Savaşman için yalvardım ama savaşamadın. Vücudun pes etti. Annenin yüzü. Baban. Ağabeyin. Herkes mahvolmuştu."

Gavin onu sıkıca göğsüne batırdı. Başını tutup ellerini nemli saçında gezdirdi. "Emily, sakın ol. Ben buradayım bebeğim. Buradayım."

Hâlâ delirmiş gibiydi, rahatlayamıyordu. Gavin kafayı mı yemişti? İmkânsızdı. Cansız vücudunun görüntüsü zihninde bulutsuz bir gökyüzü gibi netti. Ağlamaya devam ederken Gavin'i dudaklarına çekti. "Seni seviyorum. Tanrım, seni çok seviyorum Gavin. Sana yeterince söylemedim." Bir diğer öpücük ve bir diğer kasılma. Şak. Daha derin, zonklayan bir acı karnında dolaştı. Bunlar Braxton Hicks kasılmaları değildi. Hayır. Yavaşça geri çekilen Emily, Gavin'e baktı, fısıldıyordu. "Seni seviyorum, Gavin Blake," duraksadı, saçını alnından çekti "ve bebek doğmak üzere."

Gavin yutkunup gözlerinin ardına dek açıldığını hissetti. "Doğuyor musun?" diye sordu, ergenlik çağındaki bir oğlan çocuğuymuş gibi sesinin çatlamasına engel olamamıştı. "Daha üç hafta var."

Doğuran oydu ama Emily, Gavin'in aklını yitirecekmiş gibi göründüğünü görebiliyordu. Yavaşça sakinleştirici bir nefes alan Emily başıyla onayladı. "Evet ama sakinleşmen gerekiyor, tamam mı?"

Gavin, Emily'nin gerçekten aklını yitirdiğine emin olarak başını geriye yatırdı. İki saniye önce ölmesiyle ilgili çıldırıyordu ve şimdi çocuklarını dünyaya getirmek üzereydi ve tüyler ürpertici derecede sakindi. "Çanta!" diye patlayıp dolaba döndü. Kapıyı açtı ve durdu. Arkasını döndü, gözleri ardına dek açıldı. "Siktir, çantayı getirmemişiz. Çanta olmadan bunu nasıl yapabiliriz ki?"

Biraz fiziksel anlamda rahatsız olsa da Emily zihinsel anlamda harika hissetti. Gavin'in korkmuş yüzüne bakıp gözlerinde boğulmak istedi. Onunla odada ayakta dikilmesi gerçek dışı görünüyordu. Yanına gidip yanağına dokundu, avcuna aldı. "Doğum çantası olsun ya da olmasın, bebek geliyor."

Gavin, "Doğru," diye ciyaklayıp bir eşofman altı ile tişört kaptı. Üstüne geçirip rahatlamak için elinden geleni yaptı ama Emily'nin sakinliği onu geriyordu.

Kapıya hafifçe vuruldu, ardından Olivia içeri girdi. İpek pijaması ve yünlü, tavşan terlikleriyle ışığa karşı gözlerini kısıtı. "Siz kaçıklar saatin neredeyse üç olduğunun farkındasınız, değil mi?" Esneyip yorgun elini yüzünde gezdirdi. "Jude'la yan odada olduğumuzu hesaba katarsak, acaba sizin, bilmiyorum işte, birazcık sesinizi kısmanız mümkün mü? Biliyorsunuz, uykum hafiftir."

Gavin, "Emily doğuruyor," deyip makyaj masasının üstünde anahtarlarını aradı.

Emily'nin karnında bir diğer istenmeyen kasılma meydana gelirken neredeyse aynı anda Olivia'nın gözleri ardına kadar açıldı. Emily eğilip acı içinde nefes almaya çalıştı.

Olivia'yla Gavin yanına üşüştüler, ikisi de bir kolundan tuttu. Olivia'nın ağzı açık kaldı. "Lanet olsun, Em. Ta Hamptons'tayız. Ne halt edeceksin? Şehre geri mi döneceksin? Yani, doktorun orada, burada değil."

Emily başını sağa sola salladı, gözleri Gavin ile Olivia arasında gidip geldi. Dişlerini sıkarak, "Herkesin sorunu ne?" dedi, sesi eskisi kadar tatlı ya da sakin değildi. "Yanılıyor olabilirim ama kadınlar

sürekli doğum çantaları ve tüm hamilelik dönemlerini takip eden doktorlar olmadan doğuruyorlar. Doğru değil mi?”

Gavin ile Olivia aynı anda, “Doğru,” diye cevap verdiler.

Emily, “Teşekkür ederim,” dedi, tekrar ağlamaya başlarken yatağa çöktü. Acı ve kâbus arasında kaldığından dağılmıştı.

Gavin, Olivia’ya bir bakış attı, sesi yalandan sakindi. “Ona giyecek bir şey çıkarabilir misin?”

Olivia başıyla onayladı ve Gavin de Emily’nin önünde diz çöktü. Elleri dizlerine koyup gözlerinin içine baktı, ona vermek üzere olduğu her şey için minnettardı. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. Emily parmaklarını saçında gezdirdi, dudaklarına zayıf bir tebessüm kondurdu. “Birlikte korkuyoruz tatlım. Bunu hatırla. Ben buradayım.”

Emily usulca, “Birlikte korkuyoruz,” diye tekrarlayıp Olivia’dan bir gömlekle hamile çorabı aldı.

“Herkesi uyandıracığım.” Olivia, bir tane Emily’nin yanağına, bir tane de Gavin’in başına öpücük kondurdu. “Küçük Noah Alexander Blake’in yakında burada olacağını bilmeleri gerekiyor. Hiii!” Bununla birlikte karanlık koridorda gözden kayboldu.

Bir kez daha “serinkanlıyım” havalara bürünürken aslında çok fena panikleyen Gavin, Emily’nin pijamasını çıkartıp kıyafetlerini giymesine yardımcı oldu. Alt kata indiklerinde mutfak heyecanlı arkadaşlar ve aileleriyle canlanmıştı. Gülen yüzlerine bakarken Emily güç nefes aldı, kâbusu tüm gücüyle üstüne hücum etti. Elinde değildi; dağılıp gitti, gözyaşları gözlerinden fışkırdı.

Gavin kolunu omzuna attı. Neden ağladığıyla ilgili epey iyi bir fikri vardı.

Kaşlarını çatan Lillian, Emily’ye sarıldı. “Acı için hastanede ilaç alabilirsin tatlım.” Onu yumuşak, siyah sabahlığına bastırdı.

Üçüncü torunuyla tanışmak üzere olduğu hesaba katılırsa Lillian’ın endişeli ama mutlu tavrını görünce Emily kendini kâbustan kurtarıp ağlamayı kesti.

Lillian, "Kasılmalar hangi aralıklarla oluyor?" diye sordu. "Hesaplıyordun, değil mi?"

Gavin başını sağa sola salladı, aniden boğazı kurudu. Lanet olsun. Her şeyi mahvediyordu. Hiçbir şeyi hesaplamamıştı. Emily ile birlikte girdiği bir sürü Lamaze dersinde öğrendiği her şey sanki aklından uçup gitmişti.

Fallon, "Şimdi hesaplamaya başla yeter," deyip masadan bir sandalye çekti. Gümüş ve yeşil telli saçlarını topuz yapıp kahvesini yudumladı. "Beş dakikadan daha kısa sürede tekrarlanıyorsa, bebek yakında gelecek demektir diye okumuştum."

Olivia ona ve Trevor'a bir bakış fırlattı. "Siz ikiniz çocuk sahibi olmaya çalışıyorsunuz, öyle değil mi?"

Trevor sırtıttı. "Kardeşim sen tam bir kaçıksın ve hep de öyle olacaksın." Olivia gözlerini devirince Trevor da Gavin'in yanına gidip elini sıkıttı. "Bize uyanmak için birkaç dakika verin, sizinle hastanede buluşuruz. 5 Temmuz'da doğması ona havalı bir doğum günü verecek. Tebrikler, dostum."

"Teşekkürler." Gavin sırtıp Emily'yi kapıya götürdü. Herkesle kucaklaşarak vedalaştıktan sonra Emily nemli gece havasına adım atıp Gavin'in arabasına yürüdü.

Gavin peşinden koşarken Colton kolunu yakaladı. "Unutma küçük adam, Emily ne isterse yap. Tehditlerini ya da sana attığı lafları kişisel algılama. Hâlâ seni seviyor. Sadece önümüzdeki birkaç saat boyunca senden hoşlanmayacak. Hem de hiç."

Chad kıs kıs gülüp Gavin'in sırtına vurdu. "Ağabeyine katılmıyorum diyemem. Akla *Şeytan*'daki Linda Blair geliyor ama tekrar sakinleşecek."

Lillian, Chad'ın koluna vurup sarılmak için Gavin'i kendine çekti. "Baban ve ağabeyine kulak asma. Her şey yolunda. Seni seviyorum, bebeğim. Yakında geliriz."

Gavin annesine hoşça kal öpücüğü verip evden çıktı. Düpedüz bir iblis beklerken Emily'nin öylesine arabasına yaslandığını görünce

şasırdı. Hâlâ strese girmiş gibi görünüyordu ama Gavin şeytani bir şeyler beklemişti. Sanki Gavin o iblisin gerçek olmasını istemiş gibi Emily karnını tutup iki büklüm olurken yüzünün sakın ve sevecenden tamamen öfkeliye dönüşmesini izledi.

“Tanrı aşkına, Gavin, kapıyı ne zaman açacaksın?” diye tısladı Emily, BMW’nin aynasını sıkı sıkı tutarken.

Gavin gergin bir şekilde kapıyı açmak için anahtarlarıyla boğuştu. Emily’nin yerine oturmasına yardım etti, kapıyı çarparak kapattı ve aracın etrafından hızla dolandı. İçeri girer girmez ona baktı, kalbi sıkıştı. “Nefes al bebeğim. Sana öğrettikleri nefes alma tekniğini hatırla.” Başını geriye atmasını izledi ve boğazından bir tür homurtu çıktığını duydu.

Emily başını çevirip adeta gözleriyle ona hançerler fırlattı. “Nasıl nefes alınacağını biliyorum Gavin. Sen sadece beni lanet olası hastaneye götürmekle endişelen ki oğlunu bu deri koltuklarda doğurmayayım. Anladın mı?”

Evet, Gavin’i korkutuyordu. Arabayı geri vitesle takıp yolculuğun geri kalanında sadece hitap edildiği zaman konuşmaya karar verdi.

Karanlık yolun kenarlarında ışıklar gelip geçerken Emily’nin vücudunu ele geçiren kasılmalar da aynısını yaptı. Ancak bu kendini berbat hissetmesini sağladı. Diz üstü oturup konsolun üstünden uzandı. Yola bakan Gavin’in yüzünü avuçlarına alıp alınına, saçına ve çenesine öpücükler kondurmaya başladı. Nereye erişebildiyse öptü. “Çok özür dilerim.” Burnunu, ensesini, kulağını, yanaklarını ve dudaklarını öptü. Tekrar ağladı. “Ölmüştün. Gitmiştin. Seni seviyorum, Gavin. Sen benim Yankees takıntılı, şişe kapakları veren ukalamsın. Çok özür dilerim. Seni çok seviyorum.”

Gavin’in ağzı gergin bir tebessümle kıvrıldı. “Bu şişe kapağı veren ukala da seni seviyor.” Duraksayıp Emily’nin yüzündeki bir damla gözyaşını sildi, söylemek üzere olduğu şeyi söylemeli miydi bilemiyordu. Emily’nin elleri küçüktü ama bu kızın epey güçlü bir

yumruk atabileceğini biliyordu. “Şey tatlım, yerine oturman gerek, tamam mı? Benim için emniyet kemerini tak.”

Emily başıyla onayladı. Emniyet kemerine uzanırken karnı acıyla kıvranmaya başladı. Fokurdayarak kaslarına işlerken ufak bir pat sesi duydu. Hâlâ dizlerinin üstündeyken sıcak sıvı bacaklarının arasından aktı. Hızla, sertçe nefes aldı. “Aman... Tanrım,” diye feryadı bastı, gözleri panikle ardına dek açıldı. “Suyum geldi. Daha hızlı sürmen gerek, Gavin. *Derhal*.” Ona döndü, karnını tutarken yüzü acıyla çarpıldı. “Şaka yapmıyorum. Nasıl dede gibi *sürülmeyeceğini* bildiğini biliyorum. O büyük ayağını kaldırıp gaza daha sert bas. Ben. Şaka. Yapmıyorum.”

Gavin gözlerini kırptı, yutkundu ve gözlerini tekrar yola çevirdi. Linda Blair’in ikizi yanında oturuyorken tek kelime etmeden gazladı. Hayatının aşkı biraz korkunç olsa da Gavin’in bu gece Emily’nin ona cehennemden fırlamış gibi sürmesi için izin vermesinin hoşuna gittiğini torunlarına anlatacaktı.

Dakikalar içinde hastanenin önünde durdu. Arabadan fırlayıp aceleyle bir şeyler ararken, ne aradığını bilmiyordu. Gergin bir şekilde elini saçında gezdirip Emily’nin kapısını açtı ve inmesine yardım etti. O ana kadar Emily sakinleşmişti, onu hızla öperken bipolar hastalığının işaretlerini gösteriyordu. Hızla nefes alan Emily, acile giderlerken koluna tutunup feryat ederek özür diledi. Elinde değildi ama o anda Gavin, hayatı boyunca onun nerede olduğunu merak etti. Bu kadını seviyordu ve Emily bipolar olsun ya da olmasın ona en büyük hediyeyi vermek üzereydi.

Bir hemşireyle hızla konuştuktan sonra Emily bir tekerlekli sandalyeye konulup bir asansöre sokuldu. Varış yeri: Doğumhane katı. Emily, uykusunu lekeleyen kâbusunu düşünürken titredi. Gavin’in elini tutup ona bakarken gözleri yaşlarla doldu. “Şu anda burada yanımda olmanı bile istemiyorum,” diye fısıldadı, vücudu sarsılıyordu. “Yani, istiyorum. Tabii ki istiyorum. Ama sana bir şey olacak diye korkuyorum.”

Gavin kaşını kaldırıp sırttı. “Çocuğumuzu doğurmak üzere olduğunu biliyorsun, öyle değil mi?” Emily başıyla onayladı ve Gavin eğilip dudaklarını alnına değdirdi. “Emily Cooper, bırak da şu anda ben *senin* için endişeleneyim. Bana hiçbir şey olmayacak. Tamam mı?”

Emily tekrar başıyla onayladı, bir kez daha kasılmaya başlarken elini daha sıkı tuttu. Bundan önceki kasılmalar şimdikiyle boy ölçüşmezdi. Daha hızlı nefes alan Emily parmaklarını tekerlekli sandalyeye geçirdi. Tırnaklarının deriyi deldiğine yemin edebilirdi. Dişlerini sıkarak, “Daha kaç kat kaldı?” dedi, gözleri hemşireye kilitlendi. Gavin’in yüzündeki ifadeden Emily eline kan gitmesini önlediğine yemin edebilirdi. “Bunu başaramayacağım. Başaramayacağımı biliyorum.”

Hemşire sırtına vurdu, parıldayan gözlerinden deneyim okunuyordu. “Aynı şeyi ben de ilk, ikinci ve üçüncü doğumumda söyledim. Merak etme.”

Emily nefesini verip bir daha Gavin’in kendisine dokunmasına izin vermeyeceğine tamamıyla, kesinlikle, yüzde yüz ikna oldu. Asansör kapıları açıldığında özel bir odaya götürüldü, ayağa kalktığı anda kasılmaları saldırıyı geri çekiyordu. Hemşire ona bir hastane önlüğü verdi ve Emily de üstünü çıkarmak için tuvalete girdi. Üstünü değiştirip temizlendikten sonra aynadaki aksine ve karnına baktı.

İç çekerek rahatlamaya başladı. Gavin iyiydi. Sadece bir kâbustu. Katlanmak zorunda olacağı işkenceden farksız olsa da sonunda sadece Noah’ya kavuşmayacaktı, Noah da babasına kavuşacaktı. Yan odadaki bir kadının acı feryatlarını duyunca bir duygu kasırgasına kapıldı. Yutkunup kendine uzun bir süre baktı ve bununla başa çıkabilmek için dua ederek tuvaletten çıktı.

Gavin, “Hey,” dedi, yatağa gitmesine yardım etti. “İyi misin?”

Bebe mavisini gözlerine baktı, aşkı ortadaydı. “Şu anda iyiyim.” Parmak uçlarında yükselip yumuşak dudaklarını öptü. Gavin ona sarıldı, kolları sıcaktı. “Birazdan yapabileceklerim için şimdiden özür diliyorum...” Bir diğer kasılma gelirken sesi kesildi. Geri çekilen Emily

karnını tutup yatağa oturdu. Gözleri kısılrken ve nefesi hızlanırken Gavin'e baktı. "Ah, Tanrım. Acıyı aklımdan çıkarmam için bir şey söyle!"

Gavin'in kalbi eridi. Ona dokunmaktan bir nebze korkarak nazikçe elini Emily'nin karnında gezdirip vurmaması için dua etti. "Umarım annesine benzer." Alnını öpüp saçını omzundan geriye attı. "Umarım senin güzel, yeşil gözlerine sahip olur." Sırtıp gözkapaklarını öptü. "Öyle olursa, tüm hanımlar etrafını sarar."

Hemşire karnına bir doğum kemeri takarken Emily nefes egzersizini yaptı, sırtının yavaşça kırıldığına ikna olmuştu. "*Benim gözlerime mi? Ben de senin gözlerine sahip olur diye umuyordum.*" Başını yastığa atıp yana döndü. "Konuşmaya devam et. Tanrım, konuşmaya devam et Gavin," diye feryat etti. "Yirmi soru ve cinsel bir şey yumurtalamaya *cüret etme* sakın."

Gavin boğazını temizleyip elini tuttu. "Ağrı kesiciye evet mi hayır mı?"

Emily dişlerini sıkarak, "Kesinlikle evet," dedi, gözleri hemşireye kilitlendi.

Hemşire anlayışla gülümseyip başını salladı. "Damar yolunu açar açmaz sana bir şeyler vereceğim."

Emily yoğun kasılmalar yaşarken minik iğneyi fark etmedi. Hiçbir faydası olmayacağından epey emin olduğu nefes egzersizine devam ederken havaya yayılan bebeğin kalp atışı seslerine odaklandı. "Başka bir soru. Herhangi bir şey. Lütfen Gavin. Herhangi bir şey."

Gavin, acının tamamını yok edebilmeyi dileyerek elini daha da sıktı. "Tavan kaplamasına evet mi hayır mı?"

Emily, "Evet," diyerek nefesini verdi, yatağın kenarına tutundu. "Pasta mı dondurma mı?"

"İkisi de. Ah Tanrım, ikisi de!" Sırtüstü döndü, kasılma aklını yitirecekmiş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Hemşire monitördeki devasa, öfkeli, yeşil çizgiyi göstererek, "Yükseliyor tatlım," diye belirtti. "İzle. İnmeye başlayacak."

Hemşirenin dediği gibi yavaşça inip Emily'nin rahatlayarak nefes almasına müsaade etti. Omuzlarındaki gerilim yok oldu ve Gavin'in elini ölümüne sıkmayı bırakarak yatağa gömüldü.

Hemşire, "Hemen dönerim," deyip kapıyı yöneldi. "Bu gece Dr. Becks görevli. Seninle konuşup ne kadar genişlediğine bakacak."

Emily zayıfça başını sallayıp yorgun elini saçında gezdirirken bakışlarını Gavin'e çevirdi. Onun çaresiz hissettiğini görebiliyordu. Emily ufak bir tebessüm gönderebildi. "Gelip yanıma yat. Yine olursa önceden uyaracağıma söz veriyorum."

"Senden korktuğumu mu sanıyorsun?" Gavin kıs kıs gülüp rahatça yanına uzandı. Ondan korkuyordu. Kahretsin, epey korkunçtu ve bu sadece bir başlangıçtı ama bunu ona asla söylemeyecekti. Yatağa girip onu kollarının arasına aldı ve gözlerinin içine baktı.

"Seni korkuttuğumu görebiliyorum." Emily derin bir nefes alıp kendini kollarında kaybetti.

Gavin, "Asla," diye fısıldadı. "Denesen bile beni korkutamazsın."

Emily alnını çenesine yasladı ve rahatlamaya çalıştı. Gavin sırtını okşarken, dokunuşu onu rahatlatırken birkaç saniyeliğine toparlandıktan sonra karnı şiddetle kasıldı. Gerilen Emily kendini bu yabancı hisse zar zor hazırlayabildi.

Gavin, "Nefes al bebeğim," diye fısıldadı. "Bana bak ve nefes al."

Yavaşça fokurdayan karnı düğümlenirken Emily'nin gözleri yaşlarla doldu. Sırtından sanki bir otobüs geçiyordu. Gavin'in omuzlarını yakaladı, gözlerine bakarken tırnakları tişörtünü deliyordu. "Ah Tanrım. Canım acıyor," diye feryat etti, kaşları çatıldı. "Bir şey söyle. Haydi Gavin. Tekrar yirmi soru."

"Şehir merkezi mi şehre uzak mı?"

"Şehre uzak," diye cevap verdi, bakışları omzunun üstünden monitöre bakarken gözlerinden ayrıldı. O çizgiye lanet olsundu. Henüz acının zirvesine dokunmamıştı. Yaklaşmamıştı bile.

"Ahşap döşeme mi fayans mı?"

Omuzlarını daha da sıkarak Emily öfkeli bakışlarını Gavin'e çevirdi, nefesi ağzından hızla çıktı. "Ahşap. Yüce Tanrım, ahşap."

Gavin'in kalbi, vücudu oğlunu bu dünyaya getirmeye hazırlanırken sevdiği kadının acı çekmesini izlediği sırada sıkıştı. "Pizza mı makarna mı?"

Emily, "Hiçbiri," diye tıslayıp başını geriye attı. "Lanet hemşireyi çağır, Gavin. Daha fazla yirmi soru yok. Hemen bu acı için bir şey lazım!"

Gavin ayağa fırladı, neredeyse başucundaki masaya çarpacaktı. Kapıya varamadan önce kapı kendiliğinden açıldı. Rahatça gülümseyen, araba sürecekt yaşta görünmeyen, beyaz doktor önlüklü genç bir adam odaya girdi. Arkasında Gavin'in içinde ağrı kesici olduğunu düşündüğü bir tüple az önceki hemşire duruyordu. Emily çılgın atarken Gavin aklından birkaç düşüncenin geçmesine engel olamadı.

Bir: Bu herifin Emily'ye dokunmasını istemiyordu. İki: Evet, hâlâ bu herifin Emily'ye dokunmasını istemiyordu. Gavin kabaca, "Öğrenci misin?" diye sordu, gözleri ardına dek açıldı.

Genç adam sırttı, bakışları bir panoya kilitlenmişti. Bir şeyler çiziktirip Gavin'e baktı. "Hayır, öğrenci değilim. Doktor Martin Beck'im."

Gavin, doktorun uzattığı eli dikkate almadı. "Oğlumu *sen mi* doğurtacaksın?"

"Eğer eşiniz..."

Gavin, "Kız arkadaşım," diye düzeltti, karnı bu adamın yüzündeki kıl eksikliğiyle düğümlendi. Gavin, doktorun hâlâ bakır olduğundan gayet emindi.

"Özür dilerim. *Kız arkadaşınız* önümüzdeki on iki saat içinde doğursa, evet, oğlunu ben doğurtacağım."

Nutku tutulan Gavin, Emily'ye yaklaşmasını izledi. Acıyla dolu yüzü başka bir canlı türü çocuğunu doğurtsa bile umursamayacağını anlatıyordu. Doktor önüne bir sandalye çekip Emily'ye yatağın ucuna gelmesini söyledi. Ayrıca Emily'den bacaklarını ayırmasını da istedi.

Ah Yüce Tanrım. Gavin'in midesi bulandı. Kendisi için yaratıldığını hissettği Emily'nin vücudunu yoklayan dedesi yaşındaki bir doktora şahit olmanın yeterince kötü olduğunu düşünüyordu ve şimdi bir de bu... Bu delilikti. Panik Gavin'i ele geçirdi ama o daha tek kelime edemeden artık uyuşturulmuş ve huzura kavuşmuş gibi görünen Emily doktorun dediğini yapıp dizlerini indirdi. Doogie Howser⁵ için bacaklarını ardına kadar açan kız arkadaşıyla birlikte Gavin gergin bir şekilde yutkunup elini saçına götürdü ama sadece odada hızla dolaşabiliyordu. Kendini Emily'nin yanında yatağa atan Gavin, cam gibi gözlerine bakarak o anda acı çekmediği gerçeğine odaklanmaya çalıştı.

Genç delikanlı, "Dört santimetre genişlemişsin," diye belirtip Emily'den uzaklaştı. Eldiveni ellerinden çekip ona gülümsedi. "Bu ilk çocuğun olduğu için genellikle her bir ya da iki saat içinde bir santimetre genişler."

Gavin duvardaki saate baktı. Saat dördü çeyrek geçiyordu.

"Bana az önce verdiğin şeyi vermeye devam edecek misin?" Emily'nin tembel gülümsemesi o kadar da çok acı çekmediğini net bir şekilde gösteriyordu. "Şu anda kendimi iyi hissediyorum."

Doktor sırtıttı. "Bu acıyı azaltır ama yine de kasılmaları hissedeceksin." Monitörü kontrol edip panosuna bir şeyler yazdı. "İyice rahatlamak istiyorsan, sana epidural verebiliriz."

Gözlerini yuman Emily başını sağa sola sallayıp esnedi. "Hayır. Epidural olmasın. Sanırım bu konuda kendimi korkuttum. Okudum ki..." Sesi kesilirken uyumaya başladı. Yana kıvrılıp başını yastığa gömdü.

Hâlâ sırttan doktor, Gavin'e baktı. "Dediğim gibi Demerol acısının bir kısmını alır. Her kasılmayla uyanabilir ama artık o kadar da acı çekmeyecek. Bu arada siz de biraz uyuyun. İkinizin de önünde uzun birkaç saat var." Ardından doktor odayı terk etti.

5 Ülkemizde *Küçük Doktor* adıyla yayınlanan dizide Neil Patrick Harris'in canlandırdığı, çocuk yaşta doktor olmayı başarmış karakter. (ed.n.)

Hemşire kapıya giderken Gavin'e gülümsedi. "O iyi ellerde. Endişelenmeyin."

Gavin düşünceli bir şekilde başını salladı, Emily'nin uyuyan vücudunu yataktan sürükleyip doğum yapması için başka bir hastaneye götürmemek için kendini ikna etmeye çalıştı. Bununla birlikte hemşirenin dışarı çıkmasını izledi. İç çekerek yastığa yaslanıp gözlerini Emily'ye dikti, nefesi rahat ve huzurluydu. Bitap düşmüş olsa da uyku okyanuslar ötesinde gibi geliyordu. Bunun yerine Emily'nin başını nazikçe göğsüne koydu, zihni birkaç saat içinde anne baba olacakları gerçeğine kaydı. Sadece bir sene önce kollarındaki kadın erişemeyeceği bir noktadaydı ancak burada ve şimdi onu bir oğlanla şımartmak üzereydi. Onu baba yapmak üzereydi. Kutsanmışın öte hisseden Gavin, gerekirse tüm acıyı tekrar yaşayacağını biliyordu. İki kere düşünmezdi.

Emily kıpırdandı, dudaklarına hafif bir titreme kondu. Gavin'in bakışları monitöre kaydı, çizgi yavaşça yükselirken kalbi sıkıştı. Yorgun gözlerle elini Emily'nin saçında gezdirip ağır kesicinin işe yaramasını umdu. İşe yarıyor olmalıydı çünkü Emily tamamen uyanmadı. Sonraki birkaç saat içinde Emily kasılmalar sırasında dönüp durdu ama bir şekilde tekrar uykuya dalmayı başardı. Gavin için tek önemi olan da buydu. Uyanan güneşle ufuk turuncuya dönerken monitör ötünce Gavin sıçradı. Birkaç saniye içinde hemşire odaya girdi.

Yüzü endişeyle dolan hemşire makineden uzun bir kâğıt çıkarıp inceledi. Gavin'e dönüp fısıldadı: "Pozisyon değiştirmesi gerekiyor. Bebeğin kalp atışı yavaşladı."

Gavin önce monitöre, sonra hemşireye baktı, adrenalin seviyesi yükseldi. "Bebek iyi mi?"

Hemşire, "Öyle olmalı," diyerek sakince cevap verdi ama Gavin sesindeki endişeyi duydu. Yatağın diğer ucuna gitti. "Genellikle anne biraz kıpırdarsa faydası olur."

Gavin kolunu Emily'nin altından çekti. Emily inledi, besbelli acı içindeydi. Gavin elini tekrar saçında gezdirip uykulu gözlerine baktı.

“Emily,” diye fısıldadı, yanağını okşadı, “hemşire dönmen gerektiğini söylüyor.”

Başıyla onaylayan Emily doğrulup oturdu. Karnı kasılmaya başlarken ağrı kesicinin etkisi geçiyordu. Yaşlı gözlerini kırıştırdı, kasları geriliyordu. “Sanırım acı için biraz daha bir şeylere ihtiyacım var.” Sağa döndü, belini tuttu. “Lütfen. Bir şeylere ihtiyacım var. Sancılar kötüleşiyor.”

Hemşire monitöre baktı, ifadesi daha az endişeli değildi. “Tatlım, ellerinin üstüne çökmen gerekiyor.”

Kalbi boğazına kadar fırlayan Gavin kadının yüzündeki ifadeyi görebiliyordu. Emily hemşirenin dediğini yaparken bir kez daha titredi. Gavin sakın kalmaya çalışırken Emily’nin sırtını ovup hemşirenin tekrar gözlerini monitöre çevirmesini izledi.

“Pekâlâ Emily. Şimdi ben doktoru getirirken sırtüstü uzan.” Hemşire kapıya fırladı.

Gavin, “Neler oluyor?” diyerek sorguladı, Emily’nin sırtüstü yatmasına yardım etti. “Oğlumuzun iyi olup olmadığını söylemeden buradan çekip gidemezsin.”

Hemşire hızla arkasını döndü. “Doktor her şeyi açıklayacak.” Gavin’e başka bir şey söyleme fırsatı tanımadan odadan kaçtı.

“Neden bize hiçbir şey söylemiyor?” Emily, Gavin’e baktı, kasılmanın yarattığı titreme dinerken kalbi korkuyla hızlandı.

Gavin başını sağa sola sallayıp onun hatırına sakinleşmeye çalıştı. Yüzünü avcuna alıp dudaklarını alnına değdirdi. Gözlerinin içine bakarak, “Eminim ki önemli bir şey değildir,” diye fısıldadı. Ona inanmadığını anlayabiliyordu. Göğsü daraldı. “Beni dinle, tamam mı?”

Sesi genizden gelirken Emily başıyla onayladı. “Tamam.”

“Emily Cooper, en sağlıklı, müthiş, şişe kapağı fırlatmacada berbat, zıplayan bebeği doğurmak üzeresin.” Yanaklarını okşayarak titreyen dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu. “Ve müthiş annesini o kadar çok sevecek ki ikinizi kıskanmama neden olacak. Lütfen endişelenme. Anladın mı?”

Emily, "Evet," diye fısıldadı, ona inanmak istedi. Ellerini ellerinin üstüne atıp derin bir nefes aldı. "Sağlıklı bir bebek."

Gavin yavaşça sırıttı. "Şişe kapağı fırlatmacada berbat kısmını unutma."

Emily zayıfça gülümsedi. Arkasındaki yastığı düzeltmeye çalışırken doktorla iki hemşire içeri girdi. Gözleri monitördeyken Dr. Beck bir an inceledikten sonra dikkatini Emily'ye verdi. "Fetal distress söz konusu. Bebekte sıkıntı yani. Acilen sezaryen yapmamız gerekecek." Hemşireler üşüşüp yatağı yanlarından yakalayınca Gavin geri çekildi.

Odadan çıkarken doktor, "Seninle ameliyathanede görüşürüz," diye ekledi.

Emily yutkundu ve boğazı kumla kaplıymış gibi hissetti. Gözleri iki hemşirenin arasında gidip gelirken, "Bebek iyi olacak mı?" diye feryat etti. Yatağını kapiya götördükleri sırada ona cevap vermediler. Emily'nin kalbi hızlandı. "Bir saniye, erkek arkadaşıma ne olacak? Ameliyathaneye girmesine müsaade ediliyor, değil mi?"

"Dışarıda tutmak için beni öldürmeleri gerekir." Gavin peşinden gitti, sınırları korkuyla gerildi.

Bir hemşire arkasını dönüp elini Gavin'in omzuna koydu. "Şu anda onunla gidemezsin. Ameliyathane için giyinmen gerekiyor. Bana birkaç dakika ver, ben de ihtiyacın olan eşyalarla geri döneyim."

Kadının kelimeleri Gavin'e net ulaşmadı. Neredeyse düşüneyecek durumdaydı. Emily, uğruna öldüreceği havaydı, varlığının karbon kopyasıydı ve şimdi boğuluyor gibi oluyordu. Kalbi boğazına tırmanırken yatağa eğilip Emily'nin korkudan donmuş suratına odaklandı. Eğilip nazikçe dudaklarından öptü. Emily omuzlarına tutundu, onu öperken ağlıyordu. Gavin yavaşça geri çekildi, zihni ona güçlü kalmasını söylüyordu.

"Sana ne dediğimi unutma," diye fısıldadı. "Harika, sağlıklı bir bebek."

Burnunu çeken Emily başıyla onaylarken hemşireler yatağı odadan çıkardılar.

Koridorda dikilen Gavin, Emily'yi hızla bir asansöre bindirmelerini izledi. Kapılar kapanırken yutkundu. Dünya, kalbi, zaman ve diğer her şey aniden durdu. Korkuyla güçsüzleşen omuzlarıyla Gavin kaslarına işleyen duyguları kontrol etmeye çalıştı. Odaya girip hemşireyi beklemek üzere döndüğünde bakışları ona doğru gelen anne babasına kaydı. Yanına varana dek yüzlerinden heyecan okunuyordu.

Gülücüğü solan Lillian, "Sorun ne?" diye sordu.

Gavin boğazındaki düğümü temizledi. "Fetal distress olmuş. Az önce Emily'yi ameliyathaneye götürdüler."

Lillian ağzına dokundu, gözlerindeki endişe Chad'inkini yansıtyordu. Gavin'i kollarının arasına aldı. "İyi olacaklar. Öbür türlü sünu düşünme."

Gavin başıyla onayladı, annesinin sözlerine odaklanmak için çok çabaladı. Hâlâ olanlara inanamıyordu. Koridorun ucunda Olivia'yı, Fallon'ı, Trevor'ı ve Colton'ı duyabiliyordu. Gavin'le ebeveynlerini görene dek onların da mutluluğu aşıkardı. Hızlı bir açıklamanın ardından hepsi odada toplanıp hemşireyi beklediler. Havadan sudan konuşmaya çalışılsa da gerginlik sürüyor, varlığı her geçen dakikayla artıyordu.

Sonsuz gelen bir süre sonra hemşire gelince Gavin sandalyesinden kalktı. Hemşire ona medikal bir giysi yığını verdi ve o da hiç vakit harcamadan üstünü değiştirmek için tualete gitti. Giyindiği anda arkadaşlarına ve ailesine hoşça kal dedi ve hemşirenin peşinden asansöre bindi. Umuda tutunmak istiyordu ama asansör kapıları açıldığında Gavin kendi kâbusuna adım atıyormuş gibi hissetmeden edemedi. Bir çocuğun ölümünü aklı almazdı.

Kalbinin hızlandığını hissetti ama bu kötü düşüncüyü zihnine geri yollarken ameliyathaneye girdi. Kaosun ortasında çılgın bakışları Emily'nin üstüne kondu, onu gördüğünde nefesi havayı kapladı. Hemşire onu Emily'nin yanına götürürken Gavin'in kalbi sızladı. Zarif kolları iki yana ayrılmıştı, bilekleri cırtcrt ile sabitlenmişti. Ona

bakarken çok çaresiz görünüyordu, yaşlı gözleri korku ve endişeyle kaplıydı. Bu Gavin'i dibe batırdı.

Cerrahi maskenin ardından, "Yanımdayım, bebeğim. İşte buradayım," diye fısıldadı. Eğildiğinde dudakları dudaklarını hissetmek için karıncalandı, yüzüyle yüzünün arasında santimler vardı. "Noah'nun ağladığını duyana dek gözlerimi gözlerinden ayırmayacağım."

Gavin'in gözlerine bakarken Emily'nin tenindeki hafif ürperti geçti. Başıyla onayladı, ona dokunmaktan fazla istediği bir şey yoktu. İki erkeğinin de kollarında güvende olmasını istiyordu. Doktor başlamak üzere olduğunu belirtince Emily gözlerini sıkıca yumdu. Yanağına bir damla gözyaşı aktı. Gavin parmaklarını parmaklarına doladı ve söz verdiği gibi bakışları asla gözlerinden ayrılmadı. Yüzü yüzüne o kadar yakinken Emily vücudundan yayılan ışıltı, içine akan aşkını hissediyordu.

Gavin, "Senin için Tanrı'ya her gün teşekkür ediyorum, Emily Cooper," diye fısıldadı. "Bunu biliyor muydun?"

Emily başını sağa sola salladı, kalbi Gavin'in sözleriyle ve karnında oluşan baskıyla gümlledi.

Gavin, "Ediyorum," diye devam etti. "Ayrıca, Tanrı'ya hayatıma girdiğin gün siparişleri getiren çocuk işten çıktığı için de teşekkür ediyorum. Güvenci yakıp evimi duman altı ettiğinde de Tanrı'ya teşekkür ediyorum."

Emily elini daha sıkı tutarak zayıfça gülümsedi. Gavin'in ağzını göremiyordu ama gözlerindeki parıltı Emily'ye onun da gülümsediğini söylüyordu.

"Bana verdiğin her an için Tanrı'ya teşekkür ediyorum. Kötü anlar için bile." Duraksayıp yüzünü yaklaştırdı. "Bana bir keresinde bizi ayırdığını düşündüğünü söylemiştin. Bizi ayırmamıştın bebeğim. Bizi tamamlamıştın. O kötü anlar bizi bugünkü halimize dönüştürdü. Birlikte olacağımız hale getirdi. Biz birbirimiz için yazılmıştık ve ben bu romantik kitaptaki tek satırı bile değıştirmezdim. İyi, kötü ve arada kalanlar. Bizim. Buna sahibiz."

Oda yüksek konuşmalar ve telaşlı hareketlerle dolmuştu ama Emily'nin görüp duyabildiği tek şey Gavin'in gözleriyle sözleriydi. Nefes nefese yutkundu. Ona sarılmak istedi. Genizden yavaşça, "Seni seviyorum," dedi, karnında bir batma hissetti. "Ve son nefesini verip ölene kadar seni sevecek olan da *benim*." Ve öyleydi de. Tepesinde duran adam onu o kadar çok şekilde kurtarmıştı ki bir gün varlığının anlamını tam olarak kavrayabileceğinden emin değildi. İmkânsızdı.

Gavin'in gözlerine bakarken bir anlığına bir vızıltı havayı sarstı, ardından Noah'nın dünyaya güzel, çığlık çığlığa gelişi duyuldu. Emily'nin karnındaki baskı yok oldu ve Gavin'in gözlerinden akan sıcak bir damlanın yanağına konduğunu hissetti. Noah'nın feryat figan bağırmasını dinlerken ve sevdiği adamın önünde ilk gözyaşını dökmesini izlerken Emily bütünlendiğini hissetti. Gavin gergin bakışını bakışından ayırdığında kalbi tamamlanma hissiyle zonkladı; gururlu, usulca bir kahkaha attığını duyunca da.

Erkeği bir babaydı. Yankees âşığı, şişe kapakları veren hayat kurtarıcısı bir babaydı. Ve o da bir anneydi. O anda Emily kendi annesi için ağladı, Emily'ye karşı yaptığı her hatanın insan olmasından kaynaklandığını anladı. Emily henüz ona bakmamış olsa da Noah'ya karşı sevgisinin, mutlaka annesinin de kendisine duyduğu sevgi gibi ruhuna işlediğini hissetti.

Müsaade edilip edilmediğini bilmeyen ama hiç kafasına takmayan Gavin yüzünden cerrahi maskeyi çekip çıkardı. Kahkaha atmak ve nefesini düzenlemek arasında kalarak, Emily'yi öperken, kalbi boğazında çarparken konuştu. "Müthişsin. Çok teşekkür ederim. Tanrım, o çok güzel Emily. Başı seninkisi gibi kahverengi saçla dolu." Gavin, Emily'nin önünden sarkan çarşafa baktı, gülümsemesi büyüdü. "Hey Doogie Howser!" Tek kaşını kaldıran doktor baktı. Gavin, "Parmakları tam mı? Ya ayak parmakları? Sağlıklı mı?" diye sordu.

"Hepsine evet. İkinizi de tebrik ederim." İlgiyle gülümseyerek başını eğdi. "Gerçi belirtmem gerek, Doogie Howser'ın kim olduğundan emin değilim."

Gavin kıs kıs güldü. “Tabii ki değilsin. Fazlasıyla gençsin. Oğlumu doğurttuğun için teşekkür ederim. Şimdi, onu tutabilir miyim?”

Hâlâ epey şaşkın görünen doktor başıyla onayladı.

İşitilar saçan hemşirelerden biri sıkıca sarılmış Noah’yı getirirken eskiden istifini bozmayan Gavin gerildiğini hissetti. Bebekken Teresa ile Timothy’yi tuttuğundan bunun nereden çıktığını bilmiyordu. Kuru dudaklarını yalayıp kendini toparlamaya çalışırken kadın Noah’yı kollarının arasına koydu. Oğlunun koyu mavi gözlerinin içine bakarken Emily’nin yansımasının da kendisine baktığını görünce Gavin anında sakinleşti. Gavin büyük bir şaşkınlıkla Noah’nın yüzüne bakarken, zihni her saniyeyi hafızasına kaydediyordu. Yutkunup nazikçe parmaklarını Noah’nın minik, düğme gibi burnuna götürdü, oğlu esnerken güldü.

Yumuşak yanağını öperek, “*Sen* yorgun olduğunu mu sanıyorsun, küçük adam?” diye sordu. “Bunu annene söyle. Bir süreliğine onu delirttin. Beni korkuttu ve bu kolay değildir.”

Emily’nin kalbi Gavin’in rahatlığı ve anında başlayan sevgisiyle kabardı. Gerçi şaşırmamıştı. Gülümseyerek Gavin’in oğullarını gururla sevmesini izledi. Noah’yı kollarında sıkıca tutarak Emily’ye götürdü. Bitkin vücudunun tepesinde dikilip Noah’yı dudaklarına tuttu, hafifçe kalkıp alnını öpmesine müsaade etti. Saten teni cennet gibiydi. Artık bir kâbusta boğulmuyordu ve o Emily için gündüz düşü gibiydi. Memnuniyet ruhuna vahşice dolarken iç çekti.

“Çok güzel,” diye fısıldadı, gözyaşları gözlerinden aktı. Onu tutmak için canı acırken parmak uçları ona dokunma ihtiyacıyla karıncalandı. “Tanrım. Çok güzel Gavin.”

Gavin, Emily’nin dudaklarına ağırdan alarak usulca bir öpücük kondurdu. “Tıpkı annesi.” Yaşlı gözlerinin içine baktı, nefesi yüzüne dolan saf mutlulukla kesildi. “Teşekkür ederim. Bana bir kadının bir adama verebileceği en büyük hediyeyi verdin. Bunu hiçbir şey aşamaz.” Gavin bir kez daha onu öptü, sesi tatlı bir okşama gibiydi. “Mümkün olduğunu sanmıyordum ama şimdi sana eskisinden daha da âşığım. Beni kendimden geçirdin, Emily Cooper.”

Yüzünden mutluluk gözyaşları akarken Emily, baktığı anda nefesini, kalbini ve ruhunu çalan iki erkeğe gözlerini dikti. Gavin'le birlikte yürüdükleri yolda iyi, kötü ve çirkin şeyler olmuş olsa da hiçbirini geri almazdı çünkü her adım onları bu güzel ana yaklaştırmıştı. O dakikalarda, hayatının değiştiği yıldaki, geleceğinin başladığı yıldaki o güzel yaz mevsiminde Emily, en büyük hediye'nin kendisine verildiğini biliyordu.

Şimdi... nihayet nefes alabiliirdi.

Hos Karşılanan Sonlar ve Yeni Başlangıçlar

Sabah güneşi Noah'nın yüzünde dans ederken Emily uykulu gözlerinin içine bakıyordu. Karnını doyurduğu ve iyice gazını çıkardığı Noah halinden memnun görünüyordu. Ona sokularak yan yattığı yatakta Emily nazikçe parmak uçlarını pamuk helva kadar yumuşak saçında gezdirdi. Dokunuşuyla hafifçe kıpırdandığında gülen Emily'nin vücuduna bir sıcaklık geldi ve nadide meleşini içine çekerken kalbine kondu.

Yüzünü dolgun yanağına eğer Emily kokusunu içine çekti, müthiş kokusunu hafızasına kazımak istiyordu. Çiçek kadar tatlı kokuyordu ama kendine has bir şeyler de vardı. Emily tenine karşı gülümseyip onu iyice kendine çekti. Küçük parmağını minik eline doğru uzattı, parmaklarını parmağına dolayınca ruhu heyecanla coştı. Onunla evde geçirilen ilk birkaç gün hayatının en yorucu ve en güzel günleriydi. Noah'ya körkütük âşık olduğunu söylemeye gerek yoktu ve anne rolüne de beklediğinden daha kolay, hızla adapte olmuştu. Sadece onu düşürmemekle kalmamıştı ki düşürmeyeceğinden de gayet emindi, bir

de üstüne merhem konusunda hiçbir problem yaşamamıştı. Emily, ilk armağanının huzurlu bir uykuya dalmasını izlerken ikinci armağanı yatak odasına girdi, gülümsemesi her zamanki gibi parıl parıldı.

Gavin, "Resmen uyumuş," diye fısıldadı. Noah ile Emily'nin yanında çarşafların arasına girdi, küçük adamlarını sandviç gibi aralarına aldılar. Tek kaşını kaldıran Gavin'in tebessümü büyüdü. "Yakında bir işe girmeli. Tembelliğinden bıktım."

Emily parıltılar saçarak Noah'nın minik, yay gibi ağzında nazikçe daireler çizdi. "Aynen öyle. İyi bir çalışma etiği olur sanıyordum. Ama bu? Resmen gülünç."

Kıs kıs gülen Gavin elini Emily'nin yanağına götürdü. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Emily avcuna eğildi, sıcaklığına gömüldü. "Harika." Ve harika hissediyordu da. Karnındaki dikişler hâlâ canını yaksa da fiziksel ya da duygusal anlamda sanki hiç bu kadar iyi hissetmemişti. "Sen kendini nasıl hissediyorsun?"

Gavin, "Kral gibi," diye fısıldadı, dikkatlice Noah'nın üstüne eğildi. Emily'nin dudaklarına usulca bir öpücük kondurdu, kalbi aklının alamayacağı kadar neşeyle doldu. "Kraliçem ve prensimle birlikte şatomdayım. Her şeye sahibim." Gavin gözlerinin içine baktı, her zamanki gibi nefesi kesildi. "Teşekkür ederim."

Öylesine kafa karıştırıcı, öylesine işkence edecek kadar yanlış başlayan bir şeyden sonra Emily, Gavin'le birlikte oldukları noktaya inanamıyordu. Kalbi hayatındaki iki erkeğe karşı duyduğu aşkla dolup taşı. İki kurtarıcısıyla. "Ben *sana* teşekkür ederim." Onu bir kez daha öptü, sonsuza dek seveceği dudakların hissinde boğuldu. "Ve kahvaltı için de teşekkür ederim. Sonunda bir gün yanmış güveç ve donmuş mikrodalga yemekleri hariç bir şeyler yapmayı başaracağım."

Gavin'in yüzüne ukala bir gülümseme kondu ve Emily kendini önüne fırlattığı ukala lafın geleceğini bilerek hazırlandı. "Gerek yok. Sodyum ve kül olmuş köfteyle de gayet iyi yaşayabiliriz." Emily

gözlerini devirdi ve Gavin de güldü. “Ya senin spesiyaliten olan hazır peynirli makarnayı nasıl unutabilirim?”

Emily, “Bekle, göreceksin,” diyerek karşı çıktı, şakasına koluna vurdu. “Yemek yapma dersleri alıp annenin *orta halli* lazanyasını hafızandan sileceğim.”

Gavin inanmayarak tek kaşını kaldırdığı sırada ıslıl ıslıl gülümseyordu. “Orta halli mi? Daha iyisini yapmaya çalıştığını görmek isterdim.”

Emily dikkatlice yataktan kalktı. Ellerini beline atıp başını yana eğdi. “Meydan mı okuyorsun, Blake?”

“Hayatında karşılaştığın en büyük meydan okuma bu tatlım.” Gavin, kıpırdanan Noah’yı kaldırdı, göğsüne koydu. Küçük çıkınına baktı. “Annen cidden aklını kaçırdı evlat. Seni ve beni babaannenin beslediğinden daha iyi beslemeyi öğrenebileceğini düşünüyor.”

Gözleri ardına dek açılan Emily oflayıp pufladı. “Aman Tanrım. Sırf bu nedenle tek göreceğin peynirli makarna olacak.” Gülümseyerek parmağını Gavin’e doğru salladı. “Noah iyi beslenecek ama sen? Şansın yok artık. Sana hayatın boyunca yanık köfte. Umarım mutlusundur.” Emily dalgalı saçını savurup sinirle dudaklarını sıkarak ona pek de sevgi dolu olmayan bir öpücük gönderirken Gavin yüksek sesle kahkahayı bastı. Orta parmağını göstermediğine seviniyordu. “Herkes buraya gelmeden hazırlanmam gerek. Acıkırsan buzdolabında soğuk, çıtır çıtır, yanık köfte var.” Bunu da söyledikten sonra banyoya girip gözden kayboldu.

Gavin, “Sinirli bir Emily’nin bana neler yaptığını biliyorsun,” diye seslendi, kahkaha atarak Noah’nın sırtına vurdu.

Kapalı kapının ardında sesi bastırılrsa da zil çalarken sesi yüksek perdeden çınladı. “İyi. Umarım *taşın* mosmor olur.”

“Aah.” Yarı uyanık Noah’yı tutan Gavin ayağa kalkıp koridora girdi. “Annen tescillidir dostum.” Kapıyı açmadan önce oğlunu öptü. “Ama büyümlü güçleri var. Bir şekilde yanındayken tam bir budala gibi davranmanı sağlayacaktır.”

Olivia, Gavin kapıyı açınca, “Onu bana ver,” diye şakıdı. Kollarını ardına dek açtı, yüzündeki gülümseme heyecanını gösteriyordu.

Gavin, “Ne?” diyerek sorguladı. Sırıtarak başını sağa sola salladı. “Artık benim hiçbir değerim yok mu?”

Trevor, Gavin’in omzuna vurdu. “Sen resmen *Evlî ve Çocuklu*’daki Al Bundy’ye dönüştün. Buna alış.”

Colton kahkahayı basıp eve daldı. “Buna katılmak zorundayım.”

Yüzünde aynı derecede heyecanlı bir ifade olan Lillian, Gavin’in yanağına hızlıca bir öpücük kondurup Noah’yı kollarının arasından aldı. “Tabii ki hâlâ bir değer var, tatlım.” Torununu kucaklayıp onu öpücüklere boğdu. Gözleri neşeyle dolup taşarken Olivia’ya baktı. “Önce babaanne gelir, Livy. Üzgünüm.”

Olivia kaşlarını çatarken Gavin kahkaha atıp annesinin dans ederek kanepeye gitmesini izledi. Ailenin en yeni üyesine amansız babaanne öpücükleri yağdırmaya devam etti.

Olivia iç çekti ama bu onu Timothy ile Tereasa’nın küçük ellerine uzanıp Lillian’ın yanında kanepeye oturmaktan alıkoymadı. Gavin, normal şartlar altında annesinin Olivia’nın yakınlığını kişisel alana saldırı olarak algılayacağını biliyordu. Ancak iki kadın da şikâyet edemeyecek kadar Noah’ya odaklanmıştı.

Tezgâha büyük, gümüş bir tepsi dolusu yiyecek koyduktan sonra Melanie sarılmak için Gavin’i kollarının arasına aldı. “Aaah. Ben hâlâ seni seviyorum.”

Gavin, “Teşekkürler, Mel,” diye karşılık verirken Melanie de kanepedeki bebeğin yanında heyecanlanıp ahlayıp ohlayan aile üyelerine katıldı. Merakına yenik düşen Gavin tepsinin üstündeki kapağı kaldırıncı annesinin lazanyasını gördü.

Emily’nin tepki vereceğine şüphe yoktu.

“Annenin lazanyası.” Chad boydan boya kokladı, tepsinin tepesine üşüşmüştü. “Üçüncü buluşmamızda bana bundan yapınca ona âşık olmuştum.”

Gavin kıs kıs güldü. “Dalga mı geçiyorsun?”

“Eh, işi bağladı diyeyim.” Chad gururla gülümsedi. “Lazanya yapan sevgilimin yanına dedelik yapmaya gidiyorum.”

Gavin sırtıp babasının kanepeye gitmesini izledi. Kollarını göğsünde kavuşturarak tezgâha yaslandı, herkesin Noah’ya ilgi göstermesine hayran kaldı. İçini bir sıcaklık kaplarken bu hisse gömüldü. Babası haklıydı. Önemli olan aileydi.

Colton, “Diğer yarın nerede?” diye sordu, Trevor’ın yanına bir tabure çekti. “Ve kendini nasıl hissediyor?”

Gavin, “Duşta,” diye cevap verdi. “Görünüşe göre iyi hissediyor.”

“Bugün beni senin yanında göndermesine ne diyorsun peki?” Trevor sırtıp gözlüğünü çıkardı. Gavin’e bakarak gömleğinin ucuyla temizledi. “İşler boka sararsa bodyguard’lık yapacağım.”

Gavin tek kaşını kaldırdı, durumu komik buldu. “Bir tarafın kalkmasın. Sırf Emily ısrar etti diye seni götürüyorum. Orada sana ihtiyacım yok. Bir şey olursa, yanımda geldiğin için Dillon şanslı olacak.” Gavin buzdolabına gidip bir şişe su aldı. Bir yudum aldıktan sonra başını sağa sola salladı. “Sınırı aşarsa, sen değil kimse beni aylar önce başladığım şeyi bitirmekten alıkoyamaz.”

Colton, “Dikkatli ol, küçük adam,” diye uyardı, başını Noah’ya doğru salladı. “Göt herif yanlış tuşlara basarsa, aklında o olsun. Dillon asla hapse girmeye değmez.”

Gavin’in bakışları Noah’ya kaydı. Colton’ın söylediklerinin doğru olduğu inkâr edilemezdi. Gavin, Emily’nin, onların adına avukatlarının bir mektup göndererek Dillon’a babanın Gavin olduğunu bildirmesi yönündeki arzusunu düşünmeye başladı. Aslında basit bir telefon görüşmesi planlamıştı. Dillon’ı aramış olsa da bu sadece Emily’nin bir sonraki doktor randevusu hakkında yalan söylemek içindi. Ancak Gavin’in içinde, derinlerde bir şey, haberi aldığı anda Dillon’ın yüzünü görmek istedi, hayır, buna ihtiyaç duydu. Dillon’ın onlara yaşattığı her şeye karşılık ruhu intikam diye haykırıyordu. Ödeme yapmasının vaktiydi ve Gavin kahrolası çeki kesmek istiyordu.

Bunun üstüne, Emily işini bitirdi mi diye bakmak için yatak odasına yöneldi. İçeri girdiğinde onu banyoda saçını kuruturken buldu. Ona uzun bir süre baktı, neredeyse onun arzusuna karşı gelerek aldığı karardan pişmanlık duyacaktı ama bu sadece bir saniye sürdü. Emily'nin Dillon'la birlikteyken katlandığı cehennemin görüntüsü Gavin'in düşüncelerine girdi, onu işleri kendi bildiği gibi halledecek olmanın yarattığı tüm suçluluk duygusundan arındırdı.

Derin bir nefes alarak banyoya girdi ve Emily'nin arkasında durdu. Güzel aksine gözlerini dikerken ellerini beline doladı, çenesini omzuna yasladı. Gavin, "Gitmeye hazırlanıyorum," diye fısıldarken gözlerindeki bakıştan nefret etti. Emily aynada ona baktı, söylemediği sözler Gavin'i parçalıyordu ama Gavin isteseydi bile kendine engel olamazdı. "Merak etme Emily. Bunu yapmam gerek. Kendim için. Bir erkek olarak. Yapmak zorundayım."

Emily, bu konuyu daha fazla tartışacak değildi. Son günlerini, haberi vermek için Dillon'ı kanlı canlı görmenin zaten delice olan bu durumu daha da kötüleştireceğine onu ikna etmeye çalışarak geçirmişti. Mantiğını asla tamamıyla kavrayamamış olsa da Emily, Gavin'in kararına uymak zorunda olduğunu biliyordu. Başıyla onayladı, Gavin yüzünü ensesine gömerken gözlerini yumdu. Tek kelime etmeden banyodan çıkıp gitmesini izledi. Artık Emily'nin sadece kendisini, yapmasına müsaade ettiği şeyin sorun yaratmayacağına ikna etmesi gerekiyordu.

"Niye bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu hissediyorum?"

Gavin bakışlarını asansör panelindeki parlak, kırmızı ışıklardan alıp Trevor'a çevirdi. "Bunu sana söyleten ne?"

Trevor omuz silkti. "Fazla sakinsin. Bu da biraz korkmama sebep oluyor. Seni daha önce hiç böyle görmedim."

Gavin, "Rahat olamaz mıyım?" diye sorup kaşını kaldırdı. "Yeni bir kural mı bu?"

"Bu kadar rahat değil dostum." Trevor hızla elini saçına daldırdı. "Kendine bir bak."

Elleri ceplerinde, rahatça duvara yaslanırken Gavin pis pis güldü. Trevor'ın gerginliği onu neşelendiriyordu. "Canını yakacağımı mı düşünüyorsun?"

"Ona bir numara çekeceğini düşünüyorum, evet."

"Doğru." Gavin güldü. "Buna 'Dillon, siktir git. Baba benim' numarası diyorlar."

Trevor daha gözünü kırpamadan asansör kapıları açıldı. Hâlâ gülen Gavin dışarı çıktı, borsacıların volta attığı kaotik sahneyi inceledi. Sadece Dillon'ın çalışma arkadaşlarının bakışlarını yok saymadı, bir de Dillon'ın sekreterini yok saydı. Kadının çenesi açık kalırken Gavin iki dakikadan az bir süre içinde ikinci kez neşelendiğini fark etti.

"Gavin!" diye bağırıp sandalyesinden fırladı. Dağ gibi stiletto topuklularının üstünde tökezleyip yanına gelirken nefes nefeseydi. "İçeri giremezsin."

Gavin elini omzuna attı, sırtıırken yüzü yumuşadı. "Selam, Kimberly. Nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor, Gavin." İç çekti, ses tonu resmen yalvarır gibiydi. "Lütfen bunu bana yapma. Buraya bir daha gelersen polise haber vermem söylendi."

Omzuna elini koyma sırası Trevor'daydı. "Selam Kimberly. Nasıl gidiyor?"

Kadın gözlerini devirdi. "Selam Trevor. İyiyim."

"Gavin'i polise şikâyet etmeyeceksin." Kadın bir kez daha gözlerini devirince Trevor gülümsedi. "Bunu *yapmayacağını* nereden bildiğimi biliyor musun?"

Kadın ellerini beline attı. "Gavin'i polise şikâyet etmeyeceğimi nereden biliyorsun Trevor?"

"Çünkü geçen gün tam da bu ofisten küçük bir kuş beni aradı ve bana Dillon'ın yatağında sadece seni değil, bir de üstüne on yedinci kattaki Sheller Yatırım'dan Priscilla Harry'yi terlettğini söyledi. Ay-

rica, onun için giydiğin küçük denizkızı kıyafetinden sandığın kadar hoşlanmadığını da söyledi.” Kimberly’nin gözleri kısıp kömür gibi alev alırken Trevor rahatça omuz silkti. “Şu anda muhtemelen Gavin’in Dillon’ın ofisine girmesini *istediğini* söylersem yanılır mıyım?”

Kimberly başını Gavin’den tarafa savurdu; köpürüyordu. “Beş dakikan var.”

Gavin, “Bir dakika fazlası gerekli değil,” diyerek tereyağından kıl çeker gibi cevap verirken kız için bir nebze kötü hissetti. Mavi gözlerini Trevor’a çevirdi. “Ben işime bakarken sen neden Kimberly’yi meşgul etmiyorsun? Biraz teselliye ihtiyacı varmış gibi duruyor.”

Trevor başıyla onaylayınca Gavin dönüp direkt Dillon’ın ofisine yöneldi. Göt herifin nerede durduğuna bakmakla bile uğraşmadan kapı koluna uzandı ve kapıyı çekerek açtı. Bir önceki sefer de yaptığı bir şey vardı. Evet. Kapıyı ardından kilitlemeye özen gösterdi.

İkinci lanet oyun başlasın.

Gözleri ardına dek açılan Dillon ayağa fırladı.

Yüzündeki şok ve gerginlik, Gavin’in kahkaha atmasına neden oldu. “Hop hop.” Gavin ellerini teslim olmuş gibi kaldırdı. “Seni biraz hazırlıksız yakaladım, sanırım.”

Dillon, “Siktir git, Blake. Buraya böylece giremezsin,” dedi, vücut dili bir kavgaya hazırlandığını belirtiyordu. “Emily’nin bir sonraki doktor randevusunda araman gerekiyordu. En son randevusuna gidemeyeceğini söyleyen mesajdaki anlaşman buydu.”

Dillon’a yaklaşırken Gavin’in sinirleri hafifçe gerildi. “Sakinleş.” Gavin ufak, mavi bir zarf çıkarıp Dillon’ın masasına fırlattı. Yavaşça sırtıırken Dillon’ın telefonda duran eline baktı. Ahizeyi kaldırmaya hazırlandığına şüphe yoktu. Gavin kahkahasını bastırmaya çalışarak, “Buraya fiziksel olarak canını yakmaya gelmedin Dillon,” diye devam etti. “Bugün ben... *iyi* haberlerin elçisiyim. Emily’nin artık doktor randevularına gitmesine gerek yok.” Duraksayıp iyice sırtıttı. “Eh, doğum öncesi randevularına yani.”

Hâlâ yardım ılığı atacakmış gibi görünen Dillon'ın gözleri merakla büyürken uzanıp doğum belgesini yırtarak çıkardı. Gavin, Dillon'ın Noah'nın 5 Temmuz'da hayatına girdiğini belirten ayıcıklı kartı okumasının ne kadar zaman aldığından emin değildi ama bir şekilde Gavin bunların hiçbirine tanık olurken düşündüğü kadar keyif almıyordu.

Dillon, "Emily bebeği doğurdu mu?" diye sorguladı, yüzünden şaşkınlık akıyordu. "Resmen bir hafta nceymiş. Ben neden şimdi ğreniyorum?" Belgeyi buruşturduktan sonra kaldırıp çöp kutusuna fırlattı. Pis pis gülerek masasının kenarından dönüp Gavin'in yanına gitti. Dillon tekrar konuştuğunda vücutları arasında santimler vardı, ses tonu karlı bir kış sabahı kadar soğuktu. "Hiç sorun değil. Sadece bana bu çocuğun babası olduğunu kanıtlamam için nereye gidip ne yapmam gerektiğini söyle."

Sessiz kalan Gavin, ne kadar uzun bir süre boyunca Dillon'ın cansız, koyu renkli gözlerine baktığını bilmiyordu. Bir zamanlar arkadaşı, dostu sandığı adamın gözlerine. Gavin'in sevdiği, taptığı ve onsuz yaşayamayacağı kadına vuran adamın gözlerine. Ruhunun diğer yarısına. O anda Gavin sadece oksijen harcadığını değil, ayrıca bir daha asla dünyadaki hiçbir pisliğin öncelik sırasını alamayacağı iki insanla geçirmesi gereken değerli vakti harcadığını da fark etti. Savaş bitmişti ve Gavin, Dillon'ın asla deneyimleyecek kadar şanslı olamayacağı şekillerde kazandığını biliyordu. Kılıcını indirdi, artık Dillon'ın tepkisini görmeye ihtiyaı yoktu ve Emily ile Noah'yı bıraktığı için gt herifin teki gibi hissederek ona babalık testinin sonuçlarını içeren zarfı verdi. Gavin'in dönüp ofisten çıkmadan önce gördüğü en son şey Dillon'ın şaşkın ifadesiydi. Dillon'ın hayatından, dönmemek üzere çıkarken zarfı açma sesi duyduğu son şeydi.

Geçmiş, Şimdiki Zaman ve Nefessiz Gelecek

Zaman. Emily, annesi öldükten sonra zamana asla aynı gözle bakmamıştı. Annesinin vişne ağacından tabutunun yağmurla ıslanan toprağa indirilmesini izlediği gün, hayatın ne olduğu ve her an nasıl elden gidebileceğine olan bakışı sonsuza dek değişmişti. Annesi gidince, buhar gibi yok olunca zamanın Emily için yeni bir anlamı olmuştu.

Evin kapısını ardından kaparken Emily, kendini son yedi ayın nasıl geçtiğini merak ederken buldu. Zaman akıp geçmiş, Noah'nın güzel parmak izlerini ardında bırakan, anıları emen bir kara deliğe dönüşmüştü. Gökte kayan yıldızlar gibi Noah, Emily'nin hayatında birçok büyülü yolda güzel izini bırakmıştı. Emily sevgi dolu bakışlarını Noah'ya çevirdi, minik elini Gavin'in eline uzatırken dönüştüğü büyük çocuk gibi oturuyordu. Tatlı salyasıyla bir bloğu ıslattıktan sonra Noah bloğu kaldırıp Gavin'in kafasına vurdu. Noah'nın yanında yerde oturan Gavin ağzından çıkan kahkahayla oğluna bakarken üzülmüş gibi yaptı.

Kıkr kıkr gülerken Emily'nin aklından birçok düşünce geçti. Bir: Gavin, Yankees şapkasını taktığı için şanslıydı. İki: Alfabe şeklindeki bloklar kumaştan yapıldığı için Gavin daha da şanslıydı. Üç: Bu güzel pazar günü oturma odasını baştan uca kaplayan oyuncaklar arasında sadece Yankees şapkası ve pijama altıyla oturan Gavin tamamıyla leziz görünüyordu. Evet. Zaman Emily'nin göz kırpaabileceğinden, bir sonraki nefesini alabileceğinden daha hızlı akıyor olsa da her an fevkaladeydi.

Gavin, "Bak kim geldi, Noah," diye seslendi, yerden kalkıp kanepeye geçti. Emily'ye sırtıp beyzbol şapkasını düzeltti. "Ve bize hediyeler getirmiş. Karnımız doyurulacak mı annecik?"

Gavin'le Noah'ya gülümseyen Emily tezgâha iki kesekâğıdı koydu. "Duruma göre değişir." Bir ekmek çıkardı. "Çamaşırlar katlandı mı?"

Gavin tek kaşını kaldırdı. "Ağabeyim haklıydı. Beni inanılmayacak derecede evcilleştirdin."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Buzdolabına bir kıvırcık tıktıktan sonra ellerini beline koydu. "Ve yalan söyleme. Evcilleşmeye bayılıyorsun."

Gavin kıs kıs gülüp sehpadaki gazeteye uzandı. "Evet, patron. Dürüst olmak gerekirse, tüm çamaşırları Noah katladı." Sayfayı çevirdi, baştan çıkarıcı mavi gözleri spor sayfasının üstünden görölüyordu. "Ama erkek erkeğe karar verdik. İkimiz de çamaşır katlamaktan yorulduk. Eve yardımcının geri dönmesini istiyoruz." Gamzeli bir gülücük gönderen Gavin, Noah'ya baktı. "Öyle değil mi dostum?"

Tek eli müzikli palyaço oyuncağında, diğeri ağzında olan Noah tek bir kez başını salladı.

"İşte benim oğlum." Gavin kahkaha atıp gözlerini Emily'ye çevirdi. "Gördün mü? Sayıca senden üstünüz bebeğim. Biz kazandık. Leslie'yi arayıp onu tam zamanlı olarak işe alıyorum. Oldu bitti."

Ağzı açık kalan Emily güldü. "Bu besbelli kumpas. Oğluma Yankees tulumları giydirmen yeterince kötüydü. Şimdi bir de onu bana karşı mı kışkırtıyorsun? Şeytanlık. Saf şeytanlık."

Gavin yaratık gibi gülüp gazetenin ekonomi sayfasını açtı. Emily'nin onunla ilk kez tanıştığında gördüğü o ağız sulandıran gülümsemeyi takınmıştı. "Hey. Bunu bir süredir biliyordun," diye ona hatırlatırken omuz silkip göz kırptı. "Ve şeytanlığımın her zerresine bayılıyorsun."

Başını sağa sola sallayan Emily, aldıklarını yerleştirmeye devam etti. Varlığının her zerresi ona katılıyordu. Hiç şüphesiz, onun her şeytani ve şeytani olmayan zerresini sevecekti.

Gavin, "Emily," diye seslenince dikkatini bir yemek dergisinden çekti. Kasa kuyruğunda fırında kremalı tavuk tarifi dikkatini çekmişti. Son iki seferde olduğunun aksine bu akşamki yemeği kendine ya da Gavin'e gıda zehirlenmesi yaşatmadan geçirmeye niyetliydi. "Noah'nın elinde ne var?"

Emily gözlerini kısıtı, odanın ötesini görmeye çalıştı. "Bilmiyorum. Blok mu?"

"Elinden alabilir misin?" Gavin, gazetesinin üstünden baktı. "Ağzına sokmuş."

Emily kaşlarını çatı. "Noah dış çıkartıyor. Versem ayakkabımı da çiğner."

Gavin boğazını temizledikten sonra, "Biliyorum," diye cevap verdi, "ama onun o bloğu çiğnemesini istemiyorum." Sırıttı, gözleri neşeyle parladı. "Ya da ayakkabını tabii. Elinden alabilir misin? Belki... kirlidir."

Başını eğen Emily, omuzlarını saldı ve gözlerini devirdi. "Bir: Sen temizlik delisisin. İki: Seninkindense benim ayakkabımı çiğnemesini tercih ederim. Üç: Oradasın. Sen alsana, deli."

Gavin, "Deli mi?" diye sorgularken güldü. Bir an duraksadı, yeni isminden epey etkilenmişti. "Sırtım ağrıyor. Sen al."

"Evet, deli." Emily gülümseyerek iç çekti, dergiyi tezgâha koydu. "Yine masaj yapmamı sağlamaya çalışıyorsun sadece." Tezgâhın etrafından döndü; saplantılı, masaj delisi erkek arkadaşının aklını yitirdiğine tamamıyla ikna olmuştu. Noah'nın üstünde oynadığı yorgana ayakkabısız adım attı.

Kare olsa da çiğnediği şey bir blok değildi. Hayır. Yanından bile geçmezdi. Emily, bakışlarını ısıltılı gülümsemesini tamamıyla ortaya döken Gavin'e ve sonra da siyah, Noah'nın yeni çıkan dişini tamamıyla geçirdiği kadife kutuya çevirdi. Göz kırpamadan ya da çok ihtiyacı olan nefesi alamadan Gavin koltuktan kalktı, kendini bağdaş kurarak yorgana bıraktı. Noah'yı kucağına alan Gavin, Yankees şapkasını ters çevirdi, kutuyu Noah'nın elinden yavaşça aldı, yerine minik bir kitap koyup Emily'nin kırpmadığı yeşil gözlerine baktı.

Gavin, "Gel yanımıza otur," dedi, sesi usulca çıkıyordu. "Sana göre bir şeyimiz var."

Emily yutkundu, boğazı aniden kurumuştı. Titreyerek yavaşça yorgana çöktü, Gavin'in önünde bağdaş kurarak oturdu. Dizleri dizlerine değerken tembel gülümsemesine baktı, öpmek için eğildiğinde kalbi hızlandı. Noah aralarında sıkışıp kalmaktan duyduğu huzursuzlukla kıpırdanmaya başlayana kadar Gavin ağırdan aldı. Geri çekilen Emily gergin bir şekilde gülüp elini Noah'nın dalgali saçında gezdirdi.

Gavin, "Sadece kıskanıyor," diye fısıldayıp Noah'nın başına bir öpücük kondurdu. Bakışlarını tekrar Emily'nin bakışlarına çevirdiğinde yutkunma sırası Gavin'e geçmişti. Hayatında ikinci kez bir kadına evlenme teklif etmek üzereydi. Ancak ilk kez hiç çekinmiyordu. Gavin, onun kendisi için yaratıldığını biliyordu. Eli sarsılırken Emily'nin yüzünü avuçladı, kalbi gümlüyordu.

"Seni seviyorum, Emily. Sen, daima benim en iyi arkadaşım olacaksın. Sen daima benim... Molly'm olacaksın." Gözleri ardına dek açılan, gözlerinin içine bakan Gavin uzanıp titreyen dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu. "Çocuğumun annesisin. Sen ve Noah, *benim* boş tuvalime renk getirdiniz, *benim* karanlık hayatıma ışık getirdiniz." Başparmağıyla Emily'nin yanağına akan sıcak bir gözyaşını sildi ve derin bir nefes aldı. "Haydi, tüm resmi birlikte yapıp gökyüzüne ışık dolduralım tatlım. İkinizi de her şeyden daha çok seviyorum." Tek kaşını kaldırdı, seksi sırıtışı keskin hatlarını ortaya döküyordu. "Ha-

tırladın mı? Sen, Sevgililer Günü çikolatasını bile yenersin.” Burnunu çeken Emily güldü.

Gavin gülümsedi ama yüzü hızla ciddileşti, sesi nazik bir fısıltıydı. “Ben sonsuzluğa inanıyorum ve senle ben de buyuz işte. Biz, sonsuzu betimliyoruz. İçimi bir hoş ediyorsun, Emily Cooper. Daha önce bana hiç olmamıştı ve bunu asla bırakmak istemem. Hiçbir zaman. Bir keresinde senden benimle çarpışmanı istemiştin ve çarpışmıştın. Şimdi... tam tura çıkmanı istiyorum. Benimle yaşlanıp sallanan sandalyelerimize oturup şekerden uçmuş torunlarımızın bahçemizde oynadığını izlediğimiz güne kadar, hayatımın sonuna dek yürü. Bu dünyayı milyonlarca kez gördüm ama asla yanımda sen varken değil. Karım olmanı istiyorum, hayır, buna *ihtiyacım var*. Her sabah senin Bayan Emily Michelle Blake olduğunu bilerek uyanmaya ihtiyacım var.” Duraksayınca Emily gözlerinin dolduğunu görebildi. “Lütfen. Benimle bu son adımı da at.” Kutunun iki tarafını birden açtı. Harry Winston’ın klasik imzasının ortasında çevresi daha küçük pırlantalarla çevrili, yuvarlak, fevkalade, pırlanta bir set duruyordu.

Emily ciğerlerindeki havanın çekildiğini fark etti. Kelimelerinin ağırlığı altında donup kalmıştı ama duygu seline kapılan kalbi heyecanla hızlanıyordu. Gavin’in teklifi kulaklarında şakıdı, içinden aşkın notaları geçti. Boğulur gibi, “Seni seviyorum,” dedi, gözleri mutluluk gözyaşlarıyla sızlıyordu. Elini Gavin’in boynuna dolayıp gülümseyen dudaklarını ağzına çekti. “Ve evet, seninle her adımı atarım Gavin.”

Gavin öpücüklerin arasında gülerek, “Öyle mi?” diye sordu. Bir kez daha Noah huzursuzlanarak ciyakladı, kalın bacaklarını öfkeyle savurarak Gavin’den kurtulmaya çalıştı. “Karım mı olacaksın?”

Emily, “Evet. Karın olacağım,” diye feryat edip Noah’yı kucağına aldı. Noah ona bir biberon verince yatıştı, küçük vücudu anında memnuniyetle rahatladı. Emily’nin eklemleri Gavin eline uzanıp nişan yüzüğünü parmağına takarken güçsüz düştü. Temsil ettiği her şeyle ruhu ısındı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldayıp Gavin'in gözlerine baktı. "Bana her gün yaptığın şeyi açıklayabilecek tek bir sözüm yok." Ve yoktu da. Gavin onu kırılmış, hiçliğe sürüklenirken bulmuştu. Onun kalbini onarmış, varlığıyla ruhunu tamir etmişti. Tüm bunların arasında ona gerçek aşkın ne olduğunu göstermişti. Gavin, bir rüyaydı. Tek yapabileceği bu mutluluktan asla uyanmamak için dua etmekte. Onun verdiği mutluluktan. Gavin, dudaklarına baştan çıkarıcı öpücükler kondurmaya devam ederken elini çıplak göğsüne attı. Zaman akıp gidiyordu ama o anda zaman Emily'nin hayal edebildiği, ümit edebildiği her şeyle doluydu.

Gavin usulca, "Bana şimdiden duymak istediğim tek kelimeyi söyledin," dedi. Onu bir kez daha öpüp parmaklarıyla saçına masaj yaptı. "Şimdi ayağa kalkıp hazırlanman gerek. Yatakta senin için bir hediye var."

Emily, "Hazırlanmak mı?" diye sordu. Uyuyan Noah'yı yorgana yatırdı. Gülümseyerek ona bir anlığına bakıp minik, yorgun vücuduna daldı. "Nereye gidiyoruz?"

Ayağa kalkıp Emily'yi de kendine çeken Gavin gerildi, sert, kaskatı fiziği anında Emily'nin dikkatini çekti. Dudağını ısırды, bakışları altın teninde dolaştı, Gavin'in pijama altına inen müthiş ejderhayı takip etme ihtiyacı hissetti.

"Kutlamak için seni dışarı çıkarıyorum." Kulağına eğildi, diliyle Emily'nin kulağına dokundu. Emily'nin tüyleri diken diken oldu. Gavin onu son bir kez daha müthiş bir şekilde öptü, yumuşak ve nazikti. Geri çekilince Emily'nin vücudunu yokluğuyla sızlamaya terk etti. "Olivia on beş dakika içinde bizim için Noah'ya bakmak üzere buraya gelecek. Bu gece hanımefendimi şımartacağım." Gözleri gözlerine kilitlenen Gavin başını yatak odasına doğru salladı. "Git haydi. Yakında görüşürüz geleceğin Bayan Blake'i."

Gavin hep söylenecek en tatlı lafları bulurdu ama özellikle bu kelimeler dilinde çikolata gibi kaymıştı. Nefessiz kalan Emily başıyla onaylayıp koridora çıktı, başı neşe, heyecan ve aşkla dönüyordu.

Süite girdiğinde Emily'nin gözleri yatağın üstünde duran kırmızı kurdeleli, büyük, dikdörtgen bir kutuya takıldı. Hayatının sertifikalı ukala aşkının ona ne aldığını merak etti. Aklına berbat, pembe bir Yankees eşofman takımı geldi ama kutlama yapacaklarını söylediğinden bu fikirden muhtemelen vazgeçmiş olduğunu düşündü. İkinci kez düşündüğünde bunu yapmadığına da emin olamadı. Bir şeylere *damgasını* basmaya bayılırdı. Yatağa çöküp kutuya uzandı, merakı fazlasıyla artmıştı. Kurdeleyi çektikten sonra kapağı kaldırdı. Gümüş, mavi ve beyaz Yankees kaplama kâğıdının hediye sardığını görünce ağzından bir kahkaha çıktı. Başını sağa sola sallayıp dışarıda gece boyunca favori takımının kıyafetiyle dolaşmasını sağlamaya çalışmaması için dua etti. Elleri merakla karıncalanırken yıldırım hızıyla kâğıdı yırttı. Ağzı açık kalıp bir nebze de iç çekerken erkeğinin o sulara girmedikini öğrenerek havalara uçtu.

Hayır. Bunun yerine onun için seçtiği kıyafet, en tepeden ve belin üstünde zarif pilileri olan, tek omuzlu, parlak siyah, ipek bir elbiseydi. Ayağa kalkan Emily, boy aynasına bakarken nefes kesici kokteyl elbisesini göğsüne tuttu. Belini tutan göz alıcı, mücevherli bir aplikle dizinin hemen üstünde biten elbisenin annelikle birlikte gelen yeni kıvrımlarını ortaya çıkartacağına şüphe yoktu. Sürprizini tamamlamak için Gavin, sezonun en yeni siyah, bantlı Manolo Blahník'lerinden bir çift seçmişti. İçi heyecanla dolan Emily, gece için hazırlanmak üzere döndü ve Gavin'in eşiğe rahatça yaslandığını fark etti.

Emily, "Beni bunca zamandır izliyor muydun?" diye sordu, yanaklarının kızardığını hissetti.

"Evet ve her anından zevk aldım." Kollarını göğsünde kavuşturup ona tembel bir gülümseme gönderdi. "İyi yapmış mıyım?"

Emily yatak odasına dolandı, gözleri keskin hatlı yüzünde bayram etti. Parmaklarını yumuşak, koyu renkli saçına dolayıp öpmek için onu aşağıya çekti. "Hiç iyi yapmadığın oluyor mu ki?"

"Hımm..." Gavin sırtıp dudaklarını çenesinde gezdirdi. "Şimdi sen söyleyince, sanırım her zaman hedefi vuruyorum."

Emily kıkırdayıp çıplak göğsüne sokuldu. "Kendine çok güveniyorsun."

"Öyle."

"Eh, Bay Kendine Güvenen, o halde çocuğumuz nerede?"

"Beşiğinde uyuyor. Şimdi beni bu yerine getirdiğim babalık görevi içinöp."

Tereddüt etmeden Emily dediğini yaptı. Dudaklarını vücudunun çığılık çığılığa söylediği yoğunlukta tüketmeden kapı zili çaldı. Emily nefes nefese, "Olivia," dedi, geri çekilirken toparlanmaya çalıştı.

"Mükemmel ama mükemmel olmayan bir zamanlama." Gavin iç çekerken koridora döndü. "Sen hazırlan, ben kapıya bakarım. Kendimi... sakinleştirdikten hemen sonra." Yarı sertleşmiş Gavin, aklını Emily'nin şehvetli dudaklarından uzaklaştıracak bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalıştı. Ancak hiçbir şey işe yaramıyordu. Kapıyı açarken Olivia'nın Emily'nin dokunuşuna verdiği çok canlı, çok hevesli tepkisini fark etmemesini umdu.

"Hiii!" Olivia resmen bağırıp eve girdi. "Vaftiz oğlum nerede?"

Elini saçında gezdiren Gavin gülümseyip kapıyı kapattı. "Uyuyor."

"Ah, haydi ama." Olivia kaşlarını çatıp çantasını holdeki masaya koydu. Dudak bükmeye devam ederek salona girip oflayıp puflayarak kanepeye oturdu. "Buraya ne zaman gelsem uyuyor."

Neşeyle karışık şaşkınlıkla bakan Gavin başını sağa sola salladı. "Liv, bebeklerin en iyi yaptığı şey de bu. Uyurlar." Olivia gözlerini dramatik bir şekilde devirdi. Gavin yumuşak, deri sandalyeye kuruldu. "Emily'nin evlenme teklifimi kabul edip etmediğini merak etmiyor musun? İlk sorunun bu olmadığına şaşırdım."

Olivia bir kez daha gözlerini devirdi. "Öff. Cevaplarını bildiğim soruları sormam. Kabul etmemesinin imkânı yoktu ve etmeseydi, onu dövüp seninle kaçır ve sürekli uyuyormuş gibi görünen bu kıymetli bebeği resmen evlat edinirdim. Siz ona ilaç mı veriyorsunuz?"

Gavin'in ağzı açık kaldı, gerçi nedenini pek bilemiyordu. Olivia'nın söylediği şeyler ölmek için gaz odasına giren bir seri katili şaşırtırdı.

Ayağa kalkan Olivia, yanağına dokundu, ifadesi derin düşüncelere daldığını gösteriyordu. “İlaç verilmiş, uyuyan bebeklerden konuşmuşken, ben gidip onu uyandıracağım. Liv Teyze’nin biraz Noah sevgisine ihtiyacı var.”

Gavin omuz silkti. “Sana kalmış. Şimdi seni uyarıyorum, senden ne kadar hoşlansa da uykusunu bölersen en kötü düşmanı haline gelirsin.”

Olivia, “Şansımı deneyeceğim,” deyip hızla Noah’nın odasına gitti.

Uzun sürmeden Gavin, Olivia’nın sakinleştirme çabalarına rağmen feryat figan ağlayan Noah’yı duydu. Gavin kıs kıs gülüp akşam için hazırlanma vakti geldiğine karar verdi. Evet, Olivia bunun olacağını biliyordu ve Gavin, Noah’nın temiz, net bir darbe indireceğinden epey emindi.

“Peki, beni tam olarak nereye götürüyorsun?” Emily, Gavin Taconic Parkway’e girerken manzaraya baktı. Mart ayının soğuğu havayı doldursa ve ağaçlar henüz açmamış olsa da muhteşem doğa renklerine bürünmüş şehir Emily’yi büyümeden durmuyordu. Manhattandan göğü çoktan uzakta kaldığından sertlik yerini sadece huzura bırakmıştı. Yolları saran devasa kayalar, yaşadıkları kaotik ormandan son derece farklıydı. Bir şekilde New York’un bu kısmı Emily’ye Colorado’yu hatırlatıyordu. Birçok açıdan farklıydı ancak evin her zaman taşıyacağı o sıcaklığa sahipti.

Gavin, “Sürpriz,” diye cevap sağ sinyalini yaktı. Aynadan baktıktan sonra yolun kenarına çekti. Aracı park konumuna alıp sırtıttı ve uzanarak Emily’nin dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. “Gözlerinin kapatılması gereken bir sürpriz.” Tek kelime daha etmeden kapısını açıp arabadan indi.

Emily’nin karnı merakla dolarken Gavin’in uzun, düzgün vücudunun zarıfçe arabanın etrafından dolaşmasını izledi. Tanrı aşkına, içinden bembeyaz bir gömlek gözüken siyah bir Armani takımın içinde ve “az önce düzüştüm” diyen, çabalamadan seksi görünen sa-

çıyla müthiş görünüyordu. Kapıyı açıp pantolonunun arka cebinden gözlerini kapatmak için bir bant çıkarttı. Eline uzanıp Emily'nin inmesine yardım etti, gülümsemesi yaramazlıkla doluydu. Onu güçlü kollarının arasına alıp soğuktan korurken Boyce Avenue'nün canlı, akustik *Find Me* versiyonu hoparlörlerden taşıtı. Bir anlığına Gavin gözlerinin içine bakıp müzikle salındı.

Emily rüyada gibi, "Déjavu," dedi. En son Meksika'da bir yol kenarında böyle dans ettiklerini hatırladı. "İşinizi biliyorsunuz Bay Blake." Gavin ona tembelce gülümsedi ve Emily tek kaşını kaldırdı, merakı her geçen saniye artıyordu. "Ne işler peşindesin?"

O daha gözlerini kırpamadan Gavin ipek kumaşı Emily'nin gözlerinin üstüne geçirdi. Dudaklarını kulağına bastırdı. Gavin parmaklarını hafifçe çenesinde gezdirirken Emily'nin nefesi ağzından kaçtı, sesi usulca çıkıyor, sıcaklığın teninde dolaşmasına neden oluyordu. "Bir oyun oynamak üzereyiz. Ve hayır, bu yirmi soru değil bebeğim."

Emily, "Değil mi?" diyerek nefesini verdi. Yanlarından hızla geçen arabaların sesiyle Boyce Avenue'nün *Find Me*'si, Gavin'in parmakları ensesinde dolanmaya devam ederken yok oldu.

"Değil," diye cevap verdi. "Bu oyun, beş duyumuzun her birini insan algılarının üstünde çalıştıracak. Görme..." Onu kendine çekti ve Emily karnına sertçe batan ereksiyonunu hissetti. "Saha daha önce hiç görmediğin şeyleri göstereceğim." Emily'nin gri, yünlü montunu hafifçe omuzlarından çekip dudaklarını köprücük kemiğinde gezdirdi. Emily titredi, tüm vücudu irkildi. Tüm tüyleri diken diken oldu. Bir an sonra Gavin, dudaklarını kulağına götürüp hafifçe ısırıldı. Sıcak dilini ona Sevgililer Günü'nde aldığı pırlanta küpelerde gezdirirken Emily eriyip yolun kenarındaki taşların arasına karışacağına yemin edebilirdi.

"Duyma..." Parmaklarını saçına götürdü, Emily'nin vücudu rahatlamak için çığlık atıyordu. "Nefesimi kulağında hissetmek hoşuna gidiyor mu?" Emily yutkunup başıyla onayladı. Dibe batıp dokunuşuyla sarsılırken kelimeler geçmişte kalmıştı.

"Tat alma..." Ah, yavaşça, acı verecek kadar yavaşça yumuşak dilini aralık duran dudaklarının altında gezdirirken onu gerçekten çıldırtıyordu. "Tadının bağımlısıyım Emily. Hep öyle oldum ve hep de öyle olacağım. Ama senin de bana öyle bağımlı olmanı istiyorum." Deli miydi? Zaten tadının tutkunu olmasını sağlamıştı ama Emily'nin içinden bir ses, bir sonraki doz için dua edecek kadar bağımlısı yapacağını söylüyordu.

"Koklama..." Burnunu saçında gezdirdi, boynuna indi ve tekrar yanan yanağına çıktı. Kokusunu içine çekmesi ihtiyacını ıslanmış külotuna kadar götürdü. "Hımm, artık sahibi olamayacağımı bilsem, vücudunun her yanının kokusu uğruna öldürmeyi göze alardım. *Bana ait.*" Emily nefesini verdi, sesindeki dominant tını varlığından haberi olmadığı sinir uçlarını uyandırmıştı.

"Ve son olarak da, dokunma..." Emily onun geri çekildiğini duydu. Vücudu sıcaklığından yoksun kaldı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Daha fazlasını arzuluyordu. O ne yapıyordu? Emily'ye dokunması gerekiyordu. "Eh, Bayan Cooper," diyerek sözüne devam etti, "bunu anlamak çok zor olmamalı. Daha önce hiç yapmadığımız gibi sunabileceğimiz her şeye dokunacak, koklayacak, tadını alacak ve göreceğiz."

Kelimeleriyle çekilen nefesi, bandın altında yok olan görüşüyle Emily saldırmaya hazır delirmiş bir kadın gibi hissetti. Neyse ki Gavin ona engel olup Emily'nin gözündeki kumaşı yırtarak Gavin'in üstüne atılmaya kalkışma utancından onu kurtarmış oldu. Parmaklarının parmaklarına dolandığını hissederken onu dikkatlice arabaya götürüp yerine oturmasına yardım etti. Kapının kapanma sesi Emily'nin zaten sinirleri gerilmiş vücudunun beklentiyle zıplamasına neden oldu. Taşları ezen ayağı uyarılmış duyularını harekete geçirdi. Arabaya binince nefesinin sesi hızla çarpan kalbinin daha da hızlanmasına neden oldu.

Gavin motoru çalıştırdı, emniyet kemerini Emily'nin beline çekti ve yerine taktı. Tenine neredeyse hiç dokunmayarak yeni taktığı yüzüğün durduğu parmağının üstünde daireler çizdi. Ah evet, onu

uyarıyordu ve bunu çok iyi yapıyordu. Ara sıra ensesinde dolanan eli, bacağındaki hafif dokunuşu ve saçını hafifçe okşamayı, yoğun sessizlikle geçen yolculuğu işkenceye dönüştürdü. Arabanın tamamen durduğunu duyup hissettiğinde Emily cinsel anlamda o kadar dolmuştu ki aklını yitireceğinden emindi.

Emily'nin bilmeden ona son birkaç aydır verdiği detaylarla onlar için kurduğu iki katlı Akdeniz usulü evin garaj yoluna park ettiğinde Emily'nin göğsünün kesik nefeslerle inip kalkmasını izleyen Gavin'in ağzına hürmetle dolu bir gülümseme kondu. Ona göstereceği şeyden habersizken yanında olduğunu görmek onu uçurdu. Küçük oyunu henüz bitmemişti. Hayır. Anın tadını elinden geldiğince çıkaracaktı. Bir tuşa bastığında süslü demir kapılar kapandı. Gavin arabadan indi, yolcu kapısını açıp gözleri kapalı olan gelecekteki gelininin ayağa kalkmasına yardım ederken gülümsedi büyüdü.

"Neredeyiz?" Kollarının arkasından beline dolandığını hisseden Emily'nin dudaklarında bir tebessüm oluştu. "Şu anda biraz korkuyorum."

Gavin vücudunu göğsüne çekip onu renkli kum taşı garaj yolunda yürüttü. Ön kapıya giderlerken kalp atışları hızlandı. "Bir adım yukarı çık," diye fısıldadı. Emily dediğini yaptı. "Bir adım daha." Bir kez daha Emily uydu. "Ve tahmin et?"

Emily, "Bir adım daha mı?" diye sorup kıkırdadı.

"Bildin," diye cevapladı.

Verandaya çıktıklarında Leslie, Gavin'in evindeki, çoktan tam zamanlı olarak tekrar işe aldığı yardımcısı ön kapıyı açarak onları sessizce karşıladı. Gavin başıyla onaylayıp ağzını, "Teşekkür ederim," der gibi kıpırdattı ve kadının arabasına gitmek için garaj yoluna inmesini izledi.

Mermer antreye girince Gavin kapıyı kapatıp kilitledi, Emily'nin montunu omuzlarından çekti ve yavaşça dudaklarından öptü. "Burada dur. Sana bir şey olmasını istemiyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturan Emily başını eğdi. “Şu anda göremiyorsun ama gözlerimi deviriyorum ukala.”

“Eminim ki deviriyorsundur.” Gavin kahkaha attı. Merdivene gidip takım elbisesinin ceketıyla Emily’nin montunu detaylı, elle oyulmuş vişne tırabzana astı.

Sırıtarak, “Buraya gel,” diye seslendi. “Sesim sana yol gösterecek.”

“Dalga mı geçiyorsun?” Emily, kelimelerinin artık nerede bulunuyorsa orada yankılandığını duydu. “Bu lanet kumaşı çıkarmak üzereyim.” O daha çıkaramadan Gavin’in hızlı, sert adımları havaya yayıldı, ardından da elini sırtına bastırdığını hissetti.

Gavin, “Hayır,” diyerek onu geniş, salona yöneltti. Leslie, istediği her şeyi hazırlamıştı. “Kumaş kalıyor. Oynamak üzere olduğumuz bir oyunum daha var. Ondan sonra *eğer* uygun görürsem, ben çıkarırım.” Gavin, Emily’nin dudaklarını hafifçe, seksi bir şekilde büzmesine bayıldı. Önüne diz çöküp ellerini baldırlarında dolaştırdı. “Destek almak için omzuma tutun.”

Hiçbir şey göremediğini ve vücudunun dokunuşunun son derece farkında olduğunu hesaba katarak Emily, elleri saçını bulunca fazlasıyla mutlu oldu. Parmaklarını ipeksi saç tellerinin arasına gömdü, ağzına bir gülümseme kondu. “Omuzlara dokunmak yok ama bu olur. Asılayım mı?”

“Arkana geçtiğimde seninkine asılmam için yalvardığın gibi mi?”

Emily tam da bunu yaparken, “Hı hım,” dedi. Saçını çekerken karnını öptüğünü hissetti. İçi istemsizce titredi.

Gavin, ayaklarındaki topukluları çıkardı, elleriyle belini okşadı. Emily’nin sarsılmaya başlayan vücudu küçük oyununu es geçip işe başlamak istemesine neden oldu ama bekleyecekti. Bir sonraki adımı sürprizinin en büyük parçasıydı. Gavin ayağa kalktı, Emily’nin elini tuttu ve onu tüm salonu kaplayan büyük, krem rengi bir alpaka halısının üstüne götürdü.

Emily, “Neredeyiz?” diye sordu, ayaklarının altındaki yumuşak kumaşı hissediyordu. “Ve bana ne yapıyorsun?”

Elleri hâlâ ellerindeyken Gavin haliya oturup yavaşça Emily'yi kucağına çekti. Bacaklarını tutup beline dolayan Gavin, gözleriyle elbisesinin altından gözüken jartiyerinin baştan çıkarıcı siyah iplerini tararken kesinlikle kontrol için savaş veriyordu. Emily, Gavin parmaklarını tembelce belinde gezdirip onu kendine çekerken ağzından hafifçe nefes aldı.

"Geçmişe bir yolculuk yapacağız." Gavin nazikçe onu öpüp alt dudağını dişlerinin arasına alarak emdi. "Ve bitirdiğimizde geleceğimizde olacağız." Gavin, geçmişlerinden parçalar taşıyan bez bir çantaya uzandı. İlk parça, Meksika'dan getirdiği bir deniz kabuğuydu. Emily'nin kulağına tutup duyma duyusunu tetiklemek üzereydi. "Bunu duyuyor musun?"

Emily, "Evet," diyerek nefesini verdi, uzaklardaki okyanusu duydu. "Deniz kabuğu mu?"

"Öyle. Sana neyi hatırlatıyor?" diye sordu, dudaklarını Emily'nin dudaklarına değdirdi.

Emily nefes almaya çalışırken Gavin'in diğer eli sırtını okşuyordu. "Bana Hamptons'ı hatırlatıyor."

Gavin, "Yaklaştın," diye fısıldayıp deniz kabuğunu geri çekti. "Meksika'da birlikte geçirdiğimiz zamandan. Kötü başlayan ama çok iyi biten zbir aman. Katılmıyor musun?"

Emily gülümsedi, acı tatlı anılar kalbine doldu. Dudaklarını arayarak uzandı, Gavin'in burnuna bir öpücük kondururken neredeyse o noktaya ulaştı. "Evet." Kollarını omuzlarına doladı. "O anılar için teşekkür ederim."

Gavin usulca, "Peşimden geldiğin için teşekkür ederim," diye cevap verdi. Çantaya tekrar uzandı. Bir fıstık kabuğu çıkardı, bu anıyı hatırlamasının biraz daha zor olacağını düşündü. Koklama duyusuna hitap etmek için burnunun altına tuttu. "Kokla."

Emily fıstık aromasını içine çekti. "Fıstık ezmesi mi?" diye sordu, alnı kırıştı. "Hımm, krema kullanmayı sevdiğimizi biliyorum

ama fıstık ezmesi hatırlamıyorum Blake. Beni başka bir kadınla mı karıştırıyorsun?"

Gavin sırttı, boшта kalan elini ensesine götürdü. Yüzünü yüzüne iyice yaklaştırdı. "Asla. Ama yaklaştınız, yakında Bayan Blake olacak Bayan Cooper. Biliyorsun ki vücudundan her şeyi yerim. Kendini kişisel fıstık ezmeli reçelli sandviçim olarak görmek için sana izin veriyorum."

Emily gülümsedi. "Nereden geldi?"

Gavin, "Lanet olsun sana kadın," diyerek kahkaha attı. "Belki bunun faydası olur." Fıstık kabuğunu saçına fırlattı.

Emily geri çekildi. "Az önce saçıma bir şey mi attın?"

"Evet. Bu konuda ne yapacaksın?" Emily'nin devasa sırtışını görebilmesini dileyen Gavin ellerini keyifle halıya dayadı. "Benim oyunum. Benim kurallarım. İşine gelirse."

Emily kıkırdarak, "Aklını kaçırdın," dedi. Fıstık kabuğunun gömüldüğü yeri bulduktan sonra saçından çekip yüzünün olduğunu umduğu yere doğru körlemesine fırlattı. Kabuk Gavin'in başının üstünden füze gibi fırlayıp şömineye düştü. "Beyzbol maçı." Emily ışıltılar saçtı. Omuzlarını arayarak tutundu ve onu göğsüne çekti. "Yankees'in benim Birds'ümü yendiğinden maç berbat olsa da bu asla unutmayacağım bir anı."

Gavin, "Kıçlarına tekme basmışlardı," diyerek ona hatırlatıp çantadan bir anı daha çıkardı. Emily iç çekip başını sağa sola salladı. Gülümseyen Gavin sıradaki anının dokunma duyusunu harekete geçireceğini düşünüyordu ve Emily dokunduğu anda ne olduğunu anlayacağından da epey emindi. Eline uzanıp avcuna bir şişe kapağı koyunca Emily'nin yüzü anında aydınlandı.

Emily, "En sevdiğim," diye fısıldayarak kapağı öptü. Uzanıp dudakları neresine değerse öptü. Çenesinin hemen üstüne isabet ettirip gülümsedi. "Sonuna kadar şişe kapakları?"

Gavin, "Daima," diye cevap verdi, dudaklarını dudaklarına yönlendirdi. Onu nazikçe öptü, bu kadar basit bir jesti kız arkadaşının bu kadar önemsemesine kendini kaptırdı.

"Artık gözümü açabilir miyim?" Emily neredeyse yalvarıyordu.

Gavin, "Sabırlı ol ufaklık," diyerek karşılık verip son iki anıyı da çantadan çıkardı. Alevlendireceği bir sonraki duyu hissetme duyusu olacaktı. Gavin, Emily her şeyi başlatan konuşmayı hatırlayacak mı diye merak etti. "Ağzını aç," diye fısıldadı; o müthiş, dolgun dudaklarını aralamasını ciddiyetle izledi. Krema kutusunun ağzını açıp bir de şeker paketini yırttıktan sonra Gavin iki leziz içeriği de pembe diline döktü. Gavin nefes alamadan Emily bir şekilde onun ağzını buldu. Dudakları birbirinin üstünde krema ve şekerle tatlandırılmış bir öpücük için umutsuzca harekete geçti. Dilleri bir olarak dans etti.

Emily mırılar gibi, "Ne olduğunu biliyorum," dedi.

"Biliyor musun?" Gavin onu daha yoğun öperken ikisini birden yerden kaldırdı. Gelini taşıyan bir damat gibi onu kollarının arasına alıp dudaklarındaki leziz saldırısına devam etti.

"Biliyorum Bay Krema ve Şeker. Şimdi bu bağın çözülmesini talep ediyorum." Sesi derinden geliyordu, ona yaşattığı tatlı eziyetten dolayı ihtiyaç, istek ve arzuyla doluydu.

Gavin istediğini yapıp yavaşça kumaşı çekti. Emily'nin güzel, yeşil gözlerini kırparak açmasını izledi, içlerindeki şaşkınlık anında teninin tatminle karıncalanmasına neden oldu. Müthiş bir şekilde ağzından nefes alış sesi kulağında cınladı. "Geleceğimize hoş geldin."

Ayakları Gavin'in kollarından sarkan Emily etrafını gözlerken nereye bakacağını şaşırdı. Cilalanarak parlatılmış ahşap parke geniş salonu kaplıyordu. Boyutu Gavin'in çatı katı dairesini yurt odasıymış gibi gösteriyordu. Bakışları yerden yükselen, antrenin ortasında duran mermer merdivene kondu. Zarif tavan kaplaması arka bahçedeki havuzu ortaya koyan panoramik pencerelerin üstünden geçiyordu. Her tarafta kemerli yollar vardı.

Gavin onu krem rengi granitle tepeden tırnağa kaplanmış mutfğa götürdü. Usta bir şefe yaraşır paslanmaz çelik araç gereçler, zarif vişne dolapların arasında duruyordu. Mobilyasız olsa da Gavin Emily'yi bir kütüphaneye, bir bilardo odasına ve bir ofise götürürken evin heybeti odalara yayılıyordu. Anladığında Emily'nin kalbi patlarcasına attı. Gavin'in adı çıkmış yirmi soru oyunu, garip bir şekilde sürekli bir renkten, bir desenden ya da tasarımdan bahsederken evlerini oluşturmuştu. Geleceklerini. Verdiği cevaplar her yere yayılmıştı.

Dudaklarına doğru, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Senin her sinsi, içten pazarlıklı zerreni seviyorum." Verdiği her şey için ne kadar minnettar olduğunu göstermeye ihtiyaç duyarak onu daha sertçe, daha yoğun bir şekilde öptü. "Beni salona geri götür de seksapelli nişanlımla sevişebileyim."

Gavin ona pis pis gülerken kelimelerini yok sayarak onu merdivenden yukarı çıkarttı. "Sana çıplak zeminde aşk yapacağımı mı sandın?"

Boynunu öpen, misk kokulu parfümüyle burnu karıncalanan Emily için o anda nerede olduklarının hiç önemi yoktu. Ona ihtiyacı vardı. "Neiman Marcus'ta bir kabinde seks yaptık." Ağzını ağzına götürüp dudağını ısırdı. "Hamptons'ta kumsalda seks yaptık." Ellerini geniş omuzlarında gezdirip gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. "Okulumdaki bir araç gereç dolabında bile seks yaptık. Aniden çıplak zeminden mi endişelendin? Ne zamandan beri beni nerede içine çektiğin konusunda seçicisin?"

Emily ile yaşadıkları her anı zihnine dolarken Gavin'in gözlerine kurnaz bir parıltı kondu. Haklıydı ama bugün farklıydı. Onu nasıl içine çekeceğiyle ilgili başka planları vardı. Kelimeleri yok sayarak onu yatak odaları olacak yere götürmeye devam etti.

Emily'nin nefesi, gözleri zarif dört direkli yatakta dolaşırken kesildi. En büyük boy, koyu maun renkli ve beyaz tülle kaplı tek mobilya odaya uhrevi, romantik bir hava katmıştı. Gavin onu nazikçe yere indirirken sırtı göğsündeydi. Dalgalı saçını ensesinden çekip kulağına eğilerek yavaşça elbisesinin fermuarını indirdi. "Vücudunun

her zerresini bu yatakta içime çekmeyi planlıyorum,” diye fısıldayıp omzundaki tek askıyı indirdi. “Bu sizin için uygun mu, Bayan Cooper?”

Emily, elbise serin, ahşap zemine düşüp siyah, askısız bir korse ve jartiyerle yarı çıplak yanan vücuduyla kalınca düşünemedi, nefes alamadı ve hareket edemedi. “Evet,” diyerek nefesini verdi, Gavin’in ellerinin göğsüne konduğunu hissetti. Saniyeler içinde Gavin korsesini çözdü, memelerini kurtardı. İpek iç çamaşırı da elbisesinin yanına katıldı. Dokunuşun yarattığı his lezzetin ötesine geçerken Gavin göğüslerini avuçladı, yavaşça okşadı. Aç ağzını Emily’nin ensesinde gezdirdi ve Emily’nin başı güçlü omzuna düştü. Dudaklarından hafifçe bir inilti çıktı.

Emily arkasına uzanıp kemerini çözmeye başladı, elleri derinin üstünde delice hareket ediyordu. Tanrı aşkına, yeterince hızlı çözemi-yordu. Tek eli göğüsleriyle sevişirken Gavin diğerini külotuna soktu, parmakları yavaşça, usulca klitorisine masaj yaptı. Arzuyla ve bir şeye tutunma ihtiyacıyla dolan Emily kemeri çözmeyi bıraktı. Ellerini boynuna götürdü, saçına doladı, Gavin yavaşça onu parmağıyla becerip aklını yitirtirken hızla aldığı nefes neredeyse boş odada yankılandı.

Gavin, “Tanrım, sen hep benim için çok ıslanıyorsun,” dedi, sesi erotik tatlılıkla dolup taşıyordu. Ensesini emerken, parmakları içine girip çıkarken nazıkçe tenini ısırdı. “Sen benimsin Emily.”

Emily inledi, her darbeye kadınlığındaki sıcaklık yükseliyordu. Zevk içini kaplarken nefesini vererek, “Sonsuza dek,” dedi. Vücudu eridi, içine girsin diye zonkladı. Daha fazla bekleyemediğinden yüzünü ona döndü.

Alev mavisii rengindeki gözleri yoğun bir biçimde gözlerine çevrildi, Emily gömleği ile pantolonunun düğmelerini çözünce ardındaki duygular katıksız, saf tutkuyla doldu. Kıyafetlerini üstünden çıkardı ve Gavin’in dudakları dudaklarını buldu, güzel dudakları yumuşak, sıcaktı. Birbirlerine karışırken Gavin onu yatağa götürdü. Teninden yayılan sıcaklık neredeyse Emily’nin alev almasına neden olacaktı.

Yavaşça, işkence ederek yaptığı tek hareketle Gavin, Emily'nin önünde diz çöktü, külotunu, jartiyerini ve çorabını dizlerine kadar indirdi.

"Uzan," dedi, ifadesi ateşli, şehvetli bir sözdü.

Gözlerini ona diken Emily, devasa yatağa yattı. Serin, Mısır'dan gelen pamuklu çarşaflar duyularını daha da uyandırdı. Başı kuş tüyü yastıklara konup Gavin titreyen bacaklarının arasına tırmanınca vücudu beklentiyle sarsıldı. Aının peşindeki bir şahin gibi tepesinde dolandı, gözleri bir anlığına gözlerine mihlandıktan sonra ağzı ağzını buldu. Dudaklarını dudaklarına yakıcı sahiplenme hissiyle bastırıp onu aceleye getirmeden, yoğun dil darbeleriyle tattı.

Öpücükleri yoğunlaşırken Emily parmaklarını saçına doladı, alelinin kalın başı içine girerken soluklanmak için ağzı aralandı. Girişini tamamıyla açtı. Nefesi dudaklarından bir kez daha kaçarken Gavin yavaşça geri çekildi, daha fazlası için titremesine neden oldu. Ağzını memelerinden birine götürdü, gözleri gözlerine kilitlenip onu olduğu yere sabitledi. Kükreyen Gavin sıcak dilini sertleşmiş meme ucunda gezdirdi. Hava odayı terk etmiş gibi Emily nefes almaya çalıştı ama alamadı. Gavin yavaşça, ağırdan alarak şiş göğüs uçlarında daireler çizirken, parmakları diğerinin üstünde durmadan hareket ederken zevkle, ihtiyaçla sarhoş olmuştu.

Gavin, "Vücudunun ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" diye sordu, sesi duyguyla doluydu, kolunu Emily'nin sırtına atarken gözleri arzuyla parlıyordu. Emily başını sağa sola salladı, ona baktı. "Bu güzel vücut oğlumuza hayat verdi. Sonsuza dek ona tapacağım. Hediye gibi kıymetini bileceğim. Bana verdiği hediye gibi."

Kelimeleri o kadar güçlü, o kadar yoğundu ki Emily'nin eklemelerini titretti. Nefes nefese dudaklarını yalayıp Gavin'in öperek kaburgalarından aşağıya inmesini izledi, kalın ve şekilli kol kasları hareket ederken kasılıyordu. Dilini karnının ortasında gezdirdi, sezaryenden kaynaklı belirgin yara izine geçmeden önce oyalandı. Gavin, Emily'ye baktı, Noah'nın hayatını temsil eden müthiş izde

dilini gezdirirken gözleri çekinme parıltısı aradı. Parmaklarını çıkıntılı, pembe deride gezdirdi.

“*Bu kalıcı yara izi için sana teşekkür ederim,*” diye fısıldadı, kalçasını avuçladı. Vücudunun alt kısmını yüzüne çekti, nazikçe karnının her yerini öptü. “Teşekkür ederim.”

Dokunuşuyla sadece Emily’nin tüm vücudu titremiyordu, bir de kalbi titriyordu. İcini sarsan yoğun duyguların altında ezilmişti. Gavin ağzını bacaklarının arasına koyduğunda zevk dalgası yayıldı ve yoğun elektrik akımı Emily’nin her kasına, dokusuna ve hücrelerine işledi. Gavin’in dili usulca şişkin klitorisinde döndü. Emily’nin teni karıncalandı, her darbe karnının derinliklerine şiddetli bir keyif dalgası götürüyordu. Tostoparлак oluyor, lav gibi köpürüyordu. Kalçası yukarı kalktı, ıslak sıcaklığını Gavin’in onu tüketen ağzına bastırdı.

Kalçasını daha çok sıkıan Gavin, narin tenini yaladı, dili tadiyla bayram ediyordu. İniltileri duyuları uyarıyor, başına sıkıca dolanan titrek bacakları onu çıldırtıyordu. Emily’nin uzun, kesik feryatları titremelere dönüşürken arzu içine iğne gibi battı. Emily Gavin’in saçını tuttu, yüzünü daha sertçe bastırdı ve kahretsin ki bu Gavin’i delirtti. Emily o noktaya yakındı. Çok fena yaklaşmıştı. Hissedebiliyor, tadını alabiliyordu. İki parmağını kaygan girişine bastırırken içine gömülme hissi toplarına yüklendi. Coşup aklını kaybedecekmiş gibi hisseden Gavin, Emily’nin şişkin tenini daha hızlı ve daha sertçe emdi, genç kadının bedeni resmen onu boşaltmak için uğraşıyordu. Kasılan kadınlığı parmaklarını içine çekerken sırtında duran baldırları ve bacakları sarsılmaya başladı.

Gavin, “Benim için boşal bebeğim,” derken başparmağıyla klitorisine dokunuyordu. “Her şeyinin tadına bakmam gerek.”

Kadife sesine karşılık Emily’nin karnı kasıldı, kendini bırakırken ateşli tınısı eriyip gitmesine neden oldu. Kendine gelirken teni karıncalanıyor ve terle parlıyordu. Meme uçları değerli taşlar gibi sertleşmişti. Orgazm olurken her yanı şiddetle zonkladı, hisler vücuduna öfkeli bir dalga gibi çarptı. Dünya tekrar etrafında şekillenmeden önce Gavin

vücudundan yukarı çıkıp aletin geniş başını içine itti. Emily ağzını açıp her şeyini içine almak için bacaklarını ayırdı. Ellerini saçına dola-
yan Gavin ağzını şehvetle yoğunlaşan bir öpücük için ağzının üstüne kapattı, daha derinden, daha sertçe yalarken inledi. Kendi keskin tadını dilinde alan Emily inledi, bacaklarını yaran ateşi neredeyse ona bir kez daha orgazm yaşatacağı. Fakat sızıyı kucakladı, asla yeterince doymayacağını bilerek tüm lezzetini aldı. Tanrı yardımcısı olsun, onsuz asla bir bütün olamayacağını biliyordu. Varlığı için elzemdi. Kasırgadan korunduğu sığınağıydı.

Bir olan vücutlarının yarattığı histe ve seste kendini kaybeden Emily, dudakları dudaklarını terk ederken Gavin'in gözlerinin içine baktı. Gavin, ona daha önce hiç görmediği bir yoğunlukla bakıyor, gözleri bambaşka bir seviyede aşkın gösteriyordu. Yoğun bir tutku seviyesiydi. Emri ve büyü altındaki Emily ağzıyla ağzını yakaladı, öpücükleri terlerinin tuzuyla karıştı. Titreyen Emily omuzlarını yakaladı ve tırnakları kasılan kol kaslarında kırmızı izler bırakırken ona daha da sıkı tutundu. Sert kaslı müthiş bedeni kıvranıyordu. Gavin katıksız, mükemmel erkekten başka bir şey değildi. Yavaşça üstünde hareket edince Emily vücutlarının birbirlerine karışan ihtiyaçlarıyla parladığını hissetti.

Titreyen eliyle Gavin alnından nemli saç telini itti. Başparmaklarını şakaklarına bastırırken, "Seni seviyorum, Emily," diyerek inledi. "Sen benim dünyamsın. Hayatımsın. Soluduğum havasın. Sonsuza dek benim olacağına inanamıyorum."

Emily elinin yüzünden çekildiğini hissederken Gavin ağzını göğüslerine götürdü, dili şiş, sert uçları kapladı. Birlikte hızlanan kalp atışlarıyla Emily öyle bir transa geçmişti, öyle büyülenmişti ve tükenmişti ki Gavin'e duyduğu aşkla gözlerinden yaşlar fışkırdı. Vücuduna taparken yavaşça yalaması, yakarak dokunması ve tutkuyla öpmesi eriyip bitmesine neden oldu, dibe battı. Gavin daha da bastırırken, içinde katıksız ateş yanıyor, ihtiyacını körüklüyordu. Dudakları dudaklarına karışırken ağzını yalayıp kalçasını ritimle kalçasına savururken Emily,

Gavin'in titremeye başladığını, vücudunun kasıldığını hissetti. Gavin'in kasları gerildi ve vücudundaki gerilim arttı. Gavin'in derinden, usulca, boğazdan gelen iniltileri kulaklarında dans ederken içi keyifle doldu.

Orgazmın yükselen dalgası onu alaşağı edip bir uçurumdan ittirirken hızla nefes alarak sırtını pençeledi. "Durma," diye yalvardı, vücudu yanıyordu, gözleri gözlerindeydi. Kadınlığı kasıldı, içine daha sertçe, daha hızlı girip çıkarken aletine kenetlendi. "Aman Tanrım Gavin, devam et."

Kasları gerilen Gavin, onun zevkini uzatmak için her darbeyle nefes almaya çalıştı ama kahretsin ki gözleri Emily'nin göğüslerine takılırken işi kendisi için zorlaştırıyordu. Emily'nin kendinden geçmesini izlerken azimle çenesini sıkıyordu. Yaşadığı orgazm bir diğerine, sonra üçüncüsüne ve nihayet son boşalmayla attığı çığlığa dönüşürken daha derinden bastırdı.

Zihinsel olarak bitmiş, fiziksel olarak içi dışına çıkmış ve tepeden tırnağa yanmış Emily, Gavin'in ıslak saçına tutundu. Güzel ağzını ağzına çekti. Onu sertçe ve yavaşça öpen Gavin, uzun uzadıya, kısık sesle inledi. Emily, ipeksi menisinin içine aktığını, sıcaklığının onu tekrar tekrar doldurduğunu hissetti. Sert vücudu tepesinde kasıldı, parmakları saçına dolandı. Kalpleri gümbür gümbür atarken, nefesleri zorla çıkarken ve ruhları iç içe geçerken Emily vücutlarının birbiri için yaratıldığını hissetti.

Tükenen Gavin, yüzünü Emily'nin boynuna gömdü, nefes alıp birbirine karışan kokularında boğuldu. Ağzı yanağında dolandı, parmakları saçına masaj yaptı. "Kendime hâkim olup seninle tüm gece sevişmem gerekiyor."

Ve bunu yaptı da. Ona tekrar tekrar ne kadar ihtiyacı olduğunu gösteren Gavin, Emily'nin anılarından acımasız geçmişini sildi, asla yaşanmaması gerekenlere kapıyı kapattı. Ona gece boyunca sarılırken sıcak, güçlü kollarında nefessiz geleceği yatıyordu ve geleceğe atılan bu muhteşem adımın sonsuza dek kalbinde yer edeceğini biliyordu.

Molly ve Bay Uzun Boylu, Esmer ve Yakışıklı'nın Sonsözü

Müthiş. Bir. Yıl. Sonra

Gavin, anahtarını kilide sokup ev yapımı yemeğin kokusuna doğru yürüdü. Emily'nin mutfaktaki yeteneklerinin son sene içinde bu kadar gelişmesi onu etkiliyordu. Yemek yapma konusunda uzmanlaşacağını söylemişti ve kahretsin ki uzmanlaşmıştı. Bunu annesine asla söylemeyecek olsa da Emily'nin lazanyasının yanında annesinin lazanyası dondurulmuş gıda gibi kalıyordu. Emily fark etmeden mutfağa girip fırından rosto çıkarışını taparcasına izledi.

Çantasını masaya koyan Gavin'in gözleri siyah topuklu ayakkabılarına, dizlerinin birkaç santim üstünde biten eteğinin altındaki şekilli bacaklarına, çenesinin müthiş kıvrımlarına gitti. O, Gavin'in meleği. Yürüyen, nefes alan, hayatı için harika olan, aklını kaçırtan, her şeyini ele geçiren meleği. Emily, cızırdayan rostoya bir termometre sapladı. Elini yakmış olmalıydı çünkü Gavin ağzından nefes aldığını duydu. Meleğinin yemek yapma becerisinin düşündüğü kadar harika

olmaması muhtemeldi ama bunun bir önemi yoktu. O hâlâ aklını yitirmesini sağlıyordu.

Arkasından yaklaşıp kollarını yılan gibi beline doladı ve yüzünü ensesine gömdü. Emily sıçrayınca Gavin güldü. “Seni korkuttum mu?” diye fısıldadı, dudaklarını ensesinde dolaştırdı. “Ve rosto sana saldırdı mı? Öyleyse, onu öldürürüm.”

Emily, “Evet, beni korkuttun,” diye cevap verip ona döndü. Gülümseyerek yavaşça işaretparmağını Gavin’in ağzına soktu. Gavin hafifçe emip dilini rahatlatmak için yanıkta gezdirdi. “Ve evet, bana saldırdı. Ama bugün hiçbir şeyi öldürmemeni tercih ederim.” Parmağını ağzından çekti, kaşı baştan çıkarıcı bir şekilde kalktı.

Gavin sırtını tezgâha yasladı, aç, mavi gözleri şişkin dudaklarına odaklandı. Emily önlüğünü belinden çıkarıp yere attı. “Noah nerede?”

Emily kollarını boynuna doladı. “Seninkilere bıraktım ki sana doğum gününde nasıl güzel vakit geçirileceğini göstereyim, yaşlı adam.”

Tembelce gülümseyen Gavin başını eğip ağzını ağzına bastırdı. Emily inledi ve Gavin bacağına kaldırıp beline doladı. Öpücüklerin arasında, “Yaşlı adam mı?” diye sordu. “Otuz yaşındayım. Ve unutmayalım ki etkileyici olduğumu,” onu daha sert öptü, “yoğun... tatmin edici,” boynunu ısırdı, “aklı uyuşturan... cehennem kadar ateşli,” kulağını yaladı, “bu yaşlı adamın sana gösterdiği ‘Gavin, şimdi bana sertçe ver, lütfen durma, aman Tanrım, devam et’ anlarını unutmayalım.”

Emily mırlar gibi, “Hı-hı. Bana öyle birçok an yaşattın,” dedi. Cinsel ihtiyaç karnına doldu. Onu daha yoğun öpen Gavin, bluzunun düğmelerini çözmeye başladı. Emily’nin gözleri kapanırken dudaklarını çenesine, boynuna götürdü, memesine koydu. Emily parmaklarını saçına doladı. “Gavin dur, önce hediyeni açmanı istiyorum.”

Gavin durmadı. Yavaşça siyah, dantelli sutyenini meme ucunun üstüne kadar çekti. Kurnaz bir gülümsemeyle ona bakarken dilini sertleşmiş uçta gezdirdi. Emily ağzından nefes alıp dudağını ısırdı. “Hediyemi açtığımın ortada olduğunu sanıyordum Bayan Blake.” Onu serin granit tezgâha kaldırdı, minik kalçasını en uca oturtup bacak-

larının arasına girdi. Ağzını yalarken inledi, vücudu baştan çıkarıcı tadiyla coştı. “Doğum günü çocuğu benim, bu da benim dediğim olacak demek. Seks. Hem de çok. Şimdi ve burada. Tezgâhtaki ateşli karımla.”

Gavin’in boynunu tüketmesi için başını kaldıran Emily bir kez daha inlerken bacaklarını beline doladı. Hızlanan nefesinin arasında topuklu ayakkabılarının ahşap zemine çarptığını duydu. Gavin onu daha sertçe öptü, durmasını zorlaştırdı. Ancak o Gavin’e ne yapacağını biliyordu. “Ateşli karın sana aldığı hediyeyle vahşi seksi birleştirirse nasıl olur? Kulağa iyi geliyor mu?”

Gavin dudağını dişlerinin arasına alıp uzun bir an boyunca gözlerine baktı. Sonunda bırakıp hafifçe geri çekildi, kulaklarına kadar gülüyordu. “Bana aldığın bir hediyeyle vahşi seksi birleştirmek mi? Hımm, dikkatimi çekmedin diyemem. Pil gerektiriyor mu?”

Emily başıyla onayladı, gülümsemesi müstehcendi. “Ah evet. Çok *büyük* bir pil gerektiriyor.” Gavin merakla tek kaşını kaldırdı, gülümsemesi büyüdü. Emily tezgâhtan atlayarak indi, onu garaj kapısına götürdü. “Gözlerini yum,” diye fısıldadı.

Gavin, “Ne yapıyorsun?” diye sordu, dudaklarına şeytani bir gülümseme kondu.

Emily onu kravatından çekip ağzına kadar indirdi. Dilini karşı konulamaz dudaklarında gezdirip kolunu beline dolayıp kalçasını sıktı. Sıkıydı. “Doğum günün olabilir, Bay Blake ama şovu yapan benim. Soru yok. Anlaşıldı mı?”

Evet, kötü meleği Gavin’in taşını nasıl daha da sert yapacağını biliyordu. “Ben sadece emrine amadeyim tatlım.” Gülümseyen Emily onun gözlerini yummasını izledi, elinde tuttuğu otoriteyle gurur duydu. “Ama seks macerasına çıktığımızda kesinlikle alfa mağara adamı kartını kullanacağım.”

Elinden aldığı otoriteye bayılan Emily yere attığı önlüğünü almak için koştu. Yerden alıp elini cebine atarak Gavin, Noah’nın odasını ve evi gösterirken kullandığı göz bağını çıkardı. Ah evet, intikam

zamanıydı. Arkasından yaklaşıp bağı yüzüne çekti, sarhoş edici bebe mavisi gözlerinin kapamasına özen gösterdi.

Gavin başını geriye atıp kahkahayı bastı. "Çok sinsi. Hoşuma gitti."

Emily parmaklarını kalçasına atarken onu holden geçirip garaja götürdü. "En iyisinden ders aldım."

"Bu lafına karşı çıktığımı söylemem." Gavin kollarını göğsünde kavuşturdu, yüzüne bir gülümseme kondu. "Sana bildiğin tüm edepsiz şeyleri ben öğrettim."

Başını sağa sola sallayan Emily garaj kapısını açmak için tuşa bastı ve sadece Gavin'in aşırı özgüvenli yorumuna değil, bir de dikkatlice düşünerek seçtiği hediyesine güldü. Şık, parlak bir kurşun gibi gümüş ve inanılmaz derecede büyük bir Yankees kurdelesiyile sarılmış... Gavin'in yeni karavanını gözleriyle taradı. Orman yeşili almaya kendini razı edememişti. Gavin'in sürmeye alışkın olduğu delicesine pahalı spor arabalarla aynı sınıfta olmadığından Chrysler Town and Country'ye alışmak zaman alacaktı. Ancak düşük ücretli aracın hayal edebileceğinden daha fazla anlamı olacağını bildiğinden Emily, rengin ve modelin uygun olabileceğinden epey emindi.

"Pekâlâ. Hazır mısın?" Emily kollarını Gavin'in boynuna doladı, parfümünü içine çekti. Çenesini öptü, heyecanın damarlarından aktığını hissetti. "Bu... tek bir şeyde birçok hediyein birleşimi. Sadece hazırlıklı olduğundan emin olmak istedim. Yaşlı kıcının yanımda kalp krizi geçirmesine gerek yok."

Gavin başını sağa sola salladı, gamzeli gülücüğü her zamanki gibi bulaşıcıydı. "Dönüştüğün şey sertifikalı bir..."

"Ukala, senin gibi." Emily ellerini göğsünde gezdirdi ve parmak uçlarında yükseldi. Dudakları Gavin'in kulağına değerken gözlerini yumdu ve sesini iyice kısıtı. "Size öğretecek birkaç ateşli, leziz, edepsiz şeyim var Bay Blake." Yavaşça gözlerinden bağı çözdü. "Ders beş dakika içinde başlıyor." Kulağını ısırp geri çekildi. Gözlerini kırparak açmasını, büyüyen gülümsemesiyle gamzesinin derinleşmesini izleyen Emily, Gavin'in ağzı açık kalırken ellerini çırpı.

“Bunu yaptığına inanamıyorum,” dedi Gavin, kıs kıs gülüyordu.

“Ah ama, yaptım.” Emily, yolcu kısmına gitmek için hiç vakit kaybetmedi. Kapıyı açmadan önce bir dolaba uzanıp yeni aracın anahtarını aldı. Tavanın üstünden fırlatıp Gavin yakaladığında güldü. “Bin. Bu kötü çocuğu tura çıkarıyoruz. Ah ve plakaya bir bak. Sana tamamen uyuyor.”

Merakla kaşı kalkan Gavin arabanın önüne gitti, gözleri sertifikalı ukala karısının onun için yaptırdığı plakaya kaydı. Bir Baltimore Orioles amblemi ona göz kırparken Gavin KUŞFANI harflerini gördü. Kahkahayı basarak anahtarı havaya fırlatıp tekrar tutup sürücü koltuğuna atladı.

Emily, “İyi miyim neyim?” diye sordu, ağzında gururlu bir gülümseme dolanıyordu. “Yani, başına bunun geleceğini biliyordun, değil mi?”

Gavin başını sağa sola sallayıp anahtarı kontağa taktı. “Evet. Başıma bu gelecekti.” Motor çalıştı, konsolun üzerinden uzanıp Emily’nin emniyet kemerine erişti. Yerine takıp dudaklarını kulağına götürdü. “Peki, ders ne zaman başlıyor? Ben hevesli bir öğrenciyim, öğretmenden yeni oyunlar öğrenmeye fazlasıyla istekliyim.”

Gavin’in gözlerinin içine bakarken Emily’nin tüyleri diken diken oldu. Nefesini verirken, “Hevesli bir öğrenci olduğuna sevindim,” dedi, kolayca baştan çıkmıştı. Kahretsin. Evliliklerinin altın yılına girdiklerinde bile bu haltı becerebileceğine yemin edebilirdi. Kırış buruşken, zar zor yürürken ve inhaler kullanırken asla Viagra’ya ihtiyacı olmayacağına inanıyordu. Hiçbir zaman. “Ama hediyeler bitmedi.”

Gavin’in dudaklarının kenarına pis bir gülümseme kondu. “Biliyorum. Diğer hediyeleri de senden koparmaya çalışıyorum şu anda.” Eli Emily’nin arkasından uzanıp parmakları saçında eriyip giderken kanı vahşice damarlarında akıyordu. Dudaklarını dudaklarına sürdü, sesi kısık bir fısıltıydı. “İyi bir iş çıkarıyor muyum?” Cevap vermesine izin vermedi. Ağzına dilini soktu, asla doyamayacağı tadı, daima ona ait olacak tadı aradı.

Emily'nin eklemleri boşaldı, nabızı hızlanırken öpücüğün arasında nefes aldı. Dudakları zevkle kilitlenirken Gavin'i Gavin yapan her şeyi içine çekti. Dokunuşu, tadı ve hayatını sürekli aydınlatmaya devam eden ateşin parıltısını. Varlığı onu yatıştırıyordu. Kolları onu koruyordu. Ruhunu seviyordu. O, asla sahip olduğunu bilmediği bir hayatın arındırıcı, temizleyici ve taze başlangıcıydı. O, daima nasıl dikkatlice kalbine dokunacağını, nasıl nefesini keseceğini ve nasıl endişelerini yok edeceğini bilirdi. Emily bir anda onu kaybedecek duruma gelmişti. Ancak o anda ve orada o Emily'nindi. Bir zamanlar olanları geride bırakıp onları neredeyse ayıran kaotik geçmişin anısına artık tutunmayarak Emily yavaşça dudaklarını dudaklarından çekti, bugünlerini devamlı süren mutlulukla doldurma ihtiyacı her geçen an artıyordu.

"Seni seviyorum Gavin," diye fısıldadı, zihni birlikte geçirdikleri her nadide saniyeyi, dakikayı ve saati hafızasına kazıyordu. "Sen, bana hayal edebileceklerimi ve daha fazlasını verdin. Umarım ben de senin için aynısını yapmışımdır." Duraksayıp yanağını avuçladı, nabızı hızlandı. "Diğer hediyelerin seni arka koltukta bekliyor."

Gavin bakışlarını aniden yaşlarla dolan Emily'nin gözlerinden ayırdı; gözleri Noah'nın araba koltuğunun yanındaki daha küçük bebek koltuğuna çevrildi. Boyut farkı yıkıcıydı ancak ikisi bir yapbozun parçaları gibi uyumluydu. Yan yana bir ağabey ile küçük kardeş. Yutkunan Gavin, kalbinin göğsünde gülmeye başladığını, korku, heyecan, sevgi ve neşe karışımıyla dolup taşıdığını hissetti. Hepsi baba olmanın getirdiği leziz, kanlı canlı unsuruydu. Önce bir, şimdiyse iki çocuğun babası.

Gavin'in titreyen eli anında Emily'nin karnına uçtu, sesi neredeyse boğazına takılıyordu. "Hamile misin?" Kelimeleri gülümseyen dudaklarının arasından hızla çıkmıştı.

Emily kıkırdarken gözlerinden yaşlar akıyordu. "Hayır. Genellikle ne olur ne olmaz diye fazladan koltuk alırım." Emniyet kemeri çözdü, konsolun üzerinden geçti ve kendini Gavin'in kucağına

bıraktı. Kollarını onun boynuna dolar ve dudaklarına, burnuna ve yanaklarına öpücükler kondururken Gavin kıs kıs gülüyordu. “Evet, hamileyim Blake. Havalı orman yeşili olmayabilir ama bu karavanı çocukla dolduracağız.”

Gavin başının arkasını tutup ağzını ağzına dayarken konuştu: “Mükemmel biri şu Molly denen kız. Onu tanıyor olabilirsin... kendisi dünyama kasırğa gibi daldı ve o günden beri dünyamı sarsmayı kesmedi.”

Ve Emily ile Gavin Blake’in hayatlarını sonsuza dek değiştiren mevsimin ardından gelen yılda kader sonunda adil davrandı. Şeytani oyunlarına bir son verdi ve onların peşini bırakmaya karar verdi... En azından bir süreliğine. Meksika’daki upuzun bir otobanın yol kenarında yapılan yeni başlangıçlardan, şişe kapakları ve bir karavanın arkasındaki yeni bir koltuğa kadar hayat birçok katmanıyla akıp geçmiş ve zaman olması gerektiği yere doğru ilerlemişti.

Kader... Ne kadar da komik, küçük bir şeydi.

Teşekkürler

Joe, Joseph, Matthew ve Ava. Hepinizi seviyorum. Anne geri döndü. Söz veriyorum. Sizi tahmin edemeyeceğiniz kadar çok özledim. Yokluğumla başa çıktığınız için teşekkür ederim. Hiçbir şey kaybetmediğimiz zamanı geri getiremez, bunu biliyorum ama yemin ederim ki şu andan sonra oluşturacağımız küçük anılar, başka bir dünyaya kayıp gittiğimde hepimize yetecek.

Vay be. Nereden başlamalı? Asıl soru bu. Bu yolculuk –bu kitabı yazmak– *Çarpışma*’yı yazmaktan inanılmaz derecede farklıydı. Hem müthiş hem de berbat açılardan. İkisi de muhteşem ve korkutucuydu. İkisi de... birbirinden tamamen farklıydı. *Çarpışma*’yı birkaç kopya satarım, birkaç okur kazanırım ve hikâyeden yeterince keyif alabilecek birkaç insana ulaşabilirim diye düşünerek yayımlamıştım. Ah, ne kadar da yanılmışım. Bir gecede asla hazırlanamayacağım bir ışığın altında buldum kendimi. Deneyimlediğim şeyin kaç defa hayalini kurmuş olursam olayım, hiçbir şey hem de hiçbir şey beni yürüdüğüm yola hazırlayamazdı. Bekleyin. Bu lafımı geri alıyorum. Hiçbir yolda yürümedim. Yola paldır küldür düştüm, takıldım, süründüm ve yüz üstü kapaklandım. Bayağı bir şey öğrendim. Çoğunu yutmak çok zordu –boğazımdan aşağıya bıçak sokulmuş kadar zordu– ama yine de kutsanmanın bile ötesine geçmiştim.

Kırmızı, kadife perde şimdi açılmak üzere. Lütfen adınızı söylediğimde selam verin ve her şeyden önemlisi, yargılamadığınız, bana karşı değişmediğiniz ya da bu yolda benimle birlikte tökezlerken her hareketimle dalga geçmediğiniz için teşekkür ederim.

Cary Bruce, Brooke Hunter, Angie McKeon, Lisa Maurer, Stephanie Johnson ve Teri Bland. Harika bir ek olduğundan Angie'yle birlikte neredeyse orijinal BCBW'lere. Hiçbir zaman yapmacık olmadığınız için teşekkür ederim. Acıtan gerçekler yazarken beni olmam gereken yerde tuttu. Siz hanımlara pek fazla lafım yok, çoğunlukla düzenli olarak konuştuğumuz için ve zaten size ne kadar taptığımı bildiğiniz için. Bu nedenle hepinize anlayacağınız birkaç söz edeceğim. Cary: Maymununu aldın. Mutlu musun? Brooke: Okurlar Gavin'i öldürmenin SENİN fikrin olduğunu artık bilecekler. Kahreden kelimeleri ben yazmış olabilirim ama sen düşündün. Katıksız. Dâhiyane. Lisa: Dünya benim halkımdır. O yolcuğu asla unutmayacağım! Angie: Benim şeytani, gösterip de çeken kraliçem! Stephanie: Bebek bezi. Ha! Harika bir yakalayıştı ama aynı zamanda da ıyy! Teri: Asistoli ve Kraniyotomiler!!!!!! Hepinize buradan aya gidecek kadar çok teşekkür edebilirim de asla yeterli olmaz.

Melinda Atkinson–Medina. Beni yakaladığın için teşekkür ederim arkadaşım. Hayatımda sana güvenmediğim bir an bile olmayacak.

Lisa Kates- Bunu yaşarken biraz bölündük ama asla ayrılmadık.

Ashley Hartigan Tkachyk, Joanne Arcarese Schwehm, Becca Manuel, Laure Babcock Dunaway, Kim Rinaldi ve Jennifer Pikul Gass. İkinci beta liste. Bu kitap editöre gitmeden hemen önce haber aldığınızda bunu kabullendiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Hemen içine dalma hevesiniz beni büyüledi.

Tina Reber. Çok ihtiyaç duyduğum *chat* seansları için teşekkür ederim. Bana çok yön verdin ve öğütlerinin hepsi kafamda.

Mai I Design and Photography'den kapak sanatçım Regina Wamba'ya. Sen resmen müthişsin. Bu endüstrideki birçok bağımsız yazar seninle çalışmanın harika olduğunu söylemişti ve şaka yapmıyorlardı. Yazdığım her kitapta senin mührün olacak.

Formatı yapan Fictional Formats'ten Angela McLaurin'e bir kez daha teşekkür ederim. Bu kitap için harika tasarımın ve bana yaptığın

küçük sürprizlerin harikuladeydi. Birlikte uzun seneler çalışmayı dört gözle bekliyorum.

Editörüm Cassie Cox'a. Kışıma tekme bastığın için teşekkür ederim. Hayır, ciddi. Ciddiyim. Teşekkür ederim. Beni ilk başlarda korkuttun ama gerektiğinde saçmaladığım yerleri kesip attın.

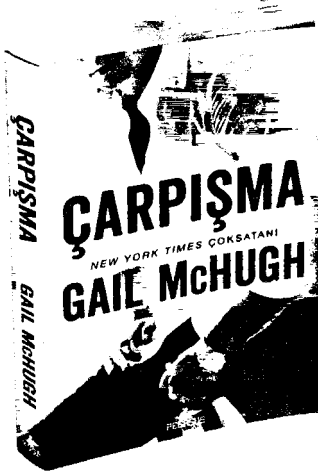
TFC'deki feci, felaket, müthiş ötesi kadınlara. Madeline Sheehan, Emmy Montes, Claribel Contreras, Syreeta Jennings, Trevlyn Tuitt, Karina Halle ve Cindy Brown. Siz hanımlar beni en kötü ve en iyi günlerimde gördünüz. Havluyu atmak istediğim birçok ana tanık oldunuz ama sözleriniz beni ilerletti. Öyle ya da böyle beni dinlediniz. Sızlanacağım zaman kulağınızı açtınız, ağlayacağım zaman omzunuzu ve korkularımı göstermem için de bir sahne sundunuz. Korkularımızı. Hepinize karşı içimde sevgiden başka bir şey yok.

Blog turuma: True Story Book Blog, Angie's Dreamy Reads, Ssh Mom's Reading, Fiction and Fashion, Vilma's Book Blog, Book Boyfriend Reviews, Flirty and Dirty, Books Babes and Cheap Cabernet, Sinfully Sexy, The Little Black Book Blog, Whirlwind Books, Swoon Worthy Books, Three Chicks and Their Books, Bridger Book Bitches, Romantic Book Affairs, Becca the Bibliophile, The Rock Stars of Romance, Mommy's Reads and Treats, The Boyfriend Bookmark, First Class Books, Book Crush, I Love Indie Books, Sugar and Spice, Ménage a Book Blog, Up all Night Book Blog, Morning After a Good Book, Kindlehooked, TheSubClubBooks, Smitten, A Book Whore's Obsessions, The Book List Reviews ve Smut Book Club. Katıldığınız için hepinize teşekkür ederim. Bloglarınız, diğer tüm bloglar arasında, insanlar fark etsin ya da etmesin okuma topluluğumuzun damarları. Okurlara kitap pompalayan kanı. *Çarpışma*'daki teşekkürlerimde söyledim ve bir kez daha söyleyeceğim. Her blog beni büyülüyor. Resmen... beni büyülüyor. Blog yazarının hayatı ne kadar kaosa dönüşse de yine de okurlarına ulaşmak ve sevdikleri yazarların kitaplarını desteklemek için vakit ayırıyorlar. İnandıkları yazarların. Asla duymadıkları yazarların. Bazılarınız bilinmeyen yazarlara bir şans

tanıyorsunuz ve bu tonlarca şeyi ortaya koyuyor. Eleştirileriniz, iyi ya da kötü yazar olsun, tutku dolu. Eleştirinizi dünyaya sunmak çok şey gerektirir ve her gün bunu yaptığınız için siz hanımlara hayranım. Genel anlamda bloglar görmezden geliniyor. Sadece çoğu yazarın bir blog yürütmenin ne kadar vakit ve adanmışlık gerektirdiğinin farkında olduğunu bilin. Size, burada tüm adı geçenlere –ve burada adı geçmeyenlere– *Çarpışma*’yı ve bu kitabı tanıttığınız için teşekkür ediyorum.

Önem sırasında kesinlikle sonuncu olmasa da son olarak... Okurlarım. Lanet olsun, karakterlerime baylıyorsunuz! Ne??? Bir daha söyleyeyim... Ne? Şok olmak, burada hissettiklerimi açıklamaya yetmiyor. Hiç. De. Bile. Yukarıda bir ton muhteşem hanımdan bahsettim ve bırakın da söyleyeyim, bu yolculuktan vazgeçip vakit kaybetmeden tazminat alarak hız treninden inmek ve eve gitmek istediğim günlerde sadece onlar beni durdurmadılar, siz de durdurdunuz. Yüzlerce e-posta yazmaya devam etmemi sağladı. Yazar duvarımdaki, gönderilerimdeki ve internetten bana gönderilen yüzlerce yorum bana en çok ihtiyacım olanı sundu: İlerlemek için gereken motivasyon. Bu hayatıma giren müthiş, korkunç, insana yerini bildiren, kutsanmış yolculukta cesaret. Bana yazar olarak güvendiğiniz için teşekkür ederim. Annelerinize, kız kardeşlerinize, teyzelerinize, kuzenlerinize, yeğenlerinize ve arkadaşlarınıza *Çarpışma*’dan bahsettiğiniz için teşekkür ederim. *Çarpışma*’nın sonunda sizi yarı yolda bırakmış olsam da bu kitabı yazarken bana tezahürat yaptığınız için teşekkür ederim. Bunu söylerken şaka yapmıyorum ama benimle konuşurken hepiniz fan-kızlık yapmaktan bahsettiniz, eh, sizin için fan-kızlık yapmadığım bir an olmadı. Şaka değil. Umarım hepinize karşı doğru olanı yapmışımdır. Umarım öyle de yapmaya devam ederim. Sadece daima çabalayacağımı bilin.

**ZİHNİ, BEDENİNİN ZATEN BİLDİĞİ ŞEYE KARŞI
AMANSIZ BİR SAVAŞ VERİYORDU.
ONU İSTİYORDU... HEM DE ÇOK.**

“Çarpışma olağanüstü bir aşk hikâyesi... Seksi, duygusal ve unutulmaz. Gavin Blake kalbinizi çalacak.”

A. L. Jackson, *New York Times* çoksatan yazarı

“Çarpışma beni ilk satırından etkisi altına aldı, bir daha da bırakmadı. Gail McHugh sizi duygular diyarına götürecek ve bir sonraki kitap için yalvartacak!”

Tara Sivec, *USA TODAY* çoksatan yazarı

“Beni kendine âşık edecek bir kitap dilemiştim... Fazlasını buldum...”

Maryse's Book Blog